

αἰσιμον s. ἐναίσιμον ap. Hom. significare Quod officiose factum est. Ab Hesychio exp. δεξιόν, αγαθόν, συμφέρον, Quod cum dexteritate sit, Bonum, Utile. Il. O. (207.) οἱ ἀγγελοι αἴσιμα εἶδη. Od. Θ. (348.) Τίσειν αἴσιμα πάντα. || Apud Eund. Od. Ξ. (84.) αἴσιμα ἔργα, exp. Pia opera. Et Od. H. (310.) ἀμείνω δ' αἴσιμα πάντα, quidam exp. μέτρια, Moderata. Eust. tamen exp. τα καθήκοντα, ut et αἴσιμα πίνειν, vult esse pro κατὰ τὸ καθήκον.

Αἴσιμος vir aut mulier, Qui vel quæ colit officium, ut Plaut. loquitur. Vel, Qui facit quod decet. Od. Ψ. (14.) πρὶν δὲ φρένας αἰσίμη ἦσθα, ubi Eust., ἡ τηρουσα τὸ αἴσιον, ἦτοι τὸ καθήκον καὶ δίκαιον.

¶ Αἴσιμος, Claudus et inhonoratus, et imperitus. Suid. ex Aristoph. Qui Suidæ locus suspectus est.

[“Αἴσιμος, Rühnk. Ep. Cr. 38. Musgr. Heracl. 804. Wakef. Eum. 999. Jacobs. Anth. 9, 25. Heyn. Hom. 5, 193. 287. 428. 7, 53. 8, 129” Schæf. Mss. Αἴσιμος ὕπνος, αἴσιμον ἔργον, ad Anthol. Pal. 1024.]

Αἰσιμία, as, ἡ, Divinatio, μαντεία, Suidæ exponitur et τὸ καθήκον, Officium, Quod decet. [Æsch. Eum. 999. Schneider. Lex.]

Ἐναίσιμος, ὁ, ἡ, diverse accipitur pro diversitate significationum primitivi αἴσα, ut ἐναίσιμοι ορνίθες, Qui fatale aliquid portendunt, Od. B. 181. “Ορνίθες δὲ τε πολλοὶ ὑπ’ αὐγὰς ἡελίοιο Φοῖτωσ’, οὐδὲ τε πάντες ἐναίσιμοι, perinde ac si dicat, non omnes αἴσαν τινα δηλοῦσι, suntque vel αἴσιοι, vel ἀπαῖσιοι, unde male a quibusdam hic exp. ὄρνιθες ἐναίσιμοι, Aves præpetes et faustæ. Interpretor autem ἐναίσιμοι Fatale aliquid portendentes, ex Eust., qui quod p. 1439. dicit αἴσαν τινα δηλουντες, utens verbo δηλουντες, pro σημαίνοντες, dicit pag. seq. πεπρωμένον τι δηλουντες. Ego igitur ἐναίσιμους ορνίθας puto exponi etiam posse Augurium facientes. Huc pertinet ἐναίσια σήματα Il. B. 355. Ἀστράπτων ἐπιδέξει, ἐναίσια σήματα φαίνων, i. e. σημαντικὰ αἴσης τῆς ἐν πρακτοῖς ἀνθρωπίνους, Eust. 236. Et rursus Od. B. (159.) “Ορνίθας γνῶναι, καὶ ἐναίσια μυθήσασθαι. Ἐναίσιμος ἀνὴρ, Qui decenter et ex officio aliquid facit aut dicit, Qui se decenter gerit, Qui scit quid deceat, idque observat. Item Æquus, Æqui amans. Il. Ζ. (521.) Δαίμονι, οὐκ ἂν τίς τοι ἀνὴρ, ὃς ἐναίσιμος εἴη, “Ἔργον ἀτιμῆσειε μάχης, ubi Eust. exp. οὐ κατὰ τὸ δέον φρονῶν, ubi κατὰ τὸ δέον accipere debemus pro expositione του κατὰ αἴσαν, cum ab αἴσα derivetur ἐναίσιμος. Exp. ab eodem etiam δίκαιος s. συνετός. A Valla non male, mea sententia, redditur hic ἐναίσιμος, Æquus rerum æstimator. Bud. δίκαιος καὶ ευγνώμων, et Lat. Æquus et bonus, interpr. Ἐναίσιμοι opponuntur ἀθεμίτοις, Od. P. 363. Γνοίη θ’ οἵτινές εἰσιν ἐναίσιμοι, οἳ τ’ ἀθέμιστοι. Interdum autem ἐναίσιμος dicitur ὁ σεβάσιμος κατὰ τὸ καθήκον, ut in hoc versu, (Oppian. H. 1, 683.) γῆρας γὰρ ἐναίσιμον ἄνδρα τίθῃσι. Eust. 1440.

Ἐναίσιμον de re itidem dictum, significat Ex officio et decenter factum. Item Justum, Æquum. Od. H. 299. ἦτοι μὲν τοῦτό γ’ ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησε Παῖς ἐμῇ, exp. καθήκον. Sic paulo post, videlicet v. 310. ἀμείνω δ’ αἴσιμα πάντα, i. e. καθήκοντα. Quæ posterioris loci expositio habetur et ap. Eust., et ap. auctorem brevium Scholiorum: at prioris apud hunc duntaxat. Sed p. 1440. Eust. scribens ἐναίσιμον dici ἐπὶ δικαίου καὶ πρέποντος πράγματος, in exemplum affert similem illi priori versum ex Od. B. (122.) ἀπὰρ μὲν τοῦτό γ’ ἐναίσιμον οὐκ ἐνόησε. Sic ἐναίσια ἐργάζεσθαι de servis dictum, Od. P. 321. Facere quæ sunt ex officio, Vel commodius, meo iudicio, Fungi suo officio. Apud Apoll. R. (1, 717.) ἐναίσιμος μῦθος, Decens ratio, Qua videlicet proponuntur quæ decent et rationi consentanea sunt.

Ἐναίσιμον, adverbialiter positum pro ἐναίσιμως, significat καθήκοντως s. πρεπόντως, Il. Ζ. 519. οὐδ’ ἦλθον ἐναίσιμον, ὡς ἐκέλευε. Videtur sumi pro Tempore apto et convenienti, i. e. Mature.

[Ἐναίσιμος, Blomf. Gloss. ad Æsch. Prom. 748. Apoll. R. 3, 1277. νηὸς ἐναίσια πείσματα δένθαι. “Ad Od. B. 121. 182. Valck. ad Theocr. x. Id. p. 150. Wessel. Probab. 135. Dawes. Misc. 491. Toup.

Opusc. 1, 112. Eichst. Quæst. 58. Brunck. Cæd. C. 1482. ad Charit. 760. 781. Wakef. Alc. 1098. Brunck. Apoll. R. 33. 116. 214. Heyn. Hom. 5, 295. 7, 98. 8, 596. 683. Ἐναίσιμον adv., Heyn. Hom. 5, 295.” Schæf. Mss. “Emend. (Æschyl. ap.) Athen. 667. ἰσοῖς υβρισμοῦς, οὐκ ἐναίσιμους ἐμοί, Qui decenter.” Valck. Mss. Schweighæuserus edidit ἐναίσίους. Vulgo *αἰνεσίους.]

Ἐναίσιμως, adverb. Decenter, ap. Schol. brevium auctorem, in loco proxime præcedenti. [“Ἐναίσιμως, Decenter, Legitime, προσηκόντως.” Blomf. Gloss. ad Æsch. Agam. 859. Eur. Alc. 107. “Toup. Opusc. 1, 112.” Schæf. Mss.]

Ἐναισμία, (ἡ,) Ostentum, Prodigium, διοσημία, Hesych.

[*Καταίσιμος, ὁ, ἡ, i. q. αἴσιμος, Hesych.]

Παραίσιμος, ὁ, ἡ. Dicitur παραίσιμον Quod fit contra quam decet, s. præter officium, si sequatur Hesychium, qui παραίσιμα exp. ἀλλοῖα τῶν προσηκόντων. [“Heyn. Hom. 4, 626. 702.” Schæf. Mss.]

ΑἰΣΙΜΟΝ, f. ὥσω, p. ωκα, Insinuo, Impendo, το καταναλίσκω, inquit Suid. ET COMP. Ἀναίσιμω, pro eodem. Eust. vult Αἰσιμόν esse Sumtus facere in ea, quæ decet: Ἀναίσιμόν autem esse fortasse sumtus facere in ea, quæ non decet, ut ap. eum, qui dixit, Τὰς γυναῖκας ἀπέπνιξαν (ἐν πολιορκίᾳ δηλαδὴ) ἵνα μὴ ἀναίσιμωσι τὸν σίτον. Quod si forte alicubi ἀναίσιμόν inveniatur dictum de sumtibus decenter factis, tunc præpos. ἀνὰ esse supervacaneam. Hæc Eust. Sciendum est tamen ἀναίσιμόσθαι ut plurimum sumi pro simplici αἰσιμόσθαι, ut ἀναίσιμώθῃ τοῖς ἐργαζομένοις, In operarios absumtum est, s. impensum vel, ut alii, erogatum est. Apud Herod. autem, ἀναίσιμωθῃ ἐκ τοῦ τάφου ἡ γῆ, exp., Egesta est e fossa humus. Ex ἀναίσιμῳ autem est NOMEN Ἀναίσιμωμα, (το.) Nam Hesych. ἀναίσιμωματα exp. ἀναλώματα, Impensas, s. Sumtus. Ut autem ab ἀναίσιμῳ dicitur ἀναίσιμωμα, sic a simplici αἰσιμῳ dicendum videtur αἰσίμωμα: est tamen ap. Hesych. αἰσμάτων expositum δαπανημάτων, Impensarum, a nom. sing. αἶσμα, sed videndum num sit αἰσμάτων ap. Hesych. pro αἰσιμωμάτων. Dicitur et Καταναίσιμόν, quod habetur ap. Hippocr. Apud eum enim Gal. καταναίσιμόντα expl. καταναλίσκεται. Sic et Erotian.: sed ap. eum legitur κατανασιμάται, male, ut opinor.

[“Ἀναίσιμῳ, Wessel. ad Herod. 274. 520.: add. ad 84. Wessel. Diss. Herod. 155.” Schæf. Mss. Ἀναίσιμωμα, τὸ, Herod. 5, 31. Verbum καταναίσιμῳ, quod ex Hippocr. affert Galenus, in Hippocr., qualis hodie legitur, non reperitur. *Προαναίσιμῳ, Prius impendo, Herod. 2, 11.: *Προαναίσιμῳς Ulro impendo, 5, 34.]

[*Καταίσιμῳ, Conficio, Paro. “Jacobs. Anim. 114.” Schæf. Mss. Epinicus ap. Athen. 432. Κατησίμωκα πῶμα καύματος λύσιν, (de quo loco omnino v. Hermann. in Wolfii Anal. Liter. V. 2. p. 69—70.) Eubul. ap. Eund. 622. Κατησίμωται πάντα τ’ ἀρροκόλια.]

ΑἰΣΥΜΝΗΤΗΣ, ου, ὁ, vel, Αἰσυμνητήρ, ἦρος, ο, Certaminis præses et curator Ἀγωνοθέτης, s. βραβευτής, ap. Hom. Od. Θ. (258.) Αἰσυμνήται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέστην Δῆμιοι, ut sit αἰσυμνήτης quasi ὁ αἰσίμως *νεμητικός τῶν δικαίων κατὰ τοὺς ἀγῶνας, ut ait Bud. Eustathius autem dicit οἱ τὸ αἴσιον νέμοντες τοῖς ἀγωνιζομένοις. Eodem modo alibi ex Aristarcho docet αἰσυμνητὴρ esse dictum παρὰ τὸ αἴσιμον νέμειν. Notandum autem hic αἴσιμον ponere, non αἴσιον, ut illic. Affert et aliam etymologiam, ut videlicet αἰσυμνητὴρ sit ὁ τῶν αἰσιῶν μνήμην ποιῶν. Rursum aliam ostendit, nimirum ut ita dicatur ὁ τὸ αἴσιον νῆμων. Quam postremam sequendo, nihil scrupuli afferret litera ν. Quodcunque autem sit verum huius vocabuli etymum, sciendum est, ita fuisse appellatos olim reges. Scribit enim Aristot. Polit. 3, 10. Tertium (genus monarchiæ,) quod erat ap. vet. Græcos, eorum quos vocant αἰσυμνήτας. Est autem hoc, ut summam dicam, tyrannis per electionem, differens a barbarica, non eo quod non secundum legem, sed eo solum quod non hæreditaria esset. Hoc autem

imperium obtinebant quidam toto vitæ tempore, alii usque ad præfixa quædam tempora, aut donec ab iis quædam gesta essent. Idem ejus operis lib. 4. ait quosdam μονάρχους a vet. Græcis appellatos αἰσυνμήτας. ["Heyn. Hom. 8, 667. Αἰσυνμητήρ, ad Dionys. H. 2, 1023. ad Il. Ω. 347. Αἰσυνμήτης, Meurs. ad Apoll. Dysc. 91. Ilgen. Hymn. 216. ad Il. Ω. 347. Wakef. S. C. 4, 33. ad Dionys. H. 2, 1022." Schæf. Mss. Inscr. Teiorum ap. Chandler. 99. Theocr. 25, 48.]

Αἰσυνμήτις, ἰδος, ἡ, Regina, eodem modo videlicet quo αἰσυνμήτης, Rex, certo genere regni dignitatis.

Αἰσυνμητεία, ας, ἡ, Regia potestas, data cuiquam per electionem. Nam Aristot. Pol. 3, 11. quatuor βασιλείας genera constituens, tertium locum τῇ αἰσυνμητεῖα tribuit, quæ est, ut inquit, αἰρετὴ τυραννίς. ["Ad Dionys. H. 2, 1022." Schæf. Mss.]

Αἰσυννάω, Regno, Impero, Euripidi Med. (19.) ut docet Hesych. Eustathius vult ab αἰσυνμήτης esse factum; at magis videtur esse rationi consentaneum, ut αἰσυνμήτης ab αἰσυνμᾶν deducamus, ut κυβερνήτης a κυβερνάω derivatur. [Chalcedon. Inscr. ap. Cayl. Recueil II. Pl. 55. Αἰσυνμῶντες μῆνα Διονύσιον. "Ad Dionys. H. 2, 1023. ad Medeam 19. Ilgen. ad Hymn. 216." Schæf. Mss.]

["* Αἰσύνμηθεν, Heyn. Hom. 5, 728." Schæf. Mss.]

¶ Αἰσυντήρ, ἡρος, ὁ, s. Αἰσυνήτης, secundum quosdam, i. q. et αἰσυνμητήρ, ut sit αἰσυντήρ quasi ὁ τηρῶν τὰ αἴσια. Secundum alios autem αἰσυντήρ dicitur Adolescens, s. Juvenis, Qui valde est robustus, ex a epitatico et v. σύω, Ruō, vel Cum impetu feror. Vel αἰσυντήρ, Decens, Moderatus, derivando ab αἴσα, ut videlicet ab αἴσα fiat v. αἰσύω, unde nom. αἰσυντήρ. Secundum quosdam autem, Pastor. Aut, Qui facile huc illuc movetur, ab αἴσσειν. Hæc Eust. in illum Il. Ω. (347.) versum, Βῆ δ' ἰέναι, κούρῳ αἰσυντηρὶ ἐοικώς. Ubi tamen Hesych. αἰσυνμητηρὶ legit, si mendosum non est ejus exemplar. Sed non video quomodo αἰσυνμητηρὶ convenire posset hoc etymum τῷ τηροῦντι τὰ αἴσια, quod et ipse affert ex Appione, sicut et αἰσυντηρὶ. Nam unde essent μ et ν in αἰσυνμητηρὶ? "Αἰσσοτηρ, in VV. LL. perperam pro "αἰσυντηρ? Suid. αἰσυντηρὶ exp. χοιροβοσκῶ." ["Heyn. Hom. 8, 667. ad Il. Ω. 347." Schæf. Mss.]

¶ Αἰσυνήτης, Viri Trojani proprium nomen, Il. B. [793. N. 427.]

"Αἰσυντήρ, Hesychio χοιροβοσκός, Subulcus, quo "sensu αἰσυντήρ."

"ΑΙΣΑΚΟΣ, Hesychio ὁ τῆς δάφνης κλάδος, ὃν κατέχοντες ὕμνον τοὺς θεοὺς, Lauri ramus, quem "manu tenentes hymnos in deorum laudes decantabant, pro quo supra ex Eodem habuimus αἴσχος. Idem et ὄσχος est. Similiter in Lex. meo vet. et "ap. Etym. legitur, Αἴσακος ὁ τῆς δάφνης κλάδος, ἡ ὁ τῆς μυρσίνης, sed additur, καλεῖται δὲ καὶ τὸ ζῶον ὁ ἐριθακός, αἴσακος." "Αἴσχος, Hesychio κλάδος δάφνης, Ramus lauri, pro quo ap. Suid. αἴσχος "habetur, sine λ. Infra eadem signif. αἴσακος." [Heins. Exerc. SS. "Plut. 2, 615." Wakef. Mss.]

"ΑΙΣΑΛΩΝ, Æsalo, Accipitris species ap. Aristot. H. A. 9, 36. Meminit et Plin. 10, 8.: Æsalona Græci vocant qui solus omni tempore apparet: ceteri hyeme abeunt. Idem tamen c. 74. "ejusdem lib.: Æsalon vocatur parva avis, ova "corvi frangens. Meminit rursum Aristot. 9, 1. Apud "Hesych. legitur Αἰσάρων: ap. Suidam oxytonus "αἰσαλών."

"ΑΙΣΥΛΟΣ, ὁ, (ἡ, vel, ὕλη, ὕλον.) Iniquus, Nefarius, Flagitiosus, ut Hes. quoque αἰσυλα exp. κακά, ἄδικα, ἁμαρτήματα, respiciens forsan ad hunc locum Hom., qui habetur Od. A. (B. 230.) E. 8. "Μῆ τις ἐτι πρόφρων, ἀγανὸς καὶ ἥπιος ἔστω Σκηπτουχός βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδώς: "Ἄλλ' αἰεὶ χαλεπὸς τ' εἴη καὶ αἰσυλα ῥέζοι. Ubi nota tribus "illis adjectivis, πρόφρων, ἀγανός, ἥπιος, opponi χαλεπός, et τῷ φρεσὶν αἴσιμα εἰδότη, τὸν αἰσυλα ῥέζον-

"τα. Item Il. Υ. bis (202. 433.) Ἥμιν κερτομίας "ἡδ' αἰσυλα μνησασθαι. Eust. derivat inter alia "etyma ex ἄσαι significante βλάψαι, unde et synonymum ἀήσυλος deductum putatur, ita ut illud "pleonasmum habeat τοῦ ἰ, hoc vero τοῦ ἡ. [Apollon. Lex. Αἰσυλα παράνομα, ἁμαρτωλά. Ὁ δὲ Ἀπίων ἐτυμολογῶν, τὰ σεσυλημένα τῆς αἴσης, τοῦτ' ἐστὶ ἁμαρτωλά. "Bentl. Opusc. 74. Ilgen. ad Hymn. 361. 410. Heyn. Hom. 5, 82. 163. 8, 50. 153." Schæf. Mss. Brunck. Anal. 2, 189. Callim. Fr. 316.]

"Αἰσυλοεργός, ὁ, (ἡ,) Qui nefaria et flagitiosa perpetrat, ὁ αἰσυλα ῥέζων s. ἐργαζόμενος, ut ἀγαθοεργός dicitur Qui bona facit. Eust., [ut Il. E. 403.] "ex αἰσυλα ῥέζειν vult excogitatum esse hoc compositum." [Clem. Alex. 28. "Heyn. Hom. 5, 710." Schæf. Mss.]

["* Αἰσυλομήτης, (ον, ὁ, ἡ,) Ilgen. ad Hymn. 361." Schæf. Mss.]

"Παναίγυλος, ap. Hesych. * παγκάκουργος, Omnino improbus et maleficus, sed suspectum." [* Παναίγυλος corrigit Ruhnk., probante Schneider. Lex.]

ΑΙΣΘΑΝΟΜΑΙ, a quo præteritum imperf. ἤσθην, et Αἰσθέομαι, inusitatum, a quo fut. αἰσθήσομαι, pr. ἤσθημαι, aor. med. 2. ἤσθόμην. Significat Sentio, proprie sensu corporis, cum gen. ut αἰσθάνομαι τοῦ ψύχους, Sentio frigus. Interdum de iis, quæ aurium sensu percipiuntur, pro Audio, ut ap. Xenoph. αἰσθάνομαι κραυγῆς, Audio clamorem. Aristoph. Nub. ἤσθου φωνῆς. Dicitur et cum accus., αἰσθάνομαι τὴν φωνήν. Sic Aristoph. Pl. cum gen. utens dixit αἰσθῆται ψόφον, et per accus. ἤσθητο τὸν ψόφον. Sic Plaut. dicit Sentire sonitum. Sic vero Itali hodieque Sentio pro Audio usurpant, veluti cum dicunt Sentire la musica. Thuc. dixit αἰσθάνομαι τῇ ἀκοῇ, q. d. ad verbum, Auditione audio. Lat., Fando audio. Sic iidem Itali, Io ho sentito dire, ad verbum fere, ἤσθόμην ἀκοῇ. || Refertur vero αἰσθάνομαι et ad alios sensus, sicut et Sentio Latine. Nam et Sentire odores dicit Lucret. || Nonnunquam absolute ponitur αἰσθάνομαι, ut ap. Aristoph. Ran. Καὶ πολὺ γε μᾶλλον ἐστὶ μαστιγωτέος. Εἴτερ θεὸς γάρ ἐστιν, οὐκ αἰσθήσεται. Quin et multo magis flagris cædendus est; nam si deus est, non sentiet. Sed facile est subaudire gen. τῶν πληγῶν.

Αἰσθάνομαι, non minus frequenter ad animum transfertur, ut Sentio Latine, pro Mente percipio, Intellego, Animadverto, Cognosco. Jungitur cum participio, eoque nominativi casus, si quidem ipsum verbum et participium de eadem dicantur persona; ut cum dicimus αἰσθάνομαι φερόμενος ἔξω τοῦ καιροῦ, Sentio me ferri, vel, Animadverto. Aristoph. αἰσθάνομαι ἔξω, Sentio me habiturum. Sic ap. Lucian. Anachars. (2, 899.) Ἦν αἴσθη καταρρήτορενόμενος, Si sentias te artis dicendi velut torrente rapi. At si verbum et participium de eadem persona non dicantur, tum participium est accusativi casus, cum nomine videlicet aut pronomine accusativi itidem casus. Aristophanes Pl. εἰ λυπούμενην γ' αἰσθοιτό με, Si mœrentem me animadvertisset, vel mœstam esse. Xenopho K. Π. 1. Εἰ τις αἰσθοιτο δεόμενον, ἢ πάππον ἢ τὸν τῆς μητρὸς ἀδελφόν. Sic dicitur ab eod. ibidem, Οὐδεμίαν πώποτε ἀγέλην ἡσθόμεθα συστᾶσαν ἐπὶ τοὺς νομέας. Ibid. Ἠσθάνετο τὴν τε ἐπιβουλήν καὶ τὴν παρασκευὴν αὐτῶν συνισταμένην ἐφ' ἑαυτόν. Idem K. Π. 5. Ὡς ἤσθετο τὸ γεγονός. Idem, Αἰσθάνομαι δὲ ταῦτα οὕτως ἔχοντα, Intellego autem hæc ita se habere. || Interdum cum participio genitivi casus. Idem, Ἠσθησάι οὖν πώποτέ μου ἢ ψευδομαρτυροῦντος ἢ κ. τ. λ. Sed et gen. personæ hæc habet eund., non sequente participio, sed subaudito, ut, Οὐκ αἰσθάνει σαυτοῦ καὶ σὺ τούτων αἴτιος; hic enim subauditur particip. nom. casus ὢν. Aliquando cum gen. personæ, non subaudito ullo participio; alia forma loquendi. Idem, Οὐ γὰρ αἰσθάνομαι σου ὅποιον νόμιμον ἢ ποῖον δίκαιον λέγεις. || Nonnunquam vero cum nomine accusativi casus, absque participio. Idem K. Π. 1. Αἰσθάνομαι τὰ τῶν πολέμιων. Demosth. pro Cor. Αἰσθομένη τὸ πρᾶγμα. Xenopho K. Π. 5. Αἰσθόμενος τὴν καλοκαγαθίαν αὐτῆς. Isocr. ad

Demon. Οὕτω τὴν ἐκείνων γνώμην αἰσθήσει, Sic illo-
rum mentem cognoscēs. Habet et gen. in similibus
phrasibus, ut αἰσθάνομαι τῆς τῶν λόγων ἡδύτης.
Plut. Fabio, Αἰσθάνομενος τῆς περὶ αὐτὸν ἀσθeneίας,
Suam imbecillitatem sentiens, Suæ imbecillitatis con-
scius. Greg. Naz. Or. de Sancto Bapt. Τοιαῦτα τὸ
λουτρὸν τοῖς ἡσθημένοις αὐτοῦ χαρίζεται, Iis largitur,
qui ipsum mente perceperunt. || Apud Thuc. au-
tem jungitur hoc verbum genitivo, interjecta præpos.
περὶ, 1. Περὶ ὧν οὐκ αἰσθάνεσθαι ἡμῖν γε δοκεῖτε.

Αἰσθάνομαι, pro Scio etiam usurpatur ap. Dionys.
Areop. ut ait Bud. In illo quoque Xen. loco modo
citato, Αἰσθάνομαι τὰ τῶν πολεμίων, sunt qui expo-
nant οἶδα, Novi, Scio. Alii, Percipio, Odoror.

Αἰσθάνεσθαι et αἰσθέσθαι ita differre vult Suid., ut
αἰσθέσθαι sit Exacte cognitum aliquid habere; αἰ-
σθάνεσθαι autem Suspiciari aliquid, et conjecturam
de eo habere.

[“Αἰσθάνομαι, Kuster. V. M. 143. Jacobs. Anth.
10, 165. De constr., ad Xenoph. Mem. 1, 4, 13.
Fischer. Ind. Palæph. “Ἡσθημαι, Porson. Hec. p. L.
Ed. 2. Zeun. ad Cyrop. p. 4. Burm. ad Phædr. 135.
Mit. Wessel. ad Diod. S. 1. p. 27. Lennep. ad Pha-
lar. 161. Act., Valck. ad Ammon. 63. Αἰσθ. et
ἡδομαι conf., Schneider. ad Xenoph. K. A. 73.
Hutten. ad Plut. 8. p. 58. Brunck. Bacch. 595.
Ernest. Præf. ad Hederic. *5. ad Charit. 567. Αἰ-
σθανόμενοι, αἰσθόμενοι, ad Diod. S. 2, 412. Αἰσθη-
θεῖς, Marcell. de V. Thuc. p. 4. Unde? Heyn.
Hom. 7, 50. “Αἰσ. τὸν φόβον, Dio Chrys. 2, 102.
Fut. αἰσθανθήσομαι, LXX. Interpr. Aor. 1. ἡσθάνθην,
Suid. 3, 404. Theocr. 5, 120.” Wakef. Mss. Glossæ:
Αἰσθάνομαι Sentio, Animadverto.]

[“Αἰσθάνομαι, jung. cum participio, emend. 4.
Macc. 11, 7. Suid. αἰσθέσθαι, Plane quid intelligere;
αἰσθάν., Suspiciari. Antipho, Lys. Isæus. Percipio,
Aristoph. Pl. 670. 688. φόβον. Soph. Aj. 1325. El.
79. 685. Antig. 1322. Phil. 252. Œd. C. 293. Eur.
Med. 539. Troad. 633. “Ἡσθητο ἐπ’ αὐτοῖς, Sensit
aliquid, Cœpit amare, emend. 4 Macc. 8, 3. Depre-
hendisse, Percepisse, HSt. ad Xenoph. p. 1. De-
mosth. 142. 194. ad Eur. Troad. 632. Xenopho 222.,
An aliquid resciverint, Εἰ που ἡσθηται—στρατεύμα-
τος. Callim. Epigr. 13. (30.) Ἀqua τῶν ἱερῶν (οὐκ)
αἰσθάνεται κνάθων, Non miscetur cum illis poculis.
Thuc. 324.—όμενος τῇ ἡλικίᾳ, Sensibus integris.
Xenopho 291. Καίπερ—όμενος, Nepos 203. Id etsi
sentiebat Laco, tamen etc.” Valck. Mss.]

“Αἰσθέω, pro eodem, unde partic. αἰσθῶν ap.
“Hesych. quod exp. ἐν αἰσθήσει ἔχων.” [“Perf.
pass. ἡσθημαι, ab αἰσθέω, Heliod. Æth. 106. Fut. med.
αἰσθήσομαι, et perf. pass. ἡσθημαι, Xenopho K. Π. 3.
Plut. 4, 742. (“Ἡδὴ δὲ συνῆσθημένος.”) Wakef. Mss.]

“Αἰσθου, Hesych. affert pro σύνες, ἀκουσον, γνώθι,
“Intellige, Audi, Nosce, tanquam a them. αἰσθόμαι.
“Apud Suid. vero et particip. act. αἰσθων legitur,
“expositum αἰσθόμενος καὶ βασανιζόμενος; necnon
“ἐκπνέων, Efflans, Exspirans. In qua posteriore
“signif. infra habebimus Ἀἰθω. Utriusque signifi-
“cationis meminit Eust. Tradit enim, αἰσθω signifi-
“cans αἰσθάνομαι, dici pro αἰθω, ex αἰθω significante
“itidem ἀκούω, αἰσθάνομαι. At αἰσθω, significans
“ἀποπνέω, ex αἰθω, quod est πνέω, deducit: quod
“etiam nota habere diæresin diphthongi et esse tri-
“syllabon, ut II. Π. (468.) ὁ δ’ ἔβραχε θυμὸν αἰσθων,
“Exhalans animam: Υ. (403.) Ἀντάρ ὁ θυμὸν αἰσθε
“καὶ ἦρυνγεν, ὡς ὅτε ταῦρος Ἡρυνγεν ἐλκόμενος Ἑλικώ-
“νιον ἀμφὶ ἄνακτα. Ubi quod αἰσθεῖν θυμὸν dicit,
“alibi vocat θυμὸν ἐρέχθειν.” [“Ἀἰσθω, Heyn.
“Hom. 7, 50. 221. 8, 93.” Schæf. Mss.]

Αἰσθημα, τὸ, Sensio, Ipse sentiendi actus. Hesych.
αἰσθήματα, τὰ τῇ ὄψει γινόμενα πάθη, ubi pro ὄψει
leg. videtur αἰσθήσει. Apud Aristot. περὶ Ἐνυπνίων
sæpe habetur hoc nomen αἰσθημα. [“Αἰσθημα, τὸ
τῇ αἰσθήσει ληπτὸν, That which may be apprehended
by sense, Procl. Ms. Comm. in Parmenidem.” Th.
Taylor. Eur. Iph. A. 1243.]

Αἰσθησις, ἡ, Sensus, ut, Εἰσὶ δὲ τοῦ ἀνθρωπίνου σώ-
ματος αἰσθήσεις πέντε, Sunt autem humani corporis
sensus quinque, videlicet, visus, auditus, &c. Plut.,

αἰσθησις ἀκουστική, Sensus auditivus, ad verbum.
Ciceroni in Somn. Scip. Sensus audiendi. Apud
Athen. pro eodem, αἰσθησις ἀκοῆς.

Αἰσθησις, Sensio, quo et Gaza utitur, Ipsa actio
vel passio sentiendi. Nam αἰσθησιν prout vel cum
hoc, vel cum illo verbo jungimus in infinitivo, verti-
mus Sentire, vel, Sentiri; et quidem cum ἔχειν
utramque signif. habet. Nam αἰσθησιν ἔχειν, ad
verbum, Sensus habere, pro Sentiri. Thuc. 2, (61.)
Τὸ μὲν λυποῦν ἔχει ἡδὴ τὴν αἰσθησιν ἐκάστω, Mæror
s. Molestia sensum habet unicuique, i. e. Vim banc
ut sentiatur, vel, Vim sentiendi, si Sentiendi passive
usurpari posset. I. e. Unusquisque mæroris sensum
habet, vel, Mæroris sensu afficitur. H. e. breviter,
Unusquisque mærorem sentit. At si dixisset, τοῦ
λυποῦντος ἔχει τὴν αἰσθησιν ἐκάστω, eadem esset sen-
tentia; sed αἰσθησιν ἔχει significaret, Sentit, ut ap.
Plut., Πῶς ἂν τις ὑπ’ Ἐχθρ., τῶν δὲ καθαρῶν καὶ ἡγια-
νόντων (οἱ γῦπες) αἰσθησιν οὐκ ἔχουσι. Sic ap. Gal.
ad Glauc. 1. Ψύξεως τινος αἰσθησιν ἔχουσι, exp., Fri-
goris sensu afficiuntur. Est autem Frigoris sensu
afficiuntur, i. q. Frigus sentiunt. Sic ap. Plat. Apol.
Socr., Μηδ’ αἰσθησιν μηδεμίαν μηδενὸς ἔχειν τὸν τε-
θνεῶτα, pro, Nec quicquam prorsus sentire eum,
qui sit mortuus. Nam idem hæc valent verba, atque
ista, quibus Cicero illum locum interpretans, usus
est, Ut sensus omnino mors omnes auferat. || Αἰ-
σθησιν παρέχειν dicitur itidem quod sentitur. Xeno-
pho Hell. 5. “Ὅπως μὴ φανερός εἴη, μηδ’ αἰσθησιν πα-
ρέχοι, Ut non manifestus esset, nec sensum præbe-
ret, i. e. Nec sentiretur. Sic exp. et hoc in loco,
Αἰσθησιν ἡμῖν οἱ ἐχθροὶ ἀσχημονοῦντες παρέχουσιν,
Sentiuntur a nobis iniunici, cum, etc. [Xenopho K.
A. 4, 6, 13.] Apud Thuc. autem lib. 2, (50.) αἰσθη-
σιν παρέχειν vertitur a Valla Significationem dare,
ubi ille dicit, Οἱ δὲ κύνες μᾶλλον αἰσθησιν παρέχον
τοῦ ἀποβαίνοντος. || Αἰσθησιν λαμβάνειν, pro Sen-
su affici alicujus rei, vel simpliciter, Rem aliquam
sentire. Isocr. ad Demon. Ἐν ἅπασι τοῖς ἔργοις οὐκ
οὕτω τῆς ἀρχῆς μνημονεύομεν, ὡς τῆς τελευτῆς αἰσθησιν
λαμβάνομεν. || Dicitur autem διαφεύγειν τὴν αἰ-
σθησίν τινος, Qui non sentit hoc vel illud, ut ap.
Greg. Naz. de Theologia, Καὶ μηδὲν διαφεύγειν τοῦ
ἡλίου τὴν αἰσθησιν, Et nihil effugere quin sentiat solem.
Quidam vertunt, Sensus solis effugere, aut notionem.

Αἰσθησιν, reddiderunt quidam et Cognitionem,
Notitiam, Intelligentiam, Judicium, pro loco. In
verbis Thuc. inodo citatis Valla, uti dictum est, si-
gnificationem exponit. Quintil. 3, 8. In voce queri
putat (Posidonius) an significet quid, quam multa,
quomodo: in rebus, conjecturam: quod κατ’ αἰσθη-
σιν vocat.

[“Αἰσθησις, Villosion. ad Longum 112. Casaub. ad
Athen. 136. Thom. M. 632.” Schæf. Mss. “Odor,
Xenopho 570.” Wakef. Mss. Reisk. Ind. in De-
mosth. Plato Phæd. 59. Καὶ φήμας, καὶ μαντείας,
καὶ αἰσθήσεις τῶν θεῶν. “Quid? Plato “Ορος 414.
Sensus, Cognition, Elsner. 2, 235—6.” Valck. Mss.]

[* Αἰσθησία, ἡ, i. q. αἰσθησις, Aretæi Chron. 1, 1.]

[* “Αἰσθητής, (οὗ, ὁ,) Heindorf. ad Theæt. 345
D (=87. Bip.)” Schæf. Mss.]

Αἰσθητὸς, (ἡ, ὄν,) Sensibilis, vel, cum Lucretio,
Sensilis, Sub sensum cadens, Sensu perceptibilis.
Qui sensu percipi potest, ut αἰσθητὸς ἀκοῆς, Cadens
sub sensum aurium, Qui sentiri auditu potest.
Αἰσθητὰ Cicero interpr. Sensus moventia. Idem
hæc Platonis in Timæo, “Ὅταν μὲν περὶ τὸ αἰσθητὸν
γίγνηται (ὁ λόγος) interpr., Cum (ratio) eandem par-
tem attingit, qua sensus cieri potest. || Αἰσθητὰ et
νοητὰ opponi solent. Nam αἰσθητὰ sunt Quæ sub
sensum cadunt, Quæ sensu percipi possunt; νοητὰ,
quæ mente percipiuntur duntaxat s. intellectu. Greg.
Naz. cujusdam e veteribus profert hoc dictum, Τοῦτο
ἐν αἰσθητοῖς ἥλιος, ὅπερ ἐν νοητοῖς θεός. Hoc in sensili-
bus sol, quod deus in intellectilibus, s. intellectualibus.
Aristot. περὶ τῶν πρὸς τι loquens, Τὸ αἰσθητὸν πρότε-
ρον τῆς αἰσθήσεως δοκεῖ εἶναι. [Suicer. Thes. “Wyt-
tenb. ad Plut. 1, 347.” Schæf. Mss. “Aristot. de
Anima 2, 12. p. 481. Sylb.” Routh. Mss.] HINC
adverb. Αἰσθητῶς, q. d. Sensibiliter, Ita ut sensus

percipiatur. Plut. de Pr. Frigido, Καὶ μὴν ἐν τοῖς **A** μάλιστα τὸ ψυχρὸν αἰσθητῶς σκληρόν ἐστι.

Αἰσθητικός, (ὁ, ὄν,) Sentiendi vim habens, Sensu præditus. Ἡ αἰσθητικὴ δύναμις, ap. Gal., Vis sensitiva, Sensitrix facultas, s. Sensoria, si talia nomina Latinitas admitteret. Rectius, Sentiendi facultas. Aristot. Ἐπὶ ἡ μὲν αἰσθησις ἅμα τῷ αἰσθητικῷ γίνεται, Una cum eo, quod sensu est præditum, vel, Præditum sentiendi facultate. || Αἰσθητικὴ γραῦς videtur appellari ap. Athen. (364.) non simpliciter Quæ est facultate sentiendi prædita, sed Quæ vi et acrimonia pollet in sentiendi.

Αἰσθητικὸν exponitur etiam passive, Quod sensu percipi potest, Quod sub sensus cadit. Qua in signif. αἰσθητικὸν idem valebit, quod αἰσθητὸν. Sic ap. Gal. ad Glauc. 2. Ὁδύνη αἰσθητικὴ expl., Dolor qui sentitur.

[“ Αἰσθητικός, Max. Schol. in Greg. 19.” Routh. Mss. “ Wyttenb. ad Plut. 1, 347.” Schæf. Mss. * “ Αἰσθητικῶς, (Sensibiliter, Ut sentias.) Ælian. V. H. 962. (14, 23. αἰσθητικῶς ἔχω ἐμαυτοῦ.) H. A. 325. **B** Clem. Alex.” Wakef. Mss. “ Theodos. Diacon. Expugn. Cret. Acroas. 158.” Boissonad. Mss.]

Αἰσθητήριον, τὸ, Sensorium, ad verbum, cum Hermolao: Pars sensoria, cum Gaza. Alii exp., Sentiendi organum, s. instrumentum, quæ interpretatio viui vocabuli exprimit. Nonnulli αἰσθητήριον, Domicilium sensus, s. Sedem sensoriam: quidam et Partem percipiendi ministram interpretati sunt. Gaza hæc verba, Τὸ τούτων αἰσθητήριον ἡ σὰρξ ἐστὶ, vertit, Caro in his sentiendis posita est. Possint autem et caro reddi, Caro est ea, per quam hæc sentiuntur. Dicuntur vero interdum αἰσθητήρια per se, interdum nomine μέρη addito, αἰσθητήρια μέρη, Partes, per quas ipsi sensus agunt, adeo ut αἰσθητήρια denique sint Sensuum s. Sentiendi instrumenta, ut αἰσθητήριον ἀκοῆς, Sensorium auditus, est Auris; αἰσθητήριον ὁράσεως, Oculus. Cum autem dicitur αἰσθητήριον ἀκοῆς aut ὁράσεως, tunc αἰσθητήριον possumus interpretari simpliciter Instrumentum, ut αἰσθητήριον ἀκοῆς, Instrumentum audiendi, vel auditus. Possit tamen et ita reddi, Instrumentum sensus auditus. Quidam V. D. ap. Themist. αἰσθητήριον γεύσεως vertit Sensorium gustandi. [“ Apud Athen. 346.” Valck. Mss. Hippocr. 106, 40.]

Ἀναισθησία, ἡ, Carentia sensuum, Defectus sensuum, Stupor. A quibusdam uno verbo redditum fuit Insensibilitas, ab aliis Sensuum s. Sensus vacuitas. Ex a priv. et nom. αἰσθησις, Sensus, vel potius ab ἡσθησαι, secunda præteriti ab αἰσθέομαι, pro quo usurpatur αἰσθάνομαι. Athen. 12. Οἱ δὲ καὶ εἰς πάχος σώματος ἐπέδωκαν, ἄλλοι δὲ καὶ εἰς ἀναισθησίαν, διὰ πολλὴν τρυφήν.

Ἀναισθησία, Stoliditas, Dementia, Stupor, Stupiditas. Demosth. in Timocr. εἰς τοῦτ' ἀναισθησίας καὶ τόλμης προελήλυθαι.

[“ Ἀναισθησία, Phrynich. Ecl. 154.” Schæf. Mss. “ Περὶ Ἀναισθησίας cap. 15(=14.) Theophr. Char. ubi v. Casaub. et Duport. 423.” Valck. Mss. Demosth. 564. 1476. Artemid. 1, 27.]

Ἀναισθητός, ὁ, ἡ, Carens sensu s. sensibus, Experts facultatis sentiendi, Non sentiens. Ex a priv. et ἡσθηται tertia præteriti, ut præcedens ἀναισθησία a secunda ἡσθησαι. Gal., Ἀναισθητός ὑπάρχει ὢν πάσχει, Non sentit quæ patitur, Caret facultate sentiendi. Apud Plat., ἀναισθητός τῶν κακῶν, Nihil mali experiens, Nihil mali sentiens. Eodem fortasse modo, quo Lat. dicitur Sentire incommodum, s. damnum. || Dicitur et in passiva signif. ἀναισθητός, Qui non sentitur, Sensum effugiens, ut Lucret. loquitur. Aristot. Pol. 2. Ὡς περὶ γὰρ μικρὸν γλυκὺ εἰς πολὺ ὕδωρ, μυχθὲν ἀναισθητὸν ποιεῖ τὴν κρᾶσιν, Ut enim pauxillum dulcis liquoris in multam aquam immixtum efficit mixtionem talem, quæ sensum effugiat. Sic ἀναισθητός θάνατος ap. Thuc. 4.

Ἀναισθητός, Stupidus, Stolidus, quasi sensu communi carens, ut Horat. loquitur, alludens, meo quidem iudicio, ad vocem hanc Gr. ἀναισθητός. Demosth. pro Cor. (267.) Ἀλλὰ πρὸς θεῶν οὕτω σκαῖος εἶ καὶ ἀναισθητός, Αἰσχίνη. Idem ibid. (240.) Οἱ **NO. VII.**

μὲν κατάπτυστοι Θεσσαλοὶ, καὶ ἀναισθητοὶ Θηβαῖοι. Apud Thuc. τὸ ἀναισθητὸν substantive pro ἡ ἀναισθησία.

[“ Ἀναισθητός, ad Phalar. 190. Phrynich. Ecl. 154. Jacobs. Anth. 11, 407.” Schæf. Mss. Glossæ: Ἀναισθητός Bardus, Brutus. “ Carens sensu, ut mortuus, Diod. S. ut anseres, Ælian. H. A. 701.” Wakef. Mss. Ἀναισθητότερος, Hippocr. 9, 11.]

Ἀναισθητός, adv. Sine sensu, Sine sentiendi facultate. || Metaphorice pro Stupide, Stolidè, quasi Carendo sensu communi, unde ἀναισθητός ἔχειν et ἀναισθητός διάκεισθαι pro Stupidum esse, ap. Isocr. Ἀναισθητός ἔχειν πρὸς τὸ κοινόν, ap. Plut. Solone. Et ἀναισθητός κελεύω, Stupide s. Stolidè jubeo, i. e. Ita sum stupidus et stolidus ut jubeam. [“ Alciphro 346. Thom. M. 51. Phrynich. Ecl. 154.” Schæf. Mss. Hippocr. 327, 37. 39. 444, 29.]

Ἀναισθητός, Sum sine sensu, interprete Cicer. Nam hæc ex Epicuri selectis sententiis verba, Ὁ θάνατος οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς· τὸ γὰρ διαλυθὲν, ἀναισθητεῖ, τὸ δὲ ἀναισθητοῦν, οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς, ita vertit, Mortem nihil ad nos pertinere; quod enim dissolutum sit, id esse sine sensu, quod autem sine sensu sit, id nihil omnino ad nos pertinere. Apud Basil. ἀναισθητῶ cum gen., pro οὐκ αἰσθάνομαι, Non sentio, in hoc ejus περὶ πλεονεξίας loco, Ἀλλ' ἐλεῶ αὐτοῦ τὴν ἡλικίαν ἀναισθητοῦσαν τῶν συμφορῶν. || Capitur et metaphorice sicut præcedentia. Demosth. pro Cor. (302.) Ἐπεπεύσμεν δ' ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, τυχὸν μὲν ἀναισθητῶν, ὅμως δ' ἐπεπεύσμεν, Stupidus, et quasi communi sensu carens. [“ Phrynich. Ecl. 154. Thom. M. 51.” Schæf. Mss. “ Diog. L. 661.” Wakef. Mss. “ Emend. Stob. 133. Μὴ οὕτως ἀναισθητεῖν εἶη. (Vulgo, Μὴ γὰρ οὕτως ἀναισθ., εἰ ἦν μηδενὶ τῶν ἀνεκτῶν.) Emend. Ignat. ad Magnes. s. 10.” Valck. Mss. Locus sic editur in Coteler. SS. PP. 861. Μὴ οὖν ἀναισθητῶμεν τῆς χρηστότητος αὐτοῦ.]

Ἀναισθητέομαι, i. q. ἀναισθητῶ. Eadem forma dicitur, qua ἐγκρατεύομαι, ἀκρατεύομαι, ἀναιδεύομαι. Sed Atticos tradunt Grammatici ἀναισθητός ἔχειν dicere vel ἀναισθητεῖν, non ἀναισθητεύεσθαι. [“ Phrynich. Ecl. 154. Thom. M. 51.” Schæf. Mss.]

“ Ἀναισθάνομαι, Non sentio, VV. LL. sed nullo exemplo.”

“ Ἀναισθησις, ἡ, Stupor, ἀναισθησία, VV. LL. sed “ perperam.”

[* “ Ἀναισθής, (έος, ὁ, ἡ,) Sensu carens. Max. T. 17, 5. p. 216(=195. Εἰ δὲ ἐξεγένοντο ἐν τῷ ξύμπαντι αἰῶνι δύο πον καὶ τρεῖς, ἄθεον, καὶ ταπεινόν, καὶ ἀναισθὲς γένος, κ. τ. λ.)” Wakef. Mss.]

Δυσαισθητός (ὁ, ἡ,) ET Εὐαισθητός opponuntur. Δυσαισθητός, Sensu non valens, Hebetem sensum habens, q. d. Difficile sensu percipiens. Apud Aphrod. δυσαισθητὸν δέρμα exp. Cutis liebes. Et τὸ δυσαισθητὸν substantive positum interpr. Hebetudo sensus. [“ Admant. 407. Galen. 1, 346. Polemo 179.” Wakef. Mss.] “ Δυσαισθησία, ἡ, Vix sentire, Sensuum labefactatio. Inter morbos ponitur a Gal. “ ut ἀναισθησία, quæ est Totalis sensuum privatio.”

[“ Galei Myth. 562. Sensus molestia, Hippocr. 774(=469.)” Wakef. Mss. Sed vera lectio est * δυσθεσία, i. e. δυσαρέστησις, interpr. Erotiano, pro

quò in Chirurg. Vett. 80. legitur * δύσθεσις. Vide Cocch. ad h. l. et Schneider. Lex. v. Δυσθεσία. Tim. Loc. de Anima Mundi, ap. Plat. 3, 102.]

AT Εὐαισθητός (ὁ, ἡ,) Sensu valens, Sensum acrem habens, q. d. Facile sensu percipiens, ut Aristot. de Anim. 5. Τὴν μὲν οὖν πόρρωθεν τῶν αἰσθήσεων ἀκριβειαν ἡκιστα, ὡς εἰπεῖν, ἄνθρωπος ἔχει· τὰ δὲ περὶ τὰς διαφορὰς, μάλιστα πάντων εὐαισθητόν. Sic dicitur ἄνθρωπος εὐαισθητότατος τῶν ἄλλων ζώων. Et τὸ εὐαισθητόν, sicut τὸ δυσαισθητόν, substantive, Sensus vigor, ap. Galen. [“ Porphyr. 235.” Wakef. Mss. Hippocr. 89, 21. UNDE * Εὐαισθητός, Cum sensuum vigore, Faciliter ad perceptionem, ap. Plat. de Rep. 2. p. 661. Et COMPAR. * Εὐαισθητοτέρως, ap. Eund. 7. p. 527.]

ITEM Εὐαισθησία, (ἡ,) pro eodem, ut ap. Laert., ἰσχύς, εὐαισθησία, ἀριότης, Sensuum vigor et integritas, Bud. interpr. Citatur itidem e Plat. de LL. εὐαισθησίαν ἔχειν, pro Integris uti sensibus. [“ Polemo (179.) Clem. Alex. 157.

Diog. L. 3, 78. Stob. 444. (Serm. 1. p. 32.)* *Εναισθῆναι*, (ἦ,) Artemid. 28(=44. ubi Reiff. edidit *ἐναισθησίαν*.) Wakef. Mss. "Casaub. ad Athen. 1. p. 16." Schæf. Mss.]

Διαισθάνομαι, Persentisco, Perspicue percipio, vel Plane sensu percipio. Aristot. de Gen. Anim. 5, (1.) *Λέγεται γὰρ τὸ ὁρᾶν, ἐν μὲν τὸ τὰς διαφορὰς ὅτι μάλιστα τῶν ὁρωμένων διαισθάνεσθαι*. Habet diὰ in hoc verbo eandem vim, quam in *διωρᾶν*, aliisque nonnullis: ideo ita interpretatus sum. In VV. autem LL. *διαισθάνεσθαι* exp. Dignoscit, in hoc Plat. loco, de Rep. 2. (92.) *Ὁ δεινὸς δημιουργὸς τὰ τε ἀδύνατα ἐν τῇ τέχνῃ καὶ τὰ δυνατὰ διαισθάνεται*. ["Boissonad. in Philostr. 448. Plato Phædr. 262." Schæf. Mss. "Plut. 2, 137. 552." Wakef. Mss.]

Ἐπαισθάνομαι, Sentio, pro simplici *αἰσθάνομαι*. Gregor. *Ὅστε μὴ ἐπαισθάνεσθαι τοῦ κρύους διὰ τὴν ἔκστασιν*, Ita ut non sentiret frigus. Et de rebus, quæ sensu animi percipiuntur, ut ap. Soph. (Aj. 553.) *οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνει κακῶν*. Sic ap. Æschin. Epist. *Μετὰ τῶν παίδων οὐδέπω καὶ νῦν τῆς ἐαυτῶν συμφορᾶς ἐπαισθανομένων*, qui locus eodem pertinet quo et ille Soph. Apud Alex. Aphrod. itidem *ἐπαισθάνεται τῶν συμφορῶν*. Basil. 428. *Ἐπαισθάνομαι τῆς ἐμάντοῦ ἀσθενείας*. || Et cum accus. sicut simplex *αἰσθάνομαι*, pro Intelligo, Audio, ut Soph. *τὸν σὸν ὡς ἐπρησθόμην μόρον*. [Soph. CEd. T. 424. *Ἄλλων δὲ πλῆθος οὐκ ἐπαισθάνει κακῶν*.] HINC *Ἐπαίσθημα*, (τὸ,) Sensus, in VV. LL. Ut autem Bud. et Plut. scribit, *ἐπαίσθημα* est τὸ ἐνέργημα τῆς αἰσθήσεως, Effectum sensus, i. e. sensum. [Epicurus Diogenis (10,) 32. Plutar. 9, 562.]

Ἀνεπαίσθητος, ὁ, ἡ, passiva signif. Qui non sentitur, οὐ αἰσθησις οὐκ ἔστι, Suid. Sic utuntur Lucian. et Areopagita, inquit Bud. In VV. autem LL. affertur e Luciano hac signif. *ἀνεπαίσθητα φιλοτιμήματα*. [Lucian. 3, 274. 413. "Diod. S. 1, 83." Schæf. Mss.] HINC adv. *Ἀνεπαίσθητως*, Ita ut non sentiat. ["Euseb." Wakef. Mss. "Ad Diod. S. 1, 83." Schæf. Mss. Hippiatr. 137.]

Συνεπαισθάνομαι, Una sensum et fructum percipio, ut exp. Bud. in hoc Greg. loco, *Ἐπεὶ καὶ αἱ δυνάμεις οὐράνιοι καὶ τῶν τοιούτων συνεπαισθάνονται*.

Καταισθάνομαι, Sentio, Intelligo. Soph. [CEd. T. 422.]

Παραισθάνομαι, In sensu fallor, Non sum satis compos exacti sensus, inquit Bud. afferens e Plat. Theæt. (c. 13.) *Ὅσα τε παρακούειν ἢ παρορᾶν, ἢ ἄλλο τι παραισθάνεσθαι λέγεται*. || In VV. LL. *παραισθάνομαι* exp. etiam Percipio, Certior fio, cum gen. e Xenoph. [Theocr. 5, 120. "Aret. 38. (3, 6.) Jambl. Protr. 5." Wakef. Mss.]

Προαισθάνομαι, Præsentio, Ante sentio. Plut. Publicola, *ταῦτα προαισθόμενοι*, Cum hæc ante sensissent agi. Thuc. 3. *Οἱ δὲ καταφρονοῦντες, κἂν προαισθέσθαι, καὶ ἔργῳ οὐδὲν κ. τ. λ.* Citatur ex Eod. cum gen. *προαισθάνεσθαι τοῦ στρατοῦ* pro Præscire adventum exercitus. || A Demosth. accipi non solum pro Præsensisco, sed et pro Provideo, scribit Bud. [Ind. in Demosth. Lex. Xenoph. Glossæ: *Προαισθάνομαι* Præsentio, Præcognosco.]

Προαίσθησις, (ἦ,) Præsensio, ut Multarum rerum præsensio, ap. Cicer. ["Clem. Alex. Plut. (de Sanit. tuenda 127. 135.)" Wakef. Mss.]

[* *Προσaisθάνομαι*, Simul sentio, verb. dub.]

Συναισθάνομαι, Una cum alio sentio, i. e. Sensu percipio. Plut. de civili caritate loquens, *Συναισθάνεσθαι καὶ συναλγεῖν ἀλλήλοις*, Consentiscere et *συνπάσχειν*, inquit Bud. At ego malim Sensu rei aliqujus una tangi. In VV. LL. perperam exp. *συναισθάνομαι*, Consentio. || Dionys. theologus, *Οὕτω γὰρ καὶ ἡμεῖς ἐαυτῶν συνησθήμεθα καὶ ἴσμεν*, Nobis conscii nostri sumus et sic novimus. Bud.

Συναίσθησις, (ἦ,) medicorum verbum, Galen. Therap. 13. init. q. d. Conscientia morbi, inquit Bud. Citatur et e Diosc. 8, 2. *συναίσθησις κνησμώδης* pro Sensu pruriginis. Ego existimo hanc morbi *συναίσθησιν* eo sensu dici, quo solemus in vernaculo sermone dicere, Je me sen malade. ["Sensus perceptio, Hierocles 254. Communis perceptio, Clem. Alex. 330." Wakef. Mss.]

[* *Ὑπραισθάνομαι*, Lucian. 516. 1086.]

ΑΙΣΣΩ, f. ξω, Ruo, Cum impetu feror, Irruo, Ingruo. Item, Erumpo, Prosilio. In usu est potissimum ap. poëtas. In Anthol. Epigr. (adesp. 455.) de Lacæna quæ filium occidit, *Ἀντίον αἴτσα δὲ ἥπατος ἤλασε λόγχην*. Eust. vult ap. Hom. esse, Festinare, et *ῥαδίως ἀπιέναι*. Utitur tamen et in aliis signiff. Il. P. (460.) *Ἱπποῖς αἴσσων*: A. (551.) *θαμέες γὰρ ἄκοντες Ἀντίον αἴσσουνσι θρασειῶν ἀπὸ χειρῶν*. Soph. κατ' *ἵχνος αἴσσω*, quod vulgo exp. Per vestigia feror. At Schol. hujus poëtæ vult hoc verbum significare *προσβάλλω* in Trach. (843.) ubi dicitur, *νέων αἰσούντων γάμων*. Hom. *φασγάνῳ αἴτας*, quod exp., Ense insurgens. Item, *αἴτας τοῖς ὅπλοις*, Concussis armis proripiens sese, et *αἴζαντες δορί*, ap. Eurip., Marte perciti. || Cic. Vagari interpr. in hoc Hom. loco, *τοὶ δὲ σκικαὶ αἴσσουνσι*. || Est in usu et in soluta oratione, licet rarius. Laert., *Αἴζει ἐπὶ τὴν κυνικὴν φιλοσοφίαν*, Impetu contendere, ut Bud. exp. Idem, quod Plato dicit, *αἴζειεν ἂν εἰπεῖν*, vertit, Eum impetus subire possit dicere. Apud Plut. Pompeio, *Ἐπὶ δὲ Πομπήϊον εὐθὺς αἴζας*, interpr. *αἴζας*, Insiliens. *Ἀίσσομαι* pass. pro *αἴσσω*, Ruo, Prosilio, Exilio. Il. Γ. 367. *ἐκ δὲ μοι ἔγχος Ἡχῆθ παλάμῃφιν ἐτώσιον οὐδ' ἐβαλόν μιν*. Ubi Schol. exp. *ἐξέδραμεν, ἠνέχθη*, quæ posterior interpretatio mihi non placet, qui *ἠέχθη* hic esse puto Exiliit. Hesych. *ἠέχθητην* esse vult *ἐφάνησαν, ὥρμησαν*. Hesiod. Th. (150.) *χεῖρες ἀπ' ὤμων Ἀίσσουντο*, quod vulgo interpr. Manus ab humeris prodibant et manabant; at ego malim, Erumpebant cum impetu, vel Prodeuntes impetum faciebant s. irruerant.

[* *Ἀίσσω*, Porson. Hec. 31. — 'Cum αἴσσω plerumque disyllabon sit ap. Atticos poëtas, *αἰαίσσω* præfert Pierson. ad Mærin 301. Sed obstant duo loca, Æsch. Pers. 470. *Ἡῖξ ἀκόσµῳ ξὺν φνῆγῃ*, Eur. Iph. A. 12. *Τί δὲ σὺ σκηνῆς ἐκτὸς αἴσσει*; Potius igitur quam hæc omnia mutemus, quod facit Pierson. licentiæ paulum concedamus.' Heyn. Hom. 7, 532. 8, 479.: de quant., 8, 136. Ruhnk. ad H. in Cer. 177. Brunck. ad Æsch. Pers. 468. ad Eurip. Hec. 31. Pierson. Veris. 124. Græv. Lect. Hes. 621. Plut. Mor. 1. p. 8. Valck. ad Hippol. p. 310. Diatr. 129. Dawes. Misc. 229. Wakef. S. C. 1, 120. ad Herod. 339. Markl. Suppl. 962. Dawes. Misc. 461. 495. Musgr. Iph. A. 919.: T. 1270. Wakef. Ion. 1467. Alc. 1084. Trach. 843. Jacobs. Anim. 80. 90.: Anth. 7, 220. Hemst. ad Plut. p. 251. Porson. Med. p. 98. Heyn. Hom. 4, 141. 7, 22. Act., Porsou. Or. 1427. Boissonad. in Philostr. 619. Lobeck. Ajac. p. 225. *Ἀίττω*, Brunck. Aristoph. 2, 163." Schæf. Mss. "Perf. ἦκα, Suid. 3, 567.: de arbore, Pind. (Nem. 8, 69. *δένδρον αἴσσει*;) de ave, Apoll. R. 1, 1089.: de igne, Il. Σ. 212." Wakef. Mss.]

Ἀίχθητήν, aor. 1 pass. indic. modi, a v. *αἴσσομαι* s. *αἴττωμαι*, e quo est et infin. ejusdem temporis *αἴχθηται*. Ambo ap. Hesych. Affert enim "non solum *αἴχθηται* pro *ὁρμηθῆναι*, sed etiam "αἴχθητην pro *ὥρμησαν*, quod ap. Hom. extat Il. Ω. (97.) *Ἀκτὴν δ' εἰσαναβάσαι ἐς οὐρανὸν αἴχθητην*." *Ἀίγδην*, adv., ab ἥγῃα præterito medio formatum, ut opinor, Impetuose, Irruendo cum impetu. Apoll. R. 2, (825.) *ἤλασε μηρὸν Ἀίγδην*. Vide etiam *Μεταίγδην* in *Μεταίσσω*, et *Προπροκαίγδην* in *Καταίσσω*. ["Ruhnk. Ep. Cr. 103. Schrader. Praef. ad Emend. p. vi. Wakef. S. C. 1, 119." Schæf. Mss.]

Αἶγῖς, Procella, a præterito medio ἥγῃα formatum, vide *Καταίσσω*.

[* *Κυάνας*, Nigram ac formidabilem ægidem gestans. Pind. Ol. 13, 100.]

Μελάναιγῖς, Atro nimbo s. Procella horrens. Plut. ["Q. S. 6, 7. Suid. v. *Ἀπατούρια*, et v. *Μέλαν*, ubi perperam legitur *μελαινόγῖς*. Cono 39. *Μελανθίδης*. Æsch. S. c. Th. 701. *Ἐρινύς*." Schneider. Lex. "Wakef. Eum. 52. Kuster. Aristoph. 119. a." Schæf. Mss. Blomf. Gloss. ad Æsch. loc. vertit, Atram procellam ciens, at Schol. B. *μέλαιναν αἰγίδα φοροῦσα*. Quæ posterior interpretatio nobis maxime arridet. "Ægida atram fereus. Nonn. Dionys. 27, 302." Wakef. Mss. Spohn. de Extr. Odys. Parte 192-4.]

[* “Χρυσαιγίς, Bacchyl. 14. ad Lucian. 1. fin.” A Schæf. Mss.]

Ἀϊκή, ἡ, Motus alicujus qui irruit, Violentus motus, Impetus. Fit αἰκή ab αἴσσω eodem modo, quo φυλάκη a φυλάσσω, ut docet Eust. II. O. 708. οὐδ’ ἄρα τοίγε Τόξων αἰκὰς ἀμφὶς μένον οὐδέ τ’ ἀκόντων. [“Gesner. Ind. Orph.” Schæf. Mss.] “Ἀεική, Pugna, “Impetus. Hesych. enim αεικὰς affert pro μάχας, “ὄρμᾶς, addens etiam, ἡ βολὰς τόξων, Aut sagittarum “jactus. Infra sine diphthongo αἰκή.”

Ἀϊκες, i. q. proxime præcedens αἰκαί. Nam αἰκες ab Hesychio exp. ὄρμαί. Est autem αἰκες a nom. sing. αἰξ. [“Ignis Cœlestis, Aristoph. Meteor. 7.” Wakef. Mss. “Musgr. Herc. 164. Heyn. Hom. 7, 121. 376.” Schæf. Mss. Apoll. R. 4, 820. ἀνέμων αἰκὰς ἐρύκειν. Cf. Artemid. 2, 12.] UNDE compos. Πολυαἰξ, (ὁ, ἡ,) quod exp. Impetuosus, Varios impetus s. motus habens * πολυόρμητος, πολυκίνητος, ut κάματος πολυαἰξ. II. E. 806. Ἀλλὰ σεν ἡ κάματος πολυαἰξ γυῖα δέδυκεν, Iu quo varii sunt motus s. variæ agitationes, vel, Labor multis modis agitans. Ita enim melius exprimi vim hujus verbi existimo, licet πολυαἰξ sit ὁ πολλὰς αἰκὰς ἔχων. Dicitur ab eodem poëta πολυαἰξ πόλεμος, Varios motus s. impetus habens, aut, Valde impetuosus. Nec male etiam, ut opinor, Valde turbulentus interpretabimur. Habetur autem II. A. 166. Ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυαἰκὸς πολέμοιο Χεῖρες ἐμαὶ διέπουν. Ubi Eust. tradit ita vocari bellum διὰ τὰς ἐν αὐτῷ πολλὰς ὄρμᾶς καὶ μετατροπὰς. Propter quas, inquit, Mars appellabitur ἀλλοπρόσαλλος in sequentibus. [“Heyn. Hom. 4, 63. 5, 151.” Schæf. Mss. ET * Πολυαἰκός, ὁ, ἡ, i. q. πολυαἰξ, dicitur de rumore vario, et incerto, magno. Schol. Eur. Med. 9. Λόγος τις π. φέρεται τῶν φιλοσόφων.] HINC et Κορυθαἰξ, ἰκος, ὁ, (ἡ,) Galeam quatiens cum impetu, vel, Cujus galea variè agitur. Unde pro Impetuoso s. Violento, pro Strenuo denique ac forti accipitur, ut κορυθαἰόλος, quod vide. [“Heyn. Hom. 4, 408. 8, 265. Ad II. N. 805. X. 132.” Schæf. Mss. Schneider. Lex.] ET Τριχαἰξ, (ὁ, ἡ,) ejusdem formæ, et eodem pertinens secundum quosdam. Nam Od. T. 174. Δωριέες τε τριχαἰκες, volunt esse ὧν αἱ τῆς περικεφαλαίας τρίχες αἰσσοῦσι, τουτέστι σείονται κατὰ πόλεμον, E quorum galeis propendentes setæ agitantur in prælio. In VV. LL. habetur, τριχαἰκὰς dici Qui assidue versantur in præliis, veluti assidue concutientes ac motantes cristas, e quibus plerumque capillorum quadam similitudine propendunt equinæ setæ, unde illud, Cristaque hirsutus equina. Ibid. exp. Capillati et quassantes crines. Camer. esse ait τριχαἰκὸς Capillatos et quassabundo crine, licet alii aliter interpretati sint. Ab Eust. certe aliæ etiam expositiones hujus epitheti scribuntur, ab hac valde diversæ, quas vide p. 1861. In VV. autem LL. additur, Hesiod. (Fr. 68. Gaisf.) hoc nomine tres diversos populos appellasse, qui Cretam incoluerunt, Pelasgos, Achæos, et Dores, Οὐνεκα τρισσὴν γαῖαν ἐκὰς πάτρης ἐδάσαντο, Quoniam procul a patria terram distribuerunt trifariam. Hac tenus illa. Sciendum est autem posse composita hujusmodi pro diversitate significationum vel ab αἰκες deduci, quod est ab αἴσω, vel ab ipsomet v. αἴσσω, formando videlicet ab ejus futuro. [“Harles. Introd. in Hist. L. G. 1, 34.” Schæf. Mss. Strabo 10. p. 234. Sieb.]

¶ Αἴσσω etiam dicitur pro Ἀἴτσω, Irruo, &c. unde et Αἴξω, Irruam. Ex Eurip. citatur μάτην ἦξα pro Frustra laboravi. Invenitur etiam ἦξα signif. act. cum accusativo, ut ἦξεν χέρα ap. Soph. Ajac. (40.) Καὶ πρὸς τί δυσλόγιστον ὦδ’ ἦξεν χέρα; Manum impetuose s. violente agnovit, vel cum impetu. Ita enim malo interpretari quam ut alii, Manum movit, aut Manum impulit. In VV. autem LL. perperam hoc ἦξεν deducitur ab αἴσσω posito pro αἴσσω: et rursum alibi ἦξα perperam ab αἴσσω. Verbi autem αἴσσω mentionem facit Etym., ubi scribit αἰττέσθαι esse ab αἴσσω, τὸ ὀρμῶ. Nam ab hoc αἴσσω fieri αἴσσω, deinde αἴττω, mutatis ss in tt. Sed loquitur de αἴσσω quatenus duntaxat ad formationem τοῦ αἴττω fingitur. Composita autem ab αἴσσω, Ἀναἴσσω, Εἰσαἴσσω, Ἐξαἴσσω, vide paulo post cum Ἀναἴσσω, Εἰσαἴσσω, Ἐξαἴσσω.

“Ἀἴττω, Attice pro αἴσσω dicitur, Impetu feror, “ut Hesych. quoque αἴττων exp. ὀρμῶν. Idem “tamen αἰττέσθαι ait esse δικάζειν vel δικάζεσθαι. “Judicare vel Judicari, cum idem etiam significet “quod activum αἴττειν, ut Suid. testatur, αἰχθήτην “afferens pro ὀρμήθησαν.”

“Ἀμφαἰσσοῦνται, Eust. exp. κύκλῳ ὀρμῶσι.” [“Hom. H. in Cer. 178.” Wakef. Mss.]

Ἀναἴσσω, Ruo, Prosilio, Prorumpo. Item, Exsurgo cum impetu. Od. Σ. 40. οἱ δ’ ἄρα πάντες ἀνήϊξαν γελῶντες. Sic II. A. 584. “Ὡς ἄρ’ ἔφη, καὶ ἀναΐξας δέπας ἀμφικύπελλον Μητρὶ φίλῃ ἐν χειρὶ τίθει, ubi exp. ἀνορμήσας, ἀναστὰς. Citatur et ex Od. N. (197.) Στῆ δ’ ἄρ’ ἀναΐξας. Ab eodem poëta dicuntur fontes ἀναΐσσειν, ut Latine interdum Erumpere, II. X. 148. Usus est autem hujus verbi in prosa etiam, ut ap. Xenoph. “Ὁ δ’ ἐξαΐφνης ἀναΐξας, ἐφ’ αὐτὸν ὑλαγμόν ποιήσει τῶν κυνῶν. Ex Aristoph. quoque citatur, sed trisyllabe positum, ut videbis in proxime sequentibus.

Ἀναἴσσω etiam dici pro Ἀναΐσσω, annotatur in VV. LL. quæ ex Aristoph. Pl. afferunt ἔφην’ ἀναΐξας. Sic εἰσαἴσσω et ἐξαἴσσω citantur ex Eodem.

Ἀναΐσσω. Oppian. C. 1, 107. active, ἀνήϊξεν τε φέβεσθαι. “Ad Od. T. 31. Valck. Adoniaz. p. 286. Ilgen. ad Hymn. 192. T. H. ad Plutum p. 244. Heyn. Hom. 7, 22. 8, 686.: τινὸς, 8, 268. Brunck. Aristoph. 1, 265. Porson. Med. 13. Barnes. ad Rhæ. 792.” Schæf. Mss. “Surgo, Suid. 3, 47.” Wakef. Mss. “Valck. Phœn. p. 1187. Brunck. ad Æsch. Pers. 94. ad Eurip. Hec. 31. Phœn. 1469. ad Mœrin 301.” Schæf. Mss.]

Ἀπαΐσσω, Prosilio, Cum impetu abeo. Camer. ἀπαΐξαι interpr. Celeriter se auferre. In VV. LL. e Soph. citatur pro Vi irruo, quæ significatio potius est verbi Ἐπαΐσσω. “Ἀπῆξεν significans ἀφώρμησεν, “est aor. 1. ab ἀπαΐσσω.” [“Wakef. S. C. 1, 120. ad Mœrin 301. Brunck. Ajac. 448. Heyn. Hom. 8, 479. Lobeck. Ajac. p. 289. Wakef. Eumen. 850. Brunck. Soph. 3, 526.” Schæf. Mss.]

Διαΐσσω, Cum impetu transeo. A medicis vocatur πόνος διαΐσσω, ut inquit Ægineta, “Ὅταν ἀπὸ ρίζης ἀρχόμενος τοῦ * πρωτοπαθοῦντος μορίου, φέρεται ταχέως εἰς τὰ περικείμενα. Exp. et Emico, ut διαΐσσω ἀστραπή, Emicans fulgur. [“Oppian. H. 3, 255. Suid. σύμβολα, ut cometæ, Clem. Alex. 64.: et fulgur, Nonn. Dionys. p. 52.: stella, Plut. 4, 515. Clem. Alex. 81. sine substantivo.” Wakef. Mss. Valck. ad Phœn. p. 468. Kœn. ad Greg. 76. Valck. Diatr. 56. Wakef. S. C. 2, 149. ad Herod. 339. ad Lucian. 1, 338. ad Char. 257. 362. “Toup. Opusc. 1, 375. ad Herod. 339. Wakef. Trach. 1083. Διάσσω, cum gen. et accus., Brunck. ad Æsch. Prom. 133.” Schæf. Mss.]

Εἰσαἴσσω, Irruo aliquo, Irrumpo. ET Εἰσαΐσσω, ap. Aristoph. Nub. (543.) unde affertur in VV. LL. Οὐδ’ εἰσῆγε δᾶδας ἔχουσα. [“Kuster. Aristoph. 58. a. 61. a. Dawes. Misc. 229.” Schæf. Mss.]

Ἐξαἴσσω, Prosilio alicunde, Cum impetu prodeco. ET Ἐξαΐσσω ap. Aristoph. Pl. (733.) Ἐξηγάτην οὖν δύο δράκοντ’ ἐκ τοῦ νεῶ. [“Kuster. Aristoph. 69. a. Hemst. ad Plut. p. 250. Brunck. ad Eur. Med. 1062. Kœn. ad Greg. 76.” Schæf. Mss.]

[* “Διεξαΐσσω, (Cum impetu transeo.) Pierson. Veris. 235.” Schæf. Mss. Theocr. 13, 23.]

“Προεξαΐσσω, Prior proruo.” [Herod. 9, 62.]

Ἐπαΐσσω, Irruo in aliquem, Impetum in aliquem facio. II. Γ. 369. Ἡ, καὶ ἐπαΐξας, κόρυθος λάβεν ἱπποδασείης, Irruens, vel Impetu facto, invasit galeam. Od. Ε. (281.) Ἡ μὲν μοι μάλα πολλοὶ ἐπήϊσσαν μελήρσι, In me irruentibus i. e. Hastis me petebant irruentes. Sic ap. Eund., ἔγχει ἐπαΐσσω. Et ἐπαΐξαι δηΐοισι, ap. Apollon. || Jungitur autem et accusativo, ut II. Ω. (440.) Ἡ, καὶ ἐπαΐξας Ἐριούνιος ἄρμα καὶ ἵππους, ubi præpositio jungitur cum illis accusativis; est enim pro αἴξας ἐπὶ ἄρμα, ut docet Eust. At ex Apollonio citatur ἐπαΐσσω ἕλφος pro Ensem cum impetu movens in aliquem. [“Brunck. Apoll. R. p. 9. Monthly Review Jan. 1799. p. 90. Wakef. S. C. 5, 106. Brunck. Aristoph. 3, 111. Heyn. Hom. 5, 48. 61. 349. 8, 136. 367. 479. 516. 686. Act., Porson. Or. 1427. Brunck. Apoll. R. 107.

An transit? Ruhnk. Ep. Cr. 34." Schæf. Mss. A Arat. 1138. ἐπαίσσεσθαι ὁδοῖο. Apoll. R. 2, 1254. ξίφος, Inferens cum impetu.] HINC Ἐπαιγίζω, de quo vide post Καταίσσω quod proxime sequitur. ["Ad Lucian. 1, 498. Bergl. ad Alciph. 366. Heyn. Hom. 4, 222. Jacobs. Anth. 11, 146. Brunck. Aristoph. 3, 111. Eur. Hec. 1058." Schæf. Mss. "Oppian. H. 2, 583. C. (2, 125.) 4, 70." Wakef. Mss.] "UNDE Ἐπαίγδην, quod Hesych. exp. "ὅσον ἐπιψαῦσαι, In superficie, Ita ut summas tantum partes perstringas et leviter tangas. Idem "tamen ἐπαιγίζοντα exp. σφοδρότερον πνέοντα, Vehementius spirantem, Impetuosiore flatu irruentem. "Quomodo et ἐπαίγδην exponendum foret Vellementiore impetu, Impetuosius irruendo." ["Oppian. H. 1, 495. 2, 616. 4, 673." Wakef. Mss.]

* "Προσεπαίσσω, Artemid. 200." Wakef. Mss.]

Καταίσσω, Cum impetu delabor, Deferor cum impetu. Et simpliciter pro Irruo. ["Wakef. Trach. 123.: S. C. 5, 84. Porson. Phœn. 866." Schæf. Mss. Apoll. R. 2, 224.]

HINC Καταίξ, Procella, ut quæ cum impetu ingruat. ET Καταιγίς, sicut et Αίγίς, ejusdem significationis. Sed usitatius est καταιγίς quam αἰγίς. Aristot. de Mundo, Τῶν γε μὴν βιαιῶν πνευμάτων καταιγίς μὲν ἐστὶ πνεῦμα ἄνωθεν τύπτον ἐξαιφνης. ["Καταίξ, Toup. Opusc. 1, 208. ad Callim. 1, 115. Heyn. Hom. 7, 121. Καταιγίς, (Gl. Procella.) Heringa Obs. 57. Toup. Opusc. 1, 208. Heyn. Hom. 4, 222. 7, 376. 798. Wakef. Trach. 572. Jacobs. Anth. 7, 142. 12, 431. Brunck. Soph. 3, 517." Schæf. Mss. Biel. Thes. Cass. Dio 1253. Nicetas Annal. 3, 7. καταιγίς πραγμάτων.] "Apud

"Hesych. reperio et Καταίγας pro καταιγίδας, tantumquam a καταίξ." [UNDE *Καταίγιος, ὁ, ἡ, ap. J. Poll. 1, 110. de qua voce optimo jure dubitat

Schneider, ET * "Καταιγιδώδης, (ὁ, ἡ, Procellosus.) Villosus. Anecd. Gr. 1, 342. Eust. II. 883, 36. Schol. Apoll. R. 1, 1016." Wakef. Mss. "Suid. v. Τυφών." Boissonad. Mss. "Toup. Opusc. 1, 506." Schæf. Mss. Schol. Soph. Antig. 139.] ET Καταιγίζω, quod de vento dici solet, s. procella ingruente aut delabente cum impetu. Eust. tamen postquam

in hunc Hom. locum, II. B. (148.) "Ὡς δ' ὅτε κινήσει ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθὼν Αἰβρος ἐπαιγίζων, annotavit ἐπαιγίζειν esse τὸ ἐφορμᾶν καὶ ἄνωθεν ἐπιπνέειν, unde esse αἰγίδες et καταιγίδες, addit, τὸ δ' αὐτὸ καὶ καταιγίζειν λέγεται. Idem eodem loco illud simplex

Αἰγίς ab ἡίγῃ medio præterito τὸ αἰσσω formari tradit. Fortasse autem non male et ab αἰσσω disyllabo derivaretur. Vide et αἰγίς in Αἰξ αἰγός. ["Diod. S. 1, 350. Heliod. Æth. 43. Joseph. 103, 35. Strabo 475. Hippocr. 489. (Epidem. 7. p. 1218. Ὁ πόνος καταιγίζων ἐς ἡβρην καὶ κοιλίην.) Æsch. Sept. c. Th. 63." Wakef. Mss. Epigr. adesp. 10. δισσοὶ καταιγίζοντες ἔρωτες. Biel. Thes. "Heringa Obs. 57. ad Charit. 292. 709. Theætetus 2. Jacobs. Anth. 11, 146. 291. Wakef. Phil. 571." Schæf. Mss. Gl. Καταιγιδόμενος. Procellosus. ADDE] "Καταίγδην, Impetuose, s. Irruendo. Apoll. R. (1, 64.) secunda longa." ["Eustath. 101, 17." Seager. Mss. "Gesner. Ind. Orph. Schrader. Præf. ad Emend. p. vi. Wakef. Eum. 137." Schæf. Mss. ETIAM * "Καταιγισμός, (ὁ, Procella, Turbulentus inotus.) Athen. 546. (Καὶ ἵνα μὴ τοὺς καταιγισμοὺς λέγω, καὶ τὰ * ἐπεντρώματα, ἅπερ πολλάκις προφέρεται ὁ Ἐπίκουρος, καὶ τοὺς γαργαλισμοὺς, καὶ τὰ νύγματα.) Plut. Non posse suaviter Vivi p. 1090. (10, 485.)" Kall. Mss.] ET adv. Προπροκαταίγδην, quod exp. Antrosum cum impetu, ap. Apoll. R. (2, 594.) ἐπέτρεχε κύματι λάβρῳ Προπροκαταίγδην κοίλης ἁλὸς, Schol. eis τοῦμπροσθεν ἄνωθεν καταφερομένη. Utitur et simplici adv. αἰγδην idem Apoll. ut supra dictum fuit.

"Μεταίξας, Hesychio μεταδιώξας, Insecutus; ma-

"Jim, Cum impetu insecutus, est aor. a them. μεταίσσω. II. Φ. (564.) Καὶ με μεταίξας μάρψῃ ταχέ-

"εοσι πόδεσσι." ["Heyn. Hom. 6, 195." Schæf. Mss. Pind. Nem. 5, 78. Apoll. R. 1, 1243. UNDE] "Μεταίγδην, Insequendo cum impetu. Schol. Apoll. R. exp. ὀρμητικῶς, in hoc loco 2, (95.) ὁ δ' ἄγχ' αὐτοῖο παρ' ἐκ γόνυ γονὸς ἀμείβων Κόψε μεταίγδην ὑπὲρ οὐατος." ["Wakef. S. C. 1, 119." Schæf. Mss.]

A Παράισσω, Prætereo, Pertranseo. Proprie autem Cum impetu pertranseo. Exp. etiam Proripio me raptim, Prorumpo. II. E. 690. Ἀλλὰ παρήϊξεν λεληγμένος, ubi exp. παρέδραμε, παρήλαθε. Citatur et ex II. Θ. (98.) Ἀλλὰ παρήϊξεν κοίλας ἐπὶ νῆας, eum eadem expositione. ["Brunck. Aristoph. 2, 235. 241. ad Char. 257. Heyn. Hom. 6, 311. 7, 702. 8, 97." Schæf. Mss. "Nonn. Paraphr. 10, 2. Quint. Smyrn. 12, 57. Plut. 9, 100. Manetho 6, 94. Orph. (Lith. 598.)" Wakef. Mss. Apoll. R. 2, 276.]

Συναίσσω, Simul irruo, unde ap. Hesiod. συναίκτην, (Sc. 189.) Καὶ τε συναίκτην ὥσει ζωὴ περ ἔόντες; Simul irruerant, vel potius In se mutuo irruerant. [Gaisf., quem vide, edidit συναίγδην. Quint. Smyrn. 2, 484.]

Ὑπαίσσω, Clam prosilio. Exp. et Subrepto ap. Hom. II. B. (310.) Βωμοῦ ὑπαίξας. Hesychius ὑπαίξας vult esse ὑφορμήσας, ut ἀναίξας antea dixi ab eo exponi ἀνορμήσας. ["Nicand. Th. 256." Wakef. Mss. "Brunck. Ajac. 301. Heyn. Hom. 8, 135." Schæf. Mss.]

¶ Αἰξάσκω, pro αἰσσω formatum ab αἰξασκε, dicto ut ἐλάσασκε, νεμέσασκε, et similia.

"ΑΤΤΩ, Prosilio, Subsilio, Subsulto. Demosth. (786.) Ἀττων δεῦρο κάκεϊσε, Hue illuc prosiliens. Vide alia exempla in Bud. Comm. 643. E Philostr. Her. citatur ἄττων ἐν ὀπλοῖς pro Ruens in armis. Greg. Εἰ καὶ τινες ἄττειν ὁ Ζῆλος πείθει καὶ ὑπὲρ δύναμιν, ubi ἄττειν ὑπὲρ δύναμιν exp. in VV. LL. Anniti supra vires, sed malim Prosilire vel Erumpere ad res majores suis viribus. In iisdem μὴ θερμὸν ἄττειν affertur pro Non calide res aggredi. Scribit autem Etym. ex αἰσσω pro αἰσσω fieri αἰσσω, deinde mutatis σσ in ττ, ἄττω. Ab hoc autem v. ἄττω derivari Gallicum hâter, pro Festinare, credibile est. ["Prosilio, Plato Theæt. 177." Routh. Mss. "Heindorf. ad Theæt. l. c. Ἀττεσθαι, Valck. ad Theocr. Adoniaz. 203. 205. 286. Ruhnk. ad Longin. 242. Wessel. Diss. Herod. 88. ad Herod. 610." Schæf. Mss. "Aristoph. Nub. 1299." Seager. Mss. Chandler. Inscr. n. 67. "Cor. Dial. 76. Propere eo, Suid. v. Περὶωπῆ, Ælian. V. H. 2, 44.: de nave fluctuante; Dio Chrys. 672.: de homine, Ælian. V. H. 187. de vulture, in prædā, H. A. 445. Plut. 2, 87.: potissimum de igne, Theod. 4, 325. de aqua puteali, ibid. 336. Subsulto, Ælian. H. A. 385.: de libidinoso, Clem. Alex. 28. * Ἀττων, A Meteor. Schol. Arat. 102." Wakef. Mss.]

Διάττω, Prosilio, Desilio huc et illuc, Emico. Aristot. de Mundo, Ἐν δὲ τῇ πυρώδει οὐσὶ τὰ τε σέλα διάττει, καὶ φλόγες ἀκοντίζοντα. Et ap. Eund. διάττοντες sunt Igniculi in cælo emicantes et exilientes. Idem ἀστέρας διάττοντας in Probl. dixit pro Trajectionibus ignium, quos etiam διαθέοντας appellat. Apud. Greg., ἀστραπὴ διάττουσα, Emicans Bud. Com. 643. In VV. LL. citatur e Probl. διάττοντες τοῦ αἵματος pro Sanguine turgescente, Gaza interpr. || Διάττομαι, Prosilio, Emico, et quasi Raptim elidor. Plato Cratylo, Τὸ γὰρ διαττόμενον καὶ τὸ ἡθούμενον, πηγῆς ἀπείκασμά ἐστι. Bud. ibid.

D ["Διάττω, Ælian. V. H. 846. Emico, Diog. L. 568. Prosilio, ut fons, Plato 1, 402." Wakef. Mss. "Ad Phalar. 275. Διάττομαι, Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 205. Ἀστὴρ διάττων, Ruhnk. Ep. Cr. 24. Acta Traj. 1, 222. Διάττοντες, Heyn. Hom. 4, 567." Schæf. Mss. Glossæ: Διάττω. Prosilio.]

Εἰσάττω, Insilio, Ingredior, VV. LL. Fortasse sonat Raptim aut Cum velocitate insilio. ["Dawes. Misc. 461. Brunck. Aristoph. 2, 107. Valck. Phœn. p. 468." Schæf. Mss. "Suid. v. Ἀποθραυσθῆς." Wakef. Mss.]

Ἐξάττω, Exilio, Subsilio. In VV. LL. Ἐξάττονται ἐν τοῖς ὕπνοις, Gaza interpr. In somnis excitantur. Ibid. e Diosc. 5. affertur ἐξασμένη tanquam ab hoc verbo, Ἐξασμένη στυπτηρία κατὰ μονάδας πολλαῖς θρίζιν ἐμπερῶς, pro Sigillatim vel divisim in capillamenta quædam canescentia dehiscens, e Ruellio et Marcello. Sed aliunde ἐξασμένη, si mendo caret, deducamus necesse est. || In iisdem Lexx. legitur Ἐξαρτος, Magnus, Impetuosus. [Schol. Plat. 225.]

Διεξάττω, Erumpo, Prosilio, Raptim emico. Aristot. de Mundo, Οἱ δ' ἐκ κόλπων διεξάττοντες ἄνεμοι, ἐγκολπίαι καλοῦνται, i. e. ἐξορμῶντες, ἐξαλλόμενοι, Bud.

ΑΙΣΧΟΣ, eos, τὸ, Turpitude, Fæditas, Deformatas. Xenoph. K. Π. 2. Ὡς δὲ εἶδον τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς ὑπερβάλλον αἰσχει, Ut autem viderunt faciem hominis fæditate modum omnem excedentem. Aut brevius et Latinius, Supramodum fædam, Supra modum deformem. Sic ap. Plut., πίθηκον αἰσχος μετέχειν. || Significat etiam Probrum s. Dedecus, et infamiam. Od. Σ. (224.) Σοὶ κ' αἰσχος λῶβη τέ μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο. Sæpe in plurali, ut Il. T. (imo Od. T. 373.) Τῶν νῦν λῶβην τε καὶ αἰσχα πολλὰ ἡλεείνων. Il. Γ. (242.) copulat αἰσχα καὶ οὐείδεα. Etym. vult αἰσχος per synæresin factum esse ex αἰσχος, deducto ex ἴσχω, præfixo α priv., ut sit αἰσχος quasi Quod quis habere nolit: vel, inquit, τὸ πάνυ ἴσχον τοὺς λαμβάνοντας αὐτό. Sed omisit Etym. secundum hoc etymum, quod futile puto, fore α non priv., sed epitaticum. [“Jacobs. Anim. 127. Heyn. Hom. 6, 477. Plur., Brunck. Soph. 3, 460. Heyn. Hom. 4, 502. 5, 296. Musgr. ad Hec. 822. ad Char. 249. Ἐπ' αἰσχει, Heindorf. ad Phædr. 231.” Schæf. Mss. Glossæ: Αἰσχος· Opprobrium, Dedecus, Propatulum. Hippocr. 185, 37. 265, 36. 375, 11. 477, 30.] “Αἰσχος, ap. Hesych. legitur, expositum “αἰσχροῦτης, κακότης, κακία, λοιδορία, μύσος, αἰσχύνη, “sed perperam pro αἰσχος, ut alphabeticus etiam “ordo docet.”

[* “Αἰσχιος, Turpis, Deformis, ab αἰσχος, τὸ, Turpitude, Probrum, 476, 5. (Καὶ κάκιον μὲν οὐδὲν ἂν εἴη, αἰσχίον δὲ καὶ ἀτεχνότερον:) 477, 17. (Αἰσχίον δὲ τὸ χωρίον.)” Ms. Ind. in Hippocr. Imo in utroque loco αἰσχίον est compar. gradus pro αἰσχροτέρων.]

Αἰσχέω, έσω, Dedecoro, Infamo, unde αἰσχέςας, i. e. ὁ αἰσχύνas, licet ap. Hesych. legatur αἰσχέςas. “Αἰσχέςas Hesych. affert pro αἰσχύνas, tanquam a “nom. sing. αἰσχέα, aut αἰσχέη.” Fit autem ab αἰσχέω et VERBALE Αἰσχεσις, ἡ, Decoratio. “Αἰσχεσις, Dedecus, Probrum, οὐείδος, ὕβρις, VV. LL. “sed perperam, ut puto, errore nato ex eo, quod “ap. Hesych. legerunt, Αἰσχα· οὐείδη, ὕβρις, quod “tamen αἰσχα est plur. a sing. αἰσχος.” [Neutrum voc. agnoscit Schneider. Lex.]

“Αἰσχουργέομαι, Turpiter ago. Ita VV. LL. sed “perperam, ut opinor, pro αἰσχροουργέομαι.”

“Ἐπαισχῆς, (έος, ὁ, ἡ,) Cum turpitudine conjunctus, Turpis. Suidæ ἐπαισχῆς est αἰσχύνης παραι-“τιον, afferenti hoc ejus exemplum, Κάμοι μὲν ἐπαι-“σχῆς ἐστι τὸ πρᾶγμα καὶ βλαβερὸν, κάκείνῳ πολὺν “αἰσχίον καὶ βλαβερώτερον. Et hoc, Τῆς μὲν προσε-“δρεῖας ἐπιπόνου οὔσης, τῆς δὲ ἀποχωρήσεως ἐπαι-“σχοῦς.” [“Cass. Dio 816. Nic. Damasc. 438.” Wakef. Mss. J. Poll. 5, 127. *ἐπαισχίστως, al. *ἐπαί-σχωρως.]

Παναισχῆς, έος, ὁ, ἡ, Omnino fædus, s. turpis. Vel, Penitus turpis, Turpissimus. Et superl. Παναισχι-στος, unde παναισχίστην τέρψιν legimus in Anthol. [Meleag. 115. “Aristot. (de Mor. 2, 11, 4.)” Wakef. Mss.]

[* Αἰσχίνης, (Nom. propr.) Terentio Æschinus, D Valck. Oratt. 398.] Schæf. Mss.]

[* Αἰσχοκερδῆς, έος, ὁ, ἡ, Turpis lucri cupidus. Emend. Manetho 4, 313. *ἐταιροτρόφους τε γόητας, *Πορνοσύνης ἀκρατοὺς σηµάντορας, αἰσχροκερδεῖς.]

[* “Αἰσχεύμυθος, (ὁ, ἡ, Fæda loquens.) Manetho 4, 57. (“Ἔσεται ἀλλοτρίων λεχέων *παναθέσιμος ἀνὴρ, Ὀρφνίει, δολοεργός, ἀνέστιος, αἰσχεύμυθος, *Παμφέκτωρ, ἀδιδακτος, αἰεὶ δειδαγμένος αἰσχροῖς,) ut leg.” Schæf. Mss. pro edito αἰσχεύμ.]

[* Αἰσχορήμων, ονος, ὁ, ἡ, Fæda loquens. Emend. Manetho 4, 444. Τούτοις δ' Ἑρμείας φαύλοις σὺν σχή-μασιν ὀφθεῖς Μυθολόγους τεύχει καὶ αἰσχρορήμονας ἀνδρας, Μωρολόγους, χλεύης θ' ἡγήτορας, *ὑβριγέλω-τας.]

[* “Αἰσχεότιμος, ὁ, ἡ, Tzetz. Posthomer. 700. (702. Bekk. Οὐνεκά μ' Ἰσαάκιος ἀτίσατο αἰσχεότιμος.)” Schneider. Lex. At ibi editum est αἰσχεοτίμας, tanquam ab *αἰσχεοτιμή, ἡ.]

[* Αἰσχεόφημος, ὁ, ἡ, Turpis famæ, Famosus.

Emend. Manetho 4, 591. ἐν τε πόλεσιν Ἀλλοτρίαις ζήσωσιν ἀλῶμενοι αἰσχεόφημοι.]

¶ Αἰσχρός, (ἂ, ὄν,) Turpis, Fædus, Deformis. Ut a κῦδος fit κυδρός, ita enim lego ap. Etym. non κυδνός, a ψύχος, fit ψυχρός: sic αἰσχρός ab αἰσχος. Opponitur autem αἰσχρός et αἰσχροῖν in neutro genere τῷ καλῷ, Pulcro. Plut. Præc. Connub. Τοὺς μὲν αἰσχροὺς ἐπανορθοῦσθαι τῇ ἀρετῇ, τοὺς δὲ καλοὺς κ. τ. λ., Deformes corrigere virtute, formosos autem, etc. Plato Symp. Ἀνάρμοστον δ' ἐστὶ τὸ αἰσchrὸν παντὶ τῷ θεῷ τὸ δὲ καλὸν ἀρμόττον.

Αἰσchrὸν, Inhonestum, Probrosus, sicut Turpe ac Fædum usurpantur, ut αἰσchrὰ ἔπεα, Il. Z. N. et Ω. Demosth. c. Mid., Αἰσchrὰ ἐφθέγγοντο ἐναντίον κύρης. Idem Ol. 2. (p. 23.) Καὶ ποιητὰς αἰσchrῶν ἀσμάτων. Idem pro Cor. Τὸν μηδὲν αἰσchrὸν ποιήσοντα δι' ἐνδειαν, et cum infin. Idem pro Cor., Ἀλλ' ὅσα μηδὲν αἰσchrὸν ἐστὶν εἰπεῖν ἐμοί. Il. B. (298.) Αἰσchrὸν τοι δηρὸν τε μένεις, etc. || Item αἰσchrὸν velut substantivum, Turpitude, Probrum, Dedecus. Demosth. pro Cor., Προσόντ' αἰσchrὰ τοῦτ' καὶ οὐείδη.

In compar. gradu αἰσchrότερος regulariter, vel αἰσchrῶν irregulariter. Itidem in superl. utroque modo, αἰσchrότατος vel αἰσchrιστος. Fit autem αἰσchrῶν ex αἰσchrῶν, abjecto ρ, ut Etym. docet. Non reperitur tamen αἰσchrῶν, quod sciam, sed αἰσchrότερος tantum, sicut et αἰσchrότατος. Athen. 13. Ἐκδύσα δὲ ἦν αἰσchrότατη. Ut elegantiora, sic et frequentiora sunt ap. vett. αἰσchrῶν et αἰσchrιστος. Il. Φ. (437.) τὸ μὲν αἰσchrῶν, αἰ κ' ἀμαχητί. Xenoph. K. Π. 7. Αἰσchrῶν δὲ πῶς οὐκ ἂν εἴη; Superl. αἰσchrιστος, Il. B. (216.) αἰσchrιστος δ' ἀνὴρ ὑπὸ Ἰλίον ἦλθεν. Sic, ἄχρι πρὸς τὸ αἰσchrιστον, Usque ad id, quod fædissimum est, vel ignominiosissimum. Vel, ut alii, Usque ad ea, quæ sunt maxime pudenda. Isocr. de Pace, Πεπόνθατε γὰρ ἅπαν αἰσchrιστον, Fædissima quæque. || Ponitur et adverbialiter αἰσchrιστα, pro Turpissime, Fædissime, ut αἰσchrιστα πενίαν φέρεis.

[Αἰσchrός, Eur. Tro. 384. 1177. Xenoph. Cyn. 7, 9. Αἰσchrῶν πρὸς τὸν δρόμον. “Αἰσchrός, Musgr. ad Hec. 822. Steinbr. Mus. Tur. 1, 293. Wakef. S. C. 3, 173. Sequ. infin., ad Lucian. 1, 308. Xenoph. Mem. 1, 1, 16. Αἰσchrιστος et ἔχθιστος conf., Brunck. Ajac. 1059.: Phil. 1284. Musgr. Alc. 1040. Αἰσchrότατος, αἰσchrιστος, ad Mærin 135. Αἰσchrῶν, αἰσchrότερον, Herodian. Philet. 436. et n. Thom. M. 19. et n. ubi et de superl. Αἰσchrιστος, Lobeck. Ajac. p. 387. (Hippocr. 86, 3. 477, 31.) Αἰσchrὸν ἡγεῖσθαι, Valck. ad Herod. 276. Αἰσchr. conf. cum ἔχθρος, Musgr. Herc. 293. Wakef. Alc. 1058. Porson. Phæn. 594. Hec. p. 52. Ed. 2. (? Tyrtaeus 1, 7. Αἰσchrός γὰρ δὴ—, v. Brunck.) Αἰσchrὰ ἔπη, Heyn. Hom. 4, 457. 5, 260. 8, 639. Τὰ αἰσchrὰ λαλεῖν, Bast Lettre 58. Αἰσchrὸν, εἰ—Lobeck. Ajac. p. 398. Αἰσchrὸν γὰρ οὐ, Plato Theæt. 312. Αἰσchrῶν, (vide post Αἰσchrὸς) Monthly Review, Aug. 1799. p. 428. (Pind. Isthm. 7, 32.) Αἰσchrιστος et ἔσχατος conf., ad Dionys. H. 3, 1399. Αἰσchrιστος et δυσποτμότατος, Plut. 1, 473. Hutt.” Schæf. Mss. Glossæ:—“Αἰσchrός· Fædus, Obscænus, Turpis. Αἰσchrός τρόποις καὶ ἐλαττώμασιν· Obscænus. Αἰσchrὰ κέρδη· Famosæ opes, Probrum. Αἰσchrότατος· Fædissimus. Αἰσchrιστος· Pessimus.”]

Αἰσchrῶς, adv. Turpiter. Il. Ψ. (473.) Τὸν δ' αἰσchrῶς ἐνένισπεν. In compar. autem gradu αἰσchrότερον s. αἰσchrῶν, Turpius; in superl., αἰσchrότατος vel αἰσchrιστα, Turpissime. Vide proxime præcedentem annot. [“Dionys. H. 2, 769. Toup. Opusc. 1, 25. 2, 5.” Schæf. Mss. Hippocr. 13, 31.]

[* Αἰσchrίστως, Fædissime. “Manetho 1, 21.” Wakef. Mss. Mnascalas Sicyon. in Epigr. ap. Athen. 163. Αἰσchrίστως κεκραμένα πλοκάμους.]

Αἰσchrότης, ητος, ἡ, Turpitude, Fæditas. Exp. etiam Obscænitās. [Gl. Αἰσchrότης· Turpitude, Fæditas. Plato Gorg. 1, 525.]

Αἰσchrήμων, ονος, ὁ, ἡ, Turpis, non συνθέτως, sed παραγώγως. In Anthol. Αἰσchrήμων ἐνδεία καὶ ἀ πάντολμος ἀνάγκη. [“Jacobs. Anth. Proleg. 104.: 12, 107. Porson. Phæn. 1622.” Schæf. Mss. Passow. Über Zweck, Aulage und Ergänzung Griechischer

Wörterbücher, 38. "Locus ex Epigr. citatus extat in Anthol. Steph. p. 69. ubi tamen male editum est *αἰσχίμων*, contra Ms. librorum et vett. Edd. fidem." Brunck. Mss. Schneider. Lex. "Ex Epigr. inc. 413. nunc legitur *ἀσχήμων*. Cf. Jacobs. ibi." Boissonad. Mss.]

Αἰσχρὴ, vel potius, *Αἰσχροή*, Nomen *Μοίρας* in versu Emped. ap. Plut. *περὶ Εὐθυμίας*. ["Jacobs. Anth. 7, 46." Schæf. Mss.]

[* *Αἰσχροανδράποδα*, Famosa mancipia, Gl.]

[* "*Αἰσχροβίος*, (ὁ, ἡ,) Liban. Or. 355." Wakef. Mss.]

[* *Αἰσχρογέλως*, *ωτος*, (ὁ, ἡ,) Turpiter ridiculus. Manetho 4, 283. * *Μωρόφρονas*, *λιτούς*, *ἀσχήμονas*, *αἰσχρογέλωτας*.]

[*Αἰσχροδιδάκτης*, (ὁ, Turpium magister. Manetho 4, 307. *Σύμβουλοι*, *δύλιτοι*, * *κακομήτορες*, *αἰσχροδιδάκται*.]

Αἰσχροπέω, *ήσω*, Turpia loquor, ap. Athen. 12. i. q. *αἰσχρολογῶ*, de quo paulo post. Dicitur autem *αἰσχροπεῖν* eadem forma qua *καλλιπεῖν*. Componitur *αἰσχροπεῖν* ex *αἰσχρὸν* et *ἔπος*. ["Thoni. M. 795. Bast. Lettre 58." Schæf. Mss. ADDE * *Αἰσχροεπής*, (ὁs, ὁ, ἡ,) Qui fœda loquitur.]

Αἰσχροκερδής, (ὁs, ὁ, ἡ,) Turpi lucro deditus, Sordidum quæstum faciens. Paul. ad Tit. vult episcopum non esse *αἰσχροκερδῆ*, Non deditum turpi lucro, ut quidam interpr. Alii, Non deditum turpiter lucro. Sed malim illam interpr. Nam possit generaliter dici Turpiter lucro esse deditus, qui supra modum ei studeat ejusque sit avidus, alioqui tamen minime sordidi. [Gl. *Αἰσχροκερδής* Turpilucris. "1 Tim. 3, 8. Tit. 1, 7. Aristot. Eth. Nicom. 4, 1. p. 153. Athen. 656. Xenopho Ages. 11, 3. Dinarch. c. Demosth. in Opp. Demosth. p. 95. Bas." Scott. App. ad Thes.]

Αἰσχροκερδῶς, adv. Cum turpi lucro, Turpe lucrum faciendo, vel, Turpis lucri studio.

Αἰσχροκέρδεια, (ἡ,) vel *Αἰσχροκερδία*, frequentior tamen et rationi magis consentanea illa scriptura, [imo *αἰσχροκερδία* unice vera est forma, vel ab *αἰσχροκερδής*, vel ab *αἰσχροκερδέω* deducenda; at *αἰσχροκέρδεια* esset ab *αἰσχροκερδεύω*, verbo nihili. *Αἰσχροκερδία* tamen non agnoscitur a Schneider. Lex.] Turpe lucrum, Turpis et sordidus quæstus, vel, Turpis lucri studium. Demosth. adv. *Æschin. Τῆς ἰδίας ἔνεκ αἰσχροκερδείας τὰ κοινῇ συμφέροντα προῖεντο*, Commodis publicis lucrum privatum, idque turpe, prætulērunt. *Αἰσχροκέρδεια*, inquit Bud., Vita turpiter quæstuosa, cui *πλεονεξία* cognatum est vitium. Demosth. *αἰσχροκέρδειαν* de corruptis legatis a Philippo dixit. Hactenus Bud. Illa autem signif. *αἰσχροκερδείας* pro Vita turpiter quæstuosa, ap. Polyb. habetur. [Demosth. 611. Hippocr. 14, 47. Lex. Xenoph. "Dionys. H. Art. Rhet. 7. p. 78. et de Thuc. Hist. Jud. 265. e Demosth. Aristot. Eth. Nicom. 152. Soph. Antig. 1068. Athen. 465." Scott. App. ad Thes. "Coray Theophr. 335. Fischer. Præf. ad Anacr. p. v." Schæf. Mss.]

Αἰσχροκερδέω, *ήσω*, Turpiter lucror, Turpe lucrum mihi quæro. [J. Poll. 3, 113.]

Αἰσχρολόγος, (ὁ, ἡ,) Turpia loquens, Turpiloquus, Obscænus, Qui obscæno et prætextato sermone utitur. Bud.

Αἰσχρολογία, ἡ, Turpiloquium, vel Turpiloquentia, ad verbum, Sermo turpis et obscænus, vel Sermomis aut Verborum obscænitatis. ["Ad Diod. S. 1, 334." Schæf. Mss. Glossæ: *Αἰσχρολογία* Turpiloquium. "Aristot. Eth. Nicom. 4, 8. Plut. de Lib. Educ. p. 9. Xenopho de Lac. Rep. 5, 6." Scott. App. ad Thes.]

Αἰσχρολογέω, *ήσω*, Turpia loquor s. Obscæna. ["Diod. S. 200 (=1, 334.) Plato de Rep. 3. p. 395." Scott. App. ad Thes. "Bast. Lettre 58." Schæf. Mss.]

[* "*Αἰσχρολοιχὺς*, (ὁ, ἡ,) Schleusner. Cur. Nov. in Phot. c. 177." Schæf. Mss.]

[* *Αἰσχρομήτης*, (ὁ, ἡ,) Turpia consilia capiens, Ad fœda consilia descendens. *Æsch. Agam. 215. Βροτούς θρασύνει γὰρ αἰσχρομήτης Τάλαϊνα παρακοπὰ* * *Πρωτο-*

πήμων. Vide notata ad *Αιολόμητις*.]

[* *Αἰσχρομυθέω*, Turpia loquor. Hippocr. 326, 37, 329, 31.]

[* "*Αἰσχροπαθής*, (έος, ὁ, ἡ,) Acta Traj. 1, 220." Schæf. Mss.]

Αἰσχροποιός, (ὁ, ἡ,) (Schol.) ap. Aristoph. (Pl. 314.) Fellator, Qui ore morigeratur in fœdo ministerio, inquit Bud. ["Brunck. Aristoph. 1, 225." Schæf. Mss. Eur. Med. 1346. Glossæ: *Αἰσχροποιός*: Turpifactor, Turpator, Obscænus.] Et *Αἰσχροποιεῖν* dicitur qui tale ministerium exercet, ap. Athen. 8. [Gl. *Αἰσχροποιεῖν* Turpifacio. Hippocr. 1, 1.] Et *Αἰσχροποιῖα*, (ἡ,) hoc ipsum ministerium, Obscænitatis oris. [Schol. Aristoph. Nub. 295.]

[* *Αἰσχροπραγέω*, Turpia ago, i. q. *αἰσχροποιεῖω*.]

[* *Αἰσχροπραγία*, ἡ, Turpis actio.]

[* *Αἰσχροπραγμοσύνη*, (ἡ,) Turpes mores, Phot. (Bibl.) 32." Wakef. Mss.]

[* "*Αἰσχροπρεπής*, (ὁ, ἡ,) Suid. 1, 346." Schæf. Mss. "Schol. Eur. Hipp. 74. Matth." Dindorf. Mss.]

[* *Αἰσχροπρόσωπος*, (ὁ, ἡ,) Fœdus ore, vultu, facie. Bourd. Schol. Aristoph. Thesm. 175. "Suid. 3, 604." Wakef. Mss.]

Αἰσχρορρήμων, (ονος, ὁ, ἡ,) *αἰσχρολόγος*. Et *Αἰσχρορρήμοσύνη* i. q. *αἰσχρολογία*, J. Poll. [2, 129, 8, 80. Demosth. 1489. "T. H. ad Plutum p. 405." Schæf. Mss. Et * "*Αἰσχρορρήμονέω*, (i. q. *αἰσχρολογέω*), Stob. 291. Euseb. P. E. 163." Wakef. Mss.]

Αἰσχροουργός, (ὁ, ἡ,) i. q. *αἰσχροποιός*. Et *αἰσχροουργία* ap. Aristoph. et Lucian., i. q. *αἰσχροποιῖα*. Et verbum *αἰσχροουργεῖν* pro *αἰσχροποιεῖν*, unde et *αἰσχροουργέομαι*, pass. et in particip. *τὰ αἰσχροουργόμενα*, Quæ ita obscæne fiunt, vel Obscæne facta, ap. Laert.

Αἰσχροουργία, (ἡ,) ap. Xenoph. generaliter pro Quovis turpi facto, in Laced. Politia, "Ἡκιστα δὲ αἰσχροουργίαν καὶ αἰσχρολογίαν ἐγγίγνεσθαι. Sunt vero et qui in hoc Luciani loco e Pseudologista, Ἄλλ' ἢ τε ἀκολασία γυμνοτέρα, καὶ ἡ αἰσχροουργία σοὶ ἐκεῖ ἐπιμαρτυρεστέρα, exp. *αἰσχροουργία*, Facinoris turpitudine. Sed viderint.

[* "*Αἰσχροουργός*, Dorv. ad Char. 300. *Αἰσχροργέω*, Masturbo, Sext. Emp. p. 178. ('Clem. Alex. 296.' Wakef. Mss. *Αἰσχροουργία*, Valck. Callim. 289." Schæf. Mss.)

[* "*Πάναισχος*, (ὁ, ἡ,) Turpissimus, Cyrill. c. Jul. 188. Καίτοι πῶς οὐ πάναισχρον ἂν εἴη καὶ ἀρρώστημάτων τάχα ποντὸ λῶϊσθον ἐν κακοῖς, τὸ ἀδίκων ἡττῶσθαι κερδῶν;) Dio Chrys. 1, 584." Wakef. Mss.]

[* "*Παναισχος*, (Turpissime.) Tzetz. Chil. 6, 45." Boissonad. Mss.]

[* "*Παναισχρομορφία*, (ἡ,) Tzetz. Chil. 3, 27." Boissonad. Mss. Sed locum frustra quæsimus.]

"*Υπέραισχος*, (ὁ, ἡ,) Supramodum turpis, s. Fœdus ap. Xenoph." ["Xenopho C. P. 68. Plut. 2, "632." Wakef. Mss.]

[* "*Υπαίσχος*, (ὁ, ἡ,) Glossæ: "*Υπαίσχος*" Subturpe.]

ΑἰΣΧΥΝΗ, ἡ, Verecundia, vel potius Pudor. Nam proprie *αἰσχύνη* in malam partem sumitur, cum videlicet ob turpia erubescimus, et ut ait Aristoxenus, *αἰσχύνη* est ἐπὶ τοῖς ρομιζομένοις *αἰσχροῖς*, Ob ea, quæ turpia existimantur. Unde et philosophi *αἰσχύνην* definiunt, ut docet Gell. 9, 6. φόβον δικαίου ψύγου, Metum justæ reprehensionis. Confunditur tamen interdum hæc differentia, et *αἰσχύνη* interdum est *αἰδώς*, Verecundia, s. Honestus pudor, ut ap. Soph. Ajac. (1068.) Δέος γὰρ ᾧ πάρεστιν *αἰσχύνη* θ' ὀμοῦ. Sic et ap. Isocr. quippe qui inter virtutes juvenum enumerat, cum dicit, Ἠγοῦ μάλιστα *σαυτῶ* πρέπειν κόσμον, *αἰσχύνην*, *δικαιοσύνην*, *σωφροσύνην*. Sic ap. Plut. quoque, Πῶς ἅντις *Διακρ. αἰσχύνη* et *αἰσχύνεσθαι* capitur.

Αἰσχύνη, Dedecus, Probrum, Infamia, Ignominia. Demosth. pro Cor. (254.) *Αἰσχύνην συμβῆσαν τῇ πόλει διὰ τοῦτο τὸ ψήφισμα ἢ χλευασμὸν, ἢ γέλωτα*. Idem ibid. dicit, ἐν *αἰσχύνῃ* ποιεῖν τὴν πόλιν, Dedecore afficere civitatem, Ignominiam inungere civitati. Quod Plato in Apologia dicit *αἰσχύνην τῇ πόλει περιάπτειν*. Citatur vero ex Eodem in Epist. 7.

αἰσχύνῃ κακῇ) pro Dedecore. || Interdum αἰσχύνῃ Certum quoddam dedecus significat, quo nullum majus esse potest: nimirum Stuprum alicui illatum. Usurpatur autem in plur. num. hac in signif. ab Isocr. Paneg. "Ἐτι δὲ παίδων ὕβρεις, καὶ γυναικῶν αἰσχύνas, καὶ χρημάτων ἀρπαγὰς. Idem in Panathenaico, Οὐδ' αἰσχύνas γυναικῶν καὶ παίδων, ἀλλ' οὐδὲ πολιτείας μεταβολήν.

[Αἰσχύνῃ, Demetr. Phal. 114. Τὸν Αἰσχύνῃs θρόνον τιμῶντα, Æsch. Theb. 394. Reisk. Ind. in Demosth. "Αἰσχύνῃ, αἰσχύνομαι, de fortitudine bellica, Coray in Thuc. par Levesque 1, 332. Αἰσχύνῃ, Brunck. Ajac. 1079. ad Heracl. 201. Pudenda, Liebel. Archil. p. 68. Plur., Brunck. Soph. 3, 456. Αἰσχύνῃ, (Nom. propr.) Jacobs. Anth. 7, 393. Δὲ αἰσχύνῃs λαμβάνειν, Dionys. H. 2, 1017. "Ἐστὶ μοι αἰσχύνῃ sequi. particip. Nicephor. Call. 2. p. 13. Pudenda, ad Lucian. 1, 415. Αἰσχύνῃn φέρει, Wessel. ad Herod. p. 6, 265. it. Valck. Δὲ αἰσχύνῃs ἔχειν, ad Xenoph. Eph. 183. Αἰσχύνῃ, αἰσχύνειν ἔχειν, ἐν αἰσχύνῃ, Valck. Phœn. p. 430. ad Herod. 265. Ammon. 5. Eran. Philo 160." Schæf. Mss. Glossæ: Αἰσχύνῃ· Pudor, Pudentia, Verecundia, Dedecus, Dehonestamentum, Confusio.]

Αἰσχύνω, νῶ, Pudefacio, Erubescere facio. In qua signif. volunt accipi Confundo ap. Liv., cum dicit, Adeo ut ipsum quoque confunderent dicentem. || Item αἰσχύνω, Dehonesto, Fædo, Deturpo, contrarium τῷ καλλύνω, ut αἰσχος et κάλλος opponuntur. Il. Σ. (24.) χάριεν δ' ἡσχυνε πρόσωπον. || Significat et Infamo, Dedecoro, Dedecore afficio. Il. Z. (209.) Μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν. Od. Θ. (269.) λέχος ἡσχυνε καὶ εὐνήν· Ἡφαίστοιο ἀνακτος, Decoravit cubile, Polluit cubile, Contemeravit. || Et ut αἰσχύνῃ Stuprum significat, ita αἰσχύνειν interdum Stuprum offero, s. Vitium offero. Lysias, Ἐάν τις παῖδα αἰσχύνῃ βίᾳ. Eadem signif. dicitur καταἰσχύνειν ab Eodem, Τοῖς παρὰ τοὺς νόμους τὰς ἀλλοτρίας καταἰσχύνουσι γυναῖκας.

Αἰσχύνομαι, Pudefio, Pudesco, sed Latinius, Me pudet. Jungitur autem vel cum alio verbo, vel cum nomine, videlicet cum infin. verbi, aut cum participio. Cum infin., Herod. 1. αἰσχύνομαι ἀπονοστήειν, Reverti me pudet. Xenopho K. Π. 8. Αὐτὸν δὲ με αἰσχυνόμενον περὶ ἑμαυτοῦ λέγειν: 5. Αἰσχυνοίμην ἂν εἰπεῖν. Æschin. c. Ctes. Αἰσχυνέθητε ἐκλείπειν τὴν τάξιν. Sæpe etiam participio jungitur. Demosth. pro Cor., Τεθνεώτων δ' οὐκ αἰσχύνει κατηγορῶν. Xenopho K. Π. 3. αἰσχύνομαι παραινῶν. Idem, Αἰσχυνοίμην ἂν τούτοις ἀντιλέγων. Plato Minos, Τί ἂν ἀποκρινάμενοι οὐκ ἂν ἡσχύνημεν. Nonnunquam cum fut. indicativi, aut cum præsentis s. aor. optativi interjecta particula ei. Æschin., Ἡσχύνοντο γὰρ, οἶμαι, οἱ δικασταὶ εἰ φανήσεται ὁ αὐτὸς ἀνὴρ ἐν τῇ αὐτῇ πόλει. Xenopho, Αἰσχύνοιτο ἂν, εἰ ὠφελούμενος ὑπὸ σοῦ μὴ ἀντὶωφελοίη σε. Isocr. de Pace, Οὐ μὴν ἀλλ' αἰσχυνέειν ἂν, εἰ φανοίην μᾶλλον φροντίδων κ. τ. λ. Demosth. in Epitaph., Αἰσχυνοίμην ἂν, εἰ τι τούτων φανεῖν παραλιπῶν.

Cum nominibus item jungitur, aut dativi casus videlicet aut accusativi. Dativi, ut ap. Xenoph. K. Π. 5., αἰσχύνομαι τῇ αἰτίᾳ. Idem, τοῖς πεπραγμένοις αἰσχυνόμενοι. Aristoph. Nub. (992.) αἰσχύνομαι τοῖς αἰσχροῖς. || Interdum cum nomine aut articulo relativo dativi casus, interjecta præpos. ἐπὶ vel ἐν, aut, siquis ita malit dicere, cum præpos. ἐπὶ vel ἐν, dativum habentibus, ut αἰσχύνομαι ἐπὶ τῇ ἀρχῇ. Æschin. c. Ctes. Οὐκ ἐπὶ ταῖς ἑμαυτοῦ διατριβαῖς αἰσχύνομαι. Isocr. ad Phil., Ἡσχύνοντο μὲν ἐφ' οἷς ἔθρασύναντο. Æschin. c. Ctes. Αἰσχύνεται ἐφ' οἷς ἡμάρτηκε, Illum pudet eorum, quæ peccavit, vel, Eum suorum peccatorum pudet, vel, Suorum peccatorum pudore movetur. Cum ἐν autem ap. Thuc. 2. Ἐν τοῖς ἔργοις αἰσχυνόμενοι. Sic ap. Paul. ad Phil. 1. "Ὅτι ἐν οὐδενὶ αἰσχυνθήσομαι. || Cum accus. item frequenter construitur. Od. Φ. (323.) Ἄλλ' αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶν, ἡδὲ γυναικῶν. Aristoph. Pl. (774.) Αἰσχύνομαι δὲ τὰς ἑμαυτοῦ ξυμφοράς. Greg., τὴν μεταθεσιν αἰσχυνόμενος, Quem pudebat immutatum videri. Plut. Πῶς ἂν τις ὑπ., Τοὺς ἐχθροὺς

αἰσχύνεσθαι μᾶλλον ἢ τοὺς φίλους ἐφ' οἷς ἐξαμαρτάνομεν. Sæpe tamen αἰσχύνομαι cum accus. Revereri significat, ut in proxime sequentibus dicitur.

Αἰσχύνομαι pro αἰδοῦμαι, Revereor. Chrysost., αἰσχυνόμενοι τὸν θεόν, Reverentes deum. Xenopho K. Π. 1., αἰσχυνόμενος τὸν πατέρα. Isocr. ad Dem., Τοὺς γονεῖς τίμα, τοὺς δὲ φίλους αἰσχύνοιν, Amicos reverere, et in eorum conspectu erubescere indecore agere. Idem ad Euthynoun, Καὶ τούτοις ἐγκαλοῦσιν οὓς ἂν μὴτ' αἰσχύνωνται, μήτε δεδίασιν. Plut. quoque in Præc. Connub. αἰσχύνεσθαι et αἰδημόνως ἔχειν pro eodem usurpat, cum duobus in locis Platonis præceptum refert, oportere senes αἰσχύνεσθαι τοὺς νέους. Bud. quoque in Comm. hæc scribit, Thuc. 3. in prima concione, αἰσχύνεσθαι pro αἰδεῖσθαι dixit, Αἰσχυνθέντες οὖν τὰς τε τῶν Ἑλλήνων εἰς ὑμᾶς ἐλπίδας, καὶ Δία τὸν Ὀλύμπιον, Verentes igitur et rationem habentes, Honorem hunc habentes Græcis. H. c. Pudeat vos contra Græcorum spem nos missos facere, conceptamque de vobis expectationem destituere. Ac si diceret, Sinite vos exorari. Addit idem Bud. αἰσχύνεσθαι etiam cum duobus accusativis construitur pro Verecundari. Demosth. (426.) Καὶ οὔτε τὸν ἥλιον ἡσχύνοντο οἱ τοιαῦτα ποιῶντες, οὔτε τὴν γῆν πατρίδα οὔσαν. Sic ille. Malim tamen et hic ἡσχύνοντο interpretari Reverebantur quam Verecundabantur. Sed nec satis intelligo quod de duobus accus. dicit.

["Αἰσχύνω, Phrynich. Ecl. 190. Jacobs. Anth. 10, 245. Heyn. Hom. 7, 455. Αἰσχύνομαι, Musgr. Ion. 1074. Valck. Diatr. 183. ad Herod. 565. De constr., Zeun. ad Cyrop. 278. Lennep. ad Phalar. 161. Ammon. 5. Toup. Opusc. 2, 234. Eran. Philo 160. Abresch. Lect. Arist. 79. Alciphro 160. Act. med., Kuster. V. M. 12. De constr., Heindorf. ad Apol. S. p. iv.: ὑπὲρ, Simon. Dial. p. 23." Schæf. Mss. "Αἰσχύνω, Stupro, Tryph. 638. Perf. ἡσχυνγκα, Cass. Dio 889. ἡσχυμμαι, Clem. Alex." Wakef. Mss. Glossæ:—"Αἰσχύνω· Turpo, Fædo. Αἰσχύνομαι· Pudet me, Pudefio, Verecundor. Αἰσχυνομένη· Confusa. Ἡσχυνόμην· Confundebat. Ἡσχύνοθη· Erubuit." Pind. Pyth. 4, 470. αἰ-Σχύνοι δὲ οἱ θατην εἶδος: 3, 38. αἰσχύνων ἐπιχώ-Ρια. Pass., Il. Σ. 180., νέκυσ ἡσχυμμένος.]

[* Αἰσχυνομένως, Reverenter. Dionys. H. Ant. Rom. 1, 438.]

"Αἰσχυντέον, Verecundandum est." ["Xenopho." Wakef. Mss.]

"Αἰσχυνετάειν, Hesychio καταἰσχύνειν, Turpitudine afficere, Fædare."

[* "Αἰσχύνωμα, τὸ, Pudendum, Alex. Es. 3, 16." Biel. Thes.]

Αἰσχυντός, (ῆ, ὄν.) Pudendus, Cujus nos pudere debet. Citatur e Phocyl. At cum præfixum habet α priv., tunc activam signif. habet. Nam ἀναἰσχυντος dicitur impudens.

Αἰσχυντία, ῆ, Pudor, Verecundia, aut Verecundatio, ut ostendatur esse verbale nomen, et ab αἰσχύνῃ differre. Habetur autem hæc vox in VV. LL. non addito exemplo. Vide Ἀναἰσχυντία.

Αἰσχυνητλός, (ῆ, ὄν.) Verecundus, Pudibundus. Nam Pudibundum pro Verecundo sunt qui Latinum esse dicant. Aristot. (Rhet. 92.) pro eodem ponit νέους αἰδήμονας et αἰσχυνητλούς, eos laudari dicens, sicut et Isocr. αἰσχύνῃn inter juvenum virtutes enumerat. Idem Aristot. 4. Eth. Πρεσβύτερον δ' οὐδεὶς ἂν ἐπαινέσειεν ὅτι αἰσχυνητλός· ἐπαιδῶμεν δὲ τῶν νέων τοὺς αἰδήμονας. || Αἰσχυνητλόν, Pudorem movens, s. afferens, vel Pudendum. Aristot. Rhet. 2. Αἰσχύνονται δ' οὐ μόνον αὐτὰ τὰ ρηθέντα αἰσχυνητλὰ, ἀλλὰ καὶ τὰ σημεῖα. ["Μοῆρις 27. et n. Thom. M. 19. et n." Schæf. Mss. Glossæ: Αἰσχυνητλός· Pudibundus.] Et Αἰσχυνητλία, (ῆ,) Verecundia, vel potius Habitus quidam animi ad verecundiam propensi. Plut. περὶ Ἡθικῆς Ἀρετῆς, Ἡ μὲν οὖν δύναμις, ἀρχὴ καὶ ἔλη τοῦ πάθους, οἷον ὀργιλότης, αἰσχυνητλία, θαρράλεότης. Vide Ἀναἰσχυνητλία. ["Vitium, Plut. Mor. 1, 251." Schæf. Mss.]

[* Αἰσχυνητῆρ, ἥρος, ὅ, Fæda perpetrans, ut adulter. Æsch. Choeph. 987.]

Αἰσχυνητλῶς, Verecunde, Pudibunde. [Gl. Vere-

cunde. "Ad Thom. M. 19." Schæf. Mss. "Plato 2, 665." Wakef. Mss.]

Αἰσχυντήρως, i. q. αἰσχυντηλός. Plato, Αἰσχυντήρως μάλλον τοῦ δέοντος. Hesych. αἰσχυντηλός exp. αἰσχυντερός. Sed mendose legi αἰσχυντερός pro αἰσχυντηλός, et αἰσχυντήρως ac αἰσχυντηλός ita dici ut σωπηρός et σωπηλός existimo. Mirum est vero, si αἰσχυντήρως dicatur lingua communi; at αἰσχυντηλός Attica, annotavit enim quidam Αἰσχυντηρῶς κοινῶς αἰσχυντηλῶς Ἀττικῶς, cum Plato dixerit αἰσχυντήρως potius quam αἰσχυντηλότερος. [Sic σιγηρός, σιγηλός, et ap. Plat. Gorg. 42. *Κεφαλαργία, κεφαλαλγία. "Mæris 27. et n. Thom. M. 19. et n. Heyn. Hom. 4, 462." Schæf. Mss. Glossæ: Αἰσχυντήρως Pudens, Pudicus, Verecundus.]

Ἀναίσχυτος, ὁ, ἡ, Impudens, Inverecundus. Demosth. Epitaph., Οὐδένα οὐτ' ἀναίσχυτον, οὔτε τολμηρὸν οὕτως εἶναι. [In Reiskii Ind. non legitur.] Apud Aristoph. Nub. (909.) Καταπύγων εἰ κἀναίσχυτος. || Dicitur ἀναίσχυτος non solum persona, sed et res, ut ap. Thuc. Καὶ πολλοὶ ἐς ἀναίσχυντους ἑτέρας ἐνράποντο σπάνει τῶν ἐπιτηδείων, ubi ἀναίσχυντους Enarrator exp. ἄλλοτρίας, ξένας. Ego Pudendas interpretandum puto, ut ap. Ovid., Amor pudendus, ἔρως ἀναίσχυτος, et Lucra pudenda, κέρδη ἀναίσχυτα. Sic Facta pudenda, πράξεις ἀναίσχυτοι. [Aristoph. Ran. 465. Thesm. 531. Acharn. 490. "Valck. Callim. 240. ad Lucian. 2, 340." Schæf. Mss. Gl. Ἀναίσχυτος Impudens, Impudicus.]

* "Ἀναίσχυτογράφος, (ὁ,) Lascivie scriptor. Polyb. (12, 13.) 3, 43. (T. 3. p. 406.) Suid. v. Βοτροσταγῆ." Wakef. Mss.]

* Ὑπερναίσχυτος, ὁ, ἡ, Impudentissimus. Demosth. 1071.]

Ἀναίσχυντος, adv. Impudenter, Inverecunde. Plato Apol. Ὅρῃτε δὴ καὶ αὐτοὶ ὅτι οἱ κατήγοροι τὰλλα πάντα οὕτως ἀναίσχυντως κατηγοροῦντες, τοῦτό γε οὐχ οἷοι τε ἐγένοντο ἀπαναίσχυντῆσαι.

Ἀναίσχυντία, ἡ, Impudentia, Inverecundia. Cicero Impudentiam interpretatur, cum hæc e Plat. Apol. verba, Οὔτε ἀνοίας οὐδὲν ἐλλείπει, οὔτε ἀναίσχυτίας, ita vertit, Multa facere cum temeritate atque impudentia. In VV. LL. habetur etiam simplex Αἰσχυντία, cujus tamen exemplum nullum afferunt, nec me legere memini. [Ἀναίσχυντία, Aristoph. Thesm. 702. Demosth. 364. 777. Lex. Xenoph. Clem. Alex. 58.]

Ἄναισχυντέω, Impudenter loquor, vel ago, Impudentia utor, Impudenter dico aut facio, ut, Λόγω δ' ἂν ἀναίσχυντῶσιν, οὐ καλῶς ποιήσουσι. Sunt qui vertant Impudens sum. Ego malim Impudentia utor, aut potius Impudenter me gero, quam tamen interpretationem ap. neminem reperio. Apud Demosth. et Athen. inquit Bud. accipi pro Impudenter et improbe ago. Cum præpositionibus πρὸς et περὶ jungitur, ut ἀναίσχυντῶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν, Impudentia utor erga veritatem, vel, Impudenter me gero erga veritatem, i. e. Impudenter oppugno veritatem, vel Impudenter veritati resisto. Apud Isocr. autem, ἀναίσχυντῶ περὶ τούτου, Impudens sum de hac re, sed Latinus, Hujus rei me non pudet. ["Aristot. Ἠναισχύνθη, Symm. Ps. ii. 1." Wakef. Mss. "Phrynich. 22. Thom. M. 82. ad Mærin. 65. Brunck. ad Æsch. Pers. 94. Toup. Emend. 4, 455." Schæf. Mss. Athen. 216. Aristoph. Lys. 460. Thesm. 788.]

* Ἀναίσχυντημα, τὸ, Facinus impudens. Hyperides ap. J. Poll. 6, 180. Schol. Aristoph. Th. 709.]

Ἀπαναίσχυντέω, Impudenter me gero, Impudentia utor. Plato Apol. in loco, quem modo citavi in Ἀναίσχυντος. In VV. LL. falso exp. etiam Verecunde facio. In iisdem ex Hierem. 3. Ἀπηναισχύντησας πρὸς πάντας, pro Desisti erubescere ap. omnes. Et Ἀπαναίσχυνομαι in iisdem e Chrys. pro Impudenter attento. [Glossæ:—Ἀπαναίσχυντέω Depudo. Ἀπηναισχύντησεν Depuduit. *Ἀπαισχύντησεν Depuduit. "Thom. M. 82. ad p. 84. Bergler. ad Alciph. 137. Phrynich. 22." Schæf. Mss. "Ἀπαναίσχυνομαι, Plato 364. Ἀπαναίσχυντέω, Heliod. Æth. Porphy. 98. Cass. Dio 438. Synes.

37. Arrian. Ep. 302. Plato." Wakef. Mss.]

Ἀναίσχυντηλία, ἡ, i. q. ἀναίσχυντία, ut in VV. LL. annotatur; at ego dixerim ἀναίσχυντηλίαν sic ab ἀναίσχυντία differre, ut αἰσχυντηλία differt ab αἰσχυντία vel potius αἰσχύνῃ. Nam αἰσχυντία nondum ap. ullum scriptorem reperi. Secundum autem hanc differentiam quam dico, erit ἀναίσχυντηλία, Habitus quidam impudentiæ, Impudentia quædam velut a natura insita, non Impudentia duntaxat circa hanc aut illam rem. [V. ἀναίσχυντηλία a Schæider. Lex. non agnoscitur.]

* Ἀνταίσχυνομαι, Vicissim pudore afficior, Achill. Tat. 467.]

* "Ἀπαισχύνομαι, (Pudorem exuo.) Heindorf. ad Plat. Gorg. 163, ad Herod. 730." Schæf. Mss. Scott. App. ad Thes. affert ex Herod. 9, 84.]

Ἀνταίσχυνομαι, exp. Vereor, Erubescō, ut αἰσχύνομαι. ["Pererubescō, Lucian. (857=7, 321=3, 88.)" Wakef. Mss.]

Ἐπαισχύνομαι, Erubescō, Verecundor, Me pudet. Vel, Valde erubescō. Ἐπαισχύνομαι τῷ ὀνόματι ex Herod. (9, 85.) citatur pro Pudore afficior nominis causa. Ego ita reddere malim, Pudet me nominis, vel, Nomen mihi est pudori, vel, Nomen mihi pudorem affert. Jungitur etiam accusativo, cujus constructionis exempla sunt in N. T. ut ap. Marc. 8. Ὅς γὰρ ἂν ἐπαισχυνθῇ με, et paulo post, Καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνθήσεται αὐτόν. Sic Paul. ad Rom. Οὐκ ἐπαισχύνομαι τὸ Εὐαγγέλιον. Jungitur præterea participio, et interdum infinitivo. Cum participio, ut ap. Soph. Οὐδ' ἐπαισχύνει λέγων. Cum infin., ut ἐπαισχύνομαι καλεῖται. ["Ad Herod. 730. ad Diod. S. 1, 93." Schæf. Mss.]

Ἀνεπαίσχυτος, ὁ, ἡ, Inverecundus, Impudens, Basil. Epist. pro ἀναίσχυτος. Et Ἀνεπαίσχυντος, Inverecunde, Impudenter. Naz. pro ἀναίσχυντος.

Καταισχύνω, Pudefacio, Dedecoro, Probro afficio, Fædo. Demosth. pro Cor. Οὐ κατήσχυνας μὰ Δὲ οὐδὲν τῶν προϋπερηγμένων τῷ μετὰ ταῦτα βίῳ. Herodian. 5. Κλέος προγονικὸν προλαμβάνοντα τρόπον φανότῃ καταισχύναι, Politiano interpr., Fædis moribus contaminare. Καταισχύνασα παρθενίαν ap. Plut. Numa, Quæ virginitatem polluit, vel contaminavit. A Bud. exp. Notam et infamiam inuro, in hoc Antiph. loco, Μηδὲ καταισχύνειν τὴν πατρίδα πρὸς πάντας. || Καταισχύνω, Vitium vel Stuprum offero. Lysias, Ἡ τοῖς παρὰ τοὺς κόμους τὰς ἄλλοτρίας καταισχύνουσι γυναῖκας. Vide et alia exempla ap. Bud. Comm. 679.

Καταισχύνομαι, Pudefio, Dedecoror, Probro afficior, etc. passiva signif. || Interdum vero deponentis significationem habet eandem, quam αἰσχύνομαι et ἐπαισχύνομαι, pro Erubescō, Me pudet. Jungiturque interdum accusativo, ut ap. Isocr., Καταισχυνθέντες γὰρ οἱ Πελοποννήσιοι τὴν ἀρετὴν τῶν ἡμετέρων, Cum eos virtutis nostrorum pudisset.

[Καταισχύνω, Ind. in Demosth. "Wakef. Phil. 1382. Brunck. Electr. 609." Schæf. Mss. Soph. Œd. T. 1424. Clem. Alex. 58.]

* Καταισχυντήρ, ἦρος, s. * Καταισχυντής, οὗ, ὁ, Qui dedecore afficit. Æsch. Agam. 1333. Ἡ καὶ βίον τείνοντες ὧδ' ὑπέϊξμεν Δόμων καταισχυντῆροι τοῖσδ' ἡγουμένους;]

* "Καταίσχυντος, (ὁ, ἡ,) Heyn. Hom. 8, 643." Schæf. Mss.]

* "Ἀκαταίσχυτος, (ὁ, ἡ,) Qui nunquam pudore afficitur. Ἐλπίς ἀκαταίσχυτος, Chrys. Hom. 54. T. 5. p. 368." Seager. Mss. "Philo Carpas. in Cant. Cantic. 90." Boissonad. Mss.]

* "Καταίσχυμμος, (ὁ, Opprobrium.) Clem. Alex. 587. (Ἄρ' οὐκ ἐμφανῶς κἀκεῖνα ἐπιφέρει ὁ Ἀπόστολος, δεικνὺς τὸν καταισχυμμὸν τῆς πίστεως παρὰ τοῖς πολλοῖς;) 601. (Διὰ τὸν καταισχυμμὸν τοῦ πειράσαντος καὶ ἀποτύχοντος.)" Wakef. Mss.]

* "Προσκαταισχύνω, Insuper dedecoro. Chrys. in 2 Ep. ad Cor. Serm. 27. T. 3. p. 692." Seager. Mss. "Plut. 4, 332." Wakef. Mss.]

* Συναίσχυνω, Una, vel Simul fædo, inficio. Max. Tyr. 217. Ὡς περ γὰρ τῷ μαρίλης ἐμπεπλησμένῳ τὸν συμπλακέντα ἀνάγκη καὶ αὐτὸν συναίσχυναι τὸ

σῶμα, οὕτω καὶ ὅστις ἀδίκῳ ἀνδρὶ συμπλέκεσθαι καὶ ἀνὰ γυναικὶ ἀξιοῖ, ἀνάγκη τοῦτον συναπολαύειν τοῦ κακοῦ, καὶ *συναναπίμπλασθαι τῆς μαρίλης.]

“Υπεραισχύνομαι, Supramodum verecundor,” [Admodum me pudet. Æschin. in Timarch. 57.]

[*Υπαισχύνομαι, Suppudet, i. e. Aliqua e parte pudet me. “Heind. ad Plat. Apol. p. v.” Schæf. Mss.]

ΑΙΤΕΩ, τῷ, ἡσῶ, ἡκα, Peto, Postulo, Posco. Cum accusativo rei, ut Xenoph. Hell. 1. Πρὶν αἰτῆσαι χρήματα, λαβόν. Itidem cum accusativo personæ, Xenoph. K. Π. 4. Σοὶ, ὅτι ἐμὲ ἤτησας, ἢ σὺ ἐμοὶ, ὅτι λαμβάνεις, sed fere conjuncto cum accusativo rei, ut idem Xen. K. Π. 8. Ἐμὲ πολλοὶ μὲν οἰκέται σίτον αἰτοῦσι, πολλοὶ δὲ πειν. Æschin. in Ctes. Μέλλετε δ' αἰτεῖν τοὺς θεοὺς τὰγαθὰ. Aristoph. Pl. “Ἐπειτ' ἴσως ἤτησεν ἄν σ' ὑποδήματα. Sic Posco ap. Latinos utrumque accus. habet aliquando. || Interdum αἰτεῖν accus. rei habet cum præpositione παρὰ genitivo juncta, eodem modo quo Latini dicunt, Peto hoc abs te. Plut. Themistocle, Αἰτεῖν παρ' Ἱέρωνος τὴν θυγατέρα εἰς γάμον, Petere ab Hierone filiam in matrimonium. || Sæpe etiam cum infin., ut αἰτοῦσι πειν in loco Xenoph. modo prolato, Petunt bibere, Petunt potum. Il. Z. (176.) ἤτῃσθι ἰδέσθαι, Petebat videre. Dicunt etiam αἰτῶ λαβεῖν, q. d. Peto accipere, in quo loquendi genere videtur supervacaneus esse infin. λαβεῖν. Isocr. Areopag. Οὐτ' ἔχομεν, οὔτε λαβεῖν αἰτοῦμεν. Aristoph. Pl. (240.) Αἰτῶν λαβεῖν τι μικρὸν ἀργυρίδιον.

Αἰτεῖν δίκας, ut Lat. Pœnas poscere, vel reposcere: sic ap. Plat. Pol. 1. αἰτῶ δίκας τῆς ἀρπαγῆς. Et cum duplici accus., ut αἰτῶ σε δίκας τοῦ φόνου, Pœnas cædis te posco, Pœnas a te reposco.

Τὸ ἐν ἀρχῇ, vel τὸ ἐξ ἀρχῆς αἰτεῖν s. αἰτεῖσθαι, vide in Ἀρχῇ.

Vult autem Etym. Αἰτῶ, a τῷ significante ζητῶ, Quæro, derivatum esse, præfixo a epitatico, cum pleonasmo τοῦ ι. At Eust. tradit αἰτῆς esse itidem ex a epitatico et τῷ, sed significante λαμβάνω. Ut sit, vel αἰτην ab αἰτῶ, vel contra αἰτῶ ab αἰτῆς deducamus necesse est.

Αἰτέομαι pass. voce nonnunquam activam signif. habet, atque idem valet quod αἰτῶ, eandem etiam constructionem servans. Aristoph. Nub. Ἐμοῦ μέτρια τε καὶ δίκαι' αἰτοῦμενον, Me æqua postulante. Apoll. R. (2, 951.) Ἡ δὲ ἐπαρθενὴν ἤτησατο. Item αἰτοῦμαι παρὰ τινος, ut et αἰτῶ. Xenoph. K. Π. 1. αἰτεῖσθαι τὰγαθὰ παρὰ τῶν θεῶν. Æschines autem dixit, ut paulo ante annotatum est, αἰτεῖν τοὺς θεοὺς τὰγαθὰ. Et cum infin., sicut et αἰτῶ. Xenoph. K. Π. 5. Ἴνα σε τούτων τινὰ αἰτήσωμαι παῖδά μοι γενέσθαι. Nam quidam perperam citant hunc locum, tanquam ubi αἰτοῦμαι duos habeat accusativos. || Interdum αἰτοῦμαι est τὸ κυχῶμαι, Utendum peto, cujus exemplum ap. Suid. Volunt autem quidam esse hanc differentiam inter αἰτεῖν et αἰτεῖσθαι, quod αἰτεῖν simpliciter sit Petere; at αἰτεῖσθαι, Utendum petere, Commodato petere. Sed quis non e modo citatis exemplis perspicit hanc differentiam confundi?

Αἰτοῦμαι, in passiva signif., præsertim in participiis αἰτούμενος et αἰτηθεὶς, ut, Αἰτούμενην τὴν πυγὴν ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μανίαν, ap. Athen. 13. Sic αἰτηθεὶς, ap. Thuc. 2. Αἰσχίον ἦν αἰτηθέντα μὴ δοῦναι ἢ αἰτήσαντα μὴ τυχεῖν, Turpius erat eum qui poscebatur non dare, quam eum qui poscebat non impetrare. Plut. Themistocle, Αἰτηθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεμιστοκλέους ἵππον. Item Αἰτούμενος δίκας, Qui pœnas poscitur, A quo reposcuntur pœnæ. Alii exp., In jus vocatus. Sed malim, Qui pœnas reposcitur coram iudice, ut ap. iudicem.

[“Αἰτέω, Heyn. ad Apollod. 560. Jacobs. Exerc. 2. p. 113. Porson. l. l. ad Ααγχνάνω. Toup. Opusc. 1, 532. Emend. 2, 327. Wakef. S. C. 2. p. 9. Fischer. Ind. Palæph. Thom. M. 20. et n. Eurip. Hec. 390. ad Charit. 413. Markl. Iph. p. 138. Jacobs. Anth. 7, 21. 279. 9, 277. 11, 299. Αἰτοῦμαι, Lennep. ad Phalar. p. 12. Phrynich. Ecl. 179. Cum infin., ad Diod. S. 1, 428.: αἰτῶ λαβεῖν, HSt. Annot. in Soph. p. 15. Cum fut., Argum. Eurip. Phœn. p. 158.

NO. VII.

Matth. De re venerea, Jacobs. Anth. 8, 221. 9, 349. Heindorf. ad Phædr. 220. Act. med., Villoison. ad Longum 214. Schneider. ad Anab. p. 6. Αἰτῶν et αὐτῶν conf., ad Diod. S. 2, 463. (cf. 464. l. 6.) Fut., HSt. Annot. in Soph. 15. De constr., Gronov. ad Arrian. p. 3. Apud Herod. αἰτέει aliquoties mutandum in αἰτεε, Koen. ad Greg. 190. Αἰτέω, de discrim. act. et med. Ammon. 5. Valck. Anim. 12. Eran. Philo 159. ad Herod. 741. Αἰτεῖσθαι an Deprecari significet? Valck. Phœn. p. 342. Soph. Ajac. 836. Αἰτήσομαι δὲ σ' οὐ μακρὸν γέρας λαχεῖν, al. λαβεῖν, ad q. l. Valck. Phœn. p. 444.: “Frequentius post verba petendi sic πλεονάζει τὸ λαβεῖν, nonnunquam tamen πορεῖν, τυχεῖν, et λαχεῖν similiter adhibentur.” Schæf. Mss. Glossæ:—“Αἰτέω· Peto, Posco, Postulo, Αἰτήσον· Expete. Αἰτοῦμαι· Peto, Postulo. Αἰτεῖται· Poscit. Ἡτήσας· Petisti. Ἡτήσεν· Petivit.” “Υδρίαν χαλκῇν ἀποφέροντα, ἄλλοτρίαν, ἡτημένην, πολλοὺ ἀξίαν, Demosth. 300. Ed. Hervag. Bas. S. Quam utendam rogaram.” Seager. Mss.]

“Αἰτημι pro αἰτέω, ap. Pind. (Fr. inc. 58, 5.) legitur, teste Eust. Sic φίλημι pro φιλέω. Sed Æolica hæc esse volunt nonnulli.”

“Αἰτιοῦμαι, i. q. αἰτοῦμαι, Peto, Obsecro, Obtestor. Item, Postulor ut debitum solvam. Pro-prie est Commodato petere; αἰτεῖν vero simpliciter Petere. Ita VV. LL. sed nescio qua auctoritate nitentia.”

Αἰτημα, τὸ, Petitio, Postulatio, Postulatum, αἰτησις. || Bud. iu Annot. in Pandectas, Quæ positiones notæ sunt, quæque simulac a præceptore ponuntur, admittuntur ab auditore, ὑποθέσεις vocantur; quæ vero non usqueadeo notæ sunt, sed argumento quodam astruuntur antequam fidem faciant, et tamen citra demonstrationem sumuntur a præceptore, αἰτήματα dicuntur, Petitiones vel Postulata. [“Plut. de Lib. Educ. p. 4.” Scott. App. ad Thes. “Valck. Phœn. p. 23. a. ad Phalar. 288. Heyn. Hom. 6, 636. Heindorf. ad Theæt. 339.” Schæf. Mss. Τὰ τοῦ σώματος αἰτήματα, Epist. Socr. 14. “Dionys. H. 6. p. 395.” Boissonad. Mss.]

[* “Αἰτηματώδης, (ὁ, ἡ,) Incertus. Αἰτηματώδης, Quod pro veritate iudubitata sumi non potest, sed de quo adversarius ut concedat, rogandus est, Plut. Mor. s. 694. (Q. S. 6, 8, 4.) Wyt. Seager. Mss.]

Αἰτησις, ἡ, i. q. αἰτημα. Isocr. Archid. Ὡς οὐ δικαίαν ποιουμένοις τὴν αἰτησιν, ad verbum, Ut non justam facientibus petitionem, i. e. Non justa petentibus. [“Abresch. Lect. Arist. 90.” Schæf. Mss. Glossæ: Αἰτησις· Petitorium, Petitio, Postulatio.]

[* Αἰτησίκριτον, Plausibile. Editum est αἰτησεκρίτον sine accentu. Vide nott.]

[* Αἰτήσιμος, ὁ, ἡ, Postulatitius, Gl.]

[* Αἰτητέος, Rogandus. Max. Tyr. Clem. Alex.]

Αἰτητής, οὗ, ὁ, Petitor, Postulator. Quidam historicus ap. Suid., Οὐκ αἰτηταὶ τῆς εἰρήνης μᾶλλον ἢ δόται ὄντες, Non magis petitores pacis, quam datores. [Glossæ: Αἰτητής· Petitor.]

Αἰτητός, (ἡ, ὁ,) Petendus, Qui peti debet, vel potest. Barbare, Petibilis. Αἰτητός ἀρχὴ in VV. LL. exp. Petitum imperium. Hesych. ait αἰτητὰ esse τὰ κατ' ἔρανον διδόμενα. [ET *Θεαίτητος, ὁ, ἡ, A Deo expetitus s. exoratus. Joseph. A. J. 307=220. “Theod. 1, 233.” Wakef. Mss.]

Αἰτησιος, ap. Suid., ὁ αἰτῶν, Petitor, Qui petit. Si modo ita scripsit Suid.

Αἰτητικός, (ἡ, ὁ,) Petax, accipiendo Petacem pro Homine propenso ad petendum, et propemodum assidue petente. A Bud. exp. Flagitator et procax, in hoc Aristot. loco Ethic. 4. Οὐκ ἂν εἴη δὲ αἰτητικός ὁ ἐλευθέριος. Et αἰτητικός στίχος, Versus petitorius, Versus petitionem continens, Versus quo quid petitur. [“Artemid. 13.” Wakef. Mss.]

[* “Αἰτητικῶς. Diog. L. 210. HSt. (=330.) Οἱ δὲ καὶ αὐτοῦ Διογένης ἐπιμέλειαν ἐποιούντο, καὶ πρὸς τοὺς γονέας αἰτητικῶς εἶχον, ubi lego, οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ, Illi vero (pueri sc. quos Diogenes instituebat,) et ipsi, (Diogeni,) consulebant, et ad parentes pro eo beneficia rogandos prompti erant.” Seager. Mss.]

Αἰτῆς, οὗ, ὁ, Mendicus. Qui frequentius ἐπαίτης

5 N

dicitur. Quanquam Eust. vult factum esse e τῷ, A quod est Accipio, præfixo a epitatico. Intelligendum autem, inserto etiam ι. Vide Αἰτέω.

“Αἰτίζω, i. q. αἰτέω, ut αἰνίζομαι i. q. αἰνέω, sed ap. poetas duntaxat, i. e. Peto, vel etiam Men dico. Hom. enim aliquando absolute usurpat et neutraliter, aliquando accus. ei jungit veluti “activo. Priore modo, Od. P. (227.) ἀλλὰ πτώσων “κατὰ δῆμον Βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἦν γαστέρ’ “ἀναλτον: T. (273.) ἄγει κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ “Αἰτίζων ἀνὰ δῆμον. Posteriore modo, Od. P. (558.) “σῖτον δὲ καὶ αἰτίζων κατὰ δῆμον Γαστέρα βοσκήσεις. “Et aliquanto ante (221.) “Ὅς πολλῇσι φλῆσι παρα- “σῆς θλίψεται ὄμους, Αἰτίζων ἀκόλους. Verum et “cum accus. personæ junxit, eod. lib. (501.) dicens, “Ξεῖνός τις δύστηνος ἀλγτεύει κατὰ δῶμα Ἀνέρας αἰτί- “ζων ἀχορημοσύνη γὰρ ἀνώγει.” [“Valck. Adoniaz. p. 292. Toup. Opusc. 1, 532. Valck. Hippol. p. 192.: Callim. 295. Cattier. 18. Jacobs. Anth. 11, 94.” Schæf. Mss.]

[* Ἀνταῖτέω, Peto pro aliquo, Suffragor petenti honores, Pro aliquo ambio. Thuc. 4, 19. Appian. Civ. 3. p. 891. Vicissim aliquid ab eo peto, cui aliquid dederam, Plut. 7, 511.]

Ἀπαιτέω, Reposco, Repeto, Exigo, cum duobus accusativis, ut ἀπαιτῶ σε τὸ χρέος. Aristoph. Nub. ἀπαιτῶν με τὰργυρίον. Lucian., Ἀπαιτῶ τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ. Respondet autem ἀποδιδόναι, Reddere, verbo ἀπαιτεῖν, ut ap. Plat. Pol. 1. Εἰ μανείς ἀπαιτοῖ, ὅτι οὐ χρή τὰ τοιαῦτα ἀποδιδόναι. Et ἀπαιτεῖν δίκας, Latine Pœnas expetere. Pausan., Οἱ Ἥλείοι δίκας τοῦ φόνου παρ’ Ἀργείων ἀπῆτουν. Dicitur et de aliis rebus, ut Lucian. Nigrino, Λόγον ἀπῆτουν τῆς δούρου ἀφίξεως, Rationem exigebam, Volebam mihi rationem reddi.

Ἀπαιτούμαι, Reposcor, Exigor, cum duobus itidem accusativis, ut enim dicitur ἀπαιτῶ σε τὸ χρέος, sic etiam ἀπαιτούμαι τὸ χρέος. Naz. Πόσον μὲν ἀπαιτούμεθα, Quantum exigitur a nobis?

Ἀπαιτούμαι signif. etiam activa, pro Reposco, in VV. LL. annotatur.

[“Ἀπαιτέω, Clem. Alex. 881.” Wakef. Mss. “Valck. Adoniaz. p. 285. Casaub. ad Athen. 136. Fischer. Ind. Palæph. Hemsterh. in Raphaeli Annot. 79. ad Lucian. 1, 254. 2, 181. Diod. S. 1, 314. 2, 490. ad Herod. 620. Markl. Suppl. 456. ad Charit. 515. Bentl. ad Callim. p. 325.” Schæf. Mss. Glossæ:—“Ἀπαιτέω Apposco, Reposco, Postulo, Exigo, Repeto, Emendico. Ἀπαιτήσωσιν Profligent. Ἀπαιτέω βιαίως Flagito, Efflagito, Profligo.”]

“Ἀπαιτηέον, Repetendum est, Reposcendum est, “Repetere oportet, s. Reposcere.” [Glossæ: Ἀπαιτητέα Profliganda.]

[* “Ἀπαιτήμα, τὸ, M. Anton. 5, 15. Secundi Sent. s. 7.” Kall. Mss.]

Ἀπαίτησις, ἡ, Repetitio, Exactio, ut ἀπαίτησις τοῦ χρέους, vel τῶν ὀφειλομένων. [“Fischer. Ind. Palæph.” Schæf. Mss. “Joseph. de B. 7, 3. p. 408. Diod. S. 4. p. 152. Herod. 5, 85.” Scott. App. ad Thes. Glossæ:—“Ἀπαίτησις Exactio, Profligatio, Repetitio. Ἀπαίτησιν Compulsionem. ET * Ἀπαιτητής, οὗ, ὁ, Exactor, Gl. “Brunck. Electr. 953. Wakef. Eun. 320.” Schæf. Mss. “Hesych.” Wakef. Mss.] ET Ἀπαιτητικός, (ἡ, ὄν,) Promptus ad reposcendum, vel Qui frequenter reposcit, s. Qui reposcere solet. In VV. autem LL. exp. Repetitivus, et Repetens, et Agens repetitorem, ex Ovidio. ET Ἀπαιτητοὶ χάριτες, in iisdem LL. Debitæ gratiæ.

Ἀνταπαιτέω, Vicissim reposco s. exigo. Thuc. 3, (58.) Τὴν τε δωρεὰν ἀνταπαιτῆσαι: [5, 17. Plut. Solone 1, 174. “Charito 134. Clem. Alex. Philostr.” Wakef. Mss.]

[* “Ἐξαπαιτέω, Julian. 349.” Wakef. Mss.]

Προσπαυτέω, Insuper reposco s. exigo. [“Lucian. 2, 151.” Wakef. Mss. Eust. 39, 41. Dionys. H. 2, 310.]

[* Ἀπαιτίζω, Postulo, Exigo, i. q. ἀπαιτέω. “Callim. 1, 508. Ruhnck. Ep. Cr. 184. Toup. Opusc. 2, 287.” Schæf. Mss. Od. B. 78.]

Ἐξαίτέω, Posco, Mihi dari peto. Ἐξαίτῳ τοῦτο, et Ἐξαίτῳ σε τοῦτο, ut ap. quendam Tragicum, Τούτους

θανόντας ἦλθον ἔξαιτῶν πόλιν. Ἐξαιτῶ ἐπὶ τιμωρίᾳ, Exposco ad pœnam, ut ἔξαιτῶ εἰς βάσανον, Exposco ad quæstionem. Sed frequentissimus est verbi ἔξαιτεῖν usus sine adjectione, pro Exposcere ad pœnam, ut et Lat. interdum Exposcere vel Deposcere pro Exposcere ad pœnam dicitur. Isocr. Trapez. Ἐὰν δὲ μηδὲν τούτων ποιῶ, παρ’ ὑμῶν ἔξαιτεῖν, Ut me a vobis exposcerent, Ut me a vobis dedi sibi postulerent. Plut. Narr. Amat. Εἴτα πέμπουσι Θηβαῖοι ἔξαιτούντες τοὺς Φώκου φονεῖς. Et passivum ἔξαιτούμαι, Exposcor ad pœnam, ut Demosth. dicit se ἔξαιτεῖσθαι ὑπὸ Φιλίππου et ὑπ’ Ἀλεξάνδρου. Apud Eundem ἔξαιτεῖν τὸν παῖδα, Servum exposcere ad quæstionem, vel Postulare, ut Dedere illum est παραδιδόναι vel ἐκδιδόναι, Bud. Comm. 45. et 46. Interdum additur εἰς βάσανον. Idem enim Bud. in Lex. ex eod. Demosth. citat Ἐξαιτῶ τὰ ἀνδράποδα εἰς βάσανον, quemadmodum et ἐπὶ τιμωρίᾳ adjunctum verbo ἔξαιτεῖν pro Exposcere ad pœnam, in VV. LL. habetur. Dicitur autem et ἔξαιτεῖσθαι signif. activa pro ἔξαιτεῖν, Deposcere ad pœnam, ut Plut. de Orac. Def. Οὕτως ἰσχυροὶ καὶ βίαιοι δαίμονες ἔξαιτούμενοι ψυχὴν ἀνθρωπίνην περιεχομένην σώματι.

Ἐξαιτεῖν, vel potius Ἐξαιτεῖσθαι voce passiva, sed signif. activa, et quidem præcedenti contraria, pro Deposcere reum, Deprecari rei pœnam, Noxæ et periculo reum eximere. Demosth. in Mid. Παιδία γὰρ παραστήσεται καὶ κλαίσει, καὶ τούτοις αὐτὸν ἔξαιτήσεται, Eorum lacrymis sese condonari postulabit. Æschin., Ἐξαιτοῦνται γραφὰς τῶν παρανόμων, Postulant reorum delationes hominumque reatus ob maleficia condonari precibus suis. In quibus exemplis a Bud. citatis p. 45. alteram tantum habemus hujus verbi signif. Cum quibus convenit et hoc e Lysia, Τούτους δὲ ἀφῆτε ἀνδρὶ ἔξαιτουμένῳ. His autem addo ea, in quibus ἔξαιτούμαι non tantum significat Deposco reum, ut Valer. loquitur, sed etiam Impetro. Xenopho K. A. 1. Ὁ δὲ πείθεται τε καὶ συλλαμβάνει Κῦρον ὡς ἀποκτενῶν ἡ δὲ μήτηρ, ἔξαιτησαμένη αὐτὸν, ἀποπέμπει πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχήν. Pro quo ἔξαιτησαμένη dictum fuisse παραιτησαμένη ab aliis eandem historiam narrantibus, docebo in Παραιτούμαι. Ἐξαιτησαμένη autem expono unico verbo Deprecata, de qua interpr. dicam et in Παραιτούμαι, quod alteram quoque verbi Deprecor signif. habet. Potest etiam exponi, Cum deprecatione sua periculo eum liberasset. Item, Cum effecisset, ut ille suis precibus condonaretur. Vel, Cum suis precibus eum servasset. Eurip. Hec. (49.) Τοὺς γὰρ κάτω σθένοντας ἐξητήσαμην Τύμβου κυρῆσαι, simpliciter pro Impetravi ab illis. Et ἔξαιτούμενος τὰ σφάλματα, ap. Eund. pro Erratore veniam impetrans, s. exoscens. Item e Plut. Ἐξητήσατο τὴν Ἀσπασίαν δεηθεὶς τῶν δικαστῶν, Ab iudicibus exoravit Aspasiā, vel, Impetravit. Sed malim A iudicibus deprecatus est Aspasiā, ut Cicero dixit, Nullæ sunt imagines, quæ me a vobis deprecantur. Simul autem observandum dico in hoc Plut. loco, addi δεηθείς, quamvis alioqui δέησews significatio verbo ἔξαιτεῖσθαι inclusa sit, sicut ex aliis locis liquet: quemadmodum et cum παραιτεῖσθαι idem significante addidit δεήσει, ut in illo verbo docebo. Hoc tamen interest, quod non simpliciter δεήσει, sed πολλῇ δεήσει adjunxit. || Ἐξαιτεῖσθαι passive in hac posteriore signif. ap. Lysiam.

[“Ἐξαίτέω, Acta Traj. 1, 99. Valck. Oratt. 369. Cum infin., Porson. Med. p. 71. Ἐξαιτούμαι, Fischer. Ind. Palæph. ad Herod. 501. Ἐξ. et ἔξητῳ conf., Wyttenb. Select. 427. Wessel. ad Diod. S. 1. Addend. ad p. 322. ad Diod. S. 1, 322. Fac. ad Pausan. 1, 125.” Schæf. Mss. Glossæ: Ἐξαίτέω Postulo, Expostulo, Deposco.]

[* “Ἐξαίτημα, (τὸ,) Postulatum. Διέγνων σαφῶς τὰ τοῦ θεάματος, καὶ τὴν πληροφορίαν τοῦ ἔξαιτήματος εἰληφὼς, πρὸς τὸ θεῖον εὐχαριστίας ἀνέριθαι, Leo. Imp. Paneg. in Chrys. 278.” Seager. Mss.]

Ἐξαίτησις, ἡ, Ipsa actio deposcendi aliquem, ad supplicium videlicet. Postulatio ad quæstionem. || Item, Deprecatio pro reo, ut interpr. Bud. in hoc Dem. loco, (1385.) Καὶ οὔτε ἡ τῶν συγγενῶν οὐδ’ ἡ τῶν φίλων ἔξαίτησις ὠφέλησεν αὐτόν.

[* Ἐξάιτηρος, ὁ, ἡ, Impetrabilis, Gl.]

“Ἀντεξαίτω, Contra s. Vicissim exposco.” [“Plut. Alex. 11.” Boissonad. Mss.]

Ἐπαιτέω, q. d. Superpeto, i. Insuper peto, vel Post aliud peto, ut Pl. Ψ. 591. ἵππον δέ τοι αὐτὸς Δώσω τὴν ἀρόμην· εἰ καὶ νῦν κεν οἴκοθεν ἄλλο Μείζον ἐπαιτήσεας, ἄφαρ κέ τοι αὐτίκα δοῦναι Βουλοίμην. Ubi ἐπαιτήσεας Eust. exp. ἐπὶ τῷ ἵπῳ αἰτήσεας. Legitur tamen et ἀπαιτήσεας, quam lectionem mea Ed. in contextu habet, utpote in pluribus exempl. a me repertam, alteram margini ascriptam. Ipse quoque Eust. utriusque meminit, sed ita ut ἐπαιτήσεας magis probet.

Ἐπαιτῶ, Stipem peto, Mendico. Athen. 8. Νόμος Κορώνη χειρὰ δ' οὖν ἐπαιτούσῃ, ubi pro δ' οὖν fortasse reponendum δοῦν· ex hoc præcedente versu, Ἐσθλοὶ Κορώνη χειρὰ πρόσδοτε κριθῶν. Ubi fortasse reponendum itidem ἐσθλῇ pro ἐσθλοί. [“Jacobs. Anth. 8, 148.” Schæf. Mss.] HINC Ἐπαίτης, Qui stipem petit, s. corrogat, Mendicus. Ἐπαίτης, inquit Suid., ὁ πτωχὸς, καὶ κλίνεται ἐπαίτου. || Item Ἐπαίτης, Circulator, et θαυμαστοποιός, ap. Chrys. p. 15. inquit Bud. quam tamen expositionem locus Chrysost. admittere non videtur, qui ita habet, “Ὡς περ ἐκείνων οἱ οἰκέται τῶν ἐπαιτῶν τοῖς θαυμαστοποιούσι προσέχουσιν, εἰτα ἐλθόντες βραδέως, οἴκοι τὰς ἐσχάτας ὑπομένουσι πληγὰς. Hic enim ἐπαίται non ponuntur ἀντὶ τῶν θαυμαστοποιούντων, cum dicat, Illis qui, ἐπαίται cum sint, θαυμαστοποιούσι, quasi peculiari quibusdam ἐπαίταις sit θαυμαστοποιεῖν, Circulari, vel Circulatoriis quibusdam præstigiis uti. Dedi autem huic significationi τοῦ ἐπαιτεῖν pro Stipem petere, posteriorem locum, quod plane persuasum habeam antiquiorem esse, et primum dixisse Græcos ἐπαιτεῖν, sicut et προσαιτεῖν, pro Insuper petere vel Ultra petere, de quibusvis; deinde ad mendicos hæc verba restrinxisse, quod aliud semper atque aliud petant, s. quod ad petendum quotidie redeant. Nisi quis malit eo illos respexisse quod sæpe conjuncti aliquot stipem petant, adeo ut cum uni donata est, succinat alter, Et mihi dividuo findetur munere quadra. Et ita ἐπαιτεῖν diceretur aliquis et προσαιτεῖν respectu eorum, qui jam ἤτῃσαν. Quo respexisse videri possunt in v. Μεταίτειν potissimum, de quo statim post tractabo, ut dicantur μεταίτειν quasi qui stipem unus post alterum petunt, vel una cum aliis. Potest tamen, et quidem melius, significationis hujus verbi reddi alia ratio, ut videlicet μεταίτειν sit Post petitum unum alterum petere, sicut ἐπαιτεῖν et προσαιτεῖν, Ultra unum quod petitum sit, petere et alterum, i. e. Aliud atque aliud petere.

Ἐπαιτῶ in VV. LL. exp. præterea Insimulo, Incuso, in quo errari puto, et verbo ἐπαιτῶ dari significationem, quæ est verbi ἐπαίτω.

“Ἐπαίτησις, ἡ, Mendicatio.” [Mendicitas. “Dionys. H. 2, 105. Καὶ τὸ τέλος τοῦ ἐπιλόγου τὸ κέντρον τῆς ἐπαιτήσεως ἐπαγωγῇ.” Scott. App. ad Thes. “Chrys. in 1 Ep. ad Thess. Serm. 11. T. 4. p. 218. Οὐκ ἀγανακτοῦσιν, οὐδὲ δυσχεραίνουσιν, ἀλλὰ πᾶσαν τὴν τῆς ἐπαιτήσεως διήγησιν ἐν εὐχαριστίᾳ ποιοῦνται.” Seager. Mss. Glossæ: Ἐπαίται· Rogatores. *Ἐπαίτῃα· Mendicatio. *Ἐπαιτούσῃ· Mendicitas.]

Μεταίτω, Inter alios peto, Una cum alio vel aliis peto. Unde etiam ponitur pro Partem peto, ab Herod., sicut μεταδίδωμι pro Partem do, ut annotat Bud. Sic Demostl. (410.) Ἡ παρὰ τούτων, ἀφ' ὧν εἰλήφασι, μεταίτειν. Adjungitur tamen τὸ μέρος ab Aristoph. ubi scribit, Τούτων μεταίτει τὸ μέρος, εἰ δὲ μὴ, δάκνει. Ubi vacat præpositio in hoc verbo, vel certe abundat τὸ μέρος.

Μεταίτῳ, Stipem peto, Mendico, cujus signif. rationem vide in fine proxime præcedentis verbi Ἐπαιτῶ. Heraclitus in Epist. Ἀμείνους ἂν ἦσαν μεταιτούντες. Lucian. cum accus. junxit, Οἱ τὴν ἐφήμερον τροφὴν μεταιτοῦσι. Sic et Lat. Mendicare ponitur interdum absolute, interdum cum accus. [Lucian. 1, 481. Aristoph. Vesp. 972. Eq. 773. Herod. 4, 146. Lucian. Cyn. 2. “Herod. 344. 573.” Schæf. Mss.]

“Μεταίτης, (ov, ὁ,) Mendicus, qui et ἐπαίτης et “προσαίτης. ITEM Μεταίτος. Apud Suid. e Polyb. “Ὅντω τε μέταίτος ἐτελεύτησε καὶ χρημάτων ἄπορος, ὥς

A “κοινοῦ ταφῆναι.” [Jo. Antioch. Excerpt. Vales. 786. Lucian. 1, 477. “Hesych. Clem. Alex. Artemid. 186. ET *Μεταίτησις, ἡ, Angl. Entreaty, Intercession. Pseudo-Did. Od. Φ. 306.” Wakef. Mss.]

Παραιτέομαι, Deprecor. Exp. etiam Recuso, Aversor, Repudio. Plut. Cor. Καὶ μηδένα τρόπον κρίσεως, μηδὲ, ἂν ἀλῶ, κολάσεως παραιτεῖσθαι. Quod exemplum primum pono, quod eodem plane modo et sensu dicatur Lat. Deprecari pœnam, quo hic παραιτεῖσθαι κόλασιν. Cic. autem etiam Deprecari et Recusare copulavit in eodem genere loquendi, Tusc. 2.: Nullum genus supplicii deprecatus est neque recusavit. Sic ap. Eund. pro C. Rab. Et ut idem Cic. Deprecari invidiam, et Deprecari odium, dicit, sic παραιτεῖσθαι τὸν φθόνον, Aristid. et Plut. παραιτεῖσθαι τὸν πόλεμον, ap. eund. Plut. Pericle. Herodian. 4. Ὁ δὲ τὸ γῆρας προῖσχύμενος, παρητήσατο, Bud. interpr., Ipse autem, senectutem excusans, repudiavit, deprecatus est. Politian. autem vertit Abnuit imperium. Eadem iisdem verbis dixit idem Herodian. 7. Παραιτούμενος δὲ καὶ γῆρας προῖσχύμενος, ubi Pol. vertit Recusare. Idem hist. iisdem verbis et lib. 2. usus est, Ὁ δὲ τὰ μὲν πρῶτα παρητῆτο, τῆς ἀρχῆς τὸ ἐπιφθόνον γῆρας τε προῖσχύμενος, Pol. interpr. At ille recusare institit, tanquam rem invidiosam, nomen imperii. Sic idem Herodian. de Commodo, Τὴν πατρίαν προσηγορίαν παραιτήσασθαι, Ut repudiaret, Pol. interpr. Qui alibi vertit etiam Detrectare. Apud Plut. Themist. παραιτεῖσθαι πότους συνήθεις, Repudiare assueta convivia, vel Aversari. Potest etiam exponi Vitare. Bud. παραιτεῖσθαι pro Vitare et cavere e Diosc. citat: a Laërtio quoque identidem sic accipi tradens. Idem παραιτεῖται interpr. Vitat vel Refugit, in hoc Dionys. H. loco, de Isocr. loquentis, Τῶν τε φωνήντων τὰς παραλλήλους θέσεις παραιτεῖται. Idem in Augusti Apophth. “Ὡστε τὴν ἡμέραν ἐκείνην παραιτήσασθαι τὸ δεῖπνον, Ita ut prandium recusarit, vel commodius pro infin. Prandere recusarit. Bud. interpr. Liberius Prandio abstinuerit. || Παραιτεῖσθαι τὴν γυναῖκα ap. Plut. Apophth. Uxorem repudiare, Uxori nuntium remittere, in VV. LL. Budæus autem hoc exemplum ponit pro παραιτεῖσθαι significante Repudiare, Vitare, Aversari. Affertur præterea e Diosc. παραιτεῖσθαι ἀμβλυωπίας, pro Hebetudines oculorum amoliri, vel discutere. || Παραιτοῦμαι cum infin. Herod. 3. Φανεράν ἐχθραν ἄρασθαι καὶ πόλεμον ἐγείρει παρητήσατο, Minime inimicitias apertis ac manifesto bello agendum putavit, Pol. interpr. Ego malim, ad retinendam vim verbi Græci, Ab apertis inimicitias abstinuit. Citatur et e Porphyrio παραιτήσομαι λέγειν pro Superse-
debo dicere.

Παραιτοῦμαι τὴν ψυχὴν ap. Herod. ea itidem signif. qua Deprecari vitam dixit Cic. Ita enim ille in Clitone, de Arione loquens, Τὸν δὲ, συνέντα τοῦτο, λίσσεσθαι χρήματα μὲν προῖεντά σφι, ψυχὴν δὲ παραιτέμενον, A. Gell. interpr., Tum illum ibi pernicie intellecta, pecuniam ceteraque sua ut haberent dedisse, vitam modo sibi ut parcerent orasse. Cic. dixit Vitam alicujus ab aliquo deprecari. Sic παραιτοῦμαι τινα cujus constructionis exemplum affert Suid., postquam dixit παραιτεῖσθαι esse συγγνώμην αἰτεῖν, Veniam petere, puto reddi posse eadem plane constr., Deprecor aliquem: ex hoc Cic. loco, de Lege Agr. c. Rull., Sic, siquid deliquero, nullæ sunt imagines, quæ me a vobis deprecantur. Utitur autem τῷ παραιτεῖσθαι in hac constr. et signif. quidam ἀνώνυμος ap. Suid., ita scribens, Ὁ δὲ, ἀναιρεῖν μέλλων αὐτὸν, ἀφῆκε, Παρυσάτιδος παραιτησάμενης αὐτὸν, καὶ τὴν σατραπείαν αὐτῷ φυλαξάσης. Quæ verba eandem prorsus historiam continent, quam habemus initio τῆς Ἀναβάσεως Xenophontis, sed utentis verbo ἐξαίτησασθαι pro eo quod ille dixit παραιτήσασθαι. Scribit enim, Ὁ δὲ πείθεται τε καὶ συλλαμβάνει Κῦρον ὥς ἀποκτενῶν· ἡ δὲ μήτηρ ἐξαίτησάμενη αὐτὸν ἀποπέμπει πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχήν. Plut. tamen, sicut et ille qui a Suida citatur, verbo παραιτήσασθαι in eadem re commemoranda uti maluit, V. Artox., Ὀδυρομένη πολλὰ καὶ ποτνωμένη, (μὴτιρ Παρύσατις) παρητήσατο καὶ κατέπεμψεν αὐτὸς ἐπὶ θάλασσαν. Idem Plut. Demetrio ita locutus est, sed addens πολλῇ

δέησει, ubi scribit, Παρητήσαντο πολλὰ δέησει τοὺς Μεγαρεῖς. Sunt qui παραιτοῦμαι τοῦτον reddant Deprecor pro hoc; sed mihi longe aptior videtur illa mea interpretatio ad verbum, præsertim cum et Cic. ita loqui observarim. Nam videtur posse aliquis dici Deprecari pro aliquo, qui tamen illi veniam non impetret. At in VV. LL. e Plut. Pericle, παραιτούμενος τὴν πόλιν, Veniam orans civitati. Et ex Eodem in Theseo, παραιτούμενος τὸν ἀνεψιὸν, Liberandum patrualem impetrans. || Dicitur etiam, et quidem frequentius, παραιτοῦμαι σε, A te veniam peto pro me, aut pro alio. Vel potius, A te veniam impetro, Te exoro. Sic ap. Aristoph. Vesp. (1257.) Ἡ γὰρ παρητήσαντο τὸν πεπονηότα, Eum exorarunt qui læsus est, Ab eo veniam impetrarunt. Sic ap. Herod. παραιτέομαι τὸν βασιλέα. Et ap. Plat. παραιτούμενος τοὺς ἄρχοντας ἀποδημεῖω, exp., Cum bona magistratum venia peregre proficiscatur. Et ut dicitur παραιτεῖσθαι τινα, sic etiam παραιτεῖσθαι τὴν ὀργὴν τινος Plut. Themistocle, παραιτεῖσθαι μνησικακούντος ὀργήν. Utitur et in Romulo, et alibi. Observandum est autem, παραιτεῖσθαι tam in his loquendi generibus, quam in proxime præcedentibus eodem modo exponi, videlicet συγγνώμην αἰτεῖν, quæ tamen expositio ita distinguenda est, ut cum dicitur παραιτοῦμαι τοῦτον pro Deprecor hunc, i. e. Deprecatione mea periculo libero, sit συγγνώμην αἰτῶ ὑπὲρ τούτου: at cum dicitur παραιτοῦμαι τοῦτον pro Deprecando exoro, sit συγγνώμην αἰτῶ τοῦτον, ut dicitur αἰτῶ σε τοῦτο. Sed non satis mihi placet hæc expositio cum aliud sit Veniam petere, aliud Veniam impetrare. Suid. tamen hanc expositionem utrique loquendi generi accommodat; nam postquam dixit παραιτεῖσθαι esse συγγνώμην αἰτεῖν, et posuit exemplum, in quo παραιτήσασθαι τινα est Veniam alicui impetrare, subiungit aliud, in quo παραιτήσασθαι τινα est Veniam ab aliquo impetrare. Simul autem exponit et παρακαλεῖν, de qua expos. paulo post dicam. || Dicitur etiam παραιτεῖσθαι περί τινος, Aliqua de re, quod itidem exp. συγγνώμην αἰτεῖν, vel ἀπολογεῖσθαι, ut ap. Aristid., Παραιτεῖσθαι μὲν οὐκ οἶδα ὅτι δεῖ περὶ τῶν αὐτῶν πολλάκις. Sic autem παραιτεῖσθαι h. l. exponitur a Thoma Magistro, et a Moschopulo; ac certe eam hic admitto libentius, quam in præcedentibus exemplis, propter eam quam reddidi rationem.

Παραιτοῦμαι ἐκ τῆς μέψεως, inquit Thom. Mag., i. e. ἀπολύω καὶ ἐλευθερῶ, ut sit Libero te crimine. Ego autem melius expressum iri παραιτοῦμαι existimo, retinendo verbum Deprecor in hoc etiam loquendi genere, ut quemadmodum dicitur a Cic. aliquis A se crimen deprecari, ita dicamus Ab aliquo crimen deprecari, quod sit Depellere s. Removere quasi deprecando. Simile autem esse puto ap. Synes., παρητούμην σε τῆς εἰρωνείας, Hanc a te dissimulationem deprecabar, quæ videlicet tibi crimini dabatur. Nec dissimile ap. Plut. de Herod. Θεσσαλοὺς τοῦ Μηδισμοῦ παραιτεῖσθαι. Melius tamen respondet constructio Latina Græcæ, si παρητούμην σε τῆς εἰρωνείας interpretemur Excusabam te de dissimulatione; eodemque modo Θεσσαλοὺς τοῦ Μηδισμοῦ παραιτεῖσθαι, Thessalos de Medismo excusare, i. e. De eo quod Medis faverint. Sant autem affinia Excusare et Veniam alicui impetrare; atque ita affine erit hoc loquendi genus, excepta constructione, illi præcedenti παραιτοῦμαι τοῦτον, Deprecor hunc, i. e. Deprecando veniam illi impetro. In VV. LL. citatur e Philostr. Her. παραιτοῦμαι σε τοῦ πατρὸς pro Apud patrem te excuso. Item ex eod. lib., παραιτοῦμαι τοῦ λόγου pro A sermone abduco. Quæ duo exempla tamen in illis LL. non simul ponuntur. || Post quæ tot exempla non debet nova videri significatio verbi παραιτεῖσθαι, quæ est ap. Lucam, 14, 18. Καὶ ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι πάντες, Se excusare. Ita tamen ut fatear quod ibidem subiungitur bis, ἔχε με παρητημένον, pro Habe me excusatum, minus usitato loquendi genere esse dictum. Jam vero et ap. Plut. παραιτεῖσθαι de re eadem ponitur, ut videlicet παραιτεῖσθαι sit ejus qui invitatus ad cœnam, non it, et παραιτεῖσθαι dicatur vel Recusare, vel Excusare se: Ἐδόκει γὰρ νυκτὸς ὑπὸ Καίσαρος εἰς δείπνον καλεῖσθαι, παραιτούμενος δέ,

A ἄγεσθαι τῆς χειρὸς ὑπ' αὐτοῦ, μὴ βουλόμενος.

Παραιτοῦμαι pro simplici αἰτοῦμαι, Precor, Rogo, ut Deprecor interdum pro simpl. Precor, vel pro Postulo aut Posco, ut docet Bud. 1035. Nisi potius dicamus in παραιτοῦμαι præpos. παρὰ, in Deprecor præpos. De, significationem augere. Aristoph. Eq. ἐν δ' αὐτοὺς παραιτησώμεθα, Unum hoc eos rogemus. Sic Plato Apol. "Ὅπερ κατ' ἀρχὰς ὑμᾶς παρητησάμην. Sic παραιτοῦμαι σε συγγνώμην, ap. Menandrum. Dicitur et cum infin., παραιτοῦμαι σε τοῦτο ποιεῖν. Nam pro eodem ponuntur παραιτοῦμαι σε συγγνώμην, et παραιτοῦμαι σε συγγνώμην ἔχειν, vel συγγνώμονα εἶναι. Herod., Συγγνώμην παραιτέετο τὸν θεὸν αὐτῇ σχεῖν τῶν ῥηθέντων, Sic ap. Suid. nescio quis, Παραιτεῖτο τοὺς θεωμένους συγγνώμην ἔχειν, εἰ μὴ ἀγωνίζοιτο. Cui exemplo apta est expositio per v. παρακαλεῖν, non autem illi, cujus supra memini. Sed huic expositioni rursum adjuugit aliam minime convenientem, videlicet ἀπαγορεύει: at tertium illud usurpat Xenoph. cum scribit, Παραιτήσῃ τοὺς θεοὺς συγγνώμονας σοι εἶναι. Nec tantum dicitur παραιτοῦμαι σε ποιεῖν, sed etiam παραιτοῦμαι σε μὴ ποιεῖν, Thuc. 5. p. 186. Ὁ δὲ παρητεῖτο μηδὲν τούτων δρᾶν. Sic Demosth. (533.) Παραιτήσομαι δ' ὑμᾶς μηδὲν ἀχθεσθῆναι μοι. Quamvis autem ap. vett. scriptt. παραιτοῦμαι in hac postrema signif. sæpius observarim, primum tamen ei locum non dedi, quod viderentur illa exempla, in quibus præpositio vim suam obtinet, poni debere ante illa in quibus illam amittit.

Παραιτοῦμαι in pass. signif. ut, Παραιτηθεὶς δὲ διὰ τῶν φίλων τοῦτον ἀπέλυσε τῆς αἰτίας, quod exemplum a Suida citatur, et παραιτηθεὶς exp. παρακληθεὶς. Sic autem παρητημένος pass. pro Excusatus, in Lucæ loco, quem supra citavi.

[“Παραιτοῦμαι, ad Xenoph. Mem. 2, 2, 14. Sylb. ad Paus. p. 26. Timæi Lex. 207. et n. Abresch. Lect. Arist. 241. Toup. Opusc. 1, 324. 2, 24. Xenoph. Eph. 34. Ruhnck. ad Xenoph. Mem. 229.: Valck. 243. Herod. p. 11. 45. Lucian. Dial. 96. Wyttenb. Select. 267. ad Diod. S. 1, 147. ad Herod. 387. 643. ad Lucian. 1, 471. Thom. M. 683. ad Char. 511. Villosion. ad Longum 213. ad Diod. S. 2, 613. Lucian. 2, 170. 176. Boissonad. in Philostr. 260. 262. 483. 499. 532. 558. Dionys. H. 3, 1412. I. q. αἰτ., Bast. Lettre 175. Cum infin., Thom. M. 161. Phrynich. Ecl. 138. Polyb. T. 2. p. 49. Παρητήσαντο τὴν τῶν Αἰτωλῶν ἀσέβειαν καὶ τὸ μηδὲν, expectes τὴν παθεῖν ἀνέκτιστον.” Schæf. Mss. “Expeto, Pind. Nem. 10, 56. Ab aliquo posco, Schol. Eur. Hippol. 578. Me excuso, cum gen. rei, Philostr. (V. A. 1, 10.) 11. sub init. 711. Submoveo, Joseph. 301, 16. Precor, Rogor, Æsch. Choeph. 781.” Wakef. Mss. Herod. 1, 90. Glossæ:—“Παραιτέω” Suppeto. Παραιτοῦμαι. Excuso, Recuso, Evito, Deprecor, Retracto, Detrecto. Παρητήσαντο. Recusarunt.”]

[* Παραιτητέον, Fugiendum, Deprecandum est. “Phrynich. Ecl. 154. Fischer. ad Weller. 2, 187.” Schæf. Mss. Athen. 421. 464. “Clem. Alex. 5. Jambl. V. P. 29. Philo J.” Wakef. Mss.]

Παραίτησις, ἢ, Deprecatio, et quidem accipiendo hoc nomen in utraque signif. Sed frequentius pro Deprecatione, i. Vehementi precatatione, ut ap. Plat. Gorg. Οἶκτος μὲν οὖν καὶ λιταὶ καὶ φίλων παραίτησις, ἐν ὅλῳ μὲν οὐσῆς τῆς κρίσεως, χρήσιμα, Amicorum preces supplices et deprecatio, ap. populum multum valent. Item Veniæ petitio Thuc. 1. Ῥηθήσεται δὲ οὐ παραίτησεως μάλλον ἔνεκα ἢ μαρτυρίου. Nam hic exp. Schol. οὐχὶ ἔνεκα τοῦ αἰτεῖν συγγνώμην. At Valla vertit, Non purgandi nos gratia. Sunt et qui pro Deprecatione, in recusandi signif., accipiant. Apud Plut. Numa, Πρὸς θεῶν τιμὴν ἢ παραίτησιν exp. Ad postulandam a diis veniam. Est παραίτησις ejus etiam, qui veniam dat, sequendo Bud. qui παραίτησιν ait esse etiam Veniam, i. e. Gratiam et indulgentem concessionem, in hoc Plat. loco de LL. 11. Καὶ μηδεμία τῆς μονῆς παραίτησις ἐτι τούτῳ παρ' ἀρχόντων γιγνέσθω. Sed possit hic quoque παραίτησις ad eum referri, et quidem rectius, meo judicio, cui venia indulgetur, ut dicat Nullo pacto veniam moræ impetret ab iudicibus. || Παραίτησις, Excusatio, de qua signif. dixi et in ipso verbo. Synes., Ἀνθρώπων δὲ

παραίτησις γίνεται, διευλαβουμένῳ τῆς φύσεως αὐτοῦ τὴν ἀσθένειαν. Sic et ap. Basil. Epist. ad Leontium. Affinia autem sunt Excusare et Purgare, quo posteriori verbo Vallam dixi in interpr. Thuc. loco usum. ["Παραίτησις, Thom. M. 684. Diod. S. 2, 552." Schæf. Mss. Hippocr. 19, 15. Glossæ: Παραίτησις Excusatio, Recusatio.]

Παραιτήτης, οὗ, ὁ, Deprecator. [Suid. et Phlav. Plut. Sulla 26.] ET Παραιτήτος, (ῆ, ὄν,) q. d. Deprecabilis, ut Gellius Indeprecabilis, Apud quem deprecationes valent, Exorabilis. Plato de LL. 10. Τὸ δὲ παραιτήτους αὐ θεοὺς εἶναι τοῖς ἀδικοῦσι, δεχομένους δῶρα, &c. ["Plato Clem. Alex." Wakef. Mss. "Quod quis aversatur, Plut. Mor. 1, 85. ad Lucian. 1, 469." Schæf. Mss. ADDE *Παραιτητικός, ῆ, ὄν, Deprecatorius, Ad deprecandum aptus. "Stob." Wakef. Mss. "Dionys. H. 2, 258." Scott. App. ad Thes.]

*Απαραίτητος, ὁ, ῆ, Indeprecabilis, Inexorabilis. Gellius Indeprecabilis dixit, sed de re tamen, non de persona. Citatur enim ex eo, Indeprecabilis pœnasubeunda esset. Plato, Θεοὶ παρὰ τὸ δίκαιον παντάπασιν ἀπαραίτητοι. Apud Plut. Cæsare, ἀπαραίτητος δανειστής, Durus et inexorabilis, vel Inclemens, Bud. interpr. Idem affert ex Antiph. in Leocr., 'Απαραιτήτους δικαστὰς μὴ παρέχοντας συγγνώμην. Et e Greg., ἀπαραίτητος δῆμιος. Crudelis, Qui precibus non flectitur, ἡ δικαστὴς ἀπάνθρωπος, ἡ δῆμιος ἀπαραίτητος. Rursum ap. Plut. ἀπαραίτητον ἱατρὸν et ἀπότομον esse ait Qui severe curat, qui τῷ ἡδίστῳ opponatur. Dicitur etiam aliquis ἀπαραίτητος esse περί τι ut ap. eund. Plut. Pericle, ἀπαραίτητος περί τὰς εὐθύνas, Severus in exigendis rationibus, vel potius Severitate quadam inexorabili utens. Item dicitur aliquis esse ἀπαραίτητος τὴν ὀργήν, Esse sævus ira et inexorabilis, vel Esse inexorabili quadam ira et implacabili præditus, ap. Philon. de V. M. 1. Εἰθ' ἄτε χαλεπὸς καὶ βαρύνῃς καὶ ἀπαραίτητος τὴν ὀργήν. Et τὸ ἀπαραίτητον substantive, Severitas quadam inexorabilis, s. indeprecabilis, ut Plut. Publicola, τὸ ἀπαραίτητον αὐτοῦ πρὸς τοὺς πονηροὺς. || Dicitur etiam de re, ac primum ut dicitur aliquis esse ἀπαραίτητος τὴν ὀργήν in proxime præcedente exemplo, sic etiam ira ejus esse ἀπαραίτητος. Item ἀπαραίτητος δίκη, et ἀπαραίτητος τιμωρία, ut a Gellio Indeprecabilis pœna. Philo de Mundo, ἀπαραίτητον δίκην ἀποτίσει. Sic ap. Eund. de V. M. 1. ἀπαραιτήτον τιμωρίας. || Apud Plut., ἰκέτευμα ἀπαραίτητον, q. d. Irrecusabilis supplicandi modus. Plut. de Pr. Frig., 'Εν δὲ Πέρσαις τῶν ἰκετευμάτων μέγιστον ἦν καὶ ἀπαραίτητον, Turn. interpr., Atque etiam ap. Persas genus erat supplicandi sine ulla recusatione. Ego existimo posse etiam verti Repulsam non patiens. Apud Plut. autem ἀπαραίτητος πορεία, Profectio quæ recusari non potest, Iter quod suscipiendum est sine recusatione. Plut. in Consol. ad Apoll. Καθάπερ γὰρ τῆς εἰς κοινὴν πατρίδα πορείας προκειμένης πᾶσιν ἀναγκαίας καὶ ἀπαραιτήτου. At vero ἀπαραίτητος κίνδυνος, Inevitable periculum, interpr. Ruellio, ap. Diosc. 7, 2. Καὶ ὁ ἀπ' αὐτοῦ κίνδυνος ἀπαραιτήτος ἐστίν, εἰ μὴ πολλοῖς χρήσαιτο τοῖς βοηθήμασι. Sic ἀπαραίτητον κακὸν, interpr. Inevitable malum, non Implacabile, ut in VV. LL. [Glossæ: 'Απαραίτητος Inexcusabilis, Inexcusatus, Inrecusabilis, Inrecusatus, Inexorabilis, Indeprecabilis. "Phrynich. Ecl. 138. Dorv. ad Char. 207. 324. Bibl. Cr. 3, 1, 41. Thom. M. 83." Schæf. Mss. "Inevitabilis, Stob. 86. Heliod. Æth. 70." Wakef. Mss.] HINC adv. 'Απαραιτήτως Inexorabiliter, Cum severitate inexorabili, ut ὡμῶς καὶ ἀπαραιτήτως, Thuc. 3. ἀτρέπτως καὶ ἀπαραιτήτως Philo de V. M. 1. Apud Plut. Solone ἀπαραιτήτως κολάσειν: Pericle, ἀπαραιτήτως τοῦτους χρησάμενος, Cum se inexorabilem s. implacabilem illis præbuisset, Cum rigidus et inclemens erga illos fuisset. Ad verbum, Cum inexorabiliter illis usus fuisset, i. e. Valde inclementer erga illos se gessisset. Ex eod. Plut. in Themist. citatur, 'Απαραιτήτως ἔχειν πρὸς αὐτὸν δοκεῖ, pro Non videtur cuni eo in gratiam unquam rediturus. [Glossæ: 'Απαραιτήτως Sine recusatione. "Clem. Alex. Hesych.

Ferociter, Polyb. 264." Wakef. Mss.]

Δυσπαραίτητος, ὁ, ῆ, ET Εὐπαραίτητος, ὁ, ῆ, contraria. Δυσπαραίτητος, Exoratu difficilis, Qui difficile exoratur, Non facile exorabilis. Item pro ἀπαραίτητος, Inexorabilis, Implacabilis. Æschyl. Prom. p. 7. μεᾶ Ed. (v. 34.) Διὸς γὰρ δυσπαραίτητοι φρένες. Citatur et e Plut. Fabio, δυσπαραίτητος θυμὸς pro Implacabilis ira. ["Joseph. 697, 26. Etym. M." Wakef. Mss.] HUIC oppositum Εὐπαραίτητος, Facile exorabilis, Placabilis, Non durus deprecantibus. Vel Deprecabilis, quo nomine ante exposuimus παραιτήτος. ["Plut. Diou. 5, 204." Scott. App. ad Thes.]

*Υποπαραίτομαι, Dionys. ap. Euseb. II. E. 6, 41." Routh. Mss. "Euseb. V. C. 16, 34. p. 349. Vales." Boissonad. Mss. Glossæ: 'Υποπαραίτεται Prorogat. "Deprecor, Euseb. H. E. 237. Excuso, Philo J. 2, 379. Philo J. 740. Euseb. H. E. 6, 41. et alibi." Wakef. Mss.]

Προσαιτέω, τῷ, Insuper peto. Xenopho Apoll. Socr. τὸ ἔῃν ἐτι προσαιτῶν. Nisi quis malit Petens tanquam mendicando. De qua signif. nunc dicam. Vide quæ in 'Επαιτῷ dixi de præpositione quæ est in hoc verbo.

Προσαιτέω, Stipem peto, Stipem ostiatim peto, Mendico, ut ἐπαιτῷ et μεταίτῳ. Isocr. Areop. Τότε μὲν οὐδεὶς ἦν τῶν πολιτῶν ἐνδεὴς τῶν ἀναγκαίων, οὐδὲ προσαιτῶν τοὺς ἐντυγχάνοντας, Stipem petens a quovis obvio, Bud. Sic ap. Plut. περὶ Εὐθυμίας, Καὶ ἑλωτὸς ἡμῶν ὁ βίος· οὐ προσαιτούμεν, οὐκ ἀχθοφοροῦμεν, οὐ κολακεύομεν. ["Pierson. Veris. 134. Valek. ad Ammon. 112. a. Eur. Suppl. 64. Hel. 797. Xenopho K. A. 1, 3, 21. Glossæ: Προσαιτέω Mendico.]

*Προσαιτήσις, ῆ, Mendicatio, Mendicitas. Plut. 7, 914. προσαιτήσις ἐφημέρου τροφῆς. "Plut. 2, 499." Wakef. Mss.]

Προσαιτής, (ου, ὁ,) Qui stipem petit, Mendicus. Plut. Hellen. Problem. 'Αναλαβὼν ῥακία καὶ πήραν, καὶ προσαιτῆς ὢν. Chrysost., 'Ελθεῖν εἰς ὁμιλίαν τῶν προσαιτῶν. Ab Hom. dicitur προίκτης. [Gl. Προσαιτής Mendicus. ET Fem. *Προσαιτίς, (ῆ,) Suid. 2, 418. (Sed ibi non legitur.) ETIAM *Προσαιτητής, (ου, ὁ,) Hesych." Wakef. Mss.]

*Βακτροπροσαιτής, ὁ, Epith. Cynici, baculum gestantis et mendicantis. "Toup. Emend. 2, 206. Jacobs. Anth. 9, 416." Schæf. Mss.]

*'Αποπροσαιτέω, Emendico, Gl.]

ΑΙΤΙΟΣ, τα, ιον, Qui in causa est, vel, Qui causa est rei alicujus, Auctor, ut Isocr. ad Phil. Θεοὺς τῶν ἀγαθῶν ἡμῖν αἰτίους ὄντας, Deos bonorum nobis auctores. Aristoph. Plut. (182.) πάντων αἴτιος, Καὶ τῶν κακῶν, καὶ τῶν ἀγαθῶν. Demosth. pro Cor. 'Ὡς φόβῳ καὶ κινδύνῳ αἰτίῳ τῇ πόλει γεγεννημένῳ. Isocr. de Pace, 'Ἦν ἡττὰν φασὶ τινες αἰτίαν γενέσθαι τῇ Σπύρτῃ τῶν κακῶν. Demosth. Τί ποτ' οὖν αἴτιον ὅτι κ. τ. λ. Quid in causa est cur, etc.? Interdum αἴτιος fem. gen. pro αἰτία. Aristot. de Mundo, 'Ἐν οὐρανῷ δύναμις σύμπασις αἴτιος γίνεται σωτηρίας. || Aliquando αἴτιος ponitur cum dat. personæ duntaxat, ut Il. Γ. (164.) Οὐτὶ μοι αἰτὴ ἐσσί· θεοὶ νύ μοι αἰτιοὶ εἰσι, ubi Eust. subaudit gen. πολέμου.

Αἴτιος, Culpæ affinis, Culpandus, Accusandus, Qui culpari debet ob rem aliquam, utpote ejus auctor, ὁ αἰτιατός, ὁ ὑπὸ αἰτίαςιν καὶ μέψιν, ut exp. Eust. Homerus Il. A. (153.) Οὐτὶ μοι αἰτιοὶ εἰσι. Od. Θ. (311.) 'Ἠπεδανὸς γενόμεν' ἀτὰρ οὐτὶ μοι αἴτιος ἄλλος, 'Αλλὰ τοκῆ δύω: Il. N. (222.) 'Ὡ Θόαν, οὐτὶς ἀνὴρ νῦν αἴτιος: O. (137.) ὅς τ' αἴτιος, ὅς τε καὶ οὐκί: T. (409.) οὐδέ τι ἡμεῖς Αἴτιοι. Herod. 1. Οὐδὲν ἐόντας αἰτίους, Minime affines culpæ, vel Innocentes, ἀναίτιους. Exp. quidam, Nihil commeritos. Cic. ap. Plat. οὐ τὸ αἴτιον αἰτιασθαι interpr. Non accusare quod esset accusandum. Idem hæc Ejusdem verba, Εἰ γὰρ ἦν τοῦτο (τὸ γῆρας) αἴτιον, vertit, Nam si id culpa senectutis accideret. Vide meum Lex. Cic. Αἴτιος ab Eust. exp. ὑπεύθυνος καὶ κολάσεως ἄξιος, Sons vel Reus, et supplicio dignus, hoc in versu, Αἴτιος ὁ γράψας Αἴτια Καλλιμάχων.

Αἷτιος cum gen. putatur sumi pro Obnoxius ap. Diosc. 8. Ληθαργώδεις γίνονται καὶ καταφορᾶς αἷτιοι, Lethargici fiunt, et veterno obnoxii.

Compar. αἰτιώτερος, Qui magis est causa, vel in causa. Superl. αἰτιώτατος, Qui maxime est in causa. Apud Athen. 2. Ὡς ταύτης αἰτιωτέρας οὐσης. Xenoph. Mem. 1. Οἷε τι ἄλλο αἰτιώτερον εἶναι; Quicquam aliud magis in causa esse putas? Idem Hell. 5. αἰτιώτατοι εἶεν. Apud Thuc. αἰτιώτατος ἐγένετο, Præcipuus auctor fuit. [Ind. in Demosth. Isocr. Busir. 14.]

¶ Αἷτιον, ον, τὸ, Substant. Causa, Ratio. Demosth. pro Cor. Τὸ δ' αἷτιον οὐκ ἄγνοεῖς. At Philipp. 3. Πολλὰ μὲν οὖν ὡς τὰ αἷτια τοῦ ταυθ' οὕτως ἔχουν, hic et in hujusmodi locis αἷτια est adjective positum, non substantive. At substantive passim ap. philosophos, ut αἷτια κύρια καὶ αὐτοτελῆ, Causæ principales et perfectæ. Αἷτια προηγούμενα vel προκαταρκτικά, Causæ antecedentes vel antegressæ. Αἷτια προσεχῇ, Proximæ causæ. Ξυναἷτια, Adjuvantia causarum, vel, Quæ rerum adjuvant causas. Quas interpretationes e Cic. habes in meo Lex. Cic. Gregorius Naz. de Theologia, τὸ πρῶτον αἷτιον vocat Deum. Inscriptis Theophr. quendam suum librum, Αἷτια φυσικά. Callimachus item quendam suum appellavit Αἷτια absolute, cujus meminit Martialis; leg. enim ap. eum Ætia Callimachi, non Ethia. De illis fertur et hic versus, Αἷτιος ὁ γράφας Αἷτια Καλλιμάχου. Sed ap. Eust. legitur Καλλιμάχου. ¶ Quandam ap. rhetores differentiam inter αἷτιον et αἷτιαν vide ap. Fabium.

[“Αἷτιος, Jacobs. Anth. 10, 48. Brunck. Aristoph. 3, 84. ad Lucian. 2, 34. Heyn. Hom. 4, 675. Dionys. H. 3, 1507. Casaub. ad Athen. 128. ad Herod. 501. Dawes. Misc. 254. Wytttenb. Select. 381. P. Abresch. Paraphr. 338. Sequ. infin., ad Herod. 113. 114. 199. 677. Antig. 1173. Pausan. 62. 87. cf. Trachin. 1235. Erf. In quo causa rei est, Heyn. Hom. 4, 60. Fere sine verbo subst., ad Char. 520. Cum infin., Diod. S. 2, 319. Ἡ αἷτιος, Bentl. Aristoph. 320. a. Schneider. Æsop. p. 54. Αἷτιος λόγῳ ρηθῆναι, Plato Phædro 236. Αἷτια, αἷτια, Mæris 4. et n. Thom. M. 19. et n. Αἷτιον, (τὸ), ad Timæi Lex. 268. Phrynich. Ecl. 165. ad Dionys. H. 1, 228. Αἷτιον, Titulus librorum, v. ad Αἷτια. Αἷτιον δὲ, Valck. ad Chrysost. p. 7. Boissonad. in Philostr. 347. 395. Αἷτιον ὅτι, Herod. 3, 12. Τὸ δὲ αἷτιον, Abresch. Æsch. 2, 81. Boissonad. in Philostr. 346.” Schæf. Mss. Pind. Pyth. 5, 33. Xenoph. Mem. 3, 2. c. 3, 2. 4. 5. 8. c. 4, 15. Plato Cratyl. 71. p. 110. “Αἷτιον, Plato Phæd. s. 47.” Routh. Mss. Glossæ:—“Αἷτιος· Caussativus, Sons, Nocens, Noxius, Reus.”]

¶ Αἷτια, ή, aliud substant. Causa, Ratio. Plato Timæo, Διὰ δὴ τὴν αἷτιαν καὶ τὸν λογισμὸν ἐτεκτῆνατο, Cicer. interpr. Hanc rationem habuit ut absolveret. Idem ibid. δι' ἅς αἷτίας ιδρύσατο verbit, Quæ causa collocandi fuerit. Idem αἷτια πρῶται, Causæ primæ.

Αἷτια, Culpa, Crimen. Plato Pol. 1. Ἀλλὰ καὶ τούτων πέρι καὶ τῶν γε πρὸς τοὺς οἰκείους μία τις αἷτια ἐστίν, οὐ τὸ γῆρας, ἀλλ' ὁ τρόπος τῶν ἀνθρώπων, interpr. Cic. Sed in moribus est culpa, non in ætate. Ubi tamen αἷτια verti etiam possit fortasse Causa. Est autem frequentissimum hoc loquendi genus, αἷτιαν ἔχειν cum gen., ut αἷτιαν ἔσχε τοῦ πολέμου. Plut. Pericle, Culpam belli sustinuit, Culpatus fuit ob bellum, Vitio verterunt illi bellum. Ita enim malo, quam ut exp. vulgo, Invidiam belli in se vertit. Xenoph. αἷτιαν ἔχει τούτου, Ob hoc culpatur, Hujus rei culpa in illum confertur. Dicitur et αἷτιαν ἔχω ἐπὶ τούτῳ. Idem, Οὐ πάνν γε ῥάδιόν ἐστιν εὐρεῖν ἔργον, ἐφ' ᾧ οὐκ ἂν τις αἷτιαν ἔχοι. Nonnunquam infin. habet loco genitivi, Lucian., αἷτιαν ἔχω ψεύδεσθαι, pro ψεύδους, Insimulor mendacii, Culpor ut mendax. Plut. Themistocle, αἷτιαν ἔχει Μηδίξειν, accusatur quod Medorum partibus faveat. Synes., “Ὁς καὶ παιδόμεν αἷτιαν ἔσχον ὅπλομανεῖν τε καὶ ἱππομανεῖν, Bud. interpr. Qui ab ineunte ætate male audieram, quasi insano studio armorum equorumque flagrare. Idem ejusdem Synesii hæc verba, αἷτιαν

ἔχων πράσας εἶναι, reddit, Cui vitio vertebatur nimia clementia. Et cum præterito infinitivi. Demosth. pro Cor. Φιλίππῳ προδεδωκέναι πάντας ὧν ἔσχε αἷτιαν. Dicitur et αἷτιαν ἔχειν, absolute. Xenoph. K. Π. 5. Διὰ τὸ σὺν πολλοῖς αἷτιαν ἔχειν, Eo quod cum multis in culpa sint. Hic enim αἷτιαν ἔχειν hoc significat cum alibi frequentissime αἷτιαν ἔχειν is dicatur, qui accusatur rei alicujus nomine, in quem culpa confertur, s. merito, s. immerito. Quo etiam modo usurpatur αἷτιαν ἔχω ταύτην, Accusor hoc nomine, Crimen hoc in me confertur. Demosth. c. Mid. Δικαιότατ' ἂν ταύτην ἔχοι τὴν αἷτιαν. Isocr. Areop. Εἰκότως ἂν ἔσχον τὴν αἷτιαν ταύτην. Dicunt et αἷτιαν ἔχειν ὑπὸ τίνος, Accusari ab aliquo. Thuc. Αἷτιαν πολλὴν ἔχω ὑπὸ σοῦ, ubi ἔχω pro λαμβάνω accipitur. Dicitur et αἷτιαν ὑπέχειν pro αἷτιαν ἔχειν. Xenoph. K. Π. 6. Καὶ αἷτιαν ὑπέσχετο, ἢ ἐβαρύνετο. Quod loquendi genus imitari volens Cic., ad verbum dixit, Causam sustinere, ut Bud. annotat. ¶ Sunt autem aliæ phrases αἷτια cum verbo ἔχειν habentes, quæ activa signif. dicuntur.

Nam ut αἷτιαν ἔχειν passive sumitur pro Accusor, Insimulor, Mihi vitio vertitur, In me culpa transferitur; sic δι' αἷτίας ἔχω σε, vel ἐν αἷτιᾷ σε ἔχω, capitur pro Accuso, Insimulo, Culpo. Thuc. 2. Ὑμᾶς αὐτοὺς δι' αἷτίας ἔχετε. Idem 5. Ἐν αἷτιᾷ ἔχοντες τὸν Ἀγν.

Alia sunt verba, quæ cum nomine αἷτια juncta idem valent, quod αἷτιαν ἔχειν, passiva signif.: et quod δι' αἷτίας ἔχειν vel ἐν αἷτιᾷ ἔχειν, activa. Xenoph. K. Π. 5. ἐν αἷτιᾷ εἶναι et αἷτιαν ἔχειν eodem loco dixit in eadem signif., ita scribens, Καὶ πάντες ἐδόκουν ἐν αἷτιᾷ εἶναι καὶ οὐδεὶς τῇ αἷτιᾷ οὔτε αἰσχυρῆσθαι, οὔτε φοβεῖσθαι ὁμοίως, διὰ τὸ σὺν πολλοῖς αἷτιαν ἔχειν. Est autem ἐν αἷτιᾷ εἶναι, Latine verbum e verbo, In culpa esse. Quanquam si quis propius intueatur, animadvertet posse aliquem αἷτιαν ἔχειν, Accusari, et in eum culpam conferri, qui tamen non ἐστὶν ἐν αἷτιᾷ, atque immerito accusatur. Αἷτιαν λαμβάνω pro αἷτιαν ἔχω, Accusor. Thuc. 6. Τὸς περὶ τῶν μουσικῶν αἷτιαν λαβόντας. Dicitur pro eodem αἷτιαν φέρομαι. Thuc. Αἷτιαν τοῦ ἀδικεῖν φέρομαι. Item αἷτιαν ὑπομένειν, i. q. αἷτιαν ὑπέχειν. Nam ὑπέχειν et ὑπομένειν synonyma sunt. Æschin. c. Ctesiph. Τὴν τοῦ Βουλευτῆς ὑπομένειν αἷτιαν. ¶ At vero pro δι' αἷτίας vel ἐν αἷτιᾷ ἔχω in activa signif., videlicet pro Culpo, Accuso, Culpam in aliquem confero, vel impingo, Crimen impingo, dicitur, ἐν αἷτιᾷ τίθημι. Herod. Ἐν αἷτιᾷ τίθεντες τὸν Μαρδόνιον. I. e. ad verbum, e Cicerone, In culpa ponentes Mardonium. Idem valet, αἷτιαν σοὶ ἀνατίθημι. Apud Isocr. autem ad Demon., in plurali, Ὡν γὰρ ἂν ἐκείνος ἀμάρτη, σοὶ τὰς αἷτίας ἀναθήσουσι. Reperitur pro eodem αἷτιαν σοὶ ἐπάγω, vel αἷτιαν ἐπὶ σε ἄγω, ap. Demosth. Sic enim in Æschinem, Ἐμὲ τὴν αἷτιαν σοὶ ταύτην ἐπάγειν. Idem, Αἷτιαν φόνου ἐπ' ἐκείνον ἄγω. Dicitur et αἷτιαν ἐπιφέρειν, et ap. Isocr. de Pace, αἷτίας ἐπιφέρειν. Item ἐν αἷτιᾷ ποιεῖσθαι τινα, ap. Synes.; vel αἷτιαν ποιεῖσθαι τίνος, ut ap. Plut. Pericle; vel κατὰ τίνος, ut ap. Eund. in Publicola, Οἱ δὲ δῆμαρχοι τοῦ Μαρκίου τὴν αἷτιαν ἐποιούνη. Soph. autem dixit eodem sensu, αἷτιαν νέμω, scribens, ἐκείνῳ πᾶς τις αἷτιαν νέμει. Habetur item ap. Plut. αἷτιαν τρέπω εἰς σε, ut Lat. dicitur, Culpam in te transfero: ad verbum, Culpam in te verto, s. Converto. ¶ Contraria autem sunt his, αἷτίας ἀπολύειν, αἷτίας ἐξελεῖν, Culpa liberare s. culpæ, ut Liv. loquitur, Absolvere culpa s. crimine, Exolvere culpa, cum Tacito. Dimovere culpam ab aliquo, vel Removere. Item Culpæ eximere, vel e culpa: quod loquendi genus ad verbum respondet illi posteriori, αἷτίας ἐξελεῖν.

Αἷτιαν ἐνδέχεσθαι, iuquit Bud., est In se crimen recipere, Crimini se offerre, Agnoscere rem perpetratam, et se mandatorem profiteri. Quod et ἀναδέχεσθαι τὸ ἔγκλημα et τὰ ἐγκεκλήμενα dicitur, quibus omnibus Demosth. usus est.

Αἷτίας pluraliter sæpe etiam dicunt, ut Isocr. ad Nic. Ὡς αὐτὸς τὰς αἷτίας ἔχων ὧν ἂν ἐκείνοι πράξωσι. Idem ad Demon. Ὡν γὰρ ἂν ἐκείνος ἀμάρτη σοὶ τὰς αἷτίας ἀναθήσουσιν. Sic dictum est, αἷτίας μεγάλας

ἔχω, Gravia crimina in me conferuntur. Reperitur A et ἐν αἰτίαις γίνεσθαι, sicut et ἐν αἰτίαις εἶναι ap. Æschin. c. Ctes. Ἐν ταῖς μεγίσταις δ' ἦσαν αἰτίαις οἱ πρέσβεις, Gravissimæ res legatis obiciebantur, Gravissima crimina legatis impingebantur. Bud. autem annotat ἐν αἰτίαις εἶναι significare non solum Accusari et Inculpari, sed etiam Pœnas pendere. Apud Athen., Ἐν αἰτίαις ἔσσονται ταῖς μεγίσταις, verba sunt edicti Antiocheni, Non impune ferent, Gravi animadversione plectentur.

Notandum est autem αἰτίαν usurpare Isocr. in bonam etiam partem, cum his verbis ἔχειν, ἀνατιθέναι, ἐπιτιθέναι, ἐπιφέρειν, fortasse et cum aliis: sed hæc tantum observavi, ut, Ἡμεῖς τούτων τῶν ἀγαθῶν τὴν αἰτίαν ἔχομεν, pro, Hæc bona nobis ferentur accepta. In Epist. quadam ad Philipp. Ἀλλὰ καὶ τοιούτων τὴν αἰτίαν τοῖς στρατοπέδοις ἀνατιθέασι, Talia exercitiis accepta ferunt. In Panath. Καίτοι τῶν μὲν ῥηθέντων, εἰ καὶ μηδὲν ἕτερον συμβαλόμην, ἅπαντες ἂν ἐμοὶ τὴν αἰτίαν ἐπιθεῖεν. Idem ibid., Τοῦ μὲν οὖν διαφερόντως τῶν ἄλλων οἰκεῖσθαι τὴν πόλιν ἡμῶν κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον, δικαίως ἂν ἐπενέγκαιμεν τὴν αἰτίαν τοῖς βασιλεύσασιν αὐτοῖς.

[“Αἰτία, ad Phalar. 263. Phrynich. Ecl. 165. Thom. M. 20. et n. ad Char. 568. Markl. Iph. p. 356. Abresch. Æsch. 2, 9. Crimen, Fischer. Ind. Palæph. Αἰτία δὲ, ad Lucian. 3, 480. Αἰτίαν παρέχειν, ad Lucian. 1, 451. ad Pausan. 132. Αἰτίαι πρῶται, δευτέραι, ad Phalar. 160. Αἰτίαι, Titulus libri, Wernsd. ad Plut. Quæst. Comment. 1. init. Elogium, Titulus, Casaub. ad Suet. 4, 200. (Schneider. Lex.) Αἰτία ἐμὲ ἔχει, Herod. 407.: brevi post, αἰτίαν ἔχω: cf. 492. Ἐν αἰτίᾳ ποιεῖσθαι, Fac. ad Paus. 1, 349. Herod. 665. Ἡ ἀληθῶς αἰτία, ad Corn. Nep. p. 36. Stav. Αἰτίαν ἔχειν, Bibl. Cr. 2, 1, 57. Burmann. ad Phædr. 16. a. Mit. Lennep. ad Phalar. p. 7. Valek. Diatr. 269. Αἰτίαν ὑπέχειν, Burmann. ad Phædr. l. c. Αἰτία θεοῦ, Divinitus, Plut. de S. N. V. p. 39. Morbus, Abresch. Lect. Arist. 69. Bernard. Reliq. 38. Αἰτίαν ἔχειν, ad Char. 468. Abresch. Æsch. 2, 112. Heindorf. ad Theæt. 373. ad Gorg. 194. Simon. Dial. 58. Jacobs. Anim. 246.: Anth. 7, 107. Culpa, Crimen, Schneider. ad Xenoph. Pol. 319. ad Plut. 6, 253. Hutt. Δὲ αἰτίας εἶναι, Dionys. H. 4, 2183. Sequ. infin., Pausan. 609. Plut. Bruto c. 20. Querela, Longus 93. Vill. Conf. cum αἰκία, Brunck. Aristoph. 2, 198. Ἐν αἰτίαις ἔχειν τινὰ, Diod. S. 2, 333. Dionys. H. 2, 696. Αἰτίαν εἶχεν ὡς καταλιπών, Philostr. 146. Boiss. Αἰτίαν ἔχειν, Boissonad. in Philostr. 529. Τὴν αἰτίαν περὶ τινος λαβεῖν, Bæckh. in Plat. Min. 155. Heindorf. ad Theæt. 397.” Schæf. Mss. Glossæ:—“Αἰτία Causa, Materia s. Materies, Titulus, Querimonia, Querela, Culpa, Noxa, Occasio, Crimen, Reatus. Τῆς αἰτίας φανείσης Causa cognita.” “Plato de Rep. 4. p. 409. Ed. Bas. 2. Γελοῖον γὰρ ἂν εἶναι, εἰ τις οἰηθεῖ τὸ θυμοειδὲς μὴ ἐκ τῶν ἰδιωτῶν ἐν ταῖς πόλεσιν ἐγγεγονέναι, οἳ δὲ καὶ ἔχουσι ταύτην τὴν αἰτίαν, οἷον οἱ κατὰ τὴν Θράκην τε καὶ Σκυθικὴν. De quibus hoc prædicatur. Sic utitur Plato et verbo αἰτιάομαι.” Seager. Mss. Pind. Nem. 7, 16. Ol. 1, 57. Æsch. Sept. c. Th. 4. Plutarch. Philop. 21. Τούτους ἐν αἰτίαις ποιούμενος συνελάμβανε. Thuc. 4, 87. 7, 86. dat. αἰτία, ut ablat. Causa ap. Latinos. Xenoph. Cyn. 1, 10. Οὐχ αὐτοῦ αἰτίας ἐδυστύχησε. Αἱ αἰτίαι ἐξ ἀνάγκης, Aristot. Metaph. 1, 4. Phys. 2, 7. Seneca Ep. 69, 4.]

Αἰτιώδης, ὁ, ἡ, Causalis, ut αἰτιώδεις σύνδεσμοι, ap. quosdam Gr. Grammaticos, quæ ap. Latinos Causales conjunctiones. Frequentius tamen vocantur αἰτιολογικοί. || Αἰτιώδης ψεῦδος vide ap. Suid. [“Clem. Alex. 449.” Wakef. Mss. Marc. Anton. 5, 13. Ἐξ αἰτιώδους καὶ ὑλικοῦ συνέστηκα, E forma et materia, Ex anima et corpore, secundum Gataker.]

[* Αἰτιώδης, Causaliter. Clem. Alex. 8, 9. p. 929. Οἱ δὲ τὸ μὲν σῶμα κυρίως αἰτιάν φασι τὸ δὲ ἀσώματον, καταχρηστικῶς καὶ οἷον αἰτιώδως. “Heyn. Hom. 8, 622.” Schæf. Mss.]

Αἰτιολόγος, ὁ, Qui rationem reddit. Alii exp. Qui sequitur rationem et utitur probationibus.

Αἰτιολογία, ἡ, Causæ redditio, s. rationis, Causatio, Causificatio. Est autem schema ap. rhetores αἰτιολογία, de quo ita Fabius 9, 3. Quod vero schema est ad propositum subjecta ratio? utrum quod Rutilius αἰτιολογίαν vocat? Nam de illo dubitari possit an schema sit distributis subjecta ratio. Meminit Idem 1, 15. quanquam ibi pro Ætiologiæ et Ætiologia legitur in nonnullis exemplaribus Ethologiæ et Ethologia. [Strabo 85. 93.]

Αἰτιολογικός, (ἡ, ὄν,) Peritus ætiologiarum, i. reddendi rationem ejus, quod in quæstione versatur, vel quasi artem illam factitans, ap. Sext. philosophum. || Αἰτιολογικός, Causalis, causæ redditivus, ut ap. Grammaticos Gr., σύνδεσμοι αἰτιολογικοί, Conjunctiones causales ap. vulgus Lat. Grammat. s. Rationales. || Αἰτιολογική, Pars medicinæ, quæ causarum differentias et vires expendit. Cum autem causæ duplices sint, ut docuit Gal., salubres et insalubres, quarum illæ ad tuendam sanitatem, hæc ad morbum gignendum plurimum habent momenti, non est dubium, ambarum cognitionem ad eam medicinæ partem spectare, sed earum maxime, a quibus morbi prodeunt: quam ob causam etiam a quibusdam παθολογική pars eadem dicta fuit. Eam in totum neglexerunt olim methodici, sed maximi semper fecere dogmatici, Hippocratis vestigiis insistentes. Hæc Gorr. [Glossæ: Αἰτιολογικός Causativus, Causalis, Juridicialis. Strabo 163. “Fischer. ad Weller. 3, 243.” Schæf. Mss. “Superl., Diog. L. 5, 32.” Wakef. Mss.]

[* “Αἰτιολογικῶς, Causaliter, Cum redditione causæ vel rationis, Chrys. in 2 Ep. ad Cor. Sermon. 29. T. 3. p. 698.” Seager. Mss. “Etym. M.” Wakef. Mss.]

Αἰτιολογέω, ἡσω, ἡκα, Rationem s. Causam reddo. Apud Sext. philosophum cum accusativo: ut “Ὡς τε πολυτρόπως αἰτιολογήσαι τὸ ζητούμενον. Exp. et Causor. || Αἰτιολογῶ, Utor schemate quod Ætiologia dicitur. Exp. præterea in VV. LL. Causas ago, sed perperam. || Αἰτιολογέομαι, pass. pro eodem. Quidam Grammatici veteres exponunt, προφασίζομαι, σκίπτομαι. [“Thom. M. 372.” Schæf. Mss. Glossæ: Αἰτιολογέομαι Causificor.]

[* Αἰτιολογίζω, UNDE * “Αἰτιολογισμός, (ὁ,) Euseb. P. E. 16.” Wakef. Mss. “Αἰτιολογίζομαι, Psell. de Lap. Virt. 345. Ed. Maus. Plut. de Flum.” Kall. Mss.]

Ἀνατιολόγητος, ὁ, ἡ, Cujus causa reddi non potest, ap. Alex. Aphrod. de Fato. Idem in Problem. Διὰ τινὰ ἔξιν φυσικὴν ὑπόρρητον καὶ ἀνατιολόγητον. Ex a priv. et αἰτιολογεῖσθαι, Causam reddi, formando videlicet a tert. sing. præteriti ἡτιολόγηται. Diosc. 7, 1. Καλεῖται ἀνατιολόγητα τὰ ἀπὸ τῶν ἰοβόλων ζώων καὶ θανασίμων φαρμάκων συμβαίνοντα, i. e. inquit Bud., Quorum causæ sunt abditæ. In VV. autem LL. ἀνατιολόγητα exp. hic Cæci affectus, accipiendo Cæci pro Abditi, ut opinor. Exp. et Causarum cognitione et ratiocinatione carentia. Sed simplicissima est et ad verbum hæc interpretatio, Quorum causa reddi non potest. [“Euseb.” Wakef. Mss. ET * Ἀνατιολόγητος, ὁ, ἡ, “Explicatu difficilis, Philo J. 2, 644.” Wakef. Mss.]

[* “Ἐξαιτιολογέω, Causas invenio. Diog. L. 637. (10, 82.)” Wakef. Mss. “Thom. M. 372.” Schæf. Mss.]

Ἀναίτιος, ὁ, ἡ, Causam non habens, Cujus causa nulla est, ut ἀναίτιος κίνησις ap. Alex. Aphrod. de Anima. Ita usurpatur et a Dionys. Areop. Apud Damasc. quoque hoc sensu Deus dicitur ἀναίτιος, et ap. Greg. Naz.

Ἀναίτιος, Qui in causa non est cur aliquid fiat, Qui non est auctor, Qui in causa non est hujus vel illius rei. A quo culpa rei alicujus abest, cum gen., ut ap. Plut., ἀναίτιος τῶν κακῶν, Qui auctor malorum non est. Plato de Rep. 2. Τὸ ἀγαθὸν τῶν μὲν εὖ ἐχόντων αἰτίον, τῶν δὲ κακῶς, ἀναίτιον. Sic, τοὺς κύβους συντρίβουσιν, ἀναίτιους ὄντας αὐτοῖς, ὧν ἐκόντες ποιοῦσι, Talos confringunt, qui in causa non sunt eorum, quæ ipsi sponte sua faciunt, vel, Qui sunt extra omnem culpam eorum, quæ. Ita autem inter-

pretans, Ciceronem sequor, ut paulo post docebo.

Ἀναίτιος ἀφροσύνης ap. Xenoph., Dementiæ non accusandus, quasi Dementiæ culpa vacans. Ἐγώ σοι τούτων ἀναίτιος, Horum tibi auctor non sum, Hæc mihi imputare non debes. Plato Timæo, Διαθεσμοθετήσας δὲ πάντα αὐτοῖς ταῦτα, ἵνα τοῖς ἔπειτα εἴη κακίας ἐκάστων ἀναίτιος, Cic. interpr. Quæ cum ita designasset, seseque, si quid postea fraudis aut vitii evenisset, extra omnem culpam causamque posuisset. Ubi notandum Cic. non contentum dicere Culpam, addidisse Causam, nomine Græco utriusque horum significationem complectente.

Ἀναίτιος, sine casu, Insons, Crimine vacans, A quo omnis abest culpa, Nulli culpæ affinis. II. N. (775.) Ἐκτορ, ἐπεὶ τοι θυμὸς ἀναίτιον αἰτιάσθαι: Δ. (653.) Δεινὸς ἀνὴρ, τάχα κεν καὶ ἀναίτιον αἰτιόωτο: Od. Υ. (135.) Οὐκ ἂν μιν νῦν τέκνον ἀναίτιον αἰτιόωτο. Dicitur et ἀναίτιον εἶναι παρά τινι, pro Non culpari ab aliquo, vel Non accusari, Culpam non sustinere ap. aliquem. Xenopho K. Π. 1. Ἀναίτιος ἔσει παρά τοῖς σπαντοῦ στρατιώταις. [“ Ammon. 18. Eur. Med. 731. Wakef. Phil. 1074. Jacobs. Anth. 6, 288. Fem., Lobeck. Ajac. p. 245. Innocens, Xenopho K. Π. p. 90.” Schæf. Mss. Hippocr. 17, 21. Glossæ: Ἀναίτιος Immerens, Innocens.]

[* Ἀναίτια, ἡ, Innocentia, Reprehensionis carentia. Hippocr. 14, 48=22, 30. Ἀλλ’ εἰ γε μὴ πρὸς ἀναίτην, δημεύεται, Sed nisi ars innocentem exerceatur, proscribitur. Vide Foës, Econ. Hippocr. v. Δημεύεσθαι. Sed inter dubia vv. ponit Schneider. Lex.]

Ἀναίτιως, Absque causa, Sine causa. Alex. Aphrod. de Anima, Εἰ μὴδὲν ἀναίτιως γίνεται, Si nihil fit absque causa, Si nihil fit nisi præcedente causa, ut a theologis dicitur Deus esse ἀναίτιως, i. Nulla præcedente causa. Philo de Mundo, Εἰ δ’ ἀναίτιως φθεῖρεται. || Item, Ἀναίτιως, Inculpate.

“ Ἀναίτος, Suidæ est ἀβλαβὴς vel * ἀναίτιος, in hoc loco Soph. quem affert, πόλις δέ σοι Κακῶν ἄναίτος τῶνδ’ ἀπαλλαχθῆ ἡθονός. Eam tamen scripturam non habent vulgatæ Soph. Edd., sed ἄνατος siue diphthongo, et quidem rectius. Sensui enim magis consentaneum est Illæsa, Incolumis, quam Insons, Non auctor nec causa, præsertim cum et adv. ἀνατὲι ap. eum reperiatur pro Innocue, h. e. Sine damno et impune. Veruntamen et Schol. alteram illam τὴν διὰ διφθόγγου γραφὴν agnosce videtur, cum et ipse ἄνατος ibi exponat non solum ἀβλαβὴς, verum etiam ἀναίτιος. Locus est in CEd. “ C. p. 297. meæ Ed.” [“ Brunck. Soph. 3, 497.” Schæf. Mss.]

[“ * Ἀναίτιος, (ὁ, ἡ), Clem. Alex. 786(=932. Ἀντιπληγὴς δὲ ὑπ’ αὐτοῦ θανάσιμος, ἔσχεν αὐτὸν ἀναίτιον, οὐ καθὼ ἐγένετο αὐτῷ αἴτιος, καθ’ ἕτερον δέ.” Kall. Mss. Vertitur: Qui ab ipso est vicissim lethaliter sauciatus, eum vicissim causam habuit non per id, quo ei fuit causa, sed per aliud.]

[“ Ἀυταίτιος, (ὁ, ἡ, Qui ipse sui causa est.) Const. Apost. 6, 11. (Τοῦ Χριστοῦ πατέρα, οὐκ αὐταίτιον καὶ αὐτογένεθλον, ὡς ἐκεῖνοι οἶονται, ἀλλ’ αἰδιον, ἀναρχον, καὶ φῶς οἰκοῦντα ἀπρόσιτον.” Kall. Mss.)

Μεταίτιος, ὁ, ἡ, Qui una cum alio in causa est alicujus rei, Particeps, eo sensu, quo a Cic. dicitur aliquis Belli particeps, et Conjunctionis particeps, quod Gall. Complice. In VV. LL. exp. etiam, Causa similis cum alio. Xenopho Hell. 5. Οἱ μὲν σφαγεῖς καὶ οἱ μεταίτιοι τοῦ ἔργου, ubi μεταίτιοι interpretor Participes. || A Bud. autem μεταίτιος exp. simpliciter Auctor et causa alicujus facti, et citatur ex Herod., Οὗς μάλιστα μεταίτιους τοῦ φόνου ἤδεε. Item, Πᾶν γὰρ τὸ πλῆθος ἦν μεταίτιον. Et e Xenoph. de Theramene, Σὺ δὲ διὰ τὸ εὐμετάβολος εἶναι, πλείστοις μὲν μεταίτιος εἰ ἐξ ὀλιγαρχίας, ὑπὸ τοῦ δήμου ἀπολωλέναι κ. τ. λ. Sic et in VV. LL. μεταίτιός εἰμι τοῦ πάθους exp. Damni culpa est penes me. Videtur tamen in locis illis Herod. μεταίτιοι significare Participes, ut et in illo priore loco Xenoph. [Æsch. Agam. 820. Choëph. 97. μεταίτιος βουλῆς. “ Valck. Anim. ad Ammon. p. 4. Markl. Suppl. 26. Wakef. Trach. 447. Eum. 199. Sequ. infn., Trachin. 1234.” Schæf. Mss.]

Συμμεταίτιος, (ὁ, ἡ), ut συναίτιος, Adminiculum

A primæ causæ, inquit Bud. citans e Plat. Timæo 156, Τὰ μὲν οὖν τῶν ὁμμάτων, συμμεταίτια πρὸς τὸ σχεῖν τὴν δύναμιν ἣν νῦν εἰληγεν, εἰρήσθω. Supra dixerat συναίτια. [In Schneider. Lex. non legitur.]

[* Παναίτιος, Totius rei auctor, Omnium causa et auctor. “ Æsch. Eum. 200. (Agam. 1496.)” Schæf. Mss. “ Phornut. 58.” Wakef. Mss.]

Παραίτιος, (ὁ, ἡ), Qui e parte in causa est, vel, Qui in causa est, Auctor, sumendo pro simpliciter αἴτιος. Exp. etiam ὁ αἰτίαν παρέχων. Democr. in Epist. Καὶ σέο τέχνην κατεμέμψαντο ὡς παραίτιον παρακοῆς γεγεννημένην. Plut. Τὸ δὲ τῶν αἰσχυρῶν τὸ θεῖον παραίτιον γενέσθαι, οὐκ εὐλογον. Sic et alibi. Philo de V. M. 1. Παραίτιοι γεγόμενοι τοῖς ὑπαχθεῖσι χαλεπὴς ἀπωλείας. Athen. Κακοστόμαχα, ἐπιπολαστικά τε καὶ νοσοποιὰ, καὶ φρίκης παραίτια. In VV. LL. citantur e Phalar. Epist. hæc verba, quæ trimetrum jambicum efficiunt, Πολλῶν ὁ καιρὸς γίγνεται παραίτιος. Bud. παραίτιον in Hippiatria poni ait pro συναίτιον. [“ Iren. 379. Epiphani. Hær. 42. p. 368.” Routh, Mss. “ Diod. S. 2, 307. Jacobs. Anim. 248. Valck. Diatr. 52. Pausan. 286. Τὸ παραίτιον, ad Lucian. 1, 49. Παραίτια, Manetho 2, 502. Const. Manass. Chron. p. 87. Meurs.” Schæf. Mss. “ Stob. 231.” Wakef. Mss. Glossæ: Παραίτιος Obnoxius.]

Συναίτιος, ὁ, ἡ, Qui simul cum alio vel aliis in causa est alicujus rei, vel Qui e parte in causa est, et auctor. Xenopho K. Π. 1. Ἡδονῆς μὲν καὶ ἀγαθοῦ τινὸς συναίτιος ὢν, κακοῦ δὲ οὐδενί. Demosth. pro Cor. (298.) Τῶν μὲν ἐκ λόγου καὶ τοῦ βουλευέσθαι πραγμάτων οὐδενὸς αὐτῷ συναίτιος εἶναι δοκῶ, τῶν δ’ ἐν τοῖς ὅπλοις καὶ κατὰ τὴν ἀτρατηγίαν ἀνυχηθέντων μόνου αἴτιος εἶναι. Plato in Pol. circa omnia quæ fiunt, duas artes esse dicit, τὴν μὲν γενέσεως οὖσαν συναίτιον, τὴν δ’ αὐτὴν αἴτιον. Theophr. C. P. 5. Πάντα συναίτια τῆς φθορᾶς. In illo tamen Xenoph. loco, συναίτιος exp. simpliciter Auctor, perinde ac si pro αἴτιος acciperetur.

Συναίτιον substant. Causa adiutrix, vel. Adjuvans causa. Cicero συναίτια interpr. Adjuvantes causæ, p. 188. Cic. Lex. Item, Adjuvantia causarum et Quæ rerum adjuvant causas, p. 38. Verum si ita interpretetur Cicero αἴτια συναίτια, quomodo αἴτια συνεργὰ interpretabitur? Quam differentiam e Sexto philosopho subungere visum est, cum eleganter eam describat, sed in opere, quod nondum in publicum prodiiit, in ipsa quidem certe auctoris lingua. Sic igitur Pyrrh. 3, 2. Τούτων δὲ τῶν αἰτίων οἱ μὲν πλείους ἡγοῦνται τὰ μὲν, συνεκτικά εἶναι, τὰ δὲ, συναίτια, τὰ δὲ, συνεργὰ καὶ συνεκτικά μὲν ὑπάρχειν, ὧν παρόντων πάρεστι τὸ ἀποτέλεσμα, καὶ αἰρομένων αἴρεται, καὶ μειουμένων μειοῦται. Οὕτω γὰρ τὴν περίθεσιν τῆς στραγγάλης, αἴτιον εἶναι φασὶ τοῦ πνιγμοῦ. Συναίτιον δὲ, ὃ τὴν ἴσιν εἰσφέρεται δύναμιν ἑτέρῳ συναίτιῳ πρὸς τὸ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα. Οὕτως ἕκαστον τῶν ἐλκόντων τὸ ἄροτρον βοῶν αἴτιον εἶναι φασὶ τῆς ὀλέθου τοῦ ἄροτρον. Συνεργὸν δὲ, ὃ βραχείαν εἰσφέρειται δύναμιν, καὶ πρὸς τὸ μετὰ ῥαστώνης ὑπάρχειν τὸ ἀποτέλεσμα οἶον, ὅταν δύο βάρος τι βασταζόντων μόλις, τρίτος τις προσελθὼν συγκουφίσῃ τοῦτο. Quem ego locum, recognoscens operis hujus Interpretationem, quam aliquot ab hinc annis edidi, ita verti, Harum autem causarum aliæ, ut illorum bona pars existimat, sunt συνεκτικά, quasi dicas Contingentes, aliæ συναίτιοι, q. d. Concausales, aliæ συνεργοί, i. e. Adiutrices, q. d. Cooperatrices. Et συνεκτικά quidem αἴτια esse volunt causas, quæ cum adsunt, adest et effectus: cum tolluntur, is tollitur: cum minuuntur, minuitur. Exempli gratia, strangalem appositam causam esse suffocationis. At αἴτιον συναίτιον esse causam, quæ easdem cum altero synætio vires ad faciendum effectum affert. Et hoc modo unumquemque boum aratrum trahentium, causam esse tractionis aratri dicunt. Συνεργὸν αὐτὸν αἴτιον, causam quæ parvas vires confert, et quidem per quas facilius reddatur effectus: ut cum duobus aliquod onus ægre portantibus, tertius aliquis adveniens, una cum ipsis illud portandum subleuat. Hactenus Sextus, ap. quem an συναίτιον αἴτιον vel ipse Cicero potuisset vertere Adjuvantem

causam, judicandum lectori relinquo: certe si ita *συναίτιον* interpretatus esset, quod sibi verbum ad *συνεργού* interpretationem reliquisset non video. [Cum Sexti loco cf. Clem. Alex. 932. ubi, *Εἰ μὴ τι καὶ τὸ συναίτιον αἴτιον*, vertitur, Nisi concausa sit causa. "Xenopho K. Π. 64. *Συναίτια*, ἢ, Abresch. *Æsch.* 2, 23." Schæf. Mss. *Συναίτια*, Demosth. pro Cor. c. 49. *Ψυχὴ συναίτιος*, Jambl. Myst. 3, 21.] Quæ autem sequuntur composita, alteram accipiunt *αἰτίας* signif., videlicet pro Culpa.

Ἐπαίτιος, ὁ, ἢ, Qui est in culpa, Culpandus. *Ἐπαίτιος τούτου*, Qui de hoc culpari debet, vel Qui culpam hujus rei sustinet. E Thuc. citatur *Ἐπαίτιος αὐτῶν* pro Qui de his insimulatur. Idem lib. 5. p. 186. dixit, *ἐπαίτιον ἀναχώρησιν*, i. e. δι' ἣν ἐν μεγάλῃ αἰτίᾳ εἶχον τὸν Ἀγιν, ut paulo ante locutus erat. Dicitur etiam *ἐπαίτιός σοί εἰμι*, ut et *ὑπαίτιός σοί εἰμι*, sicut infra dicitur. Est quod me culpes, Commerui culpam aut noxiam erga te. Apud Terent. autem habemus et sine his accusativis, Quæ nunquam quicquam erga me commiserit est. II. A. 335. Οὐτὶ μοι ἔμμες ἐπαίτιοι, ἀλλ' Ἀγαμέμνων. "Legitur ET *Ἐπαίτιος* ap. Hesych. expositum αἰτίοι." ["*Ἐπαίτιος*, Lucian. 2, 58." Schæf. Mss. "Clem. Alex. 299. *Æsch.* Eum. 470." Wakef. Mss. Plut. Compar. Dionis 2. *Ἐπαίτιον μάλιστα πρὸς τοὺς πολίτας ἐποίησεν*. Thuc. 5, 65. *Τὰ ἐπαίτια* ap. Demosth. 733. J. Poll. 8, 22. i. q. *προστιμήματα*.]

Μικραίτιος, ὁ, ἢ, De parvis rebus expostulans, Vel parvam ob causam. *Μικραίτιος amor*, Plin. Epist. (2, 2.) Parvam ob causam expostulans. Bud. [Schneider. Lex. ubi et citatur Lucian. 8, 321. "Conf. cum *φιλαίτιος*, ad Plin. 100. Cort. ad Charit. 565." Schæf. Mss.]

[* *Πρωταίτιος*, ὁ, ἢ, Qui maxime in culpa est. "Schol. Eur. Or. 553 (= 543. *Δείκνυνσι τὸν πατέρα μεῖζονα τῆς μητρὸς διὰ τὸ πρωταίτιον εἶναι τῆς εἰς φῶς αὐτῷ προαγωγῆς*.)" Boissonad. Mss. "Ad Diod. S. 2, 176." Schæf. Mss. Schol. Thuc. 3. p. 186.]

Ὑπαίτιος, ὁ, ἢ, Obnoxius crimini, s. facinori, Non insons, nec extra noxam. Philo V. M. 1. "Ἄλλ' ὅγε κτείνων ἄνθρωπον, εἰ καὶ δικαίως καὶ ἀμυνόμενος καὶ βιασθεὶς, ὑπαίτιος εἶναι δοκεῖ. Synes. Epist. 44. Καὶ νῦν ἂν οὐχ ὑπαίτιος ὦν ἀκούης κακῶς. Dicitur etiam *ὑπαίτιός εἰμι σοί*, pro Obnoxius sum tibi, ut usus est Plaut., cum dixit, ego tibi Me obnoxium esse fateor, culpæ compotem. Xenopho, *Τὸ ὑπαίτιον εἶναι τινὶ οὐ πάνν προσέμαι*, quod in VV. LL. exp., Obnoxium cuiquam esse et reprehendi. Dicitur etiam *ὑπαίτιός σοί εἰμι τοῦδε*, q. d. Obnoxius tibi sum hujus rei. Pro quo posse dici existimo, Est quod me culpes hac de re, ut *ὑπαίτιός σοί εἰμι* vertere nos posse arbitror, Est quod me culpes, vel Culpa ap. te non vaco, vel Reprehensionem a te mereor. Plut. *Ὑπαίτιοι τῷ Πομπήῳ τῆς ἐκβολῆς*, Qui culpam erga Pompeium de ejectione ejus commeruerant. || Et substant. *τὸ ὑπαίτιον*, Culpa. Bud. in Epist. pr. ET *Ὑπαίτιως*, Reddendo se crimini obnoxium, Reprehensionem merendo. ["*Ὑπαίτιος*, Heyn. Hom. 4, 95." Schæf. Mss. Xenopho Mem. 2, 8, 5. K. A. 3, 1, 5. Glossæ: *Ὑπαίτιος* Causarius, Sons.]

Ἀνυπαίτιος, ὁ, ἢ, Innoxius, Culpæ non affinis, ut, *ἀνυπαίτιος ὑπηρεσία* Philoni de Mundo, Innoxia muneris functio. ["Sine reprehensione, Perfectus, Philo J. p. 3. Heliod. *Æth.* Hesych. ET **Ἀνυπαίτιως*, Sine culpa, Philo J. 1, 206." Wakef. Mss.]

Φιλαίτιος, ὁ, ἢ, quod post *μικραίτιος* licet contra alphab. ordinem melius poneretur, quia signif. ejusdem generis habet, Querulus, Qui levi de causa quemvis culpæ amat, *μεμφίμοιρος*. Xenopho, *τοὺς φιλαίτιους φεύγειν*. Erasmus τὸ *φιλαίτιον* substantive positum a Plut. de Cohib. Iracundia, interpr. Pro-pensionem ad accusandam. Sic Idem in Solone τὸ τῶν πολιτῶν *φιλαίτιον* dixit. Exp. etiam Contentiosus, Litigiosus, quæ significatio ex altera pendet, et ita Bud. vult accipi ap. Dem. pro Cor. *Ποικρὸν ὁ συκοφάντης αἰεὶ, καὶ πανταχόθεν βάσκανον, καὶ φιλαίτιον*: [150. Τὸν δὲ τῶν πολιτευομένων (βίον) *φιλαίτιον*, καὶ σφαλερὸν, καὶ καθ' ἐκάστην ἡμέραν ἀγώνων καὶ κακῶν μεστὸν, ubi Reisk. vertit Obnoxium crebris crimina-

tionibus et offensionibus. "Ad Charit. 565." Schæf. Mss. Xenopho Mem. 2, 8, 6. ET **Φιλαίτιως*, Culpandi, Contendendi studio, Strabo 149. 278.]

¶ *Αἰτιάομαι*, *άσομαι*, Causam attribuo s. assigno, Causam esse dico. Apud Dem. *περὶ Στεφ. αἰτίαν ἡγεῖσθαι τὴν τύχην*, et *αἰτιάσθαι τὴν τύχην*, manifestum est pro eodem poni. Aristot. de Nat. Auim. 8. *αἰτιῶνται τὰς τροφὰς*, Causam cibis attribuunt. Idem Pol. 7, 12. *Αἰτιῶμαι τοῦ καλῶς καθαρίζειν τὴν λύραν*, i. e. ut vulgo exp., Bene ludendi cithara lyram causam esse dico. Sic ap. Theophr. C. P. 4, 10. *τοῦ σπέρματος τὴν φύσιν αἰτιάσθαι* exp. Causam seminis naturæ attribuire. Apud Eund. ibid. 4, 8. *Ἀμφοῖν τούτων αἰτιάσαιτό τις τὴν ἀσθένειαν*, interpr. Utriusque causam acceperit quis imbecillitatem. Ego vero malim ita, Utrumque aliquis imbecillitati imputarit, ut videlicet *αἰτιάσθαι* in hac signif. reddatur Acceptum ferre, cum in bonam partem usurpatur; Imputare, cum in malam. Quanquam et in malam partem sumitur aliquando Acceptum ferre, sed rarius. Chrysost. de Sacerd. *Ἄλλ' οὐδὲ τὴν ἱερωσύνην αἰτιασαίμην ἂν τούτων τῶν κακῶν*, Sed neque sacerdotio hæc mala imputarim. Potest etiam verti illud Aristot. Quod bene ludam cithara, ipsi citharæ acceptum fero. Nam ut Bud. ait, *αἰτιῶμαί σε* inter cetera significat, Causam esse, vel In causa esse dico, Causam ad te refero, etiam in bonam partem. Plato Phædro, *Καὶ ἐγώγε, ὦ Φαῖδρε, αἰτιῶμαι τοὺς ἐντοπίους θεοὺς*, Hoc acceptum genii loci refero. Synes., *Ὅστις δὲ ἕτερος ἀνὴρ ἀγαθὸς ἔδοξεν ἐν τῷ τότε, Φαῦστον αἰτιατέον τῶν γενομένων*. Hactenus Bud. Sciendum est autem *αἰτιάσθαι* exponi etiam Causari, ut ap. Demosth. pro Cor. Οὗτος δὲ τῆς ἱερᾶς χώρας ἡτῆτο εἶναι. Sic ap. *Æschin.* cum infin. itidem videtur idem significare, cum dicit, *Αἰτιῶμένος τινὲς ἐμποδίζεν τοὺς τῆς πόλεως καιρούς*. Nisi quis malit vertere, Criminans quosdam quod impedirent, etc.

Αἰτιῶμαί σε τούτου, inquit Bud. Criminoſe hoc tibi objicio. Demosth. pro Ctes. *Ἐγὼ γὰρ Αἰσχίνην οὐδενὸς αἰτιῶμαι τῶν ἐν πολέμῳ πραχθέντων*. Interdum cum duobus accusativis. Idem pro Phorm. *Τίνα ἂν ἐαυτὸν αἰτίαν αἰτιασάμενος κ. τ. λ.* Quid contra seipsum objicere potest quamobrem, etc. Hactenus Bud. Notandum est, autem *αἰτιάσθαι* Cicer. interpretari Accusare, cum hæc Platonis, *οὐ τὸ αἴτιον αἰτιάσθαι*, vertit, Non accusare quod esset accusandum. Ut vero *αἰτίαν* idem vertit Culpam, ita *αἰτιάσθαι* Culpare non male reddemus, ut οὐδὲν ἡμᾶς αἰτιάσαι, Nihil fuerit quod in nobis culpes, vel Propter quod nos culpes. Dicitur vero *αἰτιάσθαι* et Accusare iu judicio. Xenopho, *Τούτου Σωκράτην ὁ κατηγοροῦς αἰτιάται*. || Interdum præpositio eis inseritur, ut *αἰτιάσθαι τίνα εἰς ὑπερφηανίαν*, ap. Chrysost. de Sacerd. || Jungitur et infinitivo, sicut et cum pro Causor sumitur. Xenopho, *Αἰτιῶνται αὐτὸν ἀργὸν ἐσθίειν*, Eum criminantur, quod iners comedat, vel, Inertem comedere. Sic *αἰτιῶμαί σε ἐπιβουλεύειν*, Criminor te insidiari, vel Accuso te insidiarum.

Αἰτιῶμαι, in pass. signif., Accusari, Culpari. Gorgias in Hel. Encomio, *Εἰ διὰ τὸ πρῶτον ἄξιος αἰτιάσθαι ὁ αἰτιώμενος*, Si dignus est qui accusetur, vel qui reprehendatur.

["*Αἰτιῶμαι*, Ruhnck. Ep. Cr. 178. Pierson. ad Mær. 16. Valck. Phæn. p. 239. Abresch. Lect. Arist. 69. Phalar. p. 14. Lucian. 1. p. 54. Toup. Emend. 2, 376. ad Lucian. 1, 368. ad Phalar. 338. Brunck. Aristoph. 1, 108. Diod. S. 2, 415. 573. Lucian. 2, 177. 3, 174. Jacobs. Anth. 12, 434. Dionys. H. 5, 15. 2, 893. Plut. Alex. p. 79. Schm. Heindorf. ad Plat. Gorg. 194.: Phædr. 271. Plato Phædro 284. Cum infin., Diod. S. 2, 457. *Αἰτιῶμαί τίνα*, sequ. accus. cum infin., Xenopho Mem. 1, 1, 2. Fischer. Ind. Palæph. Mh., sequ. infin., Lucian. 3. p. 411. Οὐδὲ *ἡτῆσαστο μὴ οὐχί*, Dionys. H. 3, 1461. *Αἰτ. αἰτίον εἶναι*, Heindorf. ad Gorg. 247. *Αἰτ. τινά τινος*, Demosth. 1, 314. 447. 449. *Æschines* 678. De forma perf. pass., ad Thuc. 1, 482. Bayer. Cum accus., Dionys. H. 3, 1792. 1869." Schæf. Mss. "Acceptum fero, in bono sensu, Themist. 252. Arist. 1, 14. Stob. 46, 10." Wakef. Mss. "Plato de Rep. 10. p.

Gr. Schol. ait, i. e. Arguimus. Verum non simpliciter Arguimus intelligendum est, sed causis redditis s. rationibus. Potest et sic verti, meo iudicio, Causas vel Causam assignavimus propter quam, etc. ut *κατατιᾶσθαι* et simplex *αἰτιάσθαι* a Plat. poni pro Causas assignare, dictum est. Vet. Interpr. reddidit, Præcausati sumus.

Προσεταιρόμαι, Insuper accuso, vel Criminator.

¶ Αἰτιάζω, Activum, i. q. αἰτιῶμαι, unde formatum passivum αἰτιάζομαι, pro Accusor, Culpator, ut exp. Bud. in hoc Xenoph. loco, Hell. 4. Καὶ μάλιστα οἱ αἰτιαζόμενοι ἐναντιοῦσθαι, Qui ob id incusabantur quasi ipsi obstitissent. Alibi, inquit, Idem active posuisse videtur, Πρὸς ἃ ἐγώ γε φιλοτιμοῦμαι καὶ ἡ πόλις ἡμῶν αἰτιάζεται. Hæc Bud. Sed notandum est alteram quoque esse ejus loci lectionem, scribendo videlicet αἰτιάζεσθε, ut sit, Vos ea culpatis, ad quæ magno studio contendo ac laboro, simul etiam civitas. At legendo αἰτιάζεται et imperfecta maneret sententia, et constructio esset plane nova et inusitata πρὸς ἃ αἰτιάζεται. Sed et hoc dictum minime cum præcedentibus cohæreret. [“Crusius ad Suet. p. 62. Ind. ad Cass. Dion.” Schæf. Mss.]

[* “Προαιτία, (h. Damascius de Principiis ap.) Wolf. Anecd. Gr. 3, 235. (Ταῦτα δὲ πάντα κατὰ μὲν ὑπόστασιν μετὰ τὸ νοητὸν ὑφέστηκεν, κατὰ δὲ ἐμφασιν ἢ αἰτίαν, ἢ ἀναλογίαν ἐν τῷ ἡνωμένῳ κατὰ δὲ αὐτὴν ἀπ’ αὐτοῦ ἀναγομένην, εἰς τὰ πολλὰ ἢ πολλὰ μόνον, οὐδὲν δὲ ἄλλο *προέμφασιν, ἢ προαιτίαν, ἢ *προἀναλογίαν, ὥς εἰ τις ἐν τῷ πλήθει τῷ πρὸ παντὸς ἀριθμοῦ ἐνίδει τινὰ ἀδιάρθρωτον.”) Kall. Mss.]

“Αἰτιῶμαι quoque pro αἰτιῶμαι usurpari annotat Hesych. et ex eo Budæus in suis Comm.”

“ΑΙΤΝΗ, mons Siciliæ πυρκαῆς: item Urbs ejusdem regionis. Unde Αἰτναῖος dicitur Qui montem illum vel urbem colit, ut Αἰτναία πῶλος ap. Soph. “Ced. C. quod Hesych. exp. non solum Σικελική, sed etiam μεγάλη, ἀπὸ μέρους, inquit. Itidemque Αἰτναῖον κάρθαρον affert pro μέγαν κάρθαρον.” [“Αἰτναῖος, ad Diod. S. 1, 441. ad Charit. 712. Troad. 220. Brunck. Soph. 3, 494. ad Diod. S. 2, 602. Toup. Opusc. 1, 286. 2, 41. Wakef. ad Moschum 3, 128.: S. C. 1, 142. Valck. ad Moschum p. 365. Jacobs. Exerc. 1, 159. Valck. ad Callim. 175. Αἴτνα, Toup. Opusc. 1, 517.” Schæf. Mss. Aristoph. Pac. 73. Εἰσὶ γὰρ Αἰτναῖον μέγιστον κάρθαρον. Schol. ὑπερμεγέθη· μέγιστον γὰρ ὄρος ἡ Αἴτνη. Hinc Eur. Herc. F. 638. ‘Α νεότας μοι φίλον’ ἄχθος δὲ τὸ γῆρας αἰεὶ βαρύτερον Αἴτνας σκοπέλων ἐπὶ κρατὶ κεῖται, Βλεφάρων σκοτεινὸν φάρος ἐπικαλύψαν, atque ex eo Cic. de Senect. 2., Quæ plerisque senibus sic odiosa est, ut onus se Ætna gravius dicant sustinere, quod proverbium minus recte interpretatus est E. H. Barker. tanquam de gigantibus dictum, quos Ætna premere dicebatur. Vide Muret. Var. Lect. 7, 15. p. 158. Ruhnck. || Piscis nomen, Oppian. H. 1, 512. Ælian. H. A. 1, 13.]

“ΑΙΤΟΣ, (τὸ,) Ol. (3, 30.) posuisse pro ἐνδιαίτημα, tradit Eust. 381. afferens ex eo, Διὸς αἶται πανδόκῳ, sed addit, esse vocabulum novum, quemadmodum et alias λέξεις μονήρεις ap. eum observatas esse, fortassis de industria ab eo usurpatas πρὸς πολυμαθείας ἐνδειξιν, aut ob metri necessitatem fictas. Itidem p. 907. αἶτος exp. ἐνδιαίτημα, ibidem rursum afferens illa Pind. verba, et Διὸς αἶται πανδόκῳ specialius interpretans ἄλσει κοινῷ, Luco “communi.” [Vide Heyn. ad h. l. “Casaub. ad Athen. 128. Koen. ad Gregor. 98.” Schæf. Mss. “*” Αἶτος, τὸ, d’après la correction de Koen, in Gregor. 220. Schæf. De cette forme les Romains ont tiré leur Saltus, comme on l’a déjà observé; et les Grecs modernes le Βάλτος, ὁ, dans un sens approchant de Lieu très-humide, marécageux.” Corai. Mss. Vide “Αλσος.]

“ΑΙΤΩΛΟΣ, Ætolus, filius Endymionis, qui Pissa ejectus a Salomoneo, συνήκισε τὴν ἀπ’ αὐτοῦ κληθεῖσαν Αἰτωλίαν, quæ Ὑάντις ante vocabatur. Αἰτωλὸς dicitur etiam Qui ex illa regione Ætolia ab Ætolo

denominata, oriundus est. Il. Ψ. (470.) ἀνὴρ Αἰτωλὸς γενεήν, Natione Ætolus. Athen. 10. νενικηκέναι τοὺς Αἰτωλοὺς. FEM. Αἰτωλή, Ætola, Femina oriunda ex Ætolia. Plut. Probl. Rom. Μὴ δοῦλον εἰσιέναι, μὴ δούλαν· μηδὲ Αἰτωλὸν, μηδὲ Αἰτωλάν. Doricum autem ibi est Αἰτωλὸν pro Αἰτωλήν. HINC Αἰτῶλιος, possessive, Ætolius, Qui Ætolorum est, vel etiam idem cum ipso Αἰτωλὸς, quatenus gentile est. Annotat enim Eust. 773. τὸν ἐξ Αἰτωλίας non solum Αἰτωλὸν, sed etiam Αἰτῶλιον dici. Atque ita Αἰτῶλιος ἱκτίνος, Ætolius milvus, ap. Aristot. H. A. 6, 6. nominatus videtur, quod in Ætolia præcipue visatur. Diosc. vero 4, 173. Fructum thymelææ, quod Granum Cnidium peculiari nomine dicitur, Αἰτῶλιον ab Eubœensibus appellatum tradit. Ab eodem Αἰτῶλιος est FEM. Αἰτωλία, Regio, quam Ætoli incolunt, quo cum subaudiendum est substantivum χώρα. Steph. vero (Byz.) et Peloponnesi quandam urbem nominari Αἰτωλίαν scribit. Ab Αἰτωλὸς porro est et FEM. Αἰτωλὶς, idem significans cum Αἰτωλία. Atque ut Αἰτωλία χώρα dicitur, ita et Αἰτωλὶς χώρα, vel interduo omisso substantivo, subaudito tamen, Αἰτωλὶς absolute, ut Αἰτωλία pro Αἰτωλία χώρα. Necnon Αἰτωλὶς γυνή, ut Αἰτωλία, teste Steph., qui in Αἰτωλία ait, τὸ ἐθνικὸν καὶ Αἰτωλὶς καὶ Αἰτῶλιος. Ab eodem Αἰτωλὸς vel Αἰτωλία est et ALIUD possessivum, Αἰτωλικὸς (ἢ, ὄν,) Ætolicus, h. e. Pertinens ad Ætolos, vel Ætolorum proprius, ut cum aliquid esse Αἰτωλικὸν dicitur, pro Ætolis peculiare vel usitatum. Et Αἰτωλικά, Res Ætolicæ, h. e. Libri de Ætolia et Ætolis, s. de rebus Ætolicis conscripti, quorum auctor citatur Nicander ap. Athen. 7. At τὸ Αἰτωλικόν, s. ἔθνος, aut tale quid, dicuntur ipsi Ætoli, ut τὸ στρατιωτικὸν vocantur αὐτοὶ οἱ στρατιῶται, velut ap. Paus. in Atticis, Τὸ γὰρ Αἰτωλικὸν προεῖχεν ἀκμὴν νεότητος τὸν χρόνον τοῦτον. DICUNTUR vero et Αἰτωλισταὶ, οἱ Αἰτωλίζοντες καὶ τὰ Αἰτωλῶν φρονούντες, inquit Steph. Qui Ætolos imitantur, et qui cum Ætolis faciunt. Ubi nota etiam VERBUM Αἰτωλίζω, quod significat non solum Ætolos imitor, vel sermone nimirum vel moribus, sed etiam Cum Ætolis facio, Ætolorum partes sequor, ut Μηδίζω dicitur pro Medis s. Persis faveo. || Ceterum ut ad Αἰτωλὸς redeam, aliquando id esse adjectivum sciendum est, et derivatum ab αἰτέω, teste Steph., cum nimirum tecto scommate pro αἰτῆς ponitur, h. e. pro Mendico qui ostiatium stipem petit, quemadmodum Eust. quoque annotat, Hom. ἐξ ὀνόματος τοπικοῦ πορίζεσθαι ἀστεῖον νόημα ὅπου ἄνδρα πένητα ἐξ Αἰτωλίας εἶναι πλάττει, αἰνιττόμενος ἐπαίτην ἐκεῖνον εἶναι. Hoc enim ibi significare Αἰτωλὸς, tanquam ab αἰτέω. Locus Hom., ad quem hic respicit Eust., est Od. Ξ. (378.) ubi subulcus Ulyssi mendico ait, “Ἄλλ’ ἐμοὶ οὐ φίλον ἐστὶ μεταλλῆσαι, καὶ ἔρεσθαι, Ἐξ οὐ δὴ μ’ Αἰτωλὸς ἀνὴρ ἐξήπαφε μύθῳ, “Ὅστ’ ἄνδρα κτεῖνας, πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἀληθεῖς, Ἥλυθ’ ἐμὰ πρὸς δώματ’.” Hinc et ap. Aristoph. (Eq. 79.) proverbialiter et ænigmatico scommate dictum, Τὼ χεῖρ’ ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς ἐν Κλωπιδῶν, quo innuitur ὁ ταῖς χερσὶ μὲν αἰτῶν, τῷ δὲ νῷ κλέπτων. Notandum quæ hic paragrammismos ille et τραυλότης in v. Κρωπιδῶν pro Κλωπιδῶν, qualis est et in hoc ejusdem Aristoph. versu, “Ὀλᾶς; Θέωλος τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει, posito τραυλιστικῶς λ pro ρ. In priore itaque vocabulo ἐπαίτε παρὰ τὸ αἰτεῖν, in posteriore παρὰ τὸ κλέπτειν, ut Schol. quoque annotat in illo ipso loco ex Eq. (l. c.) desumpto, ubi Demosth. cum dixisset Paphlagonem inspicere omnia; habere enim unum crus in Pylo, alterum in concione; subjungit, Τοσόνδε δ’ αὐτοῦ βῆμα διαβεβηκότος Ὁ πρῶτος ἐστὶν αὐτόχρημ’ ἐν Χαόσι, Τὼ χεῖρ’ ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς ἐν Κλωπιδῶν. Quin ap. Athen. 6. quidam vocatur Αἰτωλικὴ σφίγξ, diciturque totam Græciam circumiens, atque petram insidens in modum illius veteris, omnia corpora rapere, ubi etiam subjungitur hic jambus, Αἰτωλικὸν γὰρ, ἀρπάσαι τὰ τῶν πέλας, Ætolicum enim est rapere ea, quæ vicinorum sunt.” [“Αἰτωλὸς, Valck. Phœn. p. 404. Facete dictum,

παρα τὸ αἰεῖν, Jacobs. Anth. 9, 280. Brunck. Aristoph. 3, 8. Αἰτωλῖς, Porson. Phœn. 1182. Eur. Phœn. 988.: Valck. ad p. 404. Αἰτωλικὸν, τὸ, Boissonad. in Philostr. 354." Schæf. Mss.]

"Πανατωλιον, (το,) Universum Ætoliæ concilium, "Bud. Pandl."

AIXMH, ἡ, Cuspis, Mucro. Sed rectius Cuspis, ut αἰχμὴ λόγχης, Cuspis lanceæ. Sic αἰχμὴ ἔγχεος, Il. Π. (505.) καὶ ἔγχεος ἐξέρυσ αἰχμὴν. At Philostr. Her. videtur καταχρηστικῶς dixisse αἰχμὰς τῶν κεράτων, ut si quis dicat Latine Cuspides cornuum, pro eo quod est, Acumina cornuum, αἱ οὐρητες. Sunt et qui velint αἰχμὰς ὀξείας Hesiodum appellasse Falces. || Sæpe etiam αἰχμὴ, ponendo partem pro toto, poetico more, pro Hasta, s. Lancea, usurpatur. Exp. vero et Hastile, Spiculum, Telum. Il. M. (44.) Ἀντίοι ἴστανται, καὶ ἀκοντίζουσι θαμειὰς Αἰχμὰς ἐκ χειρῶν.

Αἰχμὴ etiam pro Bello sumitur, sicut Ferrum interdum ap. Latinos poetas, et Arma tam in carmine, quam in prosa. Unde et Hesych. αἰχμαὶ exp. πόλεμοι. Utitur hoc modo Herod. quoque, ut, τὸ εἶλεν αἰχμῃ, Quod bello ceperat, vel armis. Item Plut. Numa, Αἰχμῇ προσεκλήσατο πολλὴν χώραν. || Videtur αἰχμὴ pro Fortitudine et bellicositate, ut ita dicam, poni in hoc poetæ ejusdam loco, ap. Plut. Lycurgo, Ἐνθ' αἰχμὰ τε νέων θάλλει καὶ μουσα λίγεια.

Αἰχμὴ, vel ἀπὸ τοῦ αἶμα χέειν dicitur, A fundendo sanguine; vel ab αἵσω. Vide Etym.

[* Αἰχμὴ, Musgr. Suppl. 717. Herc. 156. Wakef. 436. Trachin. 859. 883. Wakef. Eumen. 806. Abresch. Æsch. 2, 112. Jacobs. Anth. 11, 269. Wakef. Trachin. 556. Heyn. Hom. 6, 162. Αἰχμὴ, Pugna, Bellum. Brunck. ad Eur. Med. 299. Herod. 100, 63. 262. 101. 151. 153. 574. Hasta, Wessel. ad Herod. 24. Xenoph. K. Π. 413. Zeun. Ind. Ilgen. Hymn. 367. ad Lucian. 1, 396. Musgr. Bacch. 1155. Αἰχμὴ θαλαττία, Boissonad. in Philostr. 478. Conf. cum ἀκμῇ, Heyn. Hom. 7, 193." Schæf. Mss. "Μανίπυλος (hastis instructus,) Pind. Ol. 7, 35. (Ἀργεῖα σὺν αἰχμῇ.)" Wakef. Mss. Herod. 7, 152. Ἐπειδὴ σφι πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους κακῶς ἡ αἰχμὴ ἐστῆκεε. Glossæ: Αἰχμὴ· Acies, Acumen, Mucro, Cuspis.]

"Αἰχμᾶτα, Hesych. affert pro ἐχέματα, καλύμματα, "Retinacula, Opercula."

"Αἰχμῖον, Hesychio δορυ, Hasta." [A Schneider. Lex. non agnoscitur; sed extat in Lex. Hederic.]

[* Αἰχμήεις, ἡσσσα, ἦεν, Bellicosus. Æsch. Pers. 136.: σίδηρος, Oppian. C. 3, 321. "Ruhnk. Ep. Cr. 62." Schæf. Mss. De adjectivis, quæ in ηεις desinunt, v. E. H. Barker. in Wolfii Anal. Lit. Υ. 2. p. 279.]

[* Αἰχμιπποι, Hesychio πολεμικοὶ ἵππεῖς, Equites armati. [A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

Αἰχμώδετος, ὁ, ἡ, i. q. αἰχμάλωτος, de quo paulo post. Utitur illo αἰχμώδετος Soph., teste Hesychio. Sonat autem q. d. Hasta vinctus, s. ligatus, ex αἰχμῇ et δέω, quia captivi vinciri solent. ["Valck. Phœn. p. 753. Brunck. Soph. 3, 494." Schæf. Mss.]

[* Αἰχμώματος, ad Dionys. H. 2, 878. 985." Schæf. Mss.]

Αἰχμοφόρος, ὁ, ἡ, Hastatus, Hastam gerens. Ad verbum Hastifer. Capitur pro Satellite, eadem forma et eadem ratione qua δορυφόρος. Herod. 1. Ἦν γὰρ οἱ τῶν αἰχμοφόρων. ["Herod. 52. 101. 530. 536." Schæf. Mss. "Dionys. H. 1, 84. Herodian. 1, 32." Scott. App. ad Thes. "Julian. p. 57. Polyæn. 547. Dionys. H. 1, 263." Wakef. Mss.]

Αἰχμάλωτος, ὁ, ἡ, q. d. αἰχμῇ ἄλωτος, Bello captus, Armis captus, Manu captus, cum Sallustio: Captivus. Ad verbum Hasta vel Cuspide hastæ captus, eodem modo quo et δορνάλωτος. Sed usitatius est illud quam hoc, præsertim in soluta oratione. Quamvis autem αἰχμάλωτος confiatum sit ex αἰχμῇ ἄλωτος, et ἄλωτος sit pro ληφθεῖς, dicitur tamen ληφθεῖς αἰχμάλωτος, ut si dicas, Captus captivus; sed Latine aptius dicitur, Abductus captivus, vel in captivitatem; aut, In hostium redactus potestatem; aut brevissime, Bello captus. Plut. Hellen. Ἄλλ' ὁ λαβὼν αἰχμάλωτον, Qui bello quempiam ceperat. Plut. Alexandro, Γυναιξὶν αἰχμαλώτοις. Sic et αἰχμάλωτοι νῆες appellatur ab historicis Naves bello captæ.

A Dicuntur et πόλεις αἰχμάλωτοι, urbes ab hostibus captæ et in servitutem redactæ, ap. Isocr. et Plut.

Αἰχμάλωτον, ου, τὸ, substantivum, Mancipium ap. Xenoph. Demosth. et Philostr. Her. Dicitur aliquando αἰχμάλωτα σώματα, Mancipia, pro αἰχμάλωτα absolute; et tunc αἰχμάλωτα adjectivum est. Proprie autem αἰχμάλωτον de Persona bello capta et servituti mancipata.

[* Αἰχμάλωτος, Phrynich. Ecl. 193. Thom. M. 23. et n. Æsch. Eum. 403. ad Diod. S. 1, 587. Boissonad. in Philostr. 606. ad Xenoph. Eph. 253." Schæf. Mss. Glossæ: Αἰχμάλωτος· Captivus. "Non tantum personis, sed et rebus tribuitur. Polyb. 1, 20. Xenoph. K. Π. 298. 417. 420." Scott. App. ad Thes. "Polyæn. 71. Wakef. Mss.]

Αἰχμάλωτις, ἴδος, ἡ, i. q. αἰχμάλωτος in fem. gen., licet αἰχμάλωτις deminutivi nominis formam habeat. Αἰχμάλωτιδες χέρες, Captivæ manus, i. e. ejus qui est captivus, vel ejus quæ est captiva. Soph. Ajac. (71.) τὸν τὰς αἰχμάλωτιδας χέρας Δεσμοῖς ἀπευθύνοντα. B ["Phrynich. Ecl. 194." Schæf. Mss. Eur. Hec. 615 1016.]

[* Αἰχμάλωτικός, ἡ, ὄν, Captivus, Ad captivos pertinens. Eur. Tro. 871.]

[* "Αἰχμάλωτάρχης, (ὁ,) Carpoz. ad Godw. Mosen et Aaron p. 8." Kall. Mss.]

Συναἰχμάλωτος, ο, ἡ, Concaptivus, Captivitatis socius. Paul. ad Rom. 1, 7. Τους συγγενεῖς μου καὶ συναἰχμαλώτους μου. ["Eumath. 293. Boissonad. Mss. Glossæ: Συναἰχμάλωτος· Concaptivus. Et * Συναἰχμάλωτις, ἴδος, ἡ, Captivitatis socia. Schol. Soph. Trach. 322. "Valck. Callim. 208." Schæf. Mss.] In VV. LL. habetur etiam Συναἰχμάλωτος, itidem pro Concaptivus, tanquam ab ἔχμα, ut illic scribitur, cum alioqui aperte mendosa sit hæc scriptura, ideoque minime quæri debuerit ejus derivatio.

Αἰχμάλωτεύω, ab αἰχμάλωτος, ET Αἰχμάλωτιζω ab αἰχμάλωτις, Captivum abduco, vel in captivitatem, Bello captum abduco, vel In servitutem abduco. Hesych. αἰχμάλωτιζοντα exp. In servitutem violenter abducentem: αἰχμάλωτεύοντα autem, προνομεύοντα. C ["Αἰχμάλωτεύω, Phrynich. Ecl. 194. (* Ἐξαἰχμάλωτεύω, Hesych. Cyrill. Lex." Wakef. Mss.) Αἰχμάλωτιζω, 192. Thom. M. 23. et n." Schæf. Mss. Αἰχμάλωτιζω, Sturz. ad Zonaræ Gloss. SS. N. T. 12. * Ἐξαἰχμάλωτιζω, "Captivum duco, Chrys. in Ep. ad Ephes. Serm. 22. T. 3. p. 881." Seager. Mss. * Προαἰχμάλωτιζω, Nicet. Eugen. 7, 163.: * συναἰχμάλωτιζω, 7, 168. Const. Manass. Amator. 1, 52." Boissonad. Mss. Glossæ: —Αἰχμάλωτιζω· Captio, Captivum duco. Αἰχμάλωτιζομαι· Captivor. * Αἰχμάλωτιστής· Captivator.]

Αἰχμάλωσία, ἡ, Captivitas, ut αἰχμάλωτος fit ex αἰχμῇ et ἄλωτος, sic αἰχμάλωσία ex αἰχμῇ et ἄλωσις. [Sturz. ad Zonaræ Gloss. SS. N. T. 12. "Ad Diod. S. 2, 214." Schæf. Mss. Glossæ: Αἰχμάλωσία· Captivitas, Captatio.]

"Ομαιχμος, ὁ, ἡ, q. d. Collancearius, Socius in bello, Arma consocians, Confœderatus, σύμμαχος, Hesych. Exp. etiam Commilito. HINC 'Ομαιχμία, D Belli societas, Confœderatio. Herod. 'Ομαιχμίαν συντίθεμαι πρὸς τὸν Πέρσην. ET 'Ομοαἰχμία ap. Hesych. ET 'Ομαιχμία, pro eodem, videlicet pro συμμαχία. ["'Ομαιχμία, HSt. de Dionysii Imit. Thuc., Dionys. H. 2, 1210. Wessel. Diss. Herod. 38. "Suid. v. Δυσμικῶν" Wakef. Mss. Nicet. Annal. et Appian. Gall. 15., teste Schneider. Lex. * 'Ομαιχμέω, Simul milito, Simul bellum ineo, Simul jaculor. Oppian. H. 5, 160.]

Συναἰχμος, (ὁ, ἡ,) i. q. ομαιχμος. Nam συναἰχμος quoque exp. σύμμαχος a Suida et Hes.

Μεταἰχμιον, τὸ, q. d. Interlancearium, Spatium inter duas acies, τὸ μεταξὺ τῶν αἰχμῶν, i. e. στρατευμάτων, ut μεταμάζιον dicitur τὸ μεταξὺ τῶν μαζῶν. Vel μεταἰχμιον quasi μεσαἰχμιον. Quarum deductionum utraque ponitur ab Eust. Sed et Hesyeb. μεσαἰχμιον quoque agnoscit, ut paulo post docebo. Eurip. Phœn. (1246.) κὰν μεταἰχμίους Ὀρκους συνῆψαν ἐμμένειν στρατηλάται. Ubi Schol. esse μεταἰχμιον dicit τὸν μεταξὺ δυο στρατευμάτων τόπον. Idem vero alibi scribit μετακνυμιον dictum τὸ μεταξὺ τῶν δυο

μάτων, eadem forma qua μεταίχιμον. || Per metaph. A autem, s., ut vult Eust., per catachresin, dicitur et de Interstitio, quod est inter res quaslibet. Herod. Ἐξαίρετόν τι μεταίχιμον τὴν γῆν κεκτημένων. Eust. postquam dixit μεταίχιμον per catachresin vocari etiam τὸ ἀπλῶς μεταξύ δύο τινῶν, ut si, inquit, aliquis dicat ἐν μεταίχιμῳ δύο φροντῖδων εἶναι. Greg. in Macc. Encomio, Καὶ τῶν δύο παθῶν ἦν ἐν μεταίχιμῳ. Damascenus, Νοῦς γὰρ μεταίχιμὸν ἐστὶ θεοῦ καὶ σαρκός. Lucian. paulo etiam aliter usurpavit, ubi Momum inducit Apollini dicentem, Σὺ δὲ λοξὸς εἶ καὶ γριφώδης, καὶ πολλὰ εἰς τὸ μεταίχιμον ἀπορρίπτεις, i. e., inquit Bud., Oracula ancipitia das, et in utramque partem ambigua, q. d. Inter duas acies ambigentia.

Μεσαίχιμον in eadem signif. agnoscit Hesych. VV. LL. autem μεσαίχιμον interpr. etiam Partem mediam hastæ. Quæ expositio ex illo sumta videtur, ita scribente, Μεσαίχιμον μέσον αἰχμῆς, ἡ γοὺν μέσον δόρατος, ἡ δύο στρατευμάτων. Sed illam horum verborum Hesychii expositionem dubiam reddunt, quæ sequuntur ap. eum. Nam subjungitur ab illo, Μεσαίχιμος γῆ· ἡ δὲ διὰ πόλεμον ἀργή. Καὶ μεσαίχιμον, πᾶν τὸ μέσον τινός, κυρίως τῆς αἰχμῆς.

[Μεταίχιμον, Ind. Lucian. Eur. Phœn. 1285. 1370. Heracl. 803. “Μεσαίχιμον, ad Mœrin 256. Brunck. ad Phœn. 1250. HSt. Dial. Attic. p. 13. 52. Μεταίχιμος, Cattier. 81. Brunck. l. c. ad Mœrin l. c. Μεταίχιμον, Eur. Phœn. 1246. 1285. Herod. 473. 491. ad 688. Athen. 1, 27. ad Charit. 564. HSt. Dial. Attic. p. 13. Jacobs. Anth. 11, 24.” Schæf. Mss. Lycophro 1435. Πεδαίχιμος, Blomf. ad Æsch. Prom. 277. Schleusner. ad Phot. Addend. 485.]

“Μεταίχιμῃ, Hesychio μοχθεῖ.”

[* Εὐρναίχιμος, ου, ὁ, Latam et amplam cuspidem habens, Bene armatus, Hastatus. Pind. Fr. inc. 17. ap. Strab. 819. Σύριον εὐρναίχιμον * Δίῃππον στρατόν.]

[* Ἰππαιχιμος, ὁ, ἡ, Qui hasta vel lancea ex equo pugnat. Pind. Nem. 1, 5. ET * Ἰππαιχμέω, Hasta vel lancea ex equo pugno. UNDE * Ἰππαιχμία, ἡ, Certamen equestre, Schol. Pind. Nem. 1, 24.]

[* Καρτεραίχιμος, ου, ὁ, Bellator fortis. Pind. Isthm. 6, 55.]

[* Μεναίχιμος, ὁ, ἡ, Prælio perseverans s. constans. Epigr. Paul. Sil. 49. χειρὶ μεναίχιμα. Anacreo ap. Hephæst. 90=51. Ὅρσολοπος Ἄρης φιλεῖ * μεναίχιμαν. “Jacobs. Anth. 7, 318.” Schæf. Mss.]

[* Πρωταίχιμα, * Πρωταίχιμια, τὰ, Præda præmio data. Lycophro 469. ubi v. Interpr. Cf. Πρωτόλειον.]

[* Φυγαίχιμος, ου, ὁ, Timens bellum. Æsch. Pers. 1013. Callim. Fr. 117.]

Αἰχμητής, οὗ, ὁ, Bellator, Bellicosus, ut ap. Hom. βασιλεῖ τ' ἀγαθῷ, κρατερῷ τ' αἰχμητῇ, Regi bono, strenuoque bellatori. [Il. Γ. 179. Ἀμφότερον, βασιλεὺς τ' ἀγαθός, κρατερός τ' αἰχμητής.] Exp. etiam αἰχμητής κρατερός, Hasta acerrimus. Malim, Armis acerrimus, vel potius acer, quia Acerrimus esset pro κρατερώτατος. Idem Il. B. (846.) dicit Κικόνων ἦν αἰχμητῶν pro Ciconum bellicosorum. [Glossæ: Ἀγχημταί. Hastati. Lege αἰχημταί. “Jacobs. Anth. 8, 122. Fischer. Ind. Palæph. Ammon. 114. Eran. Philo 172. Αἰχημτὰ, Wolf. ad Hesiod. 134. Heyn. Hom. 5, 36.” Schæf. Mss. Αἰχηματὰν θυμὸν, Pind. Nem. 9, 87.: κεραυνὸν σβεννύεις, Pyth. 1, 8. ET * Αἰχημητήρ, ἦρος, ὁ, i. q. αἰχημητής. “Oppian. C. 3, 211. Quint. Smyrn. 8, 85. alibi. Nonn. Dionys. 37, 191. p. 928.” Wakef. Mss. “43, 145.” Kall. Mss. UNDE * Αἰχημητήριος, ια, ιον, Bellicus. Lycophro 454. λύσαν αἰχημητηρίαν.]

“Αἰχημητής, Bellatrix hastæ perita, Etym. M. v. “Μύστις, ubi peratroxytonon esse ait, et femininum “masculini αἰχημητής, ut * βούλευτις, * ὕβριστις.”

[Αἰχημητής extat in Schneider. Lex. ἀμαρτύριος.]

[* “Αἰχημητός, (ἡ, ὄν,) Pugna. Nicand. Alex. 294. (αἰχημητῇσιν ὑπευνηθεῖσα νεοσσοῖς.)” Wakef. Mss. “Αἰχημηταῖσι recte Steph. edidit. Vulgo αἰχημητοῖσιν. Sed in Schol. recte legitur αἰχημητῇσι, τοῖς ἀλεκτρούσι.” Schneider. Ὑποδμηθεῖσα corrigi Spitzner. de Prod. brev. Syll. 35. probante, ut videtur, eodem Schneidero ad Ind. Gr. in Nicand. p. 443.]

Αἰχμάζω, σω, Jaculor, Vibro. Il. Δ. (324.) Αἰχμάς

δ' αἰχμάσουσι νεώτεροι, i. e. ἀκοντίσουσι, ut quidam exp. quæ mihi optima omnium videtur expositio. Nam ipse Hom. Il. M. (44.) et Ξ. (422.) dicit αἰχμάς ἀκοντίζειν. Erit igitur αἰχμάς αἰχμάσουσι, Hastas s. Hastilia vibrabunt, s. contorquebunt, aut librabunt, aut jaculabuntur, si jaculari itidem καταχρηστικῶς velimus usurpare, ut Hom. ἀκοντίζειν. Et est ita dictum αἰχμάς αἰχμάζειν, ut diceretur ἀκόντια ἀκοντίζειν. Apud Suid. αἰχμάσουσι exp. * δορατομαχῆσουσιν. Sed αἰχμάσουσι per se hoc non significat, verum cum αἰχμάς conjunctum, quem accusativum existimo per errorem in ejus exemplari esse omissum. Per hoc autem Hastas vibrabunt, e specie genus intelligendo, significat, Præliabuntur. Soph. Ajac. (97.) Ἥ καὶ πρὸς Ἀτρεΐδαιον ἤχμασας χέρα; Intorsisti? ut Bud. exp.: Schol. σὺν αἰχμῇ ἐκίνησας. [“Wakef. Trach. 355. Jacobs. Anth. 6, 112. Wakef. S. C. 4, 151. Heyn. Hom. 4, 617. Brunck. Apoll. R. 34. Lobeck. Ajac. p. 232. 399. Valck. Diatr. 104. Αἰχμάζω et ὀχμάζω conf., Schneider. Anal. 39.” Schæf. Mss. “Pugno, Lycophro 441. Nonn. Dionys. 1, 390. Infligo ὄρον, Oppian. H. 2, 499. Vibro, Nonn. Dionys. 560.” Wakef. Mss. Auctor Rhesi 444.]

Αἰχμάσσω, i. q. αἰχμάζω, quo uti dicemus Hom. si in ejus loco modo citato αἰχμάσουσι præsentis temporis esse voluerimus, ut etiam videtur esse, si ita duplici σσ scribatur; sed ap. Suid. unico scriptum habetur.

“Ἐναιχμάσαι, Hesychio * ἐνμαχέσασθαι, Præliari in.” [Lycophro 546. Meleag. 100. “Brunck. Lectt. in Anal. p. 5. Jacobs. Anth. 6, 112.” Schæf. Mss.]

[* “Ἐπαιχμάζω, Brunck. Lectt. in Anal. p. 5. Jacobs. Anth. 6, 112.” Schæf. Mss. Oppian. C. 1, 389.]

[* Συναίχμαζω, Una bellum gero, Intersum bello s. prælio. “Nonn. Dionys. 2, 201.” Wakef. Mss. Soph. Trach. 322. Stat. Athl. Epigr. 21.]

ΑΙΨΑ, adverb. temporis, poëticum, Statim, Continuo, vel, Cito, Celeriter, εὐθέως, αὐτίκα. Il. A. (Ω. 648.) Αἶψα δ' ἄρ' ἐστώρεσαν διὸν λέχε' ἐγκονέουσαι: T. (317.) λαρόν παρὰ δειπνον ἔθηκας Αἶψα καὶ ὀτραλέως, ubi Hesych. αἶψα καὶ ὀτραλέως exp. ταχέως πᾶν, Valde cito. [“Ad Charit. 756. Toup. Opusc. 2, 194. Αἶψα et ὤκα conf., Mitsch. Cer. 161.” Schæf. Mss.]

Αἰψήρως, ρά, ρὸν, Celer, Citus. Od. Δ. (103.) αἰψήρως δὲ κόρος κρυερόιο γόοιο: Il. T. (276.) λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψήρην. Ubi nomen pro adverbio ponitur, αἰψήρην pro αἰψήρως, ut docet Hesych. ex Aristarcho. Erit autem αἰψήρως adverbium formatum a nom. αἰψήρως, idem significans quod αἶψα. Ac si verum est, quod ait Aristarchus, αἰψήρην esse positum ibi pro αἰψήρως, dicere poterimus Hom. dixisse eo loco λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψήρην pro eo quod Il. B. (808.) dixerat, αἶψα δὲ λῦσ' ἀγορὴν. [“Valck. Diatr. 239.: Callim. 268. Heyn. Hom. 4, 592. 6, 76. Lobeck. Ajac. p. 258. Αἰψήρως pro αἰψήρως, Heyn. Hom. 5, 485. Αἰψήρως, Heyn. Hom. 7, 667. “De vento, Quint. Smyrn. 8, 184. ut λαιψήρως (νότος) ap. Apoll. R. 1, 926.” Wakef. Mss. Schol. Aristoph. Nub. 1227.]

Αἰψήροκέλευθος vide in proxime seq. post Λαιψήρως.

Λαιψήρως, (ρά, ρὸν,) etiam dicitur pro αἰψήρως, ut docet Hesych. unde λαιψήρὰ γόνυα, et λαιψήροὶ πόδες, et λαιψήρὰ βέλη, ap. Hom. [“Valck. Callim. 268. Heyn. Hom. 7, 667.” Schæf. Mss. Eur. Hec. 1039. El. 549. Hel. 562. Ion. 717. Fr. inc. 8, 1. “Avidus, Eur. Alc. 505. simil. Andr. 106.” Wakef. Mss. ET * Λαιψήρως, Celeriter, Velociter.] HINC Λαιψήροδρομος, (ὁ, ἡ,) Celeriter currens, Volucer, ap. Eurip. [Iph. A. 207. Epitheton Achillis. In Schneider. Lex. λαιψήροδρομος scribitur.] ET Λαιψήροκέλευθος, Celeriter viam conficiens, Cujus via est celer, Velox, ut ap. Hesiod. Th. (379.) Ἀργέστην, Ζέφυρον, βορέην λαιψήροκέλευθον. Ubi legitur etiam αἰψήροκέλευθον. [Gaisf., quem vide, edidit αἰψήροκέλευθον.]

ΑΙΩ, poëticum, Audio. Apud Hom. modo cum

gen., modo cum accus. II. O. (378.) Ἀράων αἰών. A Od. E. (266.) οἱ δὲ, βοῆς αἰόντες. II. K. (532.) Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον αἶε: Ω. (O. 130.) Οὐκ αἶεις, ἃ, τέ φησι θεὰ λευκώλενος Ἥρη; Apoll. R. 1, (124.) Ἄλλ' ἐπεὶ αἶε βᾶξιν ἀγειρομένων ἡρώων. In soluta autem oratione rarum est αἰώ, ac potius usurpatur ἐπαῖω, ut mox dicetur. Quamquam ap. Lucian. videtur usurpatum οὐκ αἰόντι pro Non audienti, vel Non intelligenti, cum scribit, (1, 685.) Νῦν δὲ αἰτήσαντός σου ποιεῖν, ὁ παῖς οὐδ' αἰόντι ἔοικε. Idem in Philop. (3, 585.) dixit οὐκ αἶεις, sed tanquam Homericæ verba usurpans, ut opinor: [adde 3, 200.] Sunt enim ap. Hom. aliquoties initio versus hæc verba, ut in carmine modo citato. Sic Od. Σ. (11.) Οὐκ αἶεις, ὅτι δὴ μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες; II. O. (248.) Οὐκ αἶεις, ὃ με νηυσὶν, etc. Aristoph. autem αἶειν cum gen. dixit pro Audire, i. e. Dicto audientem esse, Auscultare, Nub. (1165.) ὦ παῖ, παῖ, "Ἐξελθ' οἴκων, αἶε σοῦ πατρός, O fili, fili, egredere domo, patri tuo ausculta: vel, Esto dicto audiens. || Αἰόντες Hesych. exp. etiam αἰσθανόμενοι, non dubito quin explicans illud αἰόντες, quod est in hoc Hom. loco, II. A. (531.) ἵμασεν καλ- B λίτριχας ἵππους Μάστιγι λιγυρῇ τοὶ δὲ πληγῆς αἰόντες, ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἄρμα, Verberavit equos flagello arguto. Illi autem verbera sentientes, velociter ce- lestem currum agebant. Et ita quidem expono, Hesy- chium sequens. At Eust. αἰόντες pro Audientes ac- cepit, ita scribens, Quis autem sit usus flagelli arguti, i. argute sonantis, declarat, cum subjungit, Οἱ δὲ πληγῆς αἰόντες ῥίμφα ἔφερον ἄρμα. Terret enim equos flagellum, argutum quendam strepitum edens. Addit etiam γοργῶς esse hoc ab Hom. dictum, quasi dolor e verberibus una etiam auditu percipiatur. || Αἰών idem Eust. exp. ἀπέπνεον, ut sit ab αἰώ, in hoc II. O. (252.) versu, ἐπεὶ φίλον αἰών ἦτορ. Unde existimo posse corrigi depravatissimum ap. Hesych. locum. Nam ap. eum ita legitur, Ἀἰώ νήτωρ' ἐξέπεσον τὴν ψυχὴν. At ego contendo legi debere, Ἀἰών ἦτορ, ἐξέπνεον τὴν ψυχὴν, Exspirabam animam. Admonet tamen Eust. quosdam exposuisse, ἡσθανόμεν κατὰ ψυχὴν, Sentie- ham in animo, ut videlicet habeat hic eandem quam C in proximo loco significationem.

"Αἶες, Hesych. exp. non solum ἐπίθου, sed etiam "ἐκοιμήθης, Dormiebas. Et Suid. αἶε affert pro "ἐξέπνεε, Exspirabat s. Efflabat, quam τοῦ αἶειν "signif. derivatum αἰέθω sequitur."

["Αἰώ, ad Charit. 783. Wakef. Eum. 847. Jacobs. Anth. 7, 153. 170. Heyn. Hom. 6, 33. 189. 211. 7, 49. 229. 7, 462. 732. 8, 191. Toup. Opusc. 2, 187. Ruhnck. Ep. Cr. 295. Heringa Obs. 79. Dawes. Misc. 247. ad II. O. 252. Lennep. ad Phalar. 120. De quant., Heyn. Hom. 6, 104. 7, 50." Schæf. Mss. "Fut. αἰώσω, Hesych. aor. 1. ἦσα, Apoll. R. 2, 195." Wakef. Mss.]

Εἰσαῖω, Audio, [i. q. εἰσακούω.] Interdum cum gen. rei, interdum et cum accus. Cum gen. rei, ut ap. Nonn. φθογῆς εἰσαίοντα: cum accus., ut Epigr. (inc. 260.) τετρίγων εἰσαίοντα μέλος. Personæ autem genitivum habet. [Epigr. inc. 521. "Ad Charit. 783." Schæf. Mss.]

Ἐπαῖω, uti dixi, in soluta oratione potius usurpatur quam simplex αἰώ. Est autem ἐπαῖειν, inquit Bud. Comm. Intelligere, et cum præpos. περί jungitur, ut in hoc loco Plat. de Rep. 10. Αὐτός τε οὐκ ἐπαῖων περί τῆς σκυτοποιίας, et in Gorgia, "Οτι οὐκ ἐπαῖεις οὐδὲν περί γυμναστικῆς. Aliquando gen. jungitur sine præpos. ut de Rep. 7. τάξων ἐπαῖειν. Plut. Bruto, Τῆς μὲν φωνῆς οὐκ ἐπαῖοντες αὐτοῦ. Aristoph. Vesp. (516.) sine casu posuit, καταγελῶμενος μὲν οὖν Οὐκ ἐπαῖεις, Non sentis te ludibrio haberi. Hactenus Bud. || Sciendum est autem simpliciter accusativo jungi aliquando ap. eund. Plat., ut cum dicit, Ἐπαῖοντες τό, τε καλὸν καὶ μῆ. Sic et Soph. accusativo junxit hoc in versu, Τὴν βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν οὐκ ἐπαῖω, in qua signif. junxit Lucian. genitivo. Nam Bud. nihil aliud dicit quam ἐπαῖειν significare Intelligere, nihil præterea addens. Atqui notandum est illud Intelligere non eodem accipi modo in exemplis, quæ citat. Nam in locis Platonis ἐπαῖειν est Intelligere, i. e. Cognitionem habere. Nam Cicero dicit Intelli-

gere in aliqua re, pro Cognitionem alicujus rei habere. At in Plut. loco, Τῆς μὲν φωνῆς οὐκ ἐπαῖον- tes αὐτοῦ, Vocem ejus non intelligentes, i. e. si modo Latine id quoque sonat Intelligo, non audientes s. exaudientes. Neque enim puto ita ibi accipi a Plut. φωνῆς ἐπαῖειν, ut hic ap. Lucian., Εἰ τι κάγω τῆς Ῥω- μαίων φωνῆς ἐπαῖω. Nam h. l. ἐπαῖω τῆς Ῥωμαίων φωνῆς est Vocem Romanam s. Sermonem Romanum intelligo, i. Calleo, Percipio, Cognitionem habeo, vel, Cognitionem habeo sermonis Romani. Fortasse vero Bud. ita et ap. Plut. illud ἐπαῖοντες accepit, ut hic accipiendum dico ἐπαῖω ap. Lucian. ideoque exposuit etiam ibi verbo Intelligere. Verum mihi non fit ve- risimile eos, quos Brutus socios conjurationis habe- bat, de quibus Plut. dicit οὐκ ἐπαῖοντες, ejus linguæ, qua utebatur Lænas ap. Brutum, ignaros fuisse. Dico igitur ἐπαῖοντες ibi esse Audientes s. Exaudien- tes; apud Lucian. autem ἐπαῖω, Intelligo. Quam duplicem signif. itidem ap. nostrates habet v. Enten- dre. || Ἐπαῖοντες exp. ap. Herod. Sentientes, ac- ciendo in propria signif., cum dicit ἐπαῖοντες σιδη- ρίων: at in loco Luciani cum οὐκ ἐπαῖεις καταγελῶ- meνος Bud. vertit, Non sentis te ludibrio haberi, acci- pit Bud. Sentis metaphorice pro Animadvertis.

[Ἐπαῖω, Intelligo, Gl. "Bergler. ad Alciph. 184. 445. ad II. O. 252. Herod. 209. 734. Lennep. ad Phalar. 119. Plut. Mor. 1, 601. Santen. ad Callim. Apoll. 17. Thom. M. 672. Wakef. Herc. 774. Musgr. ib. Cattier. 79. Huschk. Anal. 62. Brunck. Aristoph. 2, 94. Dionys. H. 5, 154. Plato Phædro 211. Hein- dorf. 322. 343. Heyn. Hom. 7, 50. Plato Charm. 102. Heindorf. ad Plat. Hipp. 151. Ἐπαῖειν περί τινος, Heindorf. ad Hipp. 146. Plato Gorg. 60." Schæf. Mss. Herod. 3, 29. Apoll. R. 2, 195. ubi ἐπήϊσεν legitur. Ælian. H. A. 4, 33. "Sentio, Ælian. H. A. 115. Intelligo, 899." Wakef. Mss.] [* "Ἐπαῖσμα, (τό,) Heyn. Hom. 5, 19." Schæf. Mss. Schol. brev. ad II. 5, 98.]

Ἐπαῖστος, ὁ, ἡ, Is de quo auditum est, Rescitus, Qui innotuit. Apud Herod. sæpe in usu, ut cum dicit 2, (119.) Ὡς ἐπαῖστος ἐγένετο τοῦτο εἰργασμένος. Apud Eund. ἐπαῖστοι ἐγένοντο, exp. Fuerunt depre- hensi. Et, Ἐπεὶ τε ἐπαῖστος ἐγένετο ὑπὸ Καμβύσῃ, Postquam a Cambyse convictus est. Et, Ἐπαῖστον γενόμενον κακοτεχνήσαντα ἐς Δημάρητον, δῆμα ἔλαβε, Eum subiit metus jam manifestum maleficii in De- maratum excogitati. Denique ἐπαῖστος et ἀνάπυστος ab hoc scriptore pro eodem accipi puto. Ceterum ἐπαῖστος hic posui, ac non itidem αἰστος, i. αἰώ, cum nec eadem sit signif. nec derivatio. ["Ad Anton. Lib. 230. Verh. 277. 302. Koen. ad Gregor. 251. Ἐπαῖστος γίγνομαι cum participio, Valck. ad Herod. 234. Herod. 679." Schæf. Mss. "Anonym. de In- cred. 101. Galei Myth. 87." Wakef. Mss. HSt. Re- cens. Voc. Herod.]

"Ἀνεπαῖστος, ὁ, ἡ, Non inauditus, vel, Qui inau- "diri nequit. Vide Περιουχνέω. Eust. exp. ἄγνω- "στος, e consequente." [Athen. 376. "Koen. ad Gregor. 252." Schæf. Mss.]

ΑἰΩΝ, ὦνος, ὁ, Ævum, Æternitas. Dicitur αἰὼν quasi αἰὲν ὦν, ut docet Aristot. de Cælo 1, (11.) Hieron. in Ezech. 26, αἰῶνα, i. Seculum, annos 70, continere ait. Philo de Mundo, Ἐν αἰῶνι δὲ οὐτε παρελήλυθεν οὐδὲν, οὔτε μέλλει, ἀλλὰ μόνον ὑφέστηκε. Hinc dicitur ἐξ αἰῶνος, pro Ab ævo, Ab æterno, et eis αἰῶνα, In æternum, In perpetuum, quod et δι' αἰῶνος dicitur. Demosth. Epitaph. Τοιαῦτα δι' αἰῶνος ὑπάρ- χει τοῖς τῶνδε τῶν ἀνδρῶν προγόνους. Aristot. Ταῦτα δὲ ἔοικεν τῇ γῇ τὴν δι' αἰῶνος σωτηρίαν παρέχειν. || Est etiam αἰὼν, juxta Hier. in Ez. 26. Seculum, i. 70. annorum spatium. Πρὸ αἰῶνος Bud. ap. Areo- pag. Ante secula. || Αἰὼν, Vita, Tempus vitæ hominis, quam signif. habet itidem Ævum ap. Lat.; ap. Hom. et alios, ac Herod. præsertim et Xenoph. II. H. (E. 685.) ἐπειτὰ με καὶ λίποι αἰὼν. Sic II. Π. (453.) Αὐτὰρ ἐπειδὴ τὸν γε λίπη ψυχὴ τε καὶ αἰὼν. Dicit autem potest de mortuo, non solum τοῦτον λιπεῖν αἰὼν, sed inversa forma orationis, οὗτος λίπε τὸν αἰῶνα, ut dixit Archias in Epigr. ὅσους αἰῶνα λιπὼν-

τας. Xenopho K. Π. 3. Κάλλιον καὶ ἥδιον τὸν αἰῶνα διαζέται. Idem, Ἐμοὶ δὲ οἷον περ τὸν αἰῶνα δεδώκατε, τοιαύτην καὶ τελευταίην δοῦναι. Herod. in Call. τελευτήσαι τὸν αἰῶνα, Vitam finire. Ponitur autem non solum gen. masc. cum hanc signif. habet, ut Od. E. (152.) κατεΐβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν, sed et in fem. ap. poetas, ut Il. X. (58.) αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερβής. Sic et ap. Hesiod. (Sc. 331.) γλυκερῆς αἰῶνος ἀμέρβης, Dulci vita privare. Annotat autem Eust. in illum locum Il. X. positum esse nomen αἰὼν in fem. gen., more Ionico, quanquam in modo citato Herod. loco legitur τὸν αἰῶνα, non τήν, assentiente ipso etiam Eust. Quare dicendum est hoc ideo scripsisse Eust.; libet enim eum excusare; non quod hoc ipsum nomen fem. gen. enuntient, sed quod multa alia, quæ lingua communis masc. enuntiare solet. || Αἰῶνα, inquit Hes., vocavit ψυχὴν, Animam, Eurip. Philoct. (Fr. 14.)icens ἀπέπνευσεν αἰῶνα, Efflavit animam, s. expiravit.

¶ Αἰὼν, Spinæ medulla, ap. Hipp. ὁ νωτιαῖος μυελός, inquit Erot. in suo Lexico p. 16. meæ Ed. citans duos Hipp. locos, et hunc Pind. præterea, Αἰὼν δὲ δι' ὅστέων ἐρράισθη. Sic autem exposuerunt quidam Il. T. (27.) Ἐκ δ' αἰὼν πέφαται.

[* Αἰὼν, Thom. M. 800. ad Charit. 504. 753. Markl. Iphig. p. 368. Wakef. Trach. 437. 463. Heyn. Hom. 7, 601. 805. 8, 247. 745. Jacobs. Anth. 6, 326. 7, 183. 12, 115. 311. Wakef. S. C. 5, 127. 139. Brunck. Soph. 3, 494. Plato Gorg. p. 9. Toup. Add. in Theocr. 399. Valck. ad Il. 22. p. 73. Wolf. ad Hesiod. 116. Εἰς τὸν αἰῶνα, Muncker. ad Anton. Lib. 42. ad Diod. S. 1, 230. (Æschin. Axiocho 17.) Ἡ αἰὼν, Valck. Phœn. p. 503. Il. X. 58. Jacobs. Anth. 6, 200. Simonid. 95. Αἰὼν, Medulla, Ruhnk. Ep. Cr. 29. Pind. Heyn. 3. p. 35. Ilgen. Hymn. p. 369. 395. Spinæ medulla, Heringa Obs. 116. Vita, Heyn. Hom. 7, 219. Wessel. ad Herod. 16. Græven. Lect. Hes. 613. Valck. Callim. 271. Ἀπ' αἰῶνων, Jacobs. Anth. 12, 55. Δι' αἰῶνος, ad Diod. S. 1, 179. Soph. El. 1024. Εἰς αἰῶνα, Philippi Epigr. 43. Εἰς τὸν αἰῶνα, Diod. S. 2, 560. Εἰς αἰῶνας καὶ ἐξ αἰῶνος, Epigr. inc. 492. et Jacobs. Ἐξ αἰῶνος, Diod. S. 1, 253. 326. et n. Ἐπ' αἰῶνα, Wakef. S. C. 4, 163. Περὶ αἰῶνα, Callim. 1, 488. Valck. Callim. 277. Lucillii Epigr. 76. Εἰς τὸν ἐξῆς αἰῶνα, ad Charit. 663. Ἀπ' αἰῶνος, Orell. Suppl. ad Nic. Damasc. 95. Δι' αἰῶνος, ad Charit. 675. Jacobs. Anim. 278.: Anth. 6, 213. 12, 69. Αἰῶνι, Leon. Alex. 16. Epigr. inc. 741. Ὁ θνητὸς αἰὼν, ad Dionys. H. 1, 82. Ὁ μακρὸς αἰὼν, ad Dionys. H. 3, 1442. Αἰὼν, Deus, Musgr. Heracl. 900. Αἰὼν, propr. particip., Cattier. 19. Αἰῶ, Jacobs. Anth. 12, 263." Schæf. Mss. "Vita, Quint. Smyrn. 6, 586. Æsch. Prom. 861. Ἀπ' αἰῶνος, Ab omni ævo, Suid. 2, 130. Δι' αἰῶνος, Æternus, Lycophro 970. Fem., Pind. Nem. 9, 106. Pyth. 5, 7. Hesiod. Sc. 331. Schol." Wakef. Mss. Biel. Thes. Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil. Schleusner. Lex. in N. T. Gloss. SS. Suid. 11. Selecta e Schol. Valck. in N. T. 2, 90. 369. Fischer. Prolus. 6, 4. Æsch. Sept. c. Th. 205. Pers. 1005. Hephæst. 172. Orig. c. Cels. 298. Lex. Xenoph. Greg. Cor. 309. Franzii Gloss. 74. 118. Toup. Emend. 3, 315. Glossæ: Αἰῶν, Ævum, Seculum. Αἰῶνας, Secula.]

[* Ἀντοαἰὼν, (ὁ, ἡ,) Dionys. Areop. 230. Et * Προαἰὼν, Athan. 2, 177." Kall. Mss.]

Αἰώνιος, ὁ, ἡ, Æternus, Sempiternus. Plut. Θεὸς γὰρ αἰώνιος, Deus enim est æternus. Αἰώνιος μέθη, Perpetua ebrietas s. sempiterna, Plato Pol. 2. Αἰώνιος δόξα, in Epist. D. Petri Αἰώνιος ζωὴ, in Epist. D. Joannis, Αἰωνία λύτρωσις, in Epist. ad Hebr. || Seculares ludos a Romanis dictos Græci vocabant αἰωνίους, ut Herod. 3. testatur: Αἰωνίους δὲ αὐτὰς ἐκάλουν οἱ τότε, ἀκούοντες τριῶν γενεῶν διαδραμουσῶν ἐπιτελεῖσθαι. In Solom. Parab. Μὴ μέταυρε ὅρια αἰώνια, Centum annorum, et post memoriam hominum immota. Bud. ["Heringa Obs. p. 147." Schæf. Mss. Orph. Hymn. 86, 5. Callim. H. in Dian. 6. Schleusner. Lex. in N. T. Biel. Thes. Bretschneider. Lex. in V. T. Spicil.]

[* Αἰωνίως, Æterne, Æternum. "Ἐσθησεν αὐτὰ

διαμένειν αἰωνίως, Chrys. in Ps. 148. T. 1. p. 900." Seager. Mss. Kreyssig. Symb. ad Biel. Thes. augend. atque emend. P. 2. p. 8. "Schol. Pind." Wakef. Mss.]

[* Αἰωνιότης, ἡ, Æternitas, Diuturnitas, Perpetuitas, Gl.]

Αἰωνίζω, Æternum reddo, Æterno. Et in pass. signif. Perenno, Duro perpetuo, In æternum maneo. Nam Suid. αἰωνίζει exp. διὰ παντὸς μένει. [Ἡωνίκεϊ ἐβράδυνεν, ἐχρόνισεν, ἀπὸ τοῦ αἰωνίζω. A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

Διαιώνιος, (ὁ, ἡ,) et Διαιωνίζω composita signif. simplicium habent, quæ facta puto e δι' αἰῶνος, In ævum, s. In perpetuum significat. Plato in Tim. Πρὸς τὴν τῆς διαιωνίας μίμησιν φύσεως. Sic διαιωνίζω pro αἰωνίζω, Perpetuo duro, In æternum permaneo. Themist. Paraphr. in Φυσ. Ἀκρόασις Aristot. Ὁ δὲ οὐρανὸς καὶ τὰ ἄστρα καὶ ἡ ἀκίνητος καὶ διαιωνίζουσα τάξις. Greg. Οἶδα πῦρ μὴ σβεγνύμενον, ἀλλὰ διαιωνίζον τοῖς πονηροῖς. Exp. a nonnullis Perenno, accipientibus hoc verbum pro Perpetuo duro, non pro Diu duro. HINC ET Συνδιαιωνίζω, Una sum æternus, Æternitate cum alio s. aliis fruor. Greg. Orat. in Pentec. Συνδιαιωνίσκειν καὶ * συμπαραμενεῖν. Ab Hes. exp. συνδιάγειν εἰς αἰῶνας. "Διαιωνία, ἡ, Ævum, si non mentiuntur VV. LL." [Διαιώνιος, Julian. 144. * "Διαιωνίως, Procl. Theol. Plat. 5, 37. p. 328. 5, 17. p. 283." Kall. Mss. Διαιωνίζω, Suid. et Maximi Schol. 249. Συνδιαιωνίζω, Hesych. Philo J. 4, 158. "p. 770. 2, 224. Chrysost. p. 5. Euseb. P. E. 105." Wakef. Mss.]

"Προαἰώνιος, (ὁ, ἡ,) Qui fuit ante omne ævum s. "ante secula, Ipsa æternitate prior, Greg. Naz." [Suicer. Thes. 1220. "Μαθόντες τοῦ μονογενοῦς τὴν προαἰώνιον ὑπαρξιν, Chrys. in Ps. 9. T. 1. p. 585." Seager. Mss. "Severus ap. Wolf. Anecd. Gr. 3, 153. Nectarius Homil. init. Ed. Par. 1554. Melito in Routh. Reliqq. SS. 1, 116." Boissonad. Mss. * Προαἰωνίως, Dionys. Areop. 223." Kall. Mss. "Julian. 145." Wakef. Mss.]

Δηθαίων, ωνος, ὁ, ἡ, Longævus, Annosus. μακρόβιος, Hes.

Δυσάλων, ωνος, ὁ, ἡ, Cui ærumnosa est vita, Qui vitam miseram degit, Miser, Soph. Œd. C. (151.) In VV. LL. citatur ex Eur. δυσαίων βίος, q. d. Vita infelicitis ævi. [Eur. Hel. 214. Lycophro 314. 1075. "Diotim. 7." Wakef. Mss. "Wakef. Herc. 673. Valck. Phœn. p. 368." Schæf. Mss.]

Εὐαίων, ωνος, ὁ, ἡ, Cui vita est beata, Qui beatam vitam degit, Beatus. Callim. H. in Del. (292.) καὶ εὐαίων Ἐκαέργη, ubi Schol. εὐαίων exp. ἡ μακαρία: [L. P. 117. Epigr. 54, 3.] Apud Soph. Philoct. (825.) vocatur ὑπνος εὐαίων pro ὁ καλῶς ἄγων τὸν αἰῶνα, ut scribit Schol. In Epigr. autem εὐαίων βίος, q. d. Vita ævi felicitis. [Æsch. Pers. 713. Diosc. Epigr. Anal. 1, 502. Sophoclis Fragm. p. 686=479. Eur. Ion. 125. 142. "Valck. Phœn. p. 368. Diatr. 285. ad Callim. p. 45." Schæf. Mss. Ad Anthol. Pal. 255.]

Μακράων, ωνος, ὁ, ἡ, Longævus, Annosus. Soph. Œd. C. [152.: Ajac. p. 98. Lobeck. Œd. T. 518. Aristot. H. A. Tom. 3. p. 406. Jo. Lydus de Mens. p. 26. "Euseb. P. E. 17, 2, 5." Routh. Mss.]

[* Αἰωνοόριος, Ruhnk. Diss. de Longino § 12. Toup. ad Longin. 403." Schæf. Mss.]

[* Αἰωνόβιος, (ὁ, ἡ, In æternum vivens. Ptol. Epiphanes in) Inscr. Rosettæ, Synes. Hymn. 3, 163. (p. 322.) Boissonad. Mss. Schneider. Lex. "Reiz. Belg. Gr. 630." Schæf. Mss. Ad Anthol. Pal. 1034.]

[* Αἰωνοθαλής, (ὁ, ἡ, Perpetuo virens.) Euseb. V. C. 1, 2. p. 333(=406.) (Αἰωνοθαλεῖ δὲ διαδήματι.)" Boissonad. Mss.]

[* Αἰωνοτόκος, ὁ, ἡ, Seculorum parens. Synes. Hymn. 3, 162. p. 322. 7, 12. p. 344. "Reiz. Belg. Gr. 630." Schæf. Mss.]

[* Αἰωνοχαρής, ὁ, ἡ, Ævo gaudens. Clem. Alex. Hymn. p. 267=312. Lobeck. ad Phrynich. Ecl.]

"ΑΚΑΝΘΑ, ἡ, Spina. Et Ἀκανθαί, Spinæ, quales videlicet sunt in βάτοις, Rubis, s. vepribus. Od. E. (328.) Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς βορέης φορέσιν ἰκάνθας Ἀμπεδιον. Diosc. Ἐστὶ δὲ ἡδε ἡ βάτος ἀπαλωτέρα πολλῶν

τῶν πρὸ αὐτῆς, ἀκάνθας μικρὰς ἔχουσα. Pro quibus Plin., Tenuius est quam cetera, hoc rubi genus, minoribusque spinis et minus aduncis. Lucian. de Hist. scrib. (2, 44.) Καὶ αἱ τε ἄκανθαι, ὅποσαι ἦσαν, καὶ βῆτοι, ἐκκεκομμέναι εἰσὶ. Dicuntur ἄκανθαι et illi aculei qui sunt circa rosam, sicut et Lat. Spinæ itidem. Idem Luc. ibid. Τὸ μὲν ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς ἀκάνθους δὲ αὐτοῦ τὰς παρὰ τὴν ῥίζαν ἀκριβῶς ἐπισκοπεῖν. Theophr. Epist. Οὐδὲ ῥόδον τρυγήσεις τὴν ἄκανθαν εὐλαβούμενος. Apud Eund. Καὶ ταῖς ἀκάνθαις τῶν ῥόδων χαίρομεν. Per catachresin autem animalium etiam quorundam, ut hystricis et echini, aculei, ἄκανθαι vocantur, sicut et Lat. Spinæ. Sic in hoc versu, qui legitur ap. Athen. 4. Αὐτὰρ ἐχίνους ῥίψα καρηκομόνυτας ἀκάνθαις. Hinc et ἀκανθίων dictus est, ut infra docebo. || Metaphorice vero ἄκανθα tribuitur etiam piscibus, pro illorum aculeis, qui vulgo Arêtes, q. d. Aristæ. Plut. Præc. de Valet. Νίγρος δὲ ὁ ἡμέτερος ἐν Γαλατίᾳ σοφιστεύων ἄκανθαν ἐτύγγανεν ἰχθύος καταπεπωκώς, Erasmo interpr. Niger autem familiaris noster dum in Galatia sophisticen profiteretur, forte fortuna piscis spinam deglutiverat. Athen. 8. Ἀφύαι δὲ καὶ μεμβράδες καὶ τριχίδες καὶ τᾶλλα, ὅσων συγκατεσθίονεν τὰς ἀκάνθας. Sic et alibi ap. Eund. || Est et Spina dorsi. Herod. 4, (72.) Ἐπεὶν νεκροῦ ἐκάστου παρὰ τὴν ἄκανθαν ξύλον ὀρθὸν διελάσσει μέχρι τοῦ τραχήλου. Proprie autem dici ἄκανθαν putarunt quidam Sulcum ad lumbos usque, vocatum etiam ὑπόρραχιν. Sed Gal. nomina hæc distinxit, 12. περὶ Χρείας Μορίων. Totam enim seriem vertebrarum, ut Cam. scribit, ῥάχιν nominari putat, et in hac viginti exteriores processus, quasi munimenta quædam, i. e. προβλήματα illarum, ἄκανθαι. Gorr. postquam verba fecit de herba, quæ ἄκανθα vel ἄκανθος appellatur, de qua mox dicam, ab illius similitudine partem illam ἄκανθαν vocari ait, ita scribens, Ceterum ab acanthi similitudine tota etiam vertebrarum spinalis medullæ compages ἄκανθα dicta est: nec modo ipsa tota, sed singuli etiam vertebrarum processus in corporis posteriora exerii, et aculeo spinæque non dissimiles. || Ἀκανθα prætere, ut idem Gorr. annotat, dicta est peculiari nomine pars ea τῆς κνήμης quam proprie ἀντικνήμιον appellant, sicut scilicet tibiæ angulus, quod multum acutus sit. || Ἀκανθα, inquit Nicandri Schol., proprie σπεῖρα τοῦ δράκοντος. Et paulo post ἀκάνθας exp. φολίδας et λεπίσματα, Squamas, enarrans hæc Nicandri verba in Ther. (110.) ἐκὰς δ' ἀπόερσον ἀκάνθας. || Ἀκανθαι denique dictæ sunt per metaph., ut Lat. Spinæ, Difficultates, Molestiæ, s. Salebræ et scrupuli, ut aliis metaphoris Latini dicunt. Hinc ap. Athen. Ἀκάνθας ἐκ τῶν ζητήσεων ἐκλέγειν. Et ap. Eund. 6. Ἐκ τούτων πάλιν τῶν λεχθέντων τὰς ἀκάνθας ἀναλεξάμενος Οὐλπιανός. Et ap. Eund. 3. Ἐξονυχίζεις τε πάντα τὰ προσπίπτοντα τοῖς *συνδιαλεγόμενοις, τὰς ἀκάνθας συνάγων, Bud. interpr. Omniaque a disserente prolata ad disputationem revocas, et velut ad unguem vis omnia esse exacta inter loquendum, ut ne scrupulus quidem maneat.

Ἀκανθα, ἡ, Herba, Acanthus a Plinio dicta. Diosc. 3, 19. ait ἄκανθαν vel ἐρπάκανθαν esse Herbam, quæ folia multo lactucaceis latiora habet et longiora, erucæ divisura, nigricantia, etc. Acanthos, inquit Plin., est topiaria et urbana herba, elato longoque folio, crepidines marginum assurgentiumque pulvinorum toros vestiens: duo genera ejus sunt, aculeatum et crispum, quod brevius: alterum læve, quod aliqui παιδέρωτα vocant, alii μελάμφυλλον. Hæc Plin. A Gorræo autem ponitur non solum ἄκανθα, sed et ἄκανθος, afferente illam Diosc. descriptionem. Cui subjungit, Non esset in aculeatarum censu nisi foliorum extrema per caulem spinulas occallescerent. Hunc alii παιδέρωτα.

Ἀκανθα ἀγρία, itemque Ἀκανθος ἔγριος, ut putat Gorr., Acantha sylvestris, scolymo similis, etc. Diosc. A quo idem Gorr. mutuatus, plantam scolymo similem esse dicit, ejusdem cum superiore generis; hæc enim, sylvestris, illa, sativa est; sed brevior et magis aculeata.

Ἀκανθα λευκή, Acantha alba, Spina alba, frutex aculeatus, pruni magnitudine, cortice ligni candido,

molli folio et chamæleonis albi simili, angustiore candidioreque, subhirsuto, spinis infesto, flore albo, odorato. Hæc Gorr. e Diosc. et aliis. Et Λευκάκανθα composito nomine ap. eundem Diosc. de qua seorsum tractat, videlicet 3, 22: cum descriptio ἀκάνθης λευκῆς habeatur ejusdem libri c. 14. Dicit autem hujus λευκακάνθης radicem similem esse radici cyperi, amaram et validam, pluribus eam non describens. Unde sumens Gorr. Λευκάκανθα, inquit, Frutex est radice cyperi, valida et amara. Is divisus nominibus etiam ἄκανθα λευκή vocatur, de qua suo loco dictum est. Hæc ille. At sunt qui contra diversarum esse plantarum nomina existiment: e quorum sententia hæc in VV. LL. scripta sunt, Differunt λευκάκανθα et ἄκανθα λευκή. Nam illa inter spinosas arbores numeratur, hæc inter aculeatos frutices et carduos censetur. Illa undique spinis infesta riget, hæc præter spinas in foliis aculeatum etiam echinum in summo caule habet. Illa in sepibus, hæc in sylvis ac montanis locis nascitur. Illa solidam habet materiam, hæc concavam et inanem caulem. Hæc, inquam, in VV. LL. sumta e nonnullis, qui de re herbaria scripserunt. Sed quam sint consentanea descriptionibus Dioscor. et aliorum veterum, tibi lector judicandum relinquo. Ceterum quem nos fruticem vocamus Aubepine, quod est ad verbum ἄκανθα λευκή, Spina alba, q. d. Albe épine, sunt qui alium ab hoc esse putent, cum descriptio in omnibus non conveniant. Nonnulli autem aliud esse genus albæ spinæ autmant. Vide infra Ὁξυάκανθα.

Ἀκανθα Αἰγυπτία s. Ἀραβική, Frutex est qui, ut ait Diosc., spinæ albæ similis esse creditur. Et Ἀκανθίς alio nomine a quibusdam appellatur, ut scribit idem Diosc.

Ἀκανθα βασιλική, q. d. Spina regia, e Theophr. affertur, C. P. 1, 10.

[“Ἀκανθα, Arbor, Herod. 2, 96. Cf. Ἀκάνθινος. Tribuitur et serpentibus, Herod. 2, 75. Ἀκανθα ἀγρία, huc spectat κύναρος, vel κυνάρα, ἄκανθα, Athen. 2, 37. p. 70.” Schweigh. Mss. Ἀκανθα, Arat. Dios. 189. Rufus p. 52. Galen. 5. p. 616. Ἀκανθαι τῶν ζητήσεων, Cic. de Fin. 4, 28. Spinæ disserendi, 3, 1. Spinosis disserendi genus: Acad. 4, 35. Theophrasti ἄκανθα Αἰγυπτία, Mimosa Nilotica Linn. “Phrynich. Ecl. 44. ad Charit. 506. Troad. 117. Musgr. Electr. 492. Jacobs. Anth. 9, 123. 177. 10, 179. 11, 97. 298. Porson. Phæn. 861. Aristoph. Fragm. 245. 266. De pilis, Jacobs. Anth. 11, 328. Theocr. 1, 132. Casaub. ad Athen. 139. Mæris p. 58. et n. Plut. de S. N. V. p. 29. Wessel. Probab. 39. Toup. Opusc. 2, 276. Jacobs. Exerc. 2, 127. Spina dorsi, Musgr. ad Eurip. p. 211. b. Jacobs. Anim. in Eurip. p. 16.: echini, Valck. Phæn. p. 407.: serpentis, ad Herod. 138. Ægyptia, ad Diod. S. 1, 364.” Schæf. Mss. “Serpens, Nouu. Dionys. p. 130.” Wakef. Mss.]

Ἀκανθαία, Hesychio ἀκανοί, ῥάχες, forsitan pro “ἄκανθαι.”

Ἀκανθίς, (ἡ,) quæ et Arabica spina s. Ægyptia: vide paulo ante. Præ se fert autem hæc quoque vox nominis deminutivi speciem. || Ἀκανθίδας accus. plur. ab ἀκανθίς, sunt qui adj. esse putent, in hoc Phanix versu in Anth. Epigr. Χαλκίδας ἦν δὲ φέρει φίλ' ἀκανθίδας, ut videlicet χαλκίδες pisces a Gaza Ericæ dicti, vocentur ἀκανθίδες ob spinarum multitudinem. [Anal. 2. p. 54. “Ad Anton. Lib. p. 52. 76. Verh. Toup. Opusc. 2, 16. Phanius 7. Jacobs. Anth. 8, 326. 9, 122. 11, 68. Bast Lettre 83.” Schæf. Mss. “Glomus,” Suicer. Lex. Ms.]

Ἀκάνθιον, Parva acantha, spina, q. d. Spinula. Ἀκάνθιον est etiam Herba similis albæ spinæ, foliis minoribus, per ambitum aculeatis, et lanugine araneosa obductis, qua collecta depexaque vestes bombycinis similes texuntur. Hæc Gorr. Diosc. et aliis. Scribitur et ἀκανθίον. [“Casaub. ad Athen. 139.” Schæf. Mss. “Morbus dentium, Artemid. 32.” Wakef. Mss. Dioscor. 3, 18. Onopordum acanthium Linnæi.]

Ἀκανθος, ὁ, ἡ, Arbor, quæ a Gaza redditur Acer ap. Theophr. H. P. 3, 4. ubi et fem. gen. usurpatur. Virg. Georg. 2. Balsamaque et baccas semper frondentis acanthi. In q. l. hæc annotat Serv., Acanthus

arbor est in Ægypto semper frondens, ἄκανθος dicta quia spinis plena est. Hæc Serv. Probus in eund. loc. annotat ἄκανθον Herbam esse spinosam, folia habentem lata et rugosa. Idem Serv. alibi Fruticem, quodam loco et Herbam esse tradit. In illo certe cum Theophr. convenit, quod esse arborem, quæ in Ægypto nascatur, et a spinis nomen habuisse tradit. Sic enim Theophr. Ἡ δὲ ἄκανθος καλεῖται διὰ τὸ ἀκανθῶδες ὅλον τὸ δένδρον εἶναι πλὴν τοῦ στελέχους. Theocr. 1, (55.) Πάντα δ' ἄμφι δέπας περιπέπταται ὑγρὸς ἄκανθος, quem versum imitatus Virg. Palæmone scripsit, Et molli circum est ansas amplexus acantho. In illo autem Theocr. loco scribit Schol. εἶδος δὲ φυτοῦ (φασίν) ὁ ἄκανθος. Hes. quoque inter cetera dicit esse nomen φυτοῦ. Hujus s. arboris s. fruticis virgulta flexibilia esse aiunt, unde Virg. alibi dixisse, flexi vimen acanthi. Hæc ἄκανθος in VV. LL. cum acantho Plinii confunditur, de qua supra in "Ακανθα. ["Valck. ad Theocr. decem Idyllia p. 16. Jacobs. Exerc. 2, 22. Heyn. ad Virg. 1. p. 55. Diod. S. 2, 278.: in veste, Jacobs. Anth. 7, 333." Schæf. Mss.] B Hesychio est non solum φυτὸν, et ἔῶν, sed etiam "πτηνὸν, necnon *περίραμμα ὑφασμένον." ["Avis, Reiz. Belg. Gr. 630. Anton. Lib. p. 52." Schæf. Mss.]

"Ἀκανθος dicitur etiam Urbs quædam Thraciæ, ἀκάνθαις πεφραγμένη ὑπὲρ τὸν Ἀθω, teste Steph. B., Spinis septa super Athone monte, unde et nomen invenit. Diodorus vero in Ægypto cujusdam Ἀκανθῶν πόλεως meminit, 1. p. 61. Unde Ἀκανθοπολίτης et Ἀκάνθιος dicitur, qui nimirum inde oriundus est, et fem. Ἀκανθιάς, Oriuuda ex Acantho, ut idem Steph. tradit, qui etiam addit, hinc Ἀκάνθιον τέττιγα Proverbio dici ἐπὶ τῶν ἀφῶ-νων: tales enim esse regionis illius cicadas. Suid. tamen aliam affert rationem, ut docebo in Ἀκαν-θίας."

Ἐρπάκανθα, (ῥ,) herba quæ et ἄκανθα. Nam ita Diosc. 3, 19. Ἀκανθα, ἢ ἐρπάκανθα, φύεται ἐν παραδείσοις κ. τ. λ. Putatur ita vocata quod foliis suis longius serpat, hæreat et nitatur. Κυνάκανθα, vel Κυνάκανθη, Sents canina, de qua Aristot. H. A. 5, (19.) Ita in VV. LL. Respondet tamen potius hæc interpretatio Græcæ voci κυνόςβατος. Sonat enim Sents canius s. Rubus caninus. Λευκάκανθα, vide supra in Ἀκανθα λευκή.

Μυάκανθος, Myacanthus, a Theophr. H. P. 6, 4. numeratur inter suffrutices, qui præter spinam folium habent, ut phleas, ononis, tribulus: diciturque hic μυάκανθος folium habere admodum σαρκῶδες. Plin. lib. 19, cap. 8, sylvestrem asparagum, corrudam dictum, a Græcis orminum aut myacanthon vocari scribit. Ὀξνάκανθα, vel Ὀξνάκανθος, Acuta spina. Ὀξνάκανθα, inquit Diosc. 1, 123. quam alii πυρίναν, alii et *πιτυάνθην appellaut, Arbor est pyrastro similis, spinosa valde et minor. Baccas profert myrti, plenas, rubras, fragiles, &c. [Mespilus pyracantha Linn.] Sunt et qui κυνόςβατον eam appellant, ut idem tradit c. 124 ejusdem lib.; ita enim id orditur, κυνόςβατον, οἱ δὲ ὀξνάκανθαν καλοῦσι. Hæc a Theophr. et Ægin. ὀξνάκανθος etiam appellatur. Officinæ, inquit Gorr., Berberis, rura spinivinetum appellant. In quo tamen sunt qui Gorræo repugnent, scribes non esse illam, quam officinæ Berberis appellant, sed Spinam illam in sepibus nasci solitam, quæ vulgo Aubepine, vel Blanchepine s. Blanch' épine, nuncupetur. ["Ὀξνάκανθος, Heyn. Hom. 5, 11." Schæf. Mss.] Πολυάκανθος, q. d. Multispinis, Genus suffruticis, ap. Theophr. H. P. 6, (3.) sic dictum a multitudine spinarum. Πυξάκανθα arbor alio nomine λύκιον dicta: vide igitur Λύκιον. Πυράκανθα, (ῥ,) Planta cujus meminit et Nicander Ther. (856.) Λάξεο καὶ πυράκανθαν, idē φλόμου ἄρρενος ἄνθη. Quidam putarunt esse Berberis officinarum, sed ab aliis reprehenduntur: sicut et qui ὀξνάκανθαν esse crediderunt. Diosc., 18, βάλαμον esse ait pyracanthæ magnitudine. [Plin. 24, 70.] Τραγάκανθα, (ῥ,) q. d. Hircina spina, Frutex est, inquit Gorr. e Diosc. 3, 23. cujus radix lata et lignosa summo cespite nititur: unde surculos humiles robustos latissime fundit. In quibus minuta folia

multa, nonnunquam tenuia exoriuntur, quæ sub se spinas albas, rectas et firmas occulunt. Ab ejus radice vulnerata, mauat lacryma pellucens, gracilis, lævis, sincera, subdulcis, quæ etiam τραγάκανθα dicitur, arteriacis medicamentis accommodatissima. Citatur et e Theophr. H. P. 9, 1. Apud Hesych. autem legimus, Ἄφος ἢ τραγάκανθα. [Diosc. 3, 23. Plin. 13, 21. Astragalus Tragacantha Linn. "Synes. 55." Wakef. Mss.]

* Ἀμφάκανθος, ὁ, ῥ, δέμας, Io ap. Plut. 7, 170. Hult., ut legit Schneider. Lex.]

Ἀνάκανθος, ὁ, ῥ, Spinis carens s. aculeis, Non aculeatus. Apud Theophr. H. P. 6, 1. ἀνάκανθα et ἀκανθῶδη opponuntur. Pisces quoque, qui sunt exosses, ut in VV. LL. annotatum est, ἀνάκανθοι dicuntur, ut muræna: sic qui unicam spinam habent, μονάκανθοι, ab Aristot. In iisdem Lexx. citatur præterea ex Herod. κῆτη ἀνάκανθα ταριχεύειν. ["Const. Manass. Chron. p. 5." Boissonad. Mss. Herod. 4, 53. Athen. 63. * Ἐνάκανθος, ὁ, ῥ, Theophr. H. P. 3, 10.] Μονάκανθος, ὁ, ῥ, vide in proximæ præced. [Athen. 281. * Ὀρθόακανθος, ὁ, ῥ, Arrectis spinis muricatus. Theophr. H. P. 3, 18. Vide Schneider. Lex.]

Πορθάκανθος, ὁ, ῥ, Ramos habens spinosos, s. aculeatos, Theophr. οὗ οἱ πρόθοι ἀκάνθας ἔχουσι. Φυλλάκανθος, ὁ, ῥ. Ita dicitur planta quæ foliis est spinosis s. aculeatis: ut acanus, eryngium, cneus. Theophr. H. P. 6, 1. Τῶν ἀκανθικῶν δὴ τὰ μὲν ἀπλῶς εἰσὶν ἄκανθαι, καθάπερ ἀσπάραγος, — τὰ δὲ φυλλάκανθα, καθάπερ ἄκανος, — ταῦτα γὰρ καὶ τὰ τοιαῦτα ἐπὶ τῶν φύλλων ἔχει τὴν ἄκανθαν. Διὸ καὶ φυλλάκανθα καλεῖται. [7, 9.]

Ἀκανθοβάτης, ον, ὁ, Per spinas s. sentes gradiens, Spinigradus, uno verbo; si modo dici possit ut Pontigradus. Ex ἄκανθα et βάτης, quod a βᾶω deducitur, et in compositione tantum usurpatur. Ἀκανθοβάται σῆγες, (Antiphan. 5.) in Anthol. Per spinas gradientes, ubi Spinæ metaphorice accipiuntur. || In fem. gen. Ἀκανθοβάτις, ut ἀκανθοβάτις ἀκρίς, [Leon. Tar. 65. Ἀκανθοβάτης, Jacobs. Anth. 8, 326. 9, 122. 177. Ἀκανθοβάτις, Jacobs. Anth. 7, 121." Schæf. Mss.]

* Ἀκανθοβελῆς, (ῥος, ὁ, ῥ, Asper,) Const. Manass. Chron. 223. 4742." Kall. Mss. "p. 97." Boissonad. Mss.]

Ἀκανθοβόλος, ὁ, ῥ, Jaciens spinas, vel potius Emitteus spinas, ut βόλος ita hic usurpetur ut in ἄβολος, cum dicitur ἄβολος ἵππος. Exp. ἀκανθοβόλος in VV. LL. Asper in morem spinæ, quæ expositio vim compositionis non eximit. Nicand. (Fr. 2, 9.) ῥόδον ἀκανθοβόλον appellavit, ὡς ἀκάνθης προβολὴν, inquit Eustath. [Nicand. Th. 542. 869. P. Ægin. 6, 32.]

* Ἀκανθοεπία, ῥ, in VV. LL. exp. Spina topiaria. "Significaret tamen potius Spinosa locutio, Verba s. "Oratio spinosa."

* Ἀκανθόκαρπος, Theophr. 547." Suicer. Lex. Mss.]

* Ἀκανθόκεντρος, (ὁ, ῥ,) Const. Manass. Chron. 223. 5740." Kall. Mss. "p. 117. (Ὡς τρύχειν τὸ σωματίον ἀκανθοκέντρῳ ῥάκει.)" Boissonad. Mss. Ubi vertitur: Ut veste spinarum in morem pungente corpusculum suum affigeret.]

Ἀκανθολόγος, ὁ, ῥ, Spinis colligens, Spinarum collector, in Anthol. (Philippi Epigr. 44. Antip. Thess. 45.) eodem modo quo ἀργυρολόγος dicitur Argenti collector. ["Jacobs. Anth. 8, 326. 9, 123. 177." Schæf. Mss.]

Ἀκανθόνωτος, ap. Hesych. exp. ἐχῖνος. Videtur autem esse echini epithetum, qui ita dicitur quasi aculeatum tergum habens. * Ἀκανθόνωτος, (ὁ, ῥ,) Hesychio Echinus. Dorsum enim ejus spinis horret, unde et ἀκανθόχοιρος et ὑστριεῖ nominatur. ["Ἀκανθόχοιρος, Suid. v. Χοιρογρύλλιος." Boissonad. Mss. "Jacobs. Anth. 11, 328." Schæf. Mss.]

* Ἀκανθοπλήξ, (ῥγος, ὁ, ῥ,) A spina ictus, vel stimulo, Lex. Herod." ["Eust. Il. p. 485." Wakef. Mss. "Brunck. Soph. 3, 433. Thom. M. 24. et n.: 578. Wassenb. ad Hom. 167. Valck. Diatr. 286. Lex. Herod. 177. * Ἀκανθοπληγῆς, ad Thom. M. 24." Schæf. Mss.]

'Ακανθοστεφής, εὖος, ὁ, ἡ, Spinis coronatus, Spinis cinctus. 'Ιχθύς ἀκανθοστεφής, Aristot. [ap. Athen. 319. "Toup. Emend. 1, 214." Schæf. Mss.]

* "Ακανθοτόκος, (ὁ, ἡ,) Cyrill. Alex." Suicer. Lex. Ms.]

'Ακανθοφάγος, ὁ, ἡ, Spinivorus, Spinis vescens, ET verbum 'Ακανθοφαγέω, Spinis vescor.

'Ακανθοφόρος, ὁ, ἡ, Spiniger, Spinifer, Spinus gerens s. aculeos, vel Spinus ferens. 'Ακανθοφόροισιν ἀρού-
ραις, Greg. Naz. Arvis spinas ferentibus s. producen-
tibus. HINC verbum 'Ακανθοφορέω, Spinus gero.

["Herodian. Epimer. 187." Boissonad. Mss. "Nonn. Dionys. 13, 411." Wakef. Mss. "'Εξαρῶ τὰ ἀκανθη-
φόρα καὶ * βλαβοποιᾷ τοῦ πονηροῦ βλαστήματα, Pseu-
do-Chrys. Serm. 60. T. 7. p. 420." Seager. Mss. ADDE * "'Ακανθοφορία, (ἡ,) Greg. Nyss. Antirrh. 24. 180. in Zacagn. Monum." Kall. Mss.]

'Ακανθοφυνέω, Spinus emitto s. produco. In VV. LL. ἀκανθοφύησαι exp. Spinosum fieri; sed ita non exprimitur vis compositionis. Est enim ἀκανθοφυνέω ex ἀκανθα et φυνέω, quod in compositione ponitur pro φύω.

'Ακανθόφυλλος, ὁ, ἡ, Spinosa s. Aculeata folia habens. Vide Φυλλάκανθος supra.

* Παρακανθόφυλλος, ὁ, ἡ, Secundum spinam folium habens.]

'Ακανθώδης, ὁ, ἡ, Spinosus, Spinis abundans. Vel simpliciter, Spinus habens, ut cum τῷ ἀνάκανθος opponitur, sicut ap. Theophr. 6, 1. "Ὅτι τὰ μὲν, ἀνά-
κανθα, τὰ δὲ, ἀκανθῶδη τυγχάνει. Sic ap. Athen. 2. κυνὸς βάτος, vel potius κυνὸςβατος, dicitur esse ἀκαν-
θῶδες φυτὸν, Spinus habens. A quibusdam ἀκανθώδης exp. etiam Spinis horrens. || 'Ακανθώδης, Dumosus, Senticosus. Herod. 1. "Ἦν γὰρ τις χώρος τῆς Περσικῆς ἀκανθώδης. || Item 'Ακανθώδης, Aculeatus, Aculeis horrens. || 'Ακανθώδης, metaphorice, Difficultatibus et molestiis plenus, sicut et ἀκανθαί pro Difficultatibus. Sic usurpatur in Proverbio, βίος ἀκανθώδης, ad verbum Spinosa vita. Vide Suid. ["Malignus, Ælian. V. H. 10, 12." Wakef. Mss. "Ruhnck. Ep. Cr. 186." Schæf. Mss. Glossæ: 'Ακανθώδης' Sento-
sus, Spinosus. Diosc. 1, 104. 3, 18.]

'Ακανθικός, ἡ, ὄν, Spinosus, i. q. ἀκανθώδης ap. Theophr. Nam 6, 1. quæ dixerat ἀκανθώδη, statim post appellat ἀκανθικά. || 'Ακανθική appellatur et Lacryma helxines herbæ, jucundi saporis, quæ in summo hujus vertice continetur. Hanc non simpliciter ἀκανθικήν, sed μαστίχην ἀκανθικήν Plin. appellat 21, 16. Gorr.

'Ακανθήεις, ἦεσσα, ἦεν, in carmine, i. q. ἀκανθικός vel potius ἀκανθώδης in prosa, nt, ἀκανθῆεν * πετά-
λειον, Nicand. Th. [638. "Fabric. Bibl. Gr. 1, 21." Wakef. Mss.] Et ἀκανθῆς ap. Hes. idem. Nam ἀκανθῆς exp. ἀκανθῶδες. ["Jacobs. ad Meleagr. p. 10." Schæf. Mss.]

'Ακάνθινος, ὁ, ἡ, [imo ἰνη, ἰνον,] Spineus, E spinis factus, E spinis contextus, ut ἀκάνθινος στέφανος ap. Marc. et Joannem, Corona spinea, Corona e spinis contexta, qua fuit coronatus Servator noster. Quidam Spinosam coronam vertit, non discernens ἀκάνθινος, Spineus, ab ἀκανθώδης, Spinosus. Diosc. ἀκάνθινα ξύλα, Spinea ligna, Spinea materies. ["'Ακάνθινος ἰσπός, Malus navis e spina arbore, Herod. 2, 96." Schweigh. Mss. Glossæ: 'Ακάνθινος' Spineus. "'Ακάνθινον ἔλαιον, Casaub. ad Athen. 139." Schæf. Mss. De vestimentis acanthinis vide Schneider. Lex. Biel. Thes.]

* "Ακανθηρὸς, Jacobs. Anth. 8, 173." Schæf. Mss. "Aristot. H. A. 9, 37." Kall. Mss.]

'Ακανθεὼν, ὦνος, ὁ, ἡ, Spinetum, Senticetum, nomen περιεκτικὸν, ut a χαράδρα dicitur χαράδρεων. ET 'Ακανθὼν quoque trisyllabum pro ἀκανθεὼν, in VV. LL. habetur. Quod si recipiamus, tale esse dicemus, quale δαφνὼν a δάφνη. ["Eustath. 107, 13." Seager. Mss. Glossæ: 'Ακανθεὼν' Spinetum, Senticetum. 'Ακανθεῶνες' Dumeta. 'Ακανθὼν, ὁ τόπος' Dumetum, Vepreum, hæc Sentia.]

'Ακανθῶω, Spinosum s. Aculeatum reddo. Unde ἀκανθοῦμαι pass. Spinosus s. Aculeatus fio, vel sum, Spinis s. Aculeis horreo. Theophr. de lactuca syl-
vestri, Οριδακίνη τέ, τε φύλλον ἔχει βραχύτερον τῆς

ἡμέρου, καὶ τελειούμενον ἀκανθοῦται. Cicero ani-
malia spinis hirsuta vocat, quæ ἡκανθωμένα Græci
dicerent, ut opinor. ["Sext. Emp. 1, 50." Kall.
Mss. Theophr. H. P. 7, 6. "Koen. ad Greg. 243." Schæf. Mss. "Suid. v. Αἰμασίαις." Wakef. Mss.]
ET comp. 'Εξακανθῶ, pro eodem. Unde pass. 'Εξα-
κανθοῦμαι, quod Basil. metaph. usurpavit in Epist.
quadam ad Libanium, Μέμψεσι δέ τισι καὶ ἐγκλή-
μασι τὰ γράμματά σου ἐξηκάνθωτο, Accusationibus
quibusdam et criminationibus literæ tuæ tanquam
aculeis horrebant, vel, Tanquam spinis inhorresce-
bant, vel, Horridæ et asperæ redditæ erant.

'Ακανθίζω, Spinosum reddo, in activa signif. Ex-
ponitur et in neutra, Spinosus sum, Spinis horreo.
ET 'Εξακανθίζω, compos. contraria signif. q. d. Expi-
nare, i. Spinis privare, Spinus evellere. || Sed in
VV. LL. exp. etiam Aculeatum esse. "'Εξακαν-
θίζω, affertur pro Spinus evello; sed vereor ne
scribendum sit ἐξακανθίζω."

* 'Επακανθίζω, Leviter aculeatus, Spinis subhor-
rens. Theophr. H. P. 4. 'Ισχυρὰ γὰρ ἡ ῥίζα, καὶ οὐ
"πόρρω τῶν καλάμων, πλὴν ἐπακανθίζουσα. Διὸ καὶ ὁ
"κροκόδειλος φεύγει, μὴ προσκόψῃ τῷ ὀφθαλμῷ, τῷ μὴ
"ὀξὺ καθορᾶν. Bud." [Vide seq. voc.]

* Παρακανθίζω, Aliquantum spinosus s. aculeatus
sum. Theophr. H. P. 1, 16. de foliorum differen-
tiis, Τὰ δὲ καὶ παρακανθίζοντα καὶ ἐκ τοῦ ἄκρον καὶ
"ἐκ πλαγίων: cujusmodi esse dicit cum aliorum,
"tum τῆς πρίνου, τῆς βάτου καὶ παλιούρου. Repo-
nendum enim ita esse pro παρακανθίζοντα, hæc
"sequentia ostendunt, 'Ακανθῶδες δὲ ἐκ τῶν ἄκρων
"καὶ τὸ τῆς πύκης καὶ πίτυος καὶ ἐλάτης, ἔτι δὲ κέδρου.
"Sic Plin. 16, 24. Aculeata aquifolio et ilicum ge-
neri: pungentia pino, piceæ, abieti, larici, cedro.
"Alibi Theophr. ἐπακανθίζειν dicit, ut 3, 16. 'Ὁ δὲ
"πρίνος φύλλον ἔχει ἐπακανθίζον."

* 'Ακανθος, Echinus, s. Erinaceus, vel, ut alii,
Erinacei genus. Habet autem erinaceus aculeatum
totum fere corpus, unde et ab aculeis ac spinis
nomen accepit: ob quas etiam ἀκανθώνως ap.
Hes. appellatur. Sic et in illo versu, quem supra
citavi, videmus echinos appellatos καρποκόμωτας
ἀκάνθαις. Hesychio ἀκανθος est ζῶον ἐκ φυτῶν et
πτηνόν. Ubi post ζῶον deesse videtur aliquid. ET
compos. 'Ακανθόχοιρος in VV. LL. Echinus terrestis.

'Ακανθίων, ἰονος, ὁ, i. q. ἀκανθος, pro Echino.
'Ακανθίων iuquit Gal. τῶν κατὰ Τόπ. 1, (1.) Terrestris
erinaceus dictus est a Sorano, quod armatus sit ἀκάν-
θαις, Spinis. In VV. LL. ex Eodem citatur ἀκαν-
θίων ἐπίγειος, quem Hesych. ἐχίνον χερσαῖον nominat.

* 'Ακανθίς, Avis quæ Spinus a Gaza dicitur ap.
Aristot. item Ligurius. Virg. Georg. 3. Littoraque
halcyonem resonant et acanthida dumi. Ubi Serv.,
Per dumos vero [resouat] acanthis, quam alii lusciniæ
esse volunt, alii vero carduelem, quæ spinis et car-
duis pascitur, ut inde etiam ap. Græcos ἀκανθίς dicta
sit ἀπὸ τῶν ἀκανθῶν, Spinis, quibus pascitur. Hæc
Serv. Theocr. 7, (141.) "Αειδὼν κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες.
ET 'Ακανθίς adjunct. positum, ut quidam putant, vide
supra in 'Ακανθίς post 'Ακανθα. [Glossæ: 'Ακανθίς'
Carduelis.]

* 'Ακανθυλλίς eadem avis quæ et 'Ακανθίς, si Schol.
Theocr. fidem adhibemus. Is enim in illum Theocr.
versum hæc scribit, 'Ακανθίς δὲ ὄρνεόν ἐστι ποικίλον
καὶ λιγυρόν· καλεῖται δὲ καὶ ποικίλις διὰ τὴν χροιάν.
Quibus subjungit, ἀκανθίδα vocari a Theocr., quod,
ut Aristot. et Alex. testantur, διατρίβει ἐπ' ἀκανθῶν.
Et addit, Καὶ ἀκανθίδες ὄρνεα νεμόμενα ἐπ' ἀκανθῶν,
λέγονται δὲ καὶ ἀκανθυλλίδες, εἰσὶ ποικίλοι τὴν χροιάν·
ὄθεν καὶ ποικιλίδες λέγονται. In vulg. tamen Edit.
legitur hic ἀκανθιλίδες. Hesychio autem ἀκανθυλλίς
est Passeris species. Etymologico quoque ex Orione
ἀκανθίς vel ἀκανθυλλίς, est Passer qui spinis insidet.
In VV. LL. 'Ακανθυλλίς, Spinus avis, Aristot. de
Nat. An. 8, 3. 9, 13. ubi argatilis avis exponitur.
["Bast Lettre 83. ad Anton. Lib. 52. 76. Verh.
Valck. ad Adoniaz. p. 278." Schæf. Mss. Glossæ:
'Ακανθυλλίς' Carduelis.]

* 'Ακαλανθίς, ἰδος, ἡ, Suidæ et Hesychio εἶδος
"ὄρνεον μικροῦ, quod nimirum ἀκανθυλλίς quoque
nominatur, Latine Carduelis. Rursum Hesychio

“ἀκαλανθῖς ἐστὶ ταχέϊα κύων, Celer canis, *ὀνοματικῶς, A
 “inquit: ut Suid. etiam ἀκαλανθίδα vocari dicit τὸν
 “κύνα, forsā παρὰ τὸ αἰκάλλειν τοὺς γνωρίμους,
 “ὑλακτεῖν δὲ τοὺς ξένους, Quod cauda abblandiatur
 “notis, peregrinos autem allatret. At in Lex. meo
 “vet. legitur Ἀκαλάνθης κύων: diciturque esse for-
 “tassis insignis canis nomen, παρὰ τὸ ἀκαλὸν θεῖν.
 “Apud Etymol. Ἀκαλάνθης et Ἀκαλάνθεια pro
 “eodem. Vide et Ἀκαμύθιος. At pro ἀκαλακανσίρ,
 “quod, Hes. teste, est ἀκανθυλλῖς παρὰ Λάκωσιν, series
 “alphabetica innuit scribendum Ἀκαλακανσίρ.”
 “[Valck. ad Adonias. p. 278. Muncker. ad Anton.
 Lib. p. 65. Verh. Aristoph. Pac. 1078. Canis, Valck.
 ad Phalar. p. xv.” Schæf. Mss.] “Ἀκαμύθιος, Etym.
 “et Lexico meo veteri, e Methodio, ὁ κύων, παρὰ τὸ
 “αἰκάλλειν τοὺς ἰδίους δεσπότης.”

¶ Ἀκανθίας, ου, ὁ, Cicadæ species, ut ait Hesych.
 At Suid. negat Cicadæ speciem esse ἀκανθίαν, tra-
 ditque esse ejus epithetum ex eo, quod ἐν ἀκάνθαις,
 Inter spinas, canat. ΕΤ Ἀκάνθιος Etym. est
 itidem Species cicadæ. In VV. LL. Ἀκάνθιος τέττιξ, B
 Proverb. in mutos, musices ignaros atque indoctos,
 ἐπὶ τῶν ἀφώνων καὶ ἀμούσων, quod cicadæ ἀκάνθιοι
 dictæ, minime sint vocales, sed mutæ. ¶ Ἀκανθίας,
 Spinax piscis, ap. Aristot. de Nat. Anim. 6, 10, 9,
 37. ἀκανθίαι καὶ γαλεοί, Spinaces et mustelli. Sic
 interpres. Vide et Athen. 7, [43. “Phrynich. Ecl.
 43. Jacobs. Anth. 7, 121.” Schæf. Mss. Oppian. H.
 1, 380. Ælian. H. A. 10, 44. J. Poll. 1, 247.]

“Ἀκανος, ὁ, ἡ, i. q. ἀκαῖνα et ἀκανθα, ejusdemque
 “originis, nimirum παρὰ τὴν ἀκὴν. Spina enim, quæ
 “hisce vocabulis declaratur, acuta est. Hesych.
 “duobus in locis oxytonus scribit, et Eurip. Troad.
 “ita nominare ait τὴν ῥάχιν τῶν σφονδύλων τοῦ ἰχθύος,
 “Dorsum piscis horridum spinis, s. Spinis quibus
 “dorsum piscis horret, addens tamen esse etiam
 “κανθάρον εἶδος. ¶ Ἀκανος, est etiam Herba quæ-
 “dam s. Frutex spinosus et aculeatus. Unde et
 “inter ἀκανθώδη et φυλλάκανθα numeratur a Theo-
 “phr. H. P. 6, 1. necnon 1, 16. in hoc enim
 “posteriore loco ἀκανος reponunt pro ἀκανθος. C
 “Plin. 22, 9. Sunt qui et acanon eryngio ascribant,
 “spinosam brevemque ac latam herbam, spinisque
 “lterioribus. Bibliorum interpretes verterunt Car-
 “duum, sed male. Perperam item Gesnerus ἀκανον
 “et ἄκινον confudisse dicitur. Nam ἄκινος s. ἄκονος
 “alia est Planta Dioscoridi, et Latine a nonnullis
 “vocatur Ocimastrum. ¶ Ἀκανος, dicitur etiam
 “Illud quod veluti malum extuberat in carduorum
 “genere: ἡ ἀκανθώδης κεφαλὴ, quam ἔχινον vocat
 “Diosc. Theophr. H. P. 6, 4. Ἀπὸ δὲ τῆς ῥίζης μέσης
 “ὁ σπερματικὸς ἀκανος ἐπιτέφκεν, ὥσπερ μῆλον, quem
 “ἀκανον μοχ ἀκανθαν vocari ait. Derivatur hinc
 “Ἀκανικὸς, Acanicus, h. e. Qui acani est, vel Qualis
 “est acani. Theophr. H. P. 4, 7. Ὁμοία τοῖς τῶν
 “ἀκανθῶν φύλλοις τῶν ἀκανικῶν, Foliis spinarum
 “acanicarum. Item Ἀκανώδης, q. d. Acanaceus,
 “Speciem acanigenens, s. Qui ex acanigenere est, ut,
 “cum planta aliqua esse ἀκανώδης dicitur. Necnon
 “DEMIN. Ἀκάνιον, quod Hesychio est ἀκάνθιον,
 “Spinula. Denique et VERBUM Ἀκανίζω, signi-
 “ficans Acanum imitor, Acani speciem gero. Theo-
 “phr. H. P. 7, 4. de chamæleonte herba, Ὁ μὲν γὰρ
 “* ἀφυλλάκανθος ὢν, ἀκανίζει, Acanum imitatur, cum
 “tamen sit ἀφυλλάκανθος, ἀκανος autem φυλλάκανθος.
 “Perperam tamen ibi scriptum κακανίζει.” [Ἀκανος,
 Biel. Thes. Sprengel. Hist. Rei Herb. 100. Ἀκανώδης,
 Theophr. H. P. 6, 4.]

“ἈΚΑΠΙ, Animalculum omnium minutissimum,
 “colore albo, solens innasci ceræ et caseo inveteratis.
 “Meminit ejus Aristot. H. A. 5, 32. Ἀκαπὶ appellant
 “etiam nonnulli Animalculum illud, quod cuti
 “humanæ innascens, ei maximos ingenerat pruritus.”
 “[Ad Il. 9, 378.” Schæf. Mss.]

“Ἀκαρνα, ἡ, Acarna, genus suffruticis ap. Theo-
 “phr. H. P. 6, 3. 4. pro quo nonnulli reponendum
 “censent ἄκορνα. Hesychio ἄκαρνα est δάφνη, Laurus.
 “Acarne autem a Plin. numeratur inter pisces
 “marinos 32, 11. forsā idem cum eo pisce, qui ab

“Athen. 7. vocatur Ἀκαρνάν.” [Schneider. Lex. v.
 Ἀκάρναξ.] “Alioqui Ἀκαρνάν est ἔθνικὸν vocabulum:
 “unde Ἀκαρνανία dicitur Regio, quam habitant A-
 “carnanes, et fem. gen. Ἀκαρνανίς, s. γυνή, femina
 “oriunda ex ea regione, ut annotat Steph. B. Reperitur
 “et Ἀκαρνίς pro Ἀκαρνανίς χώρα s. Ἀκαρνανία, ut
 “ap. Athen. 2. Περὶ Λάμψακον ἐν τῇ Ἀκαρνίδι. Sic
 “enim scribendum, non Ἀκαρνίδη.”

“Ἀκάρναξ, Hesychio λάβραξ, Lupus piscis.”
 [Schneider. Lex. v. Ἀκάρναξ.]

“Ἀκαρσύας, Hesychio ὁ ἀνίκητος, Insuperabilis,
 “Invictus.”

“Ἀκαστος, Hesychio est ἡ σφένδαμνος, Acer arbor.
 “Est alioqui et Nomen proprium.”

ἈΚΑΤΟΣ, ὁ, (ῥ), Genus navigii actuarii, quod
 probari possit hoc Bassi versu in Anthol. Ληθαίης
 ἀκάτοιο τριηκοσίου ὅτε ναύτας Δεύτερον ἔσχ' αἰδῆς
 πάντας ἀρηϊφάτους. Sed ap. Herod. est Navis one-
 raria, in Polymnia scribentem, Καὶ τοὺς ἐν τοῖσι ἀκά-
 τοισι σιταγωγοῖσι ἐόντας, In acatis frumentariis. Qui-
 dam Poëta ap. Athen. 1. φορηγούς videtur ἐπιθετικῶς
 appellare ἀκάτους, dicens eorum inventores Caras
 fuisse: Φορηγούς δ' ἀκάτους Κᾶρες ἁλὸς ταμίαι.
 ¶ Bayfius de Re navali, Ἀκατος etiam dicitur a Thuc.
 et Luc. de Ver. Narr. (1, 5.) Qui agebatur velis
 potius quam remis, Καὶ τὴν ναῦν (ἄκατος δὲ ἦν) ὥς
 πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατύνάμην, Et navem
 quæ acatus erat, ut ad longam sævamque navigati-
 onem ferendam esset idonea, armandam instru-
 damque curavi. Et paulo post subdit, Καὶ οὐκ ἔτι
 οὐδὲ στείλαι τὴν ὁδόνην δυνατόν ἦν ἐπιτρέψαντες οὖν
 τῷ πνεύματι, Neque amplius contrahere vela in
 potestate nostra erat. Thuc. 7. Μάλιστα τριήρεσι
 πλαγίαις, καὶ πλοίοις καὶ ἀκάτοις, ἐπ' ἀγκυρῶν ὁρμί-
 ζοντες. Hactenus Bayfius. ¶ Ego autem obser-
 vavi, quod a nemine annotatum reperi, poëtas
 Græcos ut plurimum Charonti dare ἀκατον. Her-
 mesianax ap. Athen. 13. Ἐνθα Χάρων ἀκοὴν
 ἔλκεται εἰς ἀκατον Ψυχὰς οἰχομένων, ubi mendum
 videtur subesse voci ἀκοὴν. Sic Bassus in Anthol.
 Ληθαίης ἀκάτοιο, κ. τ. λ. nam modo h. l. citavi. Sic
 Antiphil. Byz. ad Charontis cymbam alludens,
 Πλώση ἐπ' οἰκείης εἰς αἰδὴν ἀκάτον. Alia testimonia
 mihi nunc non succurrunt. Videndum est autem
 an ἀκατον Charontis dixerint pro eo, quod Latini in-
 terdum dixerunt Charontis cymbam, Græci Χάρωντος
 σκάφος vel σκαφίδιον.

ἈΚΑΤΟΣ, Genus poculi metaphorice sic dicti a ma-
 gnitudine vel a concavitate. Eust. scribit esse φιάλην
 πλοιοειδῆ, Phialam navigii formam habentem. Quæ
 autem ea esset, lege ap. illum.

[“Ἀκατος, Athen. 28. Ruhnck. Ep. Cr. 285. Kop-
 piers. Obs. 31. Valck. Anim. ad Ammon. 125. Diatr.
 273. Wakef. S. C. 2, 13. ad Charit. 281. Herod.
 592. Thom. M. 931. Huschk. Anal. 228. ad Lucian.
 2, 73. Genus veli minoris, Porson. Med. 21. a.”
 Schæf. Mss. Pind. Nem. 5, 5. Pyth. 11, 62.]

ἈΚΑΤΙΟΝ, Parva acatus. Est enim demin. ab ἄκατος.
 Thuc. (4, 67.) Ἀκάτιον ἀμφηρικὸν, ὡς λησταί, ἐκ
 πολλοῦ τεθεραπευκότες τὴν ἀνοξίαν τῶν πυλῶν,
 ἀνέθεσαν [εἰώθεσαν, hodie legitur,] ἐπὶ ἀμάξῃ, πείθον-
 τες τὸν ἄρχοντα, διὰ τῆς τάφρου κατακομίζειν τῆς νυ-
 κτὸς ἐπὶ τὴν θάλασσαν καὶ ἐκπλεῖν, interpr. Bayfio,
 Acatium ambireme, ceu prædones, multo antea
 aucupantes facultatem aperiendarum portarum im-
 posuerunt currui, quo nocte intempesta, permissu
 magistratus, per fossam transportarent ad mare.
 Quem in locum annotat Schol. ἀκάτιον ἀμφηρικὸν esse
 Navigiolum, quod utrimque remis ducatur, in quo
 unusquisque remigum binos remos agat. Idem Bay-
 fius alio loco annotat Strab. ἀκάτια pro Prædatoriis
 navigiis posuisse, ita scribentem, 11. Ζῶσι δὲ ἀπὸ
 τῶν κατὰ θάλατταν λησθηρίων, ἀκάτια ἔχοντες λεπτά,
 στενά καὶ κοῦφα, ὅσον ἀνθρώπους πέντε καὶ εἴκοσι δεχό-
 μενα, σπάνιον δὲ, τριέκοντα δέξασθαι τοὺς πάντας δυνά-
 μενα, A latrociniis, quæ in mari factitant, vitam tole-
 rant, acatia habentes levia, angusta et velocia, quæ
 vix vectores vigintiquinque recipiant: rarum autem
 est ea posse in totum triginta capere. Videtur autem

Bayfius hoc potuisse confirmare, videlicet ἀκατίῳ pro prædones etiam uti consuevisse, e Thuc. loco modo citato, ubi dicit, ἀκάτιον ἀμφηρικόν, ὡς λησταί, &c. Idem Bayfius non probat, quod Valla Navigium actuarium reddit. Quanquam Hermolaus quoque navigii actuarii genus fuisse tradit, auctores esse dicens cum alios omnes fere historicos, tum vero Plutarchum. Ego vero, si actuariæ naves generaliter esse dicantur, cum Nonio, celeres, ita vocatæ quod cito agi possent, ἀκάτιον Actuariam navem, s. Actuarium navigium non male reddi crediderim: aut, ut formam deminutivam exprimamus, Actuariolum, vel, cum Cicerone, Actuariam minutum. Bud. Actuarias naves a Latinis dici putavit quæ remis agerentur, non tantum velis. Certe ἀκάτιον non solum velis solitum agi, ut apparet e Xenoph., Καὶ τοῖς ἀκατίοις δὲ, καὶ εἰ ἔφορον πνεῦμα εἶη, ὀλίγα ἐχρήτο, sed et remis, e Thuc. loco modo citato manifestissimum est. Quidam ἀκάτιον esse voluerunt quod Galli Brigantin vocant, quod proprie sonat Navigiolum velox et expeditum quo prædones utuntur; eos enim appellamus Brigands: et quidem ἀκάτιον etiam appellari Prædatorium navigium, e Strab. loco patuit paulo ante. || Quod autem scribit Bayfius ἀκάτια etiam quædam fuisse maxima, et ad id probandum hunc e Polyb. 1. locum affert, Παρεσκεύαζον δὲ καὶ τὰ περιλοιπῇ τῶν πλοίων, τριήρεις καὶ πεντηκοντούρους καὶ τὰ μέγιστα τῶν ἀκατίων, in hoc vero ne fallatur vereor. Neque enim dicit Polyb. καὶ τὰ ἀκάτια, τὰ μέγιστα ὄντα: sed τὰ μέγιστα τῶν ἀκατίων, Quæ ex acatiis erant maxima, vel Maxima quæque acatia. Ut si quis scripsisset apparari cum aliis navigiis etiam maximas quasque cymbas, esse cymbas maxima etiam navigia, nequaquam inde colligeremus. Siquidem per maximas quasque cymbas intelligeremus eas, quæ inter ceteras maximæ essent, vel Quæ præcipuæ essent magnitudine, s. Quæ ceteras magnitudine excederent. Sic et maximas quasque fornicas dicere quis possit, non intelligens tamen fornicas maxima esse animalia.

Ἀκάτιον, inquit Hesych. Velum acatii, aut, Princeps qui civitatem gubernat, aut Judex, aut Magnum velum, aut Navis, s. Navigium. Est etiam Phiala, ideo fortasse quod rotundo navigio sit similis. Hæc Hesych. Harum autem signiff., quarum quædam metaphoricæ sunt, exempla desiderantur.

[Ἀκάτιον, Cymba, Gl. Agathias 3. p. 97. Νῆες φορτίδες μετεώρους εἶχον τὰς ἀκάτιους καὶ ἀμφ' αὐτὰ ἤδη πονεῖ τὰ καρχήσια τῶν ἰστών ἀνιμθηθείσας. Lucian. 6. p. 280. "Ἄνεμος ἐμπίπτων τῇ ὀθόνη καὶ ἐμπιπλὰς τὰ ἀκάτια. "Thom. M. 931. Brunck. Aristoph. 1. p. 9. Kuster. Aristoph. 237. a. Velum, quo olim utebantur, ubi magna cursu celeritate opus erat, Schneider. Bibl. Philol. 1, 157. ubi laud. Mori Ind. ad Xenoph. Hist." Schæf. Mss.]

Ἀκάτιος, inquit J. Poll., ὁ μέγας καὶ γνήσιος ἰσὺς, Magnus et proprius, ad verbum Germanus, malus: ὁ δὲ κατόπιν, ἐπίδρομος ὁ δὲ ἐλάττων, δόλων, Qui autem est retro, ἐπίδρομος, at minor, δόλων. Ita quidem accipiendo ἰσὺν pro Malo; sed Hermolaus ἰσὺν pro Velo accipit: ita scribens, Est enim Acatium navigii genus actuarii: auctores Plut. et omnes fere historici. Pollux quidem velum in navi maximum Acatium vocari tradit; sicut minimum, dolonem; tertium vero quod retrorsum panditur, epidromon. Ubi ἰσὺς Malum significet an Velum, dicetur in explicatione ipsius vocis, suo loco. Hesych. certe præter signiff. modo ex eo descriptas, vult ἀκάτια esse etiam Calceamenti genit: item τὰ μεγὰ ἀρμενα. Et Suid. δόλωνας esse scribit τὰ μικρὰ ἰστία. || Notandum est interim et hoc ἀκάτιος ex J. Poll. poni, non ἀκάτιον, quamvis non distinguat Hermolaus, ejus locum proferens. Hesych. certe pro omnibus signiff. neutrum genus ponit.

ἈΚΕΟΜΑΙ, f. ἔσομαι, et ἵσομαι, unde ἄκημα, Sano, Medicor, Medeor: ut Il. Π. (523.) Ἀλλὰ σύ περ μοι ἄναξ τόδε καρτερὸν ἔλκος ἄκεσαι, Ulcus hoc sana, Ulceri huic medere, vel Medicinam adhibe. Ibid. (28.) ἱητροὶ—"Ἐλκε' ἀκεῖόμενοι, posito ἀκεῖόμενοι

A pro ἀκεόμενοι, pleonasmo literæ ι. Apoll. R. 2, (155.) ἔλκεα τ' ἀνδρῶν οὐταμένων ἀέοντο. Rursum Hom. dicit ἀκεῖσθαι δίψαν, Il. X. (2.) πίοντ', ἀέοντό τε δίψαν, ad verbum, Sanare sitim, pro Sedare s. Restinguere sitim, quasi videlicet sitis sit morbus.

Ἀκεῖσθαι, Mederi, metaphorice. Herod. (3, 16.) Οὕτω δὲ ἀκεόμενος τὰ ἐπιφερόμενα. Quæ exponuntur, Rei venturæ medens. Sic enim dicitur ut et ἰᾶσθαι pro Incommodo cuiquam mederi, aliquo videlicet salubri consilio, aut alio modo: ut Od. K. (69.) ἄλλ' ἀκέσασθε, φίλοι, δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν. Il. N. (115.) Ἀλλ' ἀκέωμεθα θάσσον' ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν, Potest tamen et aliter accipi, ut dicam in Ἀκεστούς. Idem Herod. (3, 40.) Ἦν τε μὴ ἐναλλάξ ἤδη τῶπὸ τούτου αἱ εὐτυχίαι τοι αὐταῖσι πάθαισι προσπίπτωσι, τρώψ' τὰ ἔξ ἐμεῦ ὑποκειμένῳ ἀκέο. || Capitur et pro Expiare ap. Plat. Pol. 2. Θυσίας τε καὶ ἐπιφθὰς εἶτε τι ἀδίκημά του γέγονεν αὐτοῦ ἢ προγόνων, ἀκεῖσθαι, Mederi sceleribus, i. e. Scelera expiare. Nam scelera ex animi morbo proveniunt: eorum igitur expiatio veluti medicina est.

Ἀκεῖσθαι, Sarcire, Resarcire. Aristot. de phalangio, Πάλιν ὁρμῇ πρὸς τὴν θήραν, ἀκεσαμένη πρῶτον τὸ διερρώγος. Atque ut hic Aristot. dixit ἀκεσαμένη τὸ διερρώγος, ita Lucian. ἀκεῖσθαι τὰ διερρώγος. Sic enim ἐν Δραπέταις scribit, Ἀθῆς ἀκεῖσθαι τῶν ἱματίων τὰ διερρώγος, Rursum vestimenta rupta sarcire. Idem, Μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. || Item, Ἀκεῖσθαι, Sarcire, metaphorice. Xen. Ἀπορίας τῶν φίλων τὰς δι' ἄγνοιαν ἐπεῖρατο γνῶμην ἀκεῖσθαι, Damna, quæ amici in re familiari passi erant ex ignorantia, sarcire consilio conabatur.

Ἀκέω etiam inveniri testatur Hesych., qui ἀέουσι exp. θεραπεύουσι. A quo ἀκεῖσθαι interdum passive accipitur, pro Sanari. Item pro Sarciri. Νόσον δὲ ἀκεσθείσης ap. Pausan., Sanato autem morbo. Et Hes. ἀκεόμενα exp. θεραπευόμενα.

"Ἀκεῖω, Ionica et poetica epenthese τοῦ ι dicitur pro ἀκέω. Ἀκεῖομαι, Ionica et poetica epenthese τοῦ ι, dicitur pro ἀκέομαι, unde particip. ἀκεῖόμενος, "quod Hesych. exp. et ῥάπτοντα et ἰώμενον, procul dubio respiciens ad h. l. Od. E. (383.) Νῆας ἀκεῖόμενον τὰς οἱ ξυνέαζαν ἅελλαι, Resarcientem naves, vel etiam metaphorice Medentem navibus. "In propria autem medendi signif., Il. Π. (28.) "Τοὺς μὲν τ' ἱητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπέπονται ἔλκε' ἀκεῖόμενοι. Rursum metaph. Apoll. R. 4., (1081.) "dicit, κακῶ κακὸν—ἀκεῖόμενῃ, pro θεραπεύουσα καὶ "ἰωμένη, ut Schol. exponit: qui tamen et passive "exposuerat ῥωννυμένη, ut Suid. quoque ἀκεῖόμενος "affert pro θεραπευόμενος."

["Ἀκέομαι, ad Timæi Lex. 114. Thom. M. 27. et n.: it. 25. 876. Phrynich. Ecl. 32. ad Lucian. 1, 341. ad Charit. 256. Bergler. ad Alciph. p. 58. ad Herod. 418. Jacobs. Anth. 7, 269. Bentl. ad Callim. p. 316. Heyn. Hom. 4, 623. 5, 291. 6, 389. 7, 142. 8, 236. Heindorf. ad Plat. Gorg. p. 4. Act., Boissonad. in Philostr. 507. De constr., Epigr. adesp. 162. b. Heyn. Hom. 7, 232. Ἀκούμενος ἱμάτια, Thom. M. 25. et n. Τινὰ νόσου, Valck. Oratt. 330. Cum duplici accus., Dawes. Misc. 151." Schæf. Mss. Ἀκεῖσθαι δίψαν, Philo J. 631. Lucian. 1, 481.: ὑποδήματα, Clem. Alex. 281. Pind." Wakef. Mss. "Ἀκεῖσθαι ἀπορίας, Xen. Mem. 2, 7, 1. Æschin. Dial. 3, 15. Τὰ παθήματα πόνοις ἀκεῖται τοῖς δυναμένοις καθικέσθαι τῆς ψυχῆς, ubi corrupte legitur ἀρκεῖται." Schneider. Lex.] "Ἀκάσασθαι τὴν ἀμαρτάν, λέγεται ap. Herod. 1, (167.) forsitan pro ἀέσασθαι, Mederi delicto, h. e. Expiare scelus." ["Notione primitiva, propria, ἀκέσασθαι ψώρην ἀνδράσι καὶ ἱπποῖς, 4, 90." Schweigh. Mss.] "Ἀκίμενοι, ap. Hesych. legitur, exponiturque ἰώμενοι, et dicitur "metaphoricum esse ἀπὸ τοῦ θεραπεύειν. Sed pro eo "scr. ἀκεῖόμενοι." [Glossæ: Ἀκέσασθαι Reconcinare.]

Ἀκεσμα, τὸ, ET Ἀκεσμός, ὁ, Sanatio, Medicatio, Medela. Hesych. ἀκέσματα exp. ἱάματα, et ἀκεσμόν, θεραπείαν, ἱατρειάν. Exponitur et ὑγίασμα, Sanitatis recuperatio, uno verbo, Convalescentia, si Latine dici posset. Fit a præt. pr. pers. ἤκεσμαι.

[“*Ἀκέρμα*, Heyn. Hom. 7, 69. Wolf. Proleg. in Hom. 242. Jacobs. Anim. 89. *Ἀκέρμους*, ad Mœrin 79.” Schæf. Mss. Æsch. Prom. 481. Pind. Pyth. 5, 86.]

Ἀκέρμιος, ὁ, ἡ, Sanabilis, i. q. *ἀκέρμιος*. Hesych. *ἀκέρμιον* exp. *ἰάσιμον*. Et ut ab *ἄκεις* fit *ἀκέρμιος*, sic ab *ἄκσμα* fieri *ἀκέρμιος* dicemus: nisi forte depravate legitur ap. Hesych. *ἀκέρμιον*.

Ἀκημα, τὸ, i. q. *ἄκσμα*, s. *ἀκέρμους*, s. *ἄκεις*, aut *ἄκος*, quorum illa duo hic præcedunt, hæc sequuntur. Il. O. (393.) ἐπὶ δ' ἔλκει λυγρῷ Φάρμακ', *ἀκήματ' ἔπασσε μελαινῶν ὀδυνῶν*, Remedia. Fit autem *ἄκημα* tanquam a fut. *ἀκήσω*, cum præcedentia omnia verbalia ab *ἀκέσω* fiant: sicut et quæ sequuntur composita. Verbi *ἀκῶ ἀκέσω*, inquit Eust., videtur futurum esse per *η* etiam: ut apparet ex *ἀκήματα* significante *θεραπεύματα*, nam ab *ἀκῶ ἀκήσω* fit *ἄκημα*. Quod tamen Eustathii dictum non ita intelligendum est quasi *ἄκημα* immediate formetur a fut. habente *η*, sed illud *η* futuri in præterito quoque poni, s. usitato, s. inusitato, a quo formatum sit *ἄκημα*: quemadmodum ab *ἤκεμαι* habente *ε* futuri *ἀκέσω*, vel potius *ἀκέσμαι*, formantur *ἄκσμα* et *ἀκέρμους*. [“Il. O. 394. Wakef. Trach. 554. Heyn. Hom. 7, 69.” Schæf. Mss.]

Ἀκείσις, ἡ, i. q. *ἄκσμα* s. *ἀκέρμους*, ab *ἤκεσαι* formatum. Erotian. ap. Hippocr. *ἀκείσις* exp. *ἰάσεις*. Sed *ἀκείσις* ibi legitur tanquam ab *Ἀκεία*. Exp. etiam *ὑγίασμα*, Valetudinis recuperatio, ap. Plut. Lycurgo. [Hippocr. 3, 17, 17, 7, 18, 8, 38, 19, 13. “Ad Thom. M. 28.” Schæf. Mss. “Schol. Pind. Pyth. 5, 85. Ælian. Anim. 513. Zosim. p. 98.” Wakef. Mss. “Herod. 4, 109. *ἀκεῖν ὑστερέων*, Curationem uterorum: τὰ ἐς ἄκεῖν φέροντα, 4, 90.” Schweigh. Mss.]

Ἀκείμιος, ὁ, ἡ, Sanabilis, Medicabilis, *ἀκείσος*. || Item Valens ad sanandum. [“Stob. p. 20.” Wakef. Mss. Maxim. de Electt. 149. Plut. 9, 766.]

Ἀκείσιος dicitur Apollo quasi *ἀκείμιος*, a facultate sanandi, qua præditus est. Nam et arti medicæ præesse fertur.

Ἀκείμβροτος, ὁ, ἡ, Mortales sanans. Orph. de Lap. (8.) filium Apollinis *ἀκείμβροτον* appellat. Ex *ἀκείαι* et *βροτὸς*, inserto *μ*, ut in aliis ex *βροτὸς* compositis. [“Fabric. Bibl. Gr. 2, 652.” Wakef. Mss.]

[* *Ἀκείσινον* πῖαρ, Anal. 2, 149. e Schneideri emend., Morbos sanans.]

Ἀκείπιονος, ὁ, ἡ, Sanans laborem, ad verbum, ut sit quasi Corroboratorius. Linguam nostratem sequendo Confortativus. Scribitur interdum *ἀκεσσίπινος* duplici *σσ*, metri gratia. [“Nonn. Metaphr. Jo. 11, 99. Dionys. 7, 86, 12, 267.” Wakef. Mss.]

[* *Ἀκασφόρος*, ὁ, ἡ, Remedium afferens, Salutaris. Eur. Ion. 1005. Astydamos ap. Athen. 40. “Jacobs. ad Anthol. 1, 1, p. 22. **Ἀκασφορία*, (ἡ,) Wessel. Probab. 338. ad Charit. 754.” Schæf. Mss. Maxim. de Electt. 167-8.]

Ἀκασῶδυνος, ὁ, ἡ, Sanans dolores. Ex *ἀκέσαι* et *ὀδύνη*, verso *ο* in *ω*, ut fit in aliis multis ex *ὀδύνη* compositis. *Ἀκασῶδυνον*, θεραπευτικὸν τῶν ὀδυνῶν, Suid. De Hippocr. quidam loquens, dixit, *Οὔτος πατὴρ ὕγείας, οὔτος σωτὴρ, οὔτος ἀκασῶδυνος*. [Epist. Hippocr. 523=1272. “Huschk. Anal. 277.” Schæf. Mss.]

“*Ἀκεσον*, Hesych. affert pro *ἄπονον*. *Ἀκεσῶς* autem et *Ἀκεσῶ*, Nomina propria sunt, illud viri, hoc mulieris.” [“*Ἀκεσῶ*, Jacobs. Anth. 10, 295. T. H. ad Plutum p. 235. Valck. Diatr. 291.” Schæf. Mss.]

Ἀκεστός, (ἡ, ὄν,) ex *ἤκεται*, tertia præteriti, ut *ἄκεις*, a sec. *ἤκεται*, *ἄκσμα* et *ἀκέρμους* a pr. *ἤκεμαι*, Sanabilis, Medicabilis, i. q. *ἀκέρμιος*. Erotian. ap. Hippocr. *ἀκεστὰ* expl. *ἰάσιμα*. Potest vero *ἀκεστός* reddi etiam Sanatu facilis. Nam *ἀκεσταὶ* Hesych. exp. *εὐίατοι*. || Apud Hom. *ἀκεσταὶ* exp. *εὐδιόρθωτοι* ab Eust., in Il. N. (115.) *Ἄλλ' ἀκῶμεθα θᾶσσον ἀκεσταὶ τοὶ φρένες ἐσθλῶν*, Faciles emendatu sunt mentes virorum virtute præditorum. Videtur autem, ut exponitur *ἀκεσταὶ*, sic et *ἀκῶμεθα* exponi debere, quod tamen in brevibus Scholiis non est observatum; in iis enim exponitur ita h. l., Sed errori s. peccato

a medeamur; virorum strenuorum mentes faciles sunt sanatu, i. e. facile in melius convertuntur. Ita illic: at si exponendum sit *ἀκῶμεθα* eodem sensu quo *ἀκεσταὶ*, existimo *ἀκῶμεθα* perinde esse ac si quis diceret, Sed hanc animorum infractionem et demissionem sanemus. Nec tamen nego posse alio *ἀκῶμεθα*, alio *ἀκεσταὶ* referri. “*Ἀκέται*, ap. Hesych. “legitur, expositum *ἐπίατοι*, *ἀκατάλλακτοι*, sed perperam; scribendum enim: *Ἀκεσταὶ* *εὐίατοι*, *εὐκατάλλακτοι*, ut e præcedentibus liquet, ubi exp. hoc “Homicum, *ἀκεσταὶ φρένες ἐσθλῶν*.” [“Ad Il. O. 203. Heyn. Hom. 6, 389.” Schæf. Mss. “*Ἀκεστὸν πρᾶγμα*, Res reparabilis, ubi error quoquo modo corrigi possit, Reisk. ad Antiph. p. 754.” Seager. Mss. Hippocr. 493, 26.]

[* “*Ἀκεστήρ*, (ἦρος, ὁ,) i. q. *σωφρονιστής*, Moderator, Corrector, Soph. Ed. C. 713.” Seager. Mss.]

Ἀκεστής, οὗ, ὁ, Sanator, Medicator, Medicandi peritus, Medicus. Apud Eust. *ἀκείστης* habetur cum acuto in penultima, scribentem e vet. Gram. Phryges Medicum ita appellare. Apud Suid. legitur *ἀκείστας*, itidem *παροξυτόνως*, ut sit a Dorice pro *ἀκείστης*: fortasse quod ap. quempiam Dorica utentem dialecto scriptum ita reperisset. Volunt tamen quidam, sequentes eum, qui voces collegit, diversum pro diversa significatione accipientes accentum, *ἀκεστής* pro Medico scribi *ὀξυτόνως*, at cum est nomen proprium, *ἀκείστης*, *παροξυτόνως*.

Ἀκεστής, Sartor. Xen. K. Π. 1. “Ὅσπερ ἱματίων ραγέντων εἰσὶ τινες ἀκεσταὶ, οὕτω καὶ ἱατροὶ, ὅταν τινὲς νοσήσωσι, τότε ἱῶνται τούτους, Ut sunt vestimentorum ruptorum quidam sartores, sic et medici, cum aliqui iu morbum inciderint, tunc illis medentur. Quo tamen in loco vetera nonnulla exemplaria non *ἀκεσταὶ*, sed *ἡτήται* habent. Sed si *ἀκείστριαν* dicere oportet, non *ἡπήττριαν*, et *ἡπήσασθαι* prorsus est barbarum, nequaquam hic exempl. illis adhibere fidem debemus.

Ἀκεσταὶ vocantur etiam Vehicula quædam Sicula, a quadam Siciliæ urbe. Fortasse autem *ἀκείσται* potius scribendum est ap. Hes., quamvis duobus locis *ἀκεσταὶ* in ejus exempl. legatur; nam ap. Steph. B. est *Ἀκείστη* urbs Siciliæ. Et *Ἀκεστis*, ἴδος, ἡ, Fornacis ferreæ genus, ἐν ἧ καμινεύεται ὁ χαλκός, ut habet Diosc. 5, 84. Is enim postquam dixit, *Γεννᾶται δὲ ἡ καδμεία ἐκ τοῦ χαλκοῦ καμινουμένη, προσιζανούσης τῆς λιγνύος τοῖς τοίχοις καὶ τῇ κορυφῇ τῶν καμίνων*, subjungit, *Εἰσὶ δὲ αὐταὶ σιδηραὶ παμμεγέθεις, ὑπὸ τῶν μεταλλουργῶν καλούμεναι ἀκεστίδες, κατὰ κορυφὴν συνημμέναι, κ. τ. λ.* Quæ postrenia verba ita vertit Ruellius, Prægrandes autem ac ferreæ sunt rudes ab officinis appellatæ Akestides, per summa fastigia connexæ, etc. Marcellus quoque, ut in VV. LL. refertur, *ἀκεστίδας* esse tradidit Virgas veluti axes transversas aut regulas, qua voce Græci ab Aesta Siciliæ civitate plostelli genus axibus hujusmodi compactum vocabant. At ego satis mirari nequeo qui factum fuerit, ut hi interpretes non viderint αὐταὶ ad præcedens *καμίνων* referri, ut sit αὐταὶ αἱ κάμινοι.

[“*Ἀκεστής*, Valck. ad Il. 22. p. 61. Thom. M. 25. et n.: 27. ad Phrynich. Ecl. 4. ad Lucian. 1, 341. *Ἀκείστης*, *ἀκεστής*, Phrynich. Ecl. 32. **Ἀκεσταῖος*, Porson. Or. 1427. Monthly Review, Jan. 1799. p. 90.” Schæf. Mss.]

“*Ἀκεσταὶ*, Hesychio sunt non solum οἱ ὄχοι, “*Σικελικὰ ὀχήματα*, sed etiam *εὐίατοι*, Facile sanabiles. Sed hoc posterius *ἀκεσταὶ* est fem. plurale “masculini *ἀκείστας*.” “*Ἀκείστας*, Suidæ i. q. *ἀκείστωρ*, ἱατρός, Medicus. Sed forsitan scribendum “*oxytous ἀκεστὰς*, ut sit *Doricum* pro *ἀκεστής*.”

Ἀνήκεστος, ὁ, ἡ, Insanabilis, Immedicabilis, ut *ἀνήκεστον νόσημα*, Morbus insanabilis, *ἀνίατος*. Dicitur et *ἀνήκεστος* διαφορά a Plut. Pericle, et ὀργὴ *ἀνήκεστος* ab Eodem iu Coriolano, Dissidium et ira quibus nullum adhiberi remedium potest. Ego *ἀνήκεστον* in his aliisque hujusmodi locis existimo reddi posse Implacabile, cum Placare et inter se reconciliare dissidentes et iratos, sit velut Sanare dissidium et iram. Eodem vero sensu *ἀνήκεστον* Irreconciliabile verti etiam posset, si Lat. lingua pateretur. || Transfertur autem et ad alia, et dicitur *ἀνήκεστον*

κακὸν, Malum grave s. gravissimum, q. d. Malum e quo sequatur damnum irreparabile. Vel, Malum inexpiabile. Isocr. Hel. Encomio, Καὶ κακοῖς ἀνηκέστοις περιπεσόντος. Idem in Panathenaico, Οὐδ' ἄλλο οὐδὲν τῶν ἀνηκέστων κακῶν. Citatur et ex Hesiod. (Th. 612.) καὶ ἀνήκεστον κακὸν ἐστὶ. Ex Herod. autem, ἀνήκεστον πάθος ἔρδειν, pro Atrociter tractare. Apud. Eund. in Thalia legitur ἀνήκεστος λῶβη de Zopyro, pro Fœdissima, et qua nulla fœdior esse possit. Sicut et ἀνήκεστον κακὸν, Malum gravissimum s. maximum, et quo nullum majus esse queat, ducta a morbis metaphora, qui cum insanabiles sunt, pro gravissimis habentur. Sed quibusdam in locis puto μηδὲν ἀνήκεστον aptissime reddi posse, Nihil gravius, quibus verbis Latini sæpe utuntur cum verbo Consulere, ut Cic. ad Att. Quintum fratrem ames, neve quid eum patiari gravius consulere de se quam expediet sororis tuæ filio. Vide et alia exempla in Thes. L. L. a patre meo edito. Talis autem interpretatio huic Thuc. loco convenire videtur, 1, (132.) Μὴ ταχεῖς εἶναι περὶ ἀνδρὸς Σπαρτιάτου, ἄνευ ἀναμφισβητήτων τεκμηρίων, βουλευσαί τι ἀνήκεστον. || Bud. ἀνήκεστον vult significare interdum Atrox et facinorosum, vel Inexpiabile, ut ap. Demosth. Τοῦ μηδὲν ἀνήκεστον γενέσθαι, ubi per ἀνήκεστον declarari cædes et homicidia: et sic ab eo sæpe accipi. Ibidem citat hæc ex Juliano, quæ ille scribit de morte Constantii loquens, Ζῶμεν διὰ τοὺς θεοὺς ἐλευθερωθέντες τοῦ παθεῖν ἢ δρᾶσαι τὰ ἀνήκεστα, eod. Bud. interpr. Deum benignitate non necesse fuit nobis aliquid indignum vel pati vel admittere. Sed v. Indignum non satis significans esse videtur ad exprimendam vim nomiuis ἀνήκεστον. Observandum est autem in hoc et in precedente loco, sicut et passim in aliis ap. Gr. scriptt., ἀνήκεστον et ἀνήκεστα poni, non addito κακὸν et κακά. [Ἀνήκεστον πῦρ, Soph. El. 888. χαρὰ, Aj. 52. ἀνήκεστα πάσχειν, Ultimo supplicio affici, Plut. Romulo 3. "Villoison. ad Longum p. 42. Ruhnck. Ep. Cr. 55. Pierson. ad Mær. 78. Brunck. El. 888. Valck. Hippol. p. 313. ad Herod. 628. Wakef. Phil. 186. Jacobs. Anth. 216. ad Diod. S. 1, 558. Heyn. Hom. 4, 561. 5, 78. 6, 390. 7, 44. ad Dionys. H. 2, 800." Schæf. Mss.] "Ἀνάκεστος, Immedicabilis, Insanabilis, Incurabilis, "ἀνίατος, Erotian." ["Heyn. Hom. 5, 78. ad Mærin 78." Schæf. Mss.]

Ἀνηκέστως, Insanabiliter, Immedicabiliter, ut ἀνήκεστος ἔχω, Insanabili morbo teneor, s. laboro. || Ἀνηκέστως, Atrocissime, Crudelissime, Exitialiter, q. d. Insanabili malo vel clade. Herod. 3, (155.) Φὰς διὰ τοὺς πολιορκουμένους σεωντὸν ἀνηκέστως διαθεῖναι. Apud Plut., Μήτε χρήσασθαι τινι τῶν ἐχθρῶν ἀνηκέστως exp. Neque in quempiam inimicorum se crudelem præstare. ["Brunck. Aristoph. 2, 19." Schæf. Mss. Dem. Or. in Timarch. p. 175.]

[* Ἐπανήκεστος, ὁ, ἡ, i. q. ἀνηκ. Joseph. 2. p. 25. Vitæ s. 52. Παραινέσει χρησάμενος περὶ τοῦ μὴ πρὸς τὰς ὀργὰς, καὶ τὰς ἐπανήκεστους τιμωρίας ὀξέως φέρεσθαι. Sed nobis suspecta est hæc lectio.]

[* Δυσήκεστος, ὁ, ἡ, Difficilis curatu. Hippocr. 467, 9. Epigr. ap. Jacobs. Exerc. 2, 203. δυσήκεστων ἡρπασαν ἐκ καμάτων.]

Εὐάκεστος, (ὁ, ἡ,) Medicatu curatuque facilis. "Hippocr. de Victu in Morbis acutis, Οὐχ ὁμοίως "ταύτησιν ἀνήκεστοί εἰσιν, ἀλλὰ πολλῶ εὐάκεστότεροι," [372, 43.]

Ἀκεστικός, (ἡ, ὄν,) q. d. Sartorius, Ad sarturam vestium pertinens, vel, Ad sarciendum aptus, aut Sarciendi peritus. Ἀκεστική, sub. τέχνη, Ars sartoria, Ars sarciendi vestes, ars sartrix vestium. Plut. in lib. πότερα τῶν Ζώων φρον. tradit Democritum dixisse homines ab aranea duas hasce artes didicisse, ὑφαντικὴν et ἀκεστικὴν. Gal. περὶ Συστ. ιατρ. ad Patroph., Ἄλλ' ὡς ἡ τε τῆς πεπονθυίας οἰκίας ἐπαγορθωτικὴ καὶ τῶν ραγέντων ἱματίων ἀκεστικὴ. Apud Plat. Politico ἀκεστικὴ subjecta est fullonicæ, ut πλυντικὴ. || Possit etiam ἀκεστικός dici Medicatorius, Ad medicinam pertinens, vel, Medicandi peritus, et Ἀκεστική, Ars medicandi, ab ἀκεσθῆς significante Medicum. ["Ad Thom. M. 27." Schæf. Mss. "Ælian. H. A. 367. Plut." Wakef. Mss.]

A Ἀκέστρια, ἡ, Medicatrix, ut sit ἀκεσθῆς, ἀκέστρια: sicut ποιητῆς, ποιήτρια. || Item Sartrix, *ράπτρια. Æl. Dionys. vult ἀκέστριαν dici, non ἡπήττριαν, scribens et ἡπήσασθαι prorsus barbarum esse, ut quidem refert Eust., qui etiam ὑφάνττριαν appellari tradit ἀκέστριαν. Quidam vir doctus Antiphani fabulam Ἀκεστρίας interpretatus est Sutrices, quid secutus, nescio: ego certe Sartrices vertissem. || Ἀκεστρίας, inquit Erotian. p. 16. μετὰ Ed. Attici τὰς ῥαφίδας appellat, Acus, παρὰ τὸ ἀκεῖσθαι καὶ ὑγιά ποιεῖν τὰ ἱμάτια, Ex eo quod sanent i. e. sarciant vestimenta. Ubi vereor ne pro ἀκεστρίας, vel ἀκέστρας vel ἀκέστρια leg. sit, de quibus jamjam dicam. ["Valck. ad Il. 22, p. 61. Mærin 48. et n.: ad Mærin 283. ad Thom. M. 25. ad Lucian. 1, 341. Phrynichi Ecl. 32." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀκέστρια, ἡ καμπίστρια" Sarcinatrix. Ubi leg. καλλωπίστρια, e Glossis Lat. Gr., quod vocabulum extat in Plut. 6, 530. Ἀκέστρια vero legitur in eodem Plut. 2, 259. 5, 612. et Luciano 3, 25.]

Ἀκέστρα, ἡ, Acus. Lucian. Dial. Mercurii et Charontis, καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου, Acum ad velum sarciendum, (1, 341.) Quod recte convenit cum eo, quod ab Etym. scribitur, Ἀκέστρα ἡ βελὸν ἡ μείζων, ἣν νῦν *σακκοράφιον καλοῦσι. I. e. ἀκέστρα, Acus major, quam nunc appellant σακκοράφιον, Dicitur autem ἀκέστρα παρὰ τὸ ἀκεῖσθαι τὰ διεβρωγὰ τῆς ὀθόνης. Hæc ille. Generaliter tamen quamvis βελόνην, Acum, significari hac voce crediderim cum scribant quidam Grammatici ἀκεστρίας esse quæ subtilissimis ῥαφίδι; confunduntur autem ῥαφίς et βελὸν interdum; vestimenta sarciant. Dicitur et Ἀκέστριον eadem signif. qua ἀκέστρα, videlicet pro Acu. Nam Etym. ἀκέστραν ait esse ἡπήττριον, quo nomine Eust. exp. ἀκέστριον, sed ap. hunc legitur ἡπήττριον, quod perinde valet. ET Ἀκεστήριον Hesychio i. q. Ἀκέστριον Eustathio: sicut vicissim Hesych. et Eust. nominant ἡπήττριον, quod Etymol. ἡπήττριον. ["Ἀκέστρα, ad Lucian. 1, 341. Thom. M. 28.: et not. 27. Phrynichi Ecl. 32. Ἀκέστριον, Phrynich. l. c. Ἀκεστήριον, ad Thom. M. 27." Schæf. Mss. Glossæ: Ἀκέστρα Acus, Acuncula.]

C "Ἀκεστρόν, Hesych. e Soph. Palamede avert, pro "φάρμακον, Medicamentum; sed forsitan scr. potius "ἄκεστρον, proparoxytonus." ["Ἀκεστρον, Brunck. Soph. 3, 494." Schæf. Mss.]

Ἀκέστωρ, ὁρος, ὁ, i. q. ἀκεσθῆς, Medicus. Suid. Gregorius, Χρήζων δὴ παθέσσειν ἀκέστωρος. Apud Eur. (Andr. 901.) ἀκέστωρ Φοῖβος, Medicus Apollo, vel potius Medicinæ præses. || Est etiam Ἀκέστωρ nomen proprium filii Ehippi ab Achille occisi. Plut. in Probl. "Unde Ἀκεστορίδαι patronymicus dicitur Tribules quidam insignes Argis, ut testatur "Schol. Callim." ["Ἀκέστωρ, Valck. ad Il. 22, p. 61. ad Thom. M. 25. Heringa Obs. 188. Valck. Hippol. p. 313. Ἀκεστορίδης, Jacobs. Anth. 10, 40." Schæf. Mss.] HINC Ἀκεστορία, ἡ, Medicina, Ars medica. Apoll. R. 2, (512.) ἀκεστορίην τε θεοπορίας τ' ἐδίδαξαν, ubi ἀκεστορίην Ionice posuit pro ἀκεστορίαν. ["Toup. Opusc. 2, 56. Ruhnck. Ep. Cr. 116. Wessel. Ep. ad Venem. p. 60. Heringa Obs. 188. Charit. 739. Jacobs. Anth. 6, 390. 9, 92. 10, 295." Schæf. Mss.] UNDE Ἀκεστορικός, (ἡ, ὄν,) Medicinalis, Ad medicum vel Ad medicinam pertinens. ET Ἀκεστορικῶς, Medicinaliter, ad verbum. [ITEM] "Ἀκεστορίς, Medicatrix. Hippocr. περὶ Φυσῶν (118, "2=295, 48.) Πᾶσι γὰρ τοῦτοισιν ἀντικρυς ἡγρημὴ "εὐρίσκειται ἀκεστορίς." "Ἀκεστρίς, per syncopen "pro ἀκεστορίς, Medicatrix. Hippocr. περὶ Σαρκῶν " (44, 13=309.) Πρὸς τὰς ἀκεστρίδας, αἱ πάρεσι τῆς "τικτούσης, ἐλθὼν πυθέσθω, Medicatrices, quæ parit "entibus adsunt, i. e. obstetrices." ["Valck. ad Il. 22, p. 62." Schæf. Mss.]

[* Ἀκεστὺς, (ἡ,) Ionice pro ἄκεσμα, Ruhnck. Ep. Cr. 132. Jacobs. Anth. 7, 271." Schæf. Mss.]

Νήκεστος pro ἀνήκεστος, ap. poetas interdum, ut ap. Hesiod. (Opp. 1, 281.) νήκεστον ἁάσθη, quod adverbialiter ponitur pro ἀνηκέστως, Insanabiliter.

¶ Ἄκος, τὸ, Medela, Medicina, Medicamentum, Remedium. Ἀκεα, Ionice pro ἄκη, Remedia, ap. Herod. 1, [94. ἀκεα διζέσθαι.] Proprie medela, quæ adhibetur alicui morbo, ut et ap. Hippocr. [54, 48.

117, 30. 187, 29. 347, 6. 367, 44. 368, 11. 467, 17. 525, 3.] usurpatur. Vide apud Colum. ἐμβρύου ἄκος, 7, 3. || Item ἄκος Remedium cujuslibet mali. II. I. (249.) οὐδέ τι μῆκος ῥεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὐρεῖν. Archias in Anthol. Epigr. (31.) τοὶ δὲ κακῶν εὐρον ἄκος φθίμενοι. Apud Plat., ἄκος ποιῆσθαι, Remedium afferre. [Aristot. Polit. 5, 6. ἄκος τοῦ μὴ γίγνεσθαι: S. τούτου δ' ἄκος. "Brunck. Soph. 3, 430. Heyn. Hom. 4, 561. 5, 291. 8, 236. Schol. ad Aristoph. Pl. 271. Bentr. Opusc. 77. Valck. Hippol. p. 241. Athen. 1, 16. Conf. cum ἄχος, Jacobs. Anth. 10, 386." Schæf. Mss. "Instrumentum, Quint. Smyrn. 6, 277." Wakef. Mss.]

[* Ἀκεσφόρος et * ἀκεσφορία, de quibus vv. supra actum est, deducenda sunt non, ut Schneider. Lex. judicat, ex ἄκεσιν φέρων, sed ex ἄκος φέρων. Sic σακέσπαλος et σακεσφόρος, a σάκος πάλλω et φέρω.]

[* "Ἀνακῆς, (ὁ, ἡ, i. q. ἀνήκεστος.) Pierson. Præf. ad Mær. xxxiii. Mæris 78. et n." Schæf. Mss.]

"Ἀνακος, Non indigens medela, VV. sed vide "rint."

"Δυσσηκῆ, Hes. exp. δυσσηκῆ, δυσίατον, Curatu s. "Sanatu difficilem, ab ἀέκομαι." [Cf. Epigr. Cyzicenum 26.]

[* Εὐακῆς, Sanatu facilis. "Medicus, Emped. in Diog. L. 532. Robustus, Hesych." Wakef. Mss. UNDE * Εὐακέως, Ita ut curari facile possit. Areteus 99, 49. Καὶ ὁ χῶρος ὑγιασθῆ εὐακέως.]

Πανακῆς, ὁ, ἡ, Omnia sanans, Omnibus morbis medens. In VV. LL. e Strab. 6. Apud J. Poll. quoque hac signif. πανάκη φάρμακα accipi videtur, sed pro πανακῆ male scriptum, ut opinor. ["Ad Mærin 78. Valck. Callim. 82. Jacobs. Anth. 7, 270. Bentr. ad Callim. 316." Schæf. Mss. Glossæ: Πανακῆς Omnimorbus.]

Πανάκεια, (ἡ,) Medela, Medicina. Apud Hesych. autem legitur πανακεία, accentu in penult. At vero ap. Suid., sicut et alibi passim, πανάκεια: qui non solum exponit θεραπεία, ut Hesych.: sed et nomen deæ esse scribit. Est autem hæc dea, filia Æsculapii, ut ex Aristoph. Pl. annotatur. Sed et Plin. id testatur 25, 4. Callimachi autem Schol. in H. in Apoll. (39.) Οὐ λίπος Ἀπόλλωνος ἀποσπάδουσιν ἔθειραι, Ἄλλ' αὐτὴν πανάκειαν, exp. τὴν ἴασιν, quod idem est cum θεραπείαν, quod ex Hes. et Suida attuli. Sed non placet ita exponi simpliciter, cum significet Omnem morborum curationem.

Πανάκεια, Panacea herba, quæ et Πάνακες, et Πάναξ a Gal. ad Glauc. 2. ita dicta quasi Omnia sanans, unde Plin. 25, 4. Panaces ipso nomine omnium morborum remedia promittit. Hinc a Luciano vocatur Potens, (9, 921.) Et panacea potens et Thessala centaurea. Schol. Nic. Ther. (500.) Πρώτην μὲν Χείρωνος * ἐπαλθέα ῥίζαν ἐλέσθαι, scribit ἐπαλθέα, i. e. θεραπευτικὴν, vocari τὴν * Χειρωνείαν, quæ et κενταυρεία et πανάκεια vocetur. Πάνακες, inquit Hesych., Herba quædam, quæ multis nominibus appellatur. Diosc. πάνακες Ἡράκλειον, et πάνακες Ἀσκληπιῶν, et πάνακες Χειρώνειον describit, 3, 55. 56. 57. Πανάκεια, inquit Gorr., a quibusdam Levisticum, a quibusdam etiam Centaureum majus dictum fuit, quod succurrat omnibus vitiiis, plurimisque polleat remediis. Idem subjungit, varia medicamenta hoc nomine vocata fuisse. Ligusticum autem hoc vocabulum appellatum fuisse testatur Diosc. ejusdem lib. c. 58. et Theophr. H. P. 9, 7. Nicandri Schol. in Ther. ubi ipse poëta πάνακες dicit, ait posse intelligi vel τὸ Ἡράκλειον, vel τὸ Κενταυρείον, quod et Χειρώνειον, vel τὸ Ἀσκληπίειον: multa enim esse πανάκη. Idem Schol. ibid. (685.) Ἀγρὴ καὶ πάνακες * Φλεγυήϊον, ὅρρα τε πρῶτος Παίηων Μέλανος ποταμοῦ παρὰ χεῖλος ἄμειρεν, annotat, καὶ τὸ πάνακες, τὸ καὶ * παιανικόν, εἶδος φυτοῦ. In VV. LL. habetur Lucretium salem etiam hoc nomine adoptare consuevisse.

[* Πανάκεια, Valck. Diatr. 290. ad Callim. 1. p. 49. Jacobs. Anth. 8, 390. 392. ad Charit. 747." Schæf. Mss. Glossæ: Πανάκεια Pagamater, Pora mater. Πανάκεια θεός Cana. "Manetho 4, 159." Wakef. Mss. "Πάνακες, τὸ, Ἡράκλειον, Diosc. 3, 56. Heracleum Panaces Linnæi, Ἀσκληπιῶν, 357. Tha-

psia Asclepium Linn.? χειρώνειον, 3, 58. Laserpitium Chironium Linn.? Strabo 6. p. 436. ποτάμιον π. Callim. Epigr. 14. Πάνακες πάντων ἡ σοφίη." Schneider. Lex. "Πανάκειος, ὁ, ἡ, i. q. πανακῆς, Nic. Ther. 508." Idem. Παντὶ γὰρ ἄρκιός ἐστι τὸ μιν πανάκειον ἔπονσιν. Ubi Schol. Πρώτην περιλαμβάνει τὴν Χειρωνείαν (l. Χειρωνείαν) ῥίζαν, ἥτις πρὸς πᾶν ἀρμόζει, καὶ πανάκειον, καὶ κενταύριον καλεῖται.—Τὴν Χειρωνείαν φησὶν, ἣν καὶ κενταύριον καὶ πανάκειαν καλοῦσιν.]

Πανάκη, ἡ, pro πανάκεια Herba, et Filia Æsculapii, iu VV. LL. citatur ex Epigr. [Anal. 2, 144. "Jacobs. Anth. 8, 392. Callim. 1, 489." Schæf. Mss.] Et Πανακῆς, ἴδος, ἡ, ap. Schol. Nic. [Ther. 627. A Schneider. Lex. non agnoscitur.]

Πάναξ etiam vocatur illa Herba, uti dixi, unde succus ejus ὀποπάναξ, sed peculiariter Succus s. Liqueor panacis Heraclei. Ita enim Diosc. 55, 3. Πάνακες Ἡράκλειον, ἐξ οὗ ὁ ὀποπάναξ συλλέγεται.

Πανακίτης οἶνος, Panacites vinum, i. e. E panacea herba confectum, Diosc.

B [* Πανακείαν νάρθηκα, Phanix Epigr. 2. ap. Suid. sed v. Jacobs.]

[* "Προσακῆς, ad Mærin 78." Schæf. Mss.]

[* Ἀναέκομαι, Resarcio. Ælian. H. A. 5, 19, 57.]

Ἐξαέκομαι, Medeor, Sano. Vel potius Persano, ut exprimitur vis præpositionis, quæ auget. Sed et vacare interdum constat. || Ab Hom. metaphorice dicitur χόλον ἐξακέσασθαι, II. Δ. (36.) et Od. Γ. (145.) pro Placare, sicut et ἀνήκεστον ὄργην supra interpretatus sum Implacabilem iram. Eleganter autem hoc dicitur, tanquam sit ira morbus animi. || Et Ἐξακέσθαι pro Sarcire, sicut et ἀκεῖσθαι, Eust. || Ἐξακέω, etiam invenitur eadem signif. in Pyth. Carm. aur. [66. Lycophro 1180. θύσθλοισ θεῶν, Plato Meno 19. (2, 91.) Xen. Cyrop. 8, 2, 22. "Bast Lettre 174. Jacobs. Anim. 284. Heyn. Hom. 4, 561. 6, 390. ad Timæi Lex. 114. Sarcio, Bergler. ad Alciphro. p. 58." Schæf. Mss.]

Ἐξάκεσις, (ἡ,) Sanatio. [Aristoph. Ran. 1065.] C ET Ἐξακεστήριος, (ia, ion,) Sanandi vim habens. Quod nomen Jupiter et Juno habent, ut tradit Hesych. In VV. LL. exp. Expiatorius, Exititalia depellens. Item, Exitialis, fædo et manifesto errore. ["Dionys. H. 4, 1987." Schæf. Mss.]

Ἐ'Ακεύω, pro ἀκέω, et Ἀκεύομαι pro ἀέκομαι, unde Ἀκευμα, pro ἄκεσμα, Medela, ἵαμα. [De forma ἄκευμα dubitat Schneider. Lex. Extat in Orph. Arg. 379. nbi Hermann. e Gesneri emend. ἀέκεσμασι νοούσων edidit. Cf. Hesych. Ἀκεύει τηρεῖ, Κύπριοι.]

"Ἀκεῖον, Hesychio τὸ φάρμακον, et τὸ ἔτοιμον, "Medicamentum, item Paratum, Promptum." "Ἀκίμων, affert pro ἐτοιμῶν, Paratorum, Promptorum, et "expeditorum, a nom. sing. ἄκιμος, pro quo supra "Ἀκεῖον. Suidæ ἄκιμος est ἀθεράπευτον, Incuratum "s. Incurabile. Significaret tamen potius Curabile, "ut ἀκέσιμον. Supra certe ἄκον etiam attuli pro "θεραπευτὸν," [e Lex. meo vet. et Etym.]

"Ἀκέσσαιος, ὁ, Nomen ignavi nautæ, qui cum "lunam causatus navigationem differret, locum fecit "adagio illi Ἀκεσσαῖον σελήνην, quo in comperendi "natores utuntur. Vide et Erasmi."

ἈΚΗ, ἡ, Mucro, Cuspis, Acies ferri. In compositione præsertim usurpatur. Nam hinc ταναήκεια χαλκόν et τανύηκες ἄορ deducit Eust. Ab Eodem εὐήκης αἰχμή exp. ἡ εὐ τῆς ἀκῆς ἔχουσα, de quibus paulo post dicitur. Ab ἀκή formantur ἀκίς et ἀκωκή, quæ sunt usitatorum: hoc per reduplicationem: illud per formam diminutivam. Quin et ἀκμή ab ἀκή deductum esse volunt Grammatici epenthesi literæ μ. "Ἀκὰ, Hesychio τὸ ὀξὺ καὶ ἄκρον τῆς φάλαγγος, "Latinis Acies, vel μάχη. Sed fortassis scr. potius "ἀκὰ, ut sit Doricum pro ἀκή." ["Jacobs. Anth. 6, 175. ad Herod. 367. Wakef. S. C. 1, 83. Heyn. Hom. 7, 223. Urbs Phœnices, Valck. Diatr. 294. ad Diod. S. 2, 34. 390." Schæf. Mss. "Theod. 1, 61." Wakef. Mss.]

Ἀκάζω, Acuo. Et pass. Ἀκάζομαι, Acuo, unde ἡκασμένος, Acutus, et sine incremento ἀκασμένος: deinde ἀκαχμένος, mutato σ in χ. Od. A. (99.) Εἶλετο δ'

ἀλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον ὀξεί χαλκῷ, i. e. ἡκονημένον, vel ἐστομωμένον, inquit Hesych. Eustathius autem hanc quidem et ipse significationem agnoscit, videlicet pro ἐστομωμένον: sed ut sit ἀκαχμένον quasi ἀκὴν ἔχον, quæ etymologia multo minus esse videtur rationi consentanea, quam altera illa ex Etym. a me allata. Affert autem idem Eust. et aliam derivationem, simul cum alia signif., sed ridicule subtilem, meo iudicio, ut videlicet dicatur ἀκαχμένον ὀξεί χαλκῷ, τὸ λυποῦν, a v. ἀκαχεῖν.

“ Ἀήκης, (ὁ, ἡ,) Aciem non habens, Cui cote non est facta acies, s. Qui cote non est factus exacutior, i. e. Non acutus, Obtusus, Hebes, ut Suid. “ ἤκης dici ait τὸ μὴ ἡκονημένον ξίφος, addendum “ ἐνὶ μὴ, nisi forte α hic velit esse epitaticon.” [“ Prior conjectura firmatur auctoritate Phavorini, qui inseruit μὴ.” Scott. App. ad Thes.]

Ἀμφήκης, ὁ, ἡ, Utrimque acutus, Anceps. Ex utraque parte incidens, ut ἀμφήκης ἔγχος, ap. Soph. Aj. i. e. ξίφος ἀμφοτέρωθεν ἡκονημένον, Ens is utrimque exacutus cote, vel Redditus acutus. Non dubium est autem, quin ἀμφήκης dicatur quasi ἀμφιακής, eadem formatione qua et reliqua, quæ sequuntur. Quare nemo, ut opinor, uegarit depravatam esse Etym., in quo ab ἡκω deducitur, et pro eo, quod ibi post “ Ἀμφήκης ἀμφοτέρωθεν ἡκονημένον, legitur ἀπὸ τοῦ ἡκω, τὸ ἐξ ἀμφοτέρων μερῶν ὀξύν, ita leg., ἀπὸ τοῦ ἡκω, ἡκῆ καὶ ἀκὴ ἢ ὀξύτης. Quanquam nec hæc deductio τοῦ ἀκὴ mihi valde placet. Ceterum ἀμφήκης, uon ἀμφήκης, ab aliis scribi sciendum est. || Ἀμφήκης γλῶττα, metaphoricè Aristoph. Nub. (1160.) Lingua anceps, quæ metaphora et in nostrate sermone manet. Chio Epist. ad Matridem, Ἀμφήκης φιλοσοφία πρὸς τὸν πολιτευτικὸν βίον καὶ πρὸς τὸν ἀπράγμονα, Ancipitem usum præbens. [“ Valck. Phœn. p. 479. Ruhnck. Ep. Cr. 301. Valck. Hippol. p. 247.: Diatr. 145. Brunck. Electr. 485. Wakef. Trach. 504.” Schæf. Mss.] “ Ἀμφακής, “ Hesychio est ἀξίνη, Securis, anceps nimirum et bipennis, et utrimque aciem habens, quæ et ἀμφήκης.”

“ Ἀνηκὲς, Hesych. affert e Soph. Captivis pro ἀνηκον. Videtur tamen potius sonare Aciem non habens, Non acutum.”

Εὐήκης, ὁ, ἡ, Valde acutus, q. d. Bene acutus. Nicand. Alex. (410.) εὐήκει ξυρῶ, ubi Schol. * εὐακονήτω. Sic Apoll. R. 2, (101.) εὐήκεα φάσγανα, Acutissimos enses dixit, quod alius poëta εὐήκη per contractionem. Apud Hesych. εὐήκες. [“ Valck. Diatr. 199. Ruhnck. Ep. Cr. 301. Jacobs. Anth. 7, 226. Wakef. S. C. 4, 217.” Schæf. Mss.]

Νεήκης, ὁ, ἡ, ut νεήκες ξίφος, Ens is, quem aliquis nuper s. recens exacuit. Hesych. Νεηκέσσι νεωστὶ ἡκονημένοις, ὀξέσι. Ubi observa νεηκέσσι, non νεήκεσσι, tanquam a νεηκής. Habet tamen idem Hesych. εὐήκες, non εὐηκὲς, aut εὐήκες. Sed fuerit τὸ νεηκής simile sequentibus compositis ταναήκης, et τανυήκης, quæ ita scripta sunt ap. eund. Hes. Dicitur signif. eadem et νεηκονής, quod vide infra. [Il. 13, 391. “ Νεήκης, νεηκής, Callim. 1, 456. Ruhnck. Ep. Cr. 154. Heyn. Hom. 6, 445.” Schæf. Mss.] “ Νεακής, “ Recens acutus, Dorice pro νεηκής.”

“ Περηκής, (ὁ, ἡ,) Acutus, vel Admodum acutus.” “ Προηκής, (ὁ, ἡ,) Præacutus, κατὰ τὸ ἐμπροσθεν “ * προηκονημένος, Hesych.” [Od. M. 205.]

Ταναήκης, ὁ, ἡ, Et Τανυήκης, Protensam habens aciem s. longam. Il. H. (77.) Εἰ μὲν κεν ἐμὲ κεῖνος ἔλῃ ταναήκει χαλκῷ. Ita enim legit Eust. cum alioqui in textu inserto ejus comment. sit ταναηκεί, accentu in penult. Sic et Ap. Hesych. ταναηκὲς, et ταναηκεί, item τανυηκὲς et τανυηκέας. Sed contra Suidas τανύηκες et τανυήκεας, ut Eust. Exponit autem τανύηκες Hesych. τὴν ἀκὴν ἔχον παρατεταμένην, quæ simplicissima et optima est tam hujus quam alterius vocis expositio. Idem tamen ταναηκεί χαλκῷ vult esse simpliciter τῷ ἐκτεταμένῳ σιδήρῳ. Sed ταναηκὲς exponit et εὐμηκες, de qua signif. vide in sequentibus.

Τανυήκης, Protensus, In longum protensus, Longus: cum alioqui significet etiam Protensam habens aciem, veluti cum dicitur τανύηκες ἄορ, a τανύω et ἀκὴ. At vero ap. Hom. Il. Π. (768.) τανυήκεας ὄζους, simpliciter significat ἐκτεταμένους, ut Hesych., s. μα-

κρὸς, ut Eust. tanquam per παραγωγὴν duntaxat a τανύω factum, minimeque nomen ἀκὴ inclusum habens, ut idem scribit.

[Ταναήκης, Orph. Arg. 1131. Heyn. Hom. 5, 322, 6, 445. 7, 223. 266. ad Il. H. 77. Græv. ad Hes. Lect. 596. Τανυήκης, Gesner. ad Orph. p. 390. Jacobs. Anth. 7, 58. 9, 29. Heyn. Hom. 5, 322. 6, 599.” Schæf. Mss. “ Ταναήκης, Oppian. H. 4, 53.” Wakef. Mss.] “ Ἀκίτις, Suid. ex Epigr. affert, καὶ “ ψήκτραν ἄκτιν ἀπέπτυσεν, sed sine expositione. “ Forsan scr. ἀκίτιν, et intelligendam Acutam, ut ab “ ἀκὴ sit ἀκίτης, et inde fem. ἀκίτις.”

¶ Ἀκίς, ἴδος, ἡ, Demin. ab ἀκὴ, ut σκαφίς a σκάφη, habet tamen signif. primitivi ἀκὴ. Quanquam Gr. Lexica volunt peculiariter ἀκίδα esse Sagittæ cuspidem, quibus assentiri videtur J. Poll. At Chrysost. quodam loco non ἀκίδα simpliciter, sed ἀκίδα βέλους appellat Sagittæ cuspidem. Hinc et ἀκιδωτὸν βέλος, quasi dicas Cuspidata sagitta, Cuspidatum telum. Diosc. 3. Ἀνάγει σκόλοπας καὶ ἀκίδας, ubi ἀκίδας alii Aculeos, alii Cuspides, quidam et Spicula interpretantur. Apud Eundem vero alio loco ἀκίς exp. Sagitta. || Poni autem generaliter ἀκίς pro Acumine, s. Acie, apparet ex eo, quod appellatur ὀνύχων ἀκίς, Unguium acumen s. acies, in Anthol. Pro eodem ὀνύχων ἀκμὴ dicitur. || Ἀκίδες, teste Servio, dicuntur a Græcis Curæ, unde Acidalia Venus, juxta quosdam. Non video autem quomodo hæc significatio, quam Serv. huic vocis tribuit aliter quam per metaph. accipi possit, eadem videlicet quæ Lat. Aculeos usurpant. “ Ἀκίς, Fluvii in Sicilia nomen “ est. Ex Ἀκίς, nomine proprio, Chæroboscus ap. “ Etym. ait derivari Ἀκιδάλος, hinc autem Ἀκιδάλῃ, “ quod Fontis nomen est.” [“ Jacobs. Anth. 6, 61. ad Charit. 728. Paul. Sil. 22. Musgr. Bacch. 1155.” Schæf. Mss. Oppian. H. 5, 535. Ælian. H. A. 1, 18. ὀνύχων Anal. 3, 78. τρίγωνος Hippocr. 554, 44. τῆς κύστιος ἀκίδες Aretæus 55. c. “ Dolor acutus, Theod. 1, 264.” Wakef. Mss. Glossæ: Ἀκίς Acis, Spiculum.]

Τανακιδὲς, Protensam habens aciem, i. q. ταναήκες, s. τανύηκες. Erit autem τανακιδὲς, si ap. Hesych. recte scriptum est, a τανύω et ἀκίς, ut illa a τανύω et ἀκὴ.

Ἀκιδώδης, ὁ, ἡ, Cuspidis sagittæ formam habens, Acuminatus in modum cuspidis sagittæ. [Theophr. H. P. 4, 13.]

Ἀκιδωτὸς, (ἡ, ὄν,) Cuspidatus, ad verbum. Ἀκιδωτὸν inquit Suid., τὸ ἔχον ἀκίδας. At Hesych. contra, ἀκιδωτὸν βέλος explicat χωρὶς σιδήρου, Sine ferro, nisi forte legendum est σιδηρίου, Sine acie. Sed rectius Suid., meo quidem iudicio. Nam ἀκιδωτὸς formatur tanquam a v. * ἀκιδόω, ut λεπιδωτὸς, Squamatus, tanquam a * λεπιδόω facto a nom. λεπίς. [Ἀκιδωτὸς, ὁ, ἡ, inquit Schneider. Lex.; sed, ut idem scribit ἀγκυλωτὸς, ἀγκυρωτὸς, λεπιδωτὸς, ἡ, ὄν, sic etiam hic scribere debebat, ἀκιδωτὸς, ἡ, ὄν. Bicl. Thes.]

¶ Ἀκωκὴ, ἡ, i. q. ἀκὴ, et ab ἀκὴ formatum per ἀναδιπλασιασμόν, Reduplicationem, ut Etym. tradit, ut ab ἔδω: ἔδη, et ἔδωδη, itidem, ἄγω, ἄγῃ, et ἀγωγή. Ἀκωκὴ generaliter Mucro, Cuspis, ὀξύτης, ut ait Hesych., Acumen. Ab Eodem tamen exp. particularius, ἡ τῆς ἐπιδορατίδος ἀκμὴ: et ab Etym., ὀξύτης τοῦ βέλους. Ab Hom. ἀκωκὴ δουρὸς s. ἔγχος et αἰχμὴ ἔγχους pro eodem ponuntur. Il. X. (327.) Ἀντικρὺ δ' ἀπαλοῖο δι' αὐχένος ἦλυθ' ἀκωκὴ. Ubi intellige ἀκωκὴ ἔγχος e proxime præced. versu. Usurpatur et in soluta oratione a Luciano Dial. Diog. Antisth. et Cratetis, Τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τὴν προσβολὴν, καὶ παρήλθεν ἡ ἀκωκὴ. Hinc derivari volunt quidam nomen ἀνακωχῇ, ut dicetur suo loco. || Ἀκωκὴ, Turris forma quædam, Etym. [“ Dens, Orph. Lith. 126.” Wakef. Mss. Apoll. R. 3, 1047. Glossæ: Ἀκωκὴ Mucro.]

Ἀνακωχῇ, Induciæ, Pax sequestra, Requies a bello. Thuc. 1, (40.) Κορινθίοις μὲν γε ἐνσπονδοὶ ἐστὲ Κερκυραίοις δὲ οὐδὲ δι' ἀνακωχῆς πώποτε ἐγένεσθαι. Herodian. 6, (7.) Ἐχεῖν δὲ ἀνακωχὴν καὶ μέλλειν τῇ βαρβαρῷ. Ἀνακωχῇ generaliter Requies, Laxamentum, ut ἀνακωχὴ κακῶν e Thuc. citatur a Bud. Ab

Eodem autem poni videtur pro Remoratione s. Retardatione, 8, (87.) p. 290. Τριβὴς ἕνεκα καὶ ἀνακωχῆς τῶν Ἑλληνικῶν. Dictum ἀνακωχῇ παρὰ τὸ ἄνω τὰς ἀκωκὰς ἔχειν, Quod sursumversus habeantur telorum cuspides, induciarum tempore videlicet, tradunt Schol. Thuc. Suid. et Etym. atque alii quidam Grammatici. Quam derivationem quamvis hic sequar, quod ad ordinem attinet, suspectam tamen habeo, et potius ab ἀνοχῇ, verbali τοῦ ἀνέχω deduci posse ἀνακωχῇ dico: præsertim cum Gal. ap. Hippocr. ἀνακωχῇ exponat ἀνοχῇ et * ἀναβάσταξις. Dionys. H. inter vocabula γλωσσηματικά et ἀπρηχαιωμένα, atque adeo δυσείκαστα τοῖς πολλοῖς, quibus est usus Thuc., hoc annumerat. Ab Hesychio ἀνακωχῇ exp. etiam ἀναχῆρησι διὰ τῶν νεῶν. [“Valck. Præf. ad Ammon. xxv. Mæris 86. et n.: ad Mærin 221. Ammon. 16.: Valck. Anim. 24. Thom. M. 217. ad Diod. S. 1, 417. Wakef. Trach. 825. ad Dionys. H. 1, 450. Heyn. Hom. 4, 237.” Schæf. Mss. Hippocr. 56, 7.] HINC Ἀνακωχεύω, ET Ἀνακωχέω, Retineo navem in alto, Navem in ancoris stare facio, subductis velis propter tempestatem, ut Bud. e Suida et Hesych. exponit. Herod. 6, (116.) Ὑπὲρ τούτου ἀνακωχεύσαντες τὰς νῆας. Sed et ipsæ naves dicuntur ἀνακωχεύειν, ut ap. Arrian. 2. Ὀλίγον γὰρ πρὶν προσχεῖν τῇ πόλει, ἀνεκώχενσαν ἐπὶ πελάγαιαι αἱ ἐν Ἀλεξάνδρῳ νῆες. Metaphorice etiam ἀνακωχεύειν ἄρμα, Currum retrahere et inhibere, secundum quam signif. Schol. Soph. El. (734.) ἀνακωχεύειν exp. ἀνασειράζειν, et κατέχειν. || Ἀνακωχεύειν in alio Herod. loco Valla Stabilire vertit; sed ejus interpretatio reprehenditur. Ἀνακωχεῖν autem ap. Hesych. habetur, qui exponit ἀναχωρεῖν: sicut et ἀνακωχῆσαντες, ἀναχωρήσαντες, et ἀνακωχῇ, ἀναχώρησις διὰ τῶν νεῶν. [“Ἀνακωχεύω, Valck. Anim. ad Ammon. 24. Herod. 492. 549. ad 527. 583. 696. Lex. Herod. 176. ad Diod. S. 1, 417. Coray, Theophr. 305. Ἀνακωχέω, ad Diod. S. (l. c.) * Ἀνακώχῃσι, Valck. Anim. ad Ammon. 25. * Ἀνακωχάζω, 24.” Schæf. Mss. “Ἀνακωχάζω, (Damascius Photii p. 1070.) Isidor. in Photii Cod. 242. Ἀνακωχέω, Erotian. Hippocr. 785. (‘ 475, 12. 506, 12. ubi mendose ἀνακογχίζειν: Ἐπειτα ἀνακογχίζειν, τοῖσι δακτύλοισι * εὐματτενόμενον καὶ παραστρέφοντα.’ Ind. Ms. in Hippocr.) Ἀνακώχῃσι, Erotian. Polyæn. 17. 508. Appian. 1, 429. Arrian. 97.” Wakef. Mss.] “Διακωχῇ, (ἡ,) Suidæ est διάλειψις, Intermissio, “aliiis Cessatio, Induciæ, ut ἀνακωχῇ.” [“Thom. M. 216.” Schæf. Mss. “Suid. 1, 578. 595. Dio Cass. 215.” Wakef. Mss.]

“Παρακωχῇ, ap. Thuc. (6, 85.) pro παροχῇ, ut “ἀνακωχῇ pro ἀνοχῇ, itemque διακωχῇ et κατακωχῇ, “Suid.” [Joseph. A. J. 17, 9, 5. Συνήγεν ἐπὶ παρακωχῇ γυναικῶν τοὺς φίλους. Vera scriptura est παροκωχῇ. Ἐχω, ὥχα, ὅκωχα.]

“AKINOΣ, (ἡ,) Acinus, Herbæ genus, quod et “ἄκονος nominatur, Lat. Ocimastrum, a similitudine ocimi. Diosc. 3, 5. “Ἀκινος, ἢ ἄκονος” πόα ἐστὶ “λεπτόκαρφος, στεφανωματική, παραπλησία ὠκίμῳ, δασυτέρα δὲ καὶ εὐώδης. Unde Plin. 21, 27. Acinon “et coronarum causa et ciborum Ægyptii serunt: “eademque erat quæ ocimon, nisi hirsutior ramis ac “foliis esset et admodum odorata. Idem c. 16, ejusdem lib., Acinos, quam Epipetron vocant, quæ “nunquam floret: e Theophr. H. P. 7, 8. Ἔνια “δὲ καὶ ὁλως ἀνανθή, καθάπερ καὶ τὸ ἐπίπετρον. Sic “enim e Plin. reponendum pro ἐπίπετρον, quod “habent vulg. Edd. Ἀκονος, Herba quædam, quæ “et ἄκινος nominatur, ut supra docui. || Exp. “etiam Impercussus, ἀτρίμητος, pro quo scr. potius “ἄκλονος: item ἀπληκτος, ἀτρωτος, ap. Varin.” [Athen. 680. * Ἀκίνοι στέφανοί τινες καλοῦνται οὕτως, οἱ ἐκ τῆς ἀκίνου τοῦ φυτοῦ πλεκόμενοι, ὡς φησιν Ἀνδρων ὁ ἱατρός παρήθετο δ’ αὐτοῦ τὴν λέξιν Παρθένιος ὁ τοῦ Διονυσίου, ἐν τῷ πρώτῳ τῶν παρὰ τοῖς Ἱστορικοῖς Λέξεων. Ubi olim legebatur ἀκίδος.] “Ἐπίπετρον, (τὸ,) Ea herba est, quæ dicitur ἄκινος, auctore “Plin. Hanc Hippocr. lib. περὶ Ἑλκῶν adversus “tumores et inflammationes commendavit. Refrigerat enim, et modice astringit. Sunt tamen qui “eo nomine ἀείζωον intelligant: quod πετροφύες α

“quibusdam dici Diosc. scripserit. Gorr. Planta “est ex earum genere, quæ etiam solo avulsæ, suspensæque tantum solio, diu durant. Vide Aristot. “de Part. Anim. 4,” [5.]

‘AKONH, ἡ, Cos, in Isocr. Apophthegmate, Καὶ γὰρ ἡ ἀκόνη, αὐτὴ μὲν οὐ τέμνει, τὰ δὲ ξίφη ὀξέα ποιεῖ. Etenim cos non secatur ipsa quidem, at gladios acutos reddit, s. acuit. Horat. A. P. (304.) fungar vice cotis, acutum Reddere quæ ferrum valet, exors ipsa secandi. Ἀκόνη Ναξία, Cos e Naxo insula, Diosc. 9. Proverbia sunt, ξυρὸς εἰς ἀκόνην, Novacula in cotem, sub. ἔπεσε vel ἐνέπεσε, Incidit; et Ἀκόνην σιτίζει, Cotem alis, ut Erasmus exp., quem vide. Hujus autem vocis ἀκόνη Etym. aliam etiam deductionem affert, videlicet a κοινῷ, sed prætulit, quam ponit ab ἀκῇ. Vide Κατακωνῷ. || Ἀκόνη a quibusdam exponitur, ex J. Poll. Pila, Hirci pars juxta tempora. Intelligi autem hircum, τράγον dicit Poll., cavitatis eam partem, quæ sub temporum extremitate in interiorum nervum assurgit. [“Phrynich. Ecl. 65. Thom. M. 492. Jacobs. Anth. 7, 213. 8, 344. 11, 162. Valck. Ep. ad Röver. xii.” Schæf. Mss. “Schol. Nicandri Alex. 41.” Wakef. Mss. Strabo 12. p. 40. Sieb. Λιβὸν λευκοῦ ὥσπερ ἀκόνος τινὰς οὐ μεγάλας ἐκφέρων, ἐξ ὧν τὰ λαβία τοῖς μαχαίριοις κατεσκεύαζον.] “Ἀκονήλιθος, VV. LL. perperam pro “ἀκόνη, λίθος, et quidem δι’ οὗ ὀξύνεται ὁ σίδηρος.” “Ἀκόνη, Hippocr. in Appendice libri de Diæta “ἀκόνην nomiuavit τὴν θυϊαν, Thyiam arborem: “itidemque Theophr. H. P. 8. ut in Lex. suo annotat “Gal. Pro quo supra e VV. LL. habuimus Ἀκόνη. “|| Ἀκόναι, Nomen proprium loci, vide Ἀκόνιον.” [Glossæ: Ἀκόνη· Cos, Species.]

“Ἀκῶναι, Supremæ et nudæ cautes, VV. LL. “perperam pro ἀκόναι.”

[* Ἀκοναῖος, αἶα, αἶον, Ad cotem pertinens. Nicand. Al. 41.]

“Ἀκόνιον, τὸ, Coticula, s. Cos. Diosc. 1, 130. loquens de ebeni usu in vitiis oculorum, Εἰ δέ τις “ποιήσας ἐξ αὐτῆς ἀκόνιον, χρῆτο εἰς τὰ κολλύρια, “βέλτερον ἐνεργήσει. Unde Plin. 24, 11. itidem de “ebeno loquens, Scobem ejus oculis unice mederi “dicunt, lignoque ad cotem trito cum passo, caliginem discutit. Rursum Diosc. 5, 144. de hæmatite lapide, Γίνεται δὲ καὶ κολλύρια ἐξ αὐτοῦ καὶ “ἀκόνια πρὸς τὰ ἐν ὀφθαλμοῖς πάθη ἐπιτίθεται. Sed “videtur ἀκόνια esse adj. potius quam demin., et “cum eo intelligendum sub. φάρμακα, ut ἀκόνια φάρμακα sint Medicamenta, quæ ligno lapideve aliquo “medica vi prædita ad cotem trito cum passo, confiunt, quasi coticularia diceret; id enim e Plinii “verbis datur intelligi.” [Glossæ: Ἀκόνιον· Coticula.]

[* Ἐλαιακόνη, ἡ, Cos olearia. Paul. Æg.]

Ἀκονάω, f. ἦσω, p. ἦκα, Acuo, Exacuo, proprie cote. Nam ab ἀκόνη factum esse manifestissimum est. Luc. Timone (1, 129.) Ὅπως τὸν κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπισκευάσωσι: [2, 828.] || Ἀκονάω, metaphorice, etiam pro Incito, Impello, ut Lat. Acuo, Exacuo, et sæpe ap. Græcos παροξύνω, et θίγω. Herodian. Εἰς ὁμότητα ἡκόνησαν τὴν τοῦ Μαξιμίνου ψυχὴν, Maximini animum ad crudelitatem exacuerunt et incitarent. Xen. autem παρακονᾶν ψυχὴν dicit absolute pro Animum exacueri ad fortitudinem, et quasi alacritatem animo comparare, K. Π. 6, (2, 11.) Ὁ γὰρ λόγῳ ἡκόνων, ἐκεῖνος καὶ τὴν ψυχὴν τι παρακονᾶ. Usurpatur vero hoc compositum παρακονᾶ in propria signif. a Theophr. de Pl. 5, 6. pro simpl. ἀκονᾶ. || Passiva autem terminatione hujus verbi in activa signif. utitur idem Xen. Hell. 7. (5, 20.) Πάντες δὲ ἡκονῶντο καὶ λόγῳ. Alioqui Ἀκονάομαι, est Acuo, Exacuo. [“Zeun. ad Cyrop. 22. Eichst. de Dram. 148. Jacobs. Anth. 8, 8. 344.” Schæf. Mss. “Clem. Alex. 131 (= 107.) Chrysost. 20. alibi.” Wakef. Mss. “Chrys. in Gen. p. 38. 42. et alibi. Symm. Theod.” Kall. Mss. Glossæ: Ἀκονάω· Acuo, Exacuo, Spiculo.] Ἀκόνημα, τὸ, Incitamentum, metaphorica signif. ut ἀκονᾶν pro Incitare.

[* “Ἀκόνησις, (ἡ,) Etym. M. Hesych.” Wakef. Mss. ET * Ἀκονητής, ὁ, Cotiarius, Acutiator, Samiarius, Samiator, Gl.]

[* “Εὐακόνητος, (ὁ, ἡ,) Bene acutus. Schol. Nic. Alex. 411.” Wakef. Mss. ET] “Νεακόνητος, Re-
“ cens acutus. Schol. Soph. El. item et Hesych.”
[“ Brunck. El. 1394.” Schæf. Mss.]

[* “Ἀπακονάω, Exacuo. Joseph. 239. 45.” Wakef. Mss.]

[* “Ἐξακονάω, Exacuo, Incito, Instigo. Ezech. 21, 11. “Const. Manass. Chron. p. 17.” Boissonad. Mss.]

Κατακονάω, ab Etym. affertur ex Eur. (Hippol. 823. Monk.) Κατακονᾷ μὲν οὖν ἀβίωτος βίον, idque, ut confirmet etymologia vocis ἀκόνη a κονῶ significante φθείρω et λεπύνω, præfixo α epitativo, ut videlicet dicatur ἀκόνη quasi διαφθείρουσα καὶ λεπτύνουσα τὸν σίδηρον. Cum hac autem expositione verbi κατακονᾷ convenit, quod legimus ap. Hesych., videlicet κατακονᾷ expositum διαφθορά. Fuerit igitur Κατακονᾷ, ut opinor, Corrumpo et attenuo atterendo, ut cos acuens ferrum, illud atterit et attenuat. Sed et quin pro Acuo sumatur hoc compositum, minime dubitandum puto. In illo porro Eurip. loco pro βίον reponendum credo βίον, si qua e tam paucis verbis de eo fieri conjectura potest. [“Valck. Hippol. p. 252. ad Plut. Mor. 1, 940.” Schæf. Mss.]

“Κατακονᾷ, Interemptio s. Peremptio, διαφθορά Hesychio et Eust. qui vocem hanc Doricam esse tradit, forsitan παρὰ τὸ κατακαίνειν.” [“Brunck. Hippol. 829. Musgr. Hippol. 821. Valck. Hippol. p. 252.” Schæf. Mss. Vide et Monk. Hippol. 823. “Refertur ab Eust. inter ἀπαξ λεγόμενα. Κατακονᾷ μὲν οὖν ἀβίωτος βίον, Eur. Hippol. 821. Vitæ profecto subversio plane intoleranda.” Larcher. in Lex. Hederic. “Quasi a κένω pro καίνω, nisi prava hæc lectio est pro κατακοπά, aut *κατακονά.” Ernest. ibid.]

Παρακονάω, vide paulo ante cum simplici ἀκονάω. [Jacobs. Anth. 8, 344.: Exerc. 2, 122. Zeun. ad Cyrop. 22.” Schæf. Mss. “Pass., Schol. Pind. Ol. 6, 141.” Wakef. Mss. Aristoph. Ran. 1146. Eustath. 758.]

[* “Παρακονῆ, Montf. Palæogr. 6.” Kall. Mss.]

Προσακονάω, Insuper acuo, Bud.”
Νηκονῆς, (ὁ, ἡ,) Recens vel Nuper exacutus, i. redditus acutus. Hes. Νηκονές· ἡκονημένον νεωστί. Pro eodem dicitur νεήκης, quod habes paulo ante. [“Lobeck. Ajac. (820.) p. 352. Ruhnck. Ep. Cr. 154.” Schæf. Mss.]

“Ἀκόνιον, τὸ, Aconitum, Herba venenata, de qua “multa Diosc. 4, 6. Ἀκόνιον vero nominatam “volunt, quoniam in cautibus s. ἐν ταῖς ἀκόναις pro-
“venit. Quod etymon secutus Ovid. Met. 7, (418.)
“cecinit, Quæ quia nascuntur dura vivacia caute,
“Agrestes aconita vocant. Et Plin. 27, 3.: Na-
“scitur in nudis cautibus, quas aconas nominant, et
“ideo aconitum aliqui dixere, nullo juxta ne pulvere
“quidem nutriente. Hanc aliqui rationem nominis
“attulere. Alii, quoniam vis eadem in morte esset,
“quæ cotibus ad ferri aciem deterendam, statimque
“admota velocitas sentiretur. Theophr. H. P. 9, 16.
“ἀκόνιον appellatum scribit ab Aconis, pago quo-
“dam Mariandynorum, quoniam ibi præcipue pro-
“veniat: crescere tamen et alibi passim, et præser-
“tim in locis petrosis. Itidemque canit Nicander
“Al. (41.) ἐν δ’ *Ἀκοναίοις Θηλείην ἀκόνιον ἀνε-
“βλάστησαν ὀρόγκοις, In Aconæorum montium verti-
“cibus, quanquam Schol. ἀκοναίοις ὀρόγκοις exp.
“τόποις ἐν οἷς γίνονται αἱ ἀκόναι: has autem ἀκόνας
“secundum quosdam fieri Heracleæ, secundum alios
“Hermione, secundum alios Tanagræ. Steph. B. τὰς
“Ἀκόνας esse dicit Oppidum prope Heracleam ita
“nominatum διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐν αὐτῷ πρὸς ἀκόνας
“πεποιημένων λίθων, Quoniam ibi multi fiunt lapides
“apti exacuendo ferro. Additque hinc nominari
“τὸ ἀκόνιον venenum, alio nomine dictum κόνειον:
“Διὰ τὸ προφύεσθαι ἐν τόπῳ Ἀκόναις καλουμένῳ, ὅντι
“περὶ Ἡράκλειαν. Aliis nominibus dicitur παρδαλιαγ-
“χὲς, λυκοκτόνον, κυνοκτόνον, μυοκτόνον, θηροφόνον,
“quoniam eo ad necandas pantheras, lupos, canes,
“mures, et alias bestias utuntur. Item κάμμορον et
“θηλυφόνον dicitur, quoniam mala morte perimit, et
“quoniam tactis quoque genitalibus feminini sexus

“animalium, eodem die infert mortem; est enim
“omnium venenorum ocyssimum. Testantur hæc
“Nicander, Diosc. et Plin. ll. cc. PORRO ab
“Ἀκόναι oppido, ἐθνικὸν est Ἀκονίτης, et fem. gen.
“Ἀκονίτις, ut Steph. B. annotat. Quibus addere
“potes Ἀκοναῖος in loco illo Nicandri, a cujus
“Schol. memoratur etiam λόφος Ἀκονίτος, prope
“Heracleam Ponticam.” [Anal. 1, 484. Nicand. Al. 13. “Jacobs. Anth. 7, 339. Solin. Polyh. p. 52.:
Salmas. ad h. l. 619. Diod. S. 1, 288. et n.” Schæf. Mss.]

“Ἀκονιτικός, ἡ, ὄν, Ex aconito confectus, vel
“Aconiti aliquid mistum habens. Xen. Cynege. (11,
“2.) Ἀλίσκεται δὲ τὰ μὲν ἐν τοῖς ὄρεσι φαρμάκῳ διὰ
“δυσχωρίαν ἀκονιτικῆς, Propter asperitatem regionis
“capiuntur aconito.”

“Ἀκονίται, vocantur Serpentes quidam, qui et
“ἀκοντίλοι, ut Lex. meum vet. et Etym. tradit, ap.
“quem tamen ἀκοντίλαι scriptum est. Forsan autem
“ἀκονίται nominantur, quia ocyssime perimunt ut
“aconitum, nisi potius scr. ἀκοντίαι, ut ap. Hesych.,
“Ἀκοντίαι· ὅφεις, τινὲς λέγουσι καὶ ἀκοντιζοί. ἢ Ἀ-
“κονίται dicuntur etiam οἱ ἀθληταί, Athletæ: ὅν οἱ
“νικηταὶ ἀήττητοι ὄντες, οὐ κονιορτοῦνται, inquit Lex.
“meum vet., innuens pugiles ἀκοντίας dici, qui
“ἀκοντιὶ vincunt.”

“ἈΚΩΝ, et Ἀκους, ὄντος, ὁ, Jaculum, Spiculum,
Missile, Telum. Anthol. κατὰ γὰς ἡλασε δεινὸς ἄκων.
Ab ἀκῇ significante δξύτητα, fit ἄκων, inquit Eust.,
unde et δξύς dicitur tanquam per etymologiam, et
priorem corripit, cum contra ἄκων, quo significatur
Invitus, priorem producat, utpote ex ἀέκων factum
per contr. Od. Ξ. 531. Εἴλετο δ’ ἔξιν ἄκοντα, κινῶν
ἀλκτῆρα καὶ ἀνδρῶν. Aristid. Rom. Enconio, Οἱ δὲ
ἄκοντες, οἷον ἐκ Διὸς περιπίπτοντες, ἀλλήλους ἐγκατα-
λαμβάνουσι. Usurpant tamen poëtæ frequentius
ἄκοντα, prosæ autem scriptores frequentius ἀκόντιον.
Hesych. ἀκόντων exp. per ἀκοντίων, tanquam per
notius: exp. et per δοράτων. [“Telum, Koen. ad
Greg. 287. Jaculum, ad Charit. 546. Sagitta, Apol-
lonid. 21.” Schæf. Mss.] “Ἀκοντες, Nom. plur.
“vel ab ἄκους, et significat Jacula, Hesychio tamen
“exponente etiam ἀκοντίζοντες, vel ab ἄκων, et sonat
“Inviti, Nolentes.”

[* “Ἀκοντίς, (ἡ,) ad Diod. S. 2, 279.” Schæf. Mss.]

Ἀκοντοβόλος, ὁ, ἡ, Jaculi vibrator, Qui jaculum s.
spiculum mittit, Jaculator. Oppian. C. 3, (135.) Οὐ
πληθὺν ἐπιούσαν ἀκοντοβόλων αἰζήων. [Apoll. R. 2,
1002.]

Ἀκοντοδόκος, ὁ, ἡ, Qui jacula observat, i. jaculorum
ictus, ut videlicet eos vitet. Vide Etym. qui habet
ἀκοντίω male pro ἄκοντι. [“Simonid. 42.” Schæf. Mss.]

Ἀκοντοφόρος, ὁ, ἡ, q. d. Jaculifer, Jaculum ferens.
Quem Ferentarii appellatione quidam comprehendi
volunt. Utitur autem hac voce ἀκοντοφόρος Dio
Cass. [40, 15. ubi hodie legitur κοντοφόροι. “Ad
Lucian. 1, 440.” Schæf. Mss. “Nonni Dionys. 20,
148.” Wakef. Mss.]

ἢ Ἀκόντιον, i. q. ἄκων, licet formam deminutivi
habeat, sed frequentiore in usu, ac præsertim in
oratione soluta. Xen. Hell. 4. “Ἡρουν τε οὐδένα ἐξ
ἀκοντίου βολῆς. Sic autem ante Xen. Thucydides
ἀκοντίου βολὴν dixit 5. p. 186. Καὶ μέχρι μὲν λίθου
καὶ ἀκοντίου βολῆς ἐχώρησαν. Callim. (Fr. 102.)
Πολλοὶ καὶ φιλέοντες ἀκόντιον ἦκαν ἔραζε Οἰνοπόται.
Hesych. ἀκόντιον exp. δοράτιον, μικρὰ λόγχη. Inter-
dum ἀκόντιον pro Teli jactu sumitur, ut Xen. Καὶ
ὅπου μὲν ἂν εἰς ἀκόντιον ἀφικνῆται, ἀκοντίῳ τὸν φεύ-
γοντα. Ubi ἀκόντιον existimo posse exponi ἀκόν-
τισμα, ex hoc ejusdem scriptoris loco, Hell. 4. Τὸν
μὲν τοι Λακεδαιμονίους οὕτως αὖ οἱ πελασταὶ ἐδε-
δίσσαν, ὥς ἐντὸς ἀκοντίσματος οὐ προσέεισαν τοῖς ὀπί-
ταις. Ἀκόντιον a Macedonibus dicta fuit et Spina
dorsi, teste eodem Hesychio, qui addit et aliam
signif., sed quæ mendose scripta esse videtur. [“Ad
Charit. 218. 546. Ammon. 9.” Schæf. Mss. Glos-
sæ: Ἀκόντιον· Hastina, Jaculum, Pilum, Spiculum,
Telum, Vervina. Ἀκοντίον εἶδος· Gesa, Spicula,
Sparus. Ἀκόντιον Μακεδονικόν· Sarisa.]

[* 'Ακοντίδιον, τὸ, Parum jaculum, Xen. K. Π. 6, A 2, 7.]

'Ακοντίας, ον, ὁ, Jaculus, Serpentis genus. Sonat autem ἀκοντίας quasi ab Jaculum dicas Jacularis. Luc. de Dipsad. Βονηρήσεις καὶ ἀκοντίαι καὶ ἀμφίσβαιναι καὶ δράκοντες: [3, 39.] Nicand. Ther. (491.) —σύν θ' ὅσοι ἀκοντίαι ἡδὲ μόλουροι, ubi Schol. dicit ἀκοντίας esse τοὺς κατὰ τὰ ἀκόντια διατρέχοντας, addens esse et alia animalia, quæ ita vocentur διὰ τὸ ὀρμῆν ὥσπερ τὰ ἀκόντια. || 'Ακοντίαι, Stellæ sic dictæ, quæ jaculi modo ferantur. ["Artemid. 263. Ælian." Wakef. Mss. "Epiphan. Hær. 70. fin." Routh. Mss. Glossæ: 'Ακοντίας, ὁ ὄφης' Jaculis.]

'Ακοντίος, Herba quæ medetur canibus morsis a serpentibus id intelligendum, qui ἀκοντίαι vocentur in Luciani loco, quem modo citavi.

'Ακοντικόν, Medicamentum quoddam, quod a sanandis ἀκόντων vulneribus ita dictum videtur. Hesych. tamen habet duntaxat, 'Ακοντικόν φάρμακον οὕτω καλούμενον.

'Ακοντίζος, Hesychio idem serpens qui et 'Ακοντίας. Et 'Ακοντίλη, idem in VV. LL. e Nicandro Etym. autem scribit, 'Ακοντίαι ὄφεις τινές, καλοῦνται δὲ καὶ ἀκοντίλαι, καὶ 'Ακοντία, βοτάνη τις. Ubi pro ἀκοντίαι reponendum esse ἀκοντίαι, apparet ex iis, quæ modo dicta sunt. Sed et ἀκοντίας pro ἀκοντία leg. puto. "Ακοντίλαι, in Lex. meo vet. pro eo "scriptum ἀκοντίλοι, ut annotavi paulo ante in 'Ακοντίαι."

¶ 'Ακοντίζω, Jaculor, Jaculum vibro, vel intorqueo, s. Spiculum, aut Telum. Xen. K. Π. 1. de Persis loquens, Πρὸς δὲ τοῖς μανθάνουσι τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν. Interdum cum accus. rei vel personæ: cum accus. rei, ut II. Ε. (422.) ἀκοντίζον δὲ θαμειὰς Αἰχμὰς. Sic ἀκοντίσας τὸ δόρυ, ap. Plut. περὶ τῆς Ἡρόδ. Κακ. Sed et dativo rei jungit idem poëta, cum dicit ἀκοντίζειν ἔγχει et ἀκοντίζειν δουρί. Cum personæ autem accus. pro Jaculo peto, s. ferio, quo etiam modo Horat. verbo Jaculari est usus, ut ap. Herod. 'Ακοντίζων τὸν σὺν, τοῦ μὲν ἀμαρτάνει. Sic Xen. ἀκοντίζη τὸν φεύγοντα. Dicitur et ἀκοντίζω eis τοῦτον, ut Thuc. 7. Ἐς τοὺς ναύτας ἀκοντίζοντες. Citatur ex Eodem cum dat.; sed eum locum aliter accipio. Ab Hom. autem dicitur ἀκοντίζειν cum gen. personæ, sed subaudita præpos. κατὰ, ut II. P. Ἐκτωρ δ' αὐτ' Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ. Animadvertendum est autem, ut etiam e citatis exemplis colligi potest, ἀκοντίζειν licet ab ἄκων deductum, tam late patere interdum quam Jaculari, quod ab jaculo deducitur. De ventis dicitur a Musæo, ἀκοντίζοντες ἄηται. || 'Ακοντίζομαι, pass. Jaculo s. Telo petor, unde ἀκοντισθεῖς, Jaculo petitus, s. ictus. [Neutr., Eur. Or. 1245. Ion. 1155. "Ad Od. X. 252. Fischer. ad Palæph. p. 16. a. Xen. Cyrop. 22.: Zeun. 130. De quant., ad Mærin 96. Heyn. Hom. 4, 647. 6, 469. 'Ακοντίζω, Wakef. S. C. 3, 73. Musgr. Bacch. 1096. Wakef. Ion. 1174. Herc. 864. Kust. V. M. 67. Wakef. Georg. 99. Diod. S. 2, 206. Cum gen., Heyn. Hom. 4, 645. 6, 463. 603. "Ἐγχοσ, ἔγχει, Heyn. Hom. 6, 603." Schæf. Mss. "De sanguine profuente, Nonn. 414, 20.; de spuma, 880, 23." Wakef. Mss. Glossæ: 'Ακοντίζω Conjicio, Jactum jacio, Jaculo, Jaculor, 'Ακοντίσας Jaculatus, Jactatus. 'Ακοντίσας Jaculata. 'Ακοντίζονται Jactantur. Ἡκόντισεν Torserat.]

'Ακόντισμα, τὸ, et 'Ακοντισμός, ὁ, Jaculatio, Jaculi s. Teli jactus. Xen. Hell. 4. Ὡς ἐντὸς ἀκόντισματος οὐ προσέσαν τοῖς ὀπλίταις. Idem ἀκοντισμὸν pro eodem dicit. || 'Ακόντισμα, q. d. Jaculamentum pro Vulnere, quod est jaculatione, tam late patere interdum quam Jaculari, quod ab jaculo deducitur. Plut. Alex. πολλῶν ἀκοντισμάτων κατάπλεως. At VV. LL. ἀκόντισμα non solum pro Vulnere, sed et pro Ipso jaculo s. telo poni volunt. [Gl. 'Ακόντισμα Tragula. J. Poll. 1, 136. 10, 143. "Heyn. Hom. 8, 538. Diod. S. 2, 444. 'Ακοντισμός, Heyn. Hom. 7, 337." Schæf. Mss. "Ἀστέρων ἀκοντισμοί, Procli Paraphr. 147. κατ' ἀκοντισμόν, Galen. "Ἀκόντισμα, Plut. 3, 780. ἀκοντισμός, Pind. Schol. Hesych." Wakef. Mss.]

'Ακόντισις, (ῆ,) Jaculatio. Hoc verbali ἀκόντισις

utitur Suid. ad expositionem τοῦ ἀκοντιστῆς. [Gl. 'Ακόντισις Jaculatio, Jactus. "Abresch. Lect. Arist. 96." Schæf. Mss.]

'Ακοντιστής, (ὁ,) Jaculator. Interdum Jaculandi peritus, ut ἀκοντιστὴν Ἀχιλλῆα ap. Theocr. (17, 55.) Dorice pro ἀκοντιστήν. Od. Σ. (261.) Ἡμὲν ἀκοντιστὰς ἡδὲ ρυτῆρας οἰστῶν. Ubi observandum est conjungi ἀκοντιστὰς et τοξότας, quod per ρυτῆρας οἰστῶν significatur, i. e. * οἰστειντὰς Eustathio, sicut et passim ap. scriptt. Græcos conjunguntur. Thuc. 1. Πολ- λούς δὲ τοξότας τε καὶ ἀκοντιστάς. Xen. K. Π. 1. "Ὅπως ἵππικὸν φυλάττεσθαι, ἢ ὅπως ἀκοντιστὰς ἢ τοξότας. Herodian. 7. Μάλιστα τε οἱ ἀκοντισταὶ καὶ οἱ τοξόται πρὸς τὰς Γερμανῶν μάχας ἐπιτήδειοι δοκοῦσιν. Sic τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν supra. [Gl. 'Ακοντιστής Jaculator. 'Ακοντισταὶ Jaculares. "Jacobs. Anth. 10, 375. Agathias 77." Schæf. Mss. "Dio Chrys." Wakef. Mss. ET *'Ακοντιστῆρ, ἦρος, ὁ, pro eodem. "Jacobs. Anth. 9, 326. Christod. Ecphr. 359." Schæf. Mss. Eur. Phœn. 142. "Oppian. Nonn. B 414, 20." Wakef. Mss.]

"Ἴππακοντισταὶ, Equestres jaculatores, Qui ex "equis pugnant jaculis, ut οἱ ἵπποτοξόται." [Arrian. 149. 189.]

'Ακοντιστὴς, ὅς, ἡ, Jaculatio, vel Jaculandi ars s. peritia. Hom. II. Ψ. (621.) describens illa quatuor celebria certamina, οὐ γὰρ πῦξ γε μαχήσεται, οὐδὲ παλαίσεις, οὐδὲ τ' ἀκοντιστὴν ἐνδύσει, οὐδὲ πόδεσσι Θεῖσεται. Ea autem forma dici puto ἀκοντιστὴν pro Jaculandi arte s. peritia, qua dicitur ἀγορητὴς et alia nonnulla. ["Heringa Obs. 211. Heyn. Hom. 8, 478." Schæf. Mss.]

'Ακοντιστικός, (ῆ, ὄν,) Jaculandi peritus. Xen. K. Π. 7. Οὐ δ' ἦσόν τι ἵππικοί, οὐδὲ ἦσόν τι ἀκοντιστικοί, οὐδὲ ἦσόν φιλότιμοι.

'Ανακοντίζω, Ejaculor. Ab Herod. metaphorice dicitur aqua ἀνακοντίζειν, et quidem neutraliter, ut opinor, 4, (181.) Ἀνακοντίζει ἐκ μέσου τοῦ ἀλὸς ὕδωρ ψυχρὸν καὶ γλυκὺ, Aqua erumpit. Adeo ut huic loco possit accommodari illa expositio ἀθρόον ἀναφέρεται. ["Wessel. ad Herod. 360. Wakef. Ion. 1174. Heyn. Hom. 5, 21." Schæf. Mss. UNDE *'Ανακοντισμός, ὁ, Ejaculatio. "Schol. II. A. 458. Hesych. Etym. M. v. Αὐλός." Wakef. Mss.]

[* Ἀνακοντίζω, Contra jaculor.]

'Απακοντίζω, pro simplici ἀκοντίζω, in VV. LL. exponitur enim simpliciter Jaculor. Fortasse autem ἀπὸ significationem auget, aut Jaculationem e certo loco fieri indicat. ["Jaculando amoveo, Nonn. 970, 11." Wakef. Mss.]

Διακοντίζω, Jaculor i. q. simplex ἀκοντίζω. Potest etiam διὰ esse ἐπιτακτικόν, sicut ἐξ in ἐξακοντίζω. Citatur autem διακοντίζω e Xenoph. Et ex eodem διακοντιούμενος ἢ διατοξευόμενος passive. ["Synes. (28.) Diod. S. Theophr. Char. Transfigo, J. Poll. 1, 522." Wakef. Mss. "Kuster. V. M. 28. 67. ad Diod. S. 2, 205. Kuhn. ad Paus. 238. ad Callim. 1, 267. Jaculando certo, Xen. Cyrop. 53." Schæf. Mss. Joseph. B. J. 4, 3, 12. UNDE *Διακόντισις, ἡ, Nicet. Ann. 10, 10. ET *'Αυσδιακόντιστος, (ὁ, ῆ,) Vix transfigendus, Ælian. H. A. 965." Wakef. Mss. Sed vide Schneider. Lex. v. Διακονίς.]

Εἰσακοντίζω, Jaculor in aliquem locum. In VV. LL. exp. Missilia ingero. "Jaculor in, Jacula im- "mitto, Jacula torqueo in. Thuc. 2, 74. Ἀποχωροῦσι "δὲ ἐνέκειντο καὶ ἐσηκόντιζον." [Eur. Hel. 1604. "Philo J. 622." Wakef. Mss. Epimicus ap. Athen. 297. Βελλεροφόντης τὴν Χίμαιραν εἰσηκοντικῶς. "Markl. Iphig. p. 272." Schæf. Mss.]

[* Ἐνακοντίζω, Interfeco, Gl.]

Ἐξακοντίζω, Jaculor, Jaculum emitto, s. Telum. Sed ἐξ videri potest signif. intendere. Plut. Artaxerxe, Ἐξηκόντισεν ἐπ' αὐτόν ὁ δὲ θώραξ στερεῶς ἀντέσχε. Xen. autem junxit cum dat. rei, et quidem dativo instrumenti, dicens Hell. 4. Τοῖς δόρασιν ἐξακοντίζον- τες, ut paulo ante vidimus ex Hom., δουρὶ δ' ἀκοντί- ζω. ["Suid. 3, 653. Κατὰ τινας, Diod. S. 2, 553." Wakef. Mss. "Ruhnk. Ep. Cr. 142. Steinbr. Mus. Tur. 1, 200. Valck. Diatr. 262. Thom. M. 565. Markl. Suppl. 340. 456. Iph. p. 272. Musgr. Troad,

444. Barnes. ib. Jacobs. Anim. 201. Heyn. Hom. 5, A 21." Schæf. Mss. Athen. 623.] HINC Ἐξακόντισμα, (τὸ,) et Ἐξακοντισμός, (ὁ,) Jaculatio. In VV. LL. annotatur esse etiam Fulgoris genus in aëre, Aristoteli de Mundo. Esse item Scatebram, κρουνόν, Sanguinis ductum, ap. Eurip. Iphig. Quæ expositio Eustathio tribuitur. ["Ἐξακόντισμα, de sanguine, Schol. Od. X. 19. Ἐξακοντισμός, Suid. v. Ἀνός." Wakef. Mss. ADDE * Ἐξακόντισις, ἡ, Tzetz. Exeg. in Il. 108, 21." Schæf. Mss.]

[* "Συνεξακοντίζω, (Una vel Simul jaculor.) Eust. Il. 1144, 43." Wakef. Mss.]

Ἐπακοντίζω, itidem pro Jaculor. UNDE Ἐπακοντισμός (ὁ,) pro ἀκοντισμός, Jaculatio. Sed et βόλου ὄνομα Hes. esse dicit. [ET * "Ἐπακοντιστής, (ὁ,) J. Poll. 7, 204." Kall. Mss.]

Κατακοντίζω, Jaculis confodio, s. telis, vel missilibus. Herod. 4. Διῶξαντες τὸν Μαρτιάλιον κατηκόντισαν. ET pass. Κατακοντίζομαι, Greg. Οἱ μὲν γὰρ ὑπὸ Περσῶν αὐτὸν κατηκοντίζεσθαι φασίν. ["Heyn. ad Apollod. 484." Schæf. Mss. "Philo J. Confodio B

[* Παρακοντίζω, Jaculando attingo, Adjaculor. Lucian. 2, 882.]

"Περιακοντίζω, Jaculis undique ferio."

[* Προακοντίζω, Ante jaculor, et pass. Jaculi modo feror. Lucian. 1, 105.]

"Προσακοντίζομαι, Insuper jaculis conficior."

["Ælian. H. A. Arrian. 142." Wakef. Mss.]

[* "Συνακοντίζω, Pariter, Simul jaculor, Antipho 681." Seager. Mss. "Ad Diod. S. 2, 205." Schæf. Mss. "Polyb. 36. 621." Wakef. Mss.]

ὑπερακοντίζω, ad verbum, Supra jaculor, s. Ultra, aut Ulterius. Sed frequentius est in metaph. signif., pro Supero, quemadmodum videlicet qui ulterius jaculatur quam adversarius, eum jaculatione superat. Exponi etiam potest Antecello. Aristoph. Av. (363.) Ὑπερακοντίζεις σύ γ' ἤδη Νικίαν ταῖς μηχαναῖς. Citatur ex Ejsdem Pl. (666.) τοὺς βλέποντας ὑπερηκόντισεν. Sic usus est Chrysost. Τοὺς πολλοὺς στατήρας καταβαλόντας ὑπερακοντίζου τῷ πλούτῳ τῆς γνώμης. || Ὑπερακοντίζομαι, eadem signif. metaph. ex Alex. Aphrod. citatur cum gen. Τὸ Ἀσκληπιοῦ δῶρον πασῶν τῶν κατὰ τὸν βίον χρεῶν ὑπερηκοντίσθη κατὰ τὴν ἀξίαν. ["Athen. 1. p. 3. Valck. ad Chrys. p. 26. Toup. Opusc. 1, 515. Athen. (168.) 225. (296.) Wakef. Herc. 1021. Schol. ad Aristoph. Pl. 178. Kuster. Aristoph. 191. b." Schæf. Mss.]

[* Καθυπερακοντίζω, Supero, Vinco. "Act. Traj. 1, 233." Schæf. Mss. "Desuper missilibus confodio. Aristoph. Av. 825. Τὸ Φλέγρας πεδῖον, ἵν' οἱ θεοὶ τοὺς Γηγεγεῖς Ἀλαζονευόμενοι καθυπερηκόντισαν, ubi lego ἀλαζονευόμενους." Seager. Mss.]

AKMH, ἡ, Cuspis s. Acies, ut ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς, In acie novacula, quod etiam proverbiale est dictum, pro, In summo discrimine. Il. K. (173.) Νῦν γὰρ δὴ πάντεςσιν ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῆς Ἡ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἧ βιῶναι. Sic in Anthol. (Simonid. 4.) Ἀκμᾶς ἐστακῦϊαν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πᾶσαν. Alio ejusdem lib. loco, dicitur hac signif. ἐπὶ ξυροῦ ἴσταται ἀκμῇ absolute, qui tamen locus mendii suspectus est, putantque multi reponendum esse ἀκμῆς pro ἀκμῇ, [Adesp. Her. 6.] Notandum est autem ut dicitur ἀκμῇ ξυροῦ, ita et ἀκμὴν ὀνύχων dici a Plut. πόντ. τῶν Ζῶων φρον. Sic et Basil. Τοῖς μὲν ἀρπακτικοῖς πρὸς τὴν ἄγραν ἡ τῶν ὀνύχων ἀκμῇ, Acumen unguium potest verti ἀκμῇ ὀνύχων: sed Plin. Aciem unguium dixit. Ἀκμῇ ὀμμάτων, Acies oculorum, ap. Ælian. Huic autem significationi primū tribuo locum, quod nomini ἀκῇ subjungam, tanquam ab eo deductum, per pleonasmum videlicet literæ μ. Non ignoro tamen et alteram deductionem a κάμνω.

Ἀκμῇ, Vigor ætatis vel Flos, Integra ætas, Firma ætas. Exp. etiam νεότης a Suida, Juventus. Οἱ ἐν ἀκμῇ ὄντες s. ἐνακμοί, s. participio verbi ab hoc nomine facti, ἀκμάζοντες dicuntur, Qui firma sunt ætate et vigente, vel Ætate vigentes, Ætate florentes, ætate ῥῶν et ἐντελεῖς τὴν ἡλικίαν, et οἱ ἐν τῇ καθεστηκυίᾳ ἡλικίᾳ ῥυλλαντὺρ. Gal. ad Glauc. 1. Καὶ ἡ ἡλικία τῆς

ἀκμῆς ἐπέκεινα. || Ut autem ἀκμῇ exp. νεότης a Suida, sic et τοὺς ἐν ἀκμῇ, Juvenes quibusdam interpretari placet. B. interpr. Adolescentes in hoc Polyb. loco, Ἐάν τις τῶν ἐν ἀκμῇ παραχορησάμενος εὐρεθῇ τῷ σώματι, ξυλοκοπεῖτω. Interdum pro ἀκμῇ τῆς ἡλικίας dicitur ἀκμῇ τοῦ βίου, ut ap. Xen. K. Π. 7. Ὁ δὲ ἄριστος γενόμενος ἐν ἀκμῇ τοῦ βίου ἀπώλετο. Sic ἀκμῇ τοῦ ζῆν, quidam ap. Athen. Σὺ δὲ νέος εἶ, καὶ ἀκμὴν ἔχεις τοῦ ζῆν. Dicitur etiam absolute nonnunquam ἀκμῇ, ut paulo ante οἱ ἐν ἀκμῇ. Luc. Dearum judicio, Εἰς ἀκμὴν κατέστη. Sed Isocr. frequentius quam ullum alium ex antiquis scriptt. ita usurpare observavi, ut in Evagora, Ὑστερίῳ γὰρ τῆς ἀκμῆς τῆς ἐμαντοῦ. Idem ad Philipp. Ἀνδρὸς ἀνοδοῦσαν τὴν ἀκμὴν ἔχοντος. Et in plur. ἀκμαὶ eodem modo, ap. Eund. in Areop. Ἐν αὐταῖς ταῖς ἀκμαῖς πλείονας ἐπιμελείας ἐτύγγανον ἢ παῖδες ὄντες. Ἀκμῇ exp. Virilis ætas a Bud. in hoc Plut. loco, de Pompeio loquentis, Καὶ τῷ νεαρῷ καὶ ἀνοδοῦντι διέφαινε ἐνθὺς ἡ ἀκμῇ τὸ γεγαρόν καὶ βασιλικὸν τοῦ ἥθους. || Notandum est autem ut dicitur ἡλικίας ἀκμῇ et νοσήματος ἀκμῇ, ut proxime sequente annotatione docebitur, ita etiam dici θέρους ἀκμὴν, Æstatis vigorem, i. e. Illud æstatis tempus, quo maxime viget calor. Sic fere dicitur et σίτον ἀκμῇ, quæ phrasis exponitur paulo post in Ἀκμάζω, ubi σίτον ἀκμάζοντος.

Ἀκμῇ, inquit Bud., est quæ Latine Summa dicitur, ut ap. Quintil. 5. Ut enim sunt tria tempora, ita ordo rerum tribus momentis consertus est. Habent enim omnia exordium, incrementum, summam. || Idem, Ἀκμῇ in morbo, Plenus impetus, et morbus jam adultus: παρακμῇ, Morbus jam inclivatus et consenscens; morbus enim increscit, consistit, minuitur s. inclinatur. Celsus morbum increscentem vocat τὸν ἐπακμάζοντα, Consistentem et subsistentem, τὸ ἐν ἀκμῇ νόσημα: Ad sanitatem inclinantem et qui imminuitur, τὸ παρακμάζον. Hæc Bud. Comm. His autem addere potes ἀκμὴν ὀδύνης, item ἀκμὴν κακῶν ex Æliano ap. Suid. Idem Bud. in Lex. ἀκμὴν ἀγῶνος, exp. Intensionem certaminis, in hoc Pausaniæ loco, ubi de quodam picto bello loquitur, Γέγραπται δὲ οὐκ ἐς ἀκμὴν ἀγῶνος οὐδὲ τολμημάτων ἐς ἐπίδειξιν τὸ ἔργον ἤδη προῆκον, ἀλλὰ κ. τ. λ.

Ἀκμῇ, inquit idem Bud., est etiam Cujusque rei summum incrementum: ἀκμῇ etiam intercedit inter ἀνεσιν et ἐπίτασιν ἐν τοῖς ἀνωμάλως κινουμένοις. Sic Aristot. de Cælo 2. Idem Bud. ait alio loco, ἀκμῇ, Status rerum inter incrementum et decrementum.

Ἀκμῇ, inquit idem Bud., est etiam καίρος. Soph. Ajac. (811.) Χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν, οὐχ ἔδρας ἀκμῇ, Non tempus est sedendi et quiescendi. Significat etiam Punctum occasionis et momentum. Idem in El. (22.) ὡς ἐνταῦθ' ἐμὲν, "Ἰν' οὐκ ἔτ' ὀκνεῖν καίρος, ἀλλ' ἔργων ἀκμῇ, Quandoquidem in eo sumus, ubi jam minime cunctandum est, sed rei efficiendæ momentanea occasio, ut sit ἀκμῇ ἀντὶ τῆς οἰζύνης καὶ σπονδῆς, id, ut opinor, quod Virg. Æn. 1. dixit, haud tanto cessabit cardine rerum. Hactenus Bud. Notandum est autem pro hac signif. videlicet pro Puncto occasionis et momento, s. Articulo temporis quo res aliqua debet agi, dici interdum ἀκμὴν καιροῦ: interdum καιρὸν ὄντα ἐπ' ἀκμῆς: nonnunquam etiam solum ἀκμὴν cum infin. Isocr. ad Nic. Κράτιστον μὲν τῆς ἀκμῆς τῶν καιρῶν τυγχάνειν, Optimum est ipsum occasionum punctum s. articulum assequi, vel nancisci. Aristoph. Pl. (255.) σπεύδεθ', ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν, Ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, ἥ δὲ παρόντας ἀμύνειν. Hic enim malo ἔστ' esse positum pro ἐστὶ, ut ejus nominativus sit ὁ καιρὸς, sitque sensus, Properate, quoniam non est cunctandi tempus, sed est in ipso articulo quo oportet etc. ut intelligamus tempus in ipso articulo et puncto esse, pro adesse ipsum temporis articulum. At vulgo exp., ut etiam in Tus. Lexico, Quoniam tempus non est cunctandi, sed estis in ipso articulo, quo etc. ut sit ἔστ' pro ἐστὶ. Cum infin. autem, ap. Isocr. ad Philipp. Ἀλλ' ἐγὼ μὲν προαπείρηκα, τὰ δὲ πράττεσθαι νῦν ἀκμὴν εἰληφέν. || Notandum est autem Suid. ἀκμὴν καιροῦ exponere Felicitatem, citantem locum Isocratis paulo ante a nobis positum, ubi dicit τῆς ἀκμῆς τῶν καιρῶν

τυγχάνειν. Sed viderit Suid.

[“ Ἀκμή, Fischer. Ind. Palæph. Pierson. ad Mær. 79. Bibl. Crit. 2, 2. p. 52. Valck. ad Phœn. p. 221. 706. it. ad v. 1261. Beck. ad Hecub. 1042. Abresch. Lect. Arist. 190. Toup. Opusc. 1, 408. 2, 294. Ilgen. ad Hymn. 218. Wakef. S. C. 1, 96. Diod. S. 1, 227. et var. lect. ad Herod. 443. Brunck. ad Soph. Aj. 811.: Philoct. 12. ad Charit. 619. Helen. 903. Wakef. Herc. 436. (533.) Alc. 1088. Abresch. Æsch. 2, 53. Jacobs. Anth. 9, 348. 12, 44. ad Lucian. 1, 656. 2, 173. Fac. ad Paus. 3. p. 214. Heyn. Hom. 6, 162. Plato Phædr. 198. Heindorf. Ἀκμή γάμον, Jacobs. Anim. 134. Mœris 426. et n. De quant., Brunck. Ajac. 921. Confr. cum ἀλκή, Fac. ad Paus. 1, 50. Heyn. Hom. 5, 531.” Schæf. Mss. Heliodor. 8. p. 372. Πρὸς ὃν καὶ τὴν ἄκραν ἀκμὴν περιεστηκότα ὁρῶσα τὰ πράγματα, i. q. ἐπὶ τοῦ ξυροῦ εστηκότα. Æsch. Agam. 1364. “Cuspis, Paus. 683. Celeritas, Aristoph. Ran. 1352. In plur., Violentia tormenti, Clem. Alex. 869. χειμῶνος, Joseph. 990, 29. πυρὸς, Pind. Ol. 1, 78. ονύχων, οδόντος, κεράτων, Ælian. H. A. 35. 37. 555.” Wakef. Mss. Glossæ: Ἀκμή Acies, Maturitas, Status, Vigor. Ἀκμαί Vigores. Ἀκμή σιδήρου Acies.]

“ Ἀκμαί, dicuntur etiam Vari, quoniam tempore “ τῆς ἀκμῆς, i. Florentis ætatis, in facie exoriuntur, “ ut docet Cassius Probl. 33. “ Ἴονθοι γίνονται περὶ το “ πρόσωπον κατὰ καιρὸν τῆς ἀκμῆς, ὅθεν καὶ ἀκμαῖς αὐ “ τούς τινες τῶν ιδιωτῶν προσαγορεύουσιν. Itidemque “ ap. Aet. 8, 13. inscribitur περὶ ἰόνθων ἐν προσώπῳ, “ subjungiturque, Τινὲς δὲ ἀκμαῖς καλοῦσι. Sic enim “ ibi reponendum pro ἀκμάς.”

Ἀκμαῖος, (αἰα, αἶον,) Vicens ætate, Florens ætate, Integer ævi, aliquando ακμαῖος τὴν ἡλικίαν, aliquando ακμαῖος simpliciter, et de eo dicitur, qui ætate viget simul et robore, i. e. cui per ætatem datur robusto esse, quo sensu ἀκμαίων λέσχη dicebatur, cujus Plut. Probl. meminit. Unde a Suida ἀκμαίων exp. σχυρῶν, ἀνδρείων, γενναίων. Plut. Alexandro, Αὐτὸς δὲ μετὰ τῆς ακμαίωστος δυνάμειος εἰς Ὑγκανίαν κατέβαινε, Cum validissima et robustissima parte exercitus. || Transfertur vero et ad alia ἀκμαῖος, ut ἀκμαίωστος χειμῶν, Maxime vicens hyems, vel vehemens. Greg. Naz. de Bapt. Μεσημβρία τὸ τοῦ φωτὸς ἀκμαίωστος, Meridies tempus lucis maxime vicens, vel, Tempus quo lux maxime viget. Aut per nomen verbale Vigor, Meridies luminis vigor præcipuus. Ἀκμαῖος τὴν ὀργὴν, Lucian. Timone, Ira vicens, Ira vehemens, ut Ira sit ablativus. Et cum præpos., ἀκμαίη πρὸς ἔρωτα, Anthol. || Ἀκμαῖος, Tempestivus. Antip. S. ακμαῖος ροθίη νηϊ δρόμος. Sic exp. ἀκμαῖον et ap. Theophr. C. P. 3. sed Scaliger ἀκμαῖον ad ipsa vigoris momenta ac tenorem referendum esse docet. Usurpatur et de persona, atque ἀκμαῖος venire dicitur, qui tempestive advenit. Soph. Ajac. (933.) Πον Τεῦκρος; ὥς ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι. Ubi Teucer? quam tempestivus, si accesserit, adveniat. Notat autem hic Schol. ακμαῖος, καίριος, κατὰ καιρὸν, παρὰ τὴν ἀκμὴν του καιρου, quod dicendi genus paulo ante exposuimus. || Ἀκμαῖος, Maturus, sunt autem affinia Tempestivus et maturus, ut ἀκμαῖα παρθένος ap. Lucian. Nubilis virgo, quæ matura viro a poeta Latino dicitur. [“ Wakef. Eum. 408. Jacobs. Anth. 9, 408. 12, 236. ad Lucian. 1, 657. Fischer. Ind. Palæph. Το ἀκμαίωστος, adverb., Valck. ad Theocr. x. Id. p. 68. Ἀκμαῖον, i. q. νυν, Valck. ad Phœn. p. 89.” Schæf. Mss. Glossæ: Ἀκμαῖος Adultus, Maturus, Tempestivus, Vegetus, Vigorossus.] “ Ἀλ “ κμαῖος, Hesychio νεανίσκος, sed scr. potius ἀκμαῖος.” [* Ἀκμαῖος, In flore, Cum vigore, Mature. “ Schol. Pind.” Wakef. Mss.]

Ἀκμάζω, σω, Vigeo vel Floreo ætate, Ætate sum firma. Item, Sum vegetus et validus per ætatem, Polleo juvenili robore. Isocr. de Pace, Τοῖς δὲ νεωτέροις καὶ μᾶλλον ἀκμάζουσιν ἢ ἐγώ. Apud Eund. ἀκμάζοντες et πρεσβύτεροι opponuntur, in Panath. Ἀκμάζοντας νεότητι πολλῇ, Thuc. 2. Sic ἀκμάζουσα ἡλικία, Juvenilis ætas, Vivida et vegeta. || Dicitur vero per metaph. ἀκμάζειν pro Florere, Vigere, Pollere quacunque re, ut ἀκμάζειν πλούτῳ, ap. Herod. 1.

A Opibus florere. Et ap. Æsch. in Ctes. dicitur Persarum rex ἀκμάζειν navibus et pecuniis et pedestribus copiis. Interdum et cum præpos. πρὸς accusativo juncta, ut Plut. Fabio, ἀκμάζων πρὸς δύναμιν, quod quidam interpr. ἀκμάζων δυνάμει, Florens opibus. || Ἀκμάζειν non solum de homine dicitur, sed de variis etiam rebus: sicut et ἀκμή. Et ut ἀκμή dicitur νοσήματος, sic ἀκμάζον νόσημα vel πάθος, quod est ἐν ἀκμῇ, quasi quod est in ipso vigore mali, cum dolor ad summum venit, ut ita dicam, adeo ut jam consistat. Ἀκμάζων πόλεμος, Bellum quod est in suo veluti vigore, Bellum vicens. Fortasse fervere potius diceretur bellum hoc sensu: ut dicitur calere pugna. Fortasse etiam non male ἀκμάζοντος πολέμου reddideris Flagrante bello, quæ phrasis idem sonat quod Fervente bello. Sic ἀκμαζούσης τῆς συνουσίας, Plut. in Ant. Calente convivio, ut ita loquar. Vel, Cum vigeret convivium, In medio convivio. || Ἀκμαζούσης νυκτὸς, ap. Herodian., Nocte intempesta, interpr. Politiano: q. d. Vigente nocte, tunc videlicet cum est μεσονυκτιον, Medium noctis, s. Media nox. Sic ἀκμάζουσα ἡμέρα, ap. eund. Herodian. dicitur Meridies, quo pertinet illud Gregorii, Μεσημβρία τὸ τοῦ φωτὸς ἀκμαίωστος. Apud Thuc. ἀκμάζον θέρος, Adulta æstas, ut loquitur Tacitus, Hellenismum hunc, ut opinor, æmulans. At παρηκμακὸς θέρος, Præceps æstas, vel potius Præcipitans, servata eadem quidem in Græco, sed non et in Lat. sermone, metaphora. Dicitur etiam ἀκμάζοντος του σίτου, Xen. Hell. 1. Adultis jam frugibus. Ubi adultus in propria signif. capitur, non metaphorice, ut modo in Adulta æstas. Intelligendum autem, Tempore eo, ætatis videlicet, quo jam adulta sunt fruges. Interdum copulantur hæc duo theorus et σίτου, ut ap. Thuc. 2. Του θέρους και του σίτου ἀκμάζοντος ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀττικὴν. J. Poll. περὶ σίτου ἀκμὴν et σίτου ἀκμάζοντος conjungit. Apud Diosc. 1. Τὰ τοῦ ἔαρος ἀκμάζοντα μῆλα, Quæ vere ad maturitatem perveniunt. Sic σίτου ἀκμάζοντος, quod expono Jam adultis frugibus, quidam Maturis jam frugibus reddiderunt. || Ἀκμάζει τὰ πράγματα, ap. Xenoph. exp. Res sunt in ipso articulo, Res sunt in cardine, K. Π. 4, (2, 14.) Οὐ γὰρ διαπέπρακται ἡμῖν ἡ βουλόμεθα, ἀλλ’ αὐτὰ πάντα ἀκμάζει, ἐπιμελείας δεόμενα. [“ Mœris 180. et n. Bibl. Crit. 3, 2. p. 56. Vide Néos. Reiz. ad Aristot. Polit. p. 35. Schneider. ad Scriptt. R. R. 3, 2. p. 93. ad Phalar. 364. Thom. M. 415. ad Charit. 619. Wakef. Alc. 1106. ad Lucian. 1, 657. Ἀκμάζουσα μεσημβρία, Boissonad. in Philostr. 403. Longus p. 3. Vill. Interpres, Meridies ardens: ibid. p. 8. πάντα ἡκμαζεν ἄνθη: p. 29. ὁπώρας ἀκμαζουσης, Interpres, Adulto autumnno.” Schæf. Mss. “ Violentus sum, Ferveo, Philostr. 530. Furo, Pausan. 849. de igne, Suid. 1, 510.” Wakef. Mss. Ælian. H. A. 8, 3. Εἰς ὅσον ἡ πυρὰ ἡκμαζε καιομένη. Æsch. Sept. c. Th. 98. Choeph. 722. Glossæ: Ἀκμάζω Adolesco, Pubesco, Vigeo, Viresco. Ἀκμάζει Viret. Ἀκμάζων Vegetus, Vicens. Ἀκμάζουσα Vivida, Fortis.]

Ἀκμαστής, οὗ, ὁ, Strenuus, Validus, Robustus. Herodian. Νεανίσκον γενναῖον τε καὶ ἀκμαστήν πείθουσι. Ita accipi ἀκμαῖος, paulo ante docui. [“ Suid. 1, 133.” Wakef. Mss.] Fit autem ἀκμαστής ab ἀκμάζω, formando videlicet a tert. præt. persona verbi passivi, quod tamen inusitatum est, ἡκμασται: at ἀκμαῖος fit ab ἀκμή.

[“ Ἀκμαστικός, (ἡ, ὄν,) i. q. ἀκμαῖος, Vicens, Florens. Schol. Eur. Andr. 553.” Wakef. Mss. Theoph. Nonn. 137. Trall. 1. p. 27. ET * “ Ἀκμαστικός, ad Lucian. 1, 554.” Schæf. Mss.]

[* Ἀπακμή, ἡ, Vigor decrescens. Pseudo-Longin. 9, 14. 15. “ Valck. ad Adonias. p. 330. ad Od. 7, 253.” Schæf. Mss. UNDE * Ἀπακμάζω, Vigore decresco. Stob. Serm. 97. p. 536. e Soer. Dial., cui titulus Axiochus: “ Ἄλλοι * πολυγῆρως ἀπακμάζουσι τῷ νῳ, καὶ δις παῖδες οἱ γέροντες γίνονται. Vide Schneider. Lex. Glossæ: Ἀπακμάζει Abolescit.]

Ἐνακμῆς, et Ἐνακμος, (ὁ, ἡ,) Vegetus, Robustus. [J. Poll. 1, 10.] In VV. LL. ET Ἐνακμάζω, Vigorem accipio, Vegetus reddor, Invalesco, ενισχύω, Suid. [Ælian. H. A. de igne, (2, 8. Ἐσχαρίδες

πυρὸς ἐνακμάζοντος,) 71. 101. 461. de sole, (15, 3.) A 533. Floreo in, V. H. 3, 1. et H. A. Vehemens sum in, Galei Myth. 427." Wakef. Mss.]

[* "Ἐξακμος, (ὁ, ἡ, Exoletus, i. q. βούπαις.) Mæris 97. et n." Schæf. Mss.]

"Ἐξακμάζω, i. q. παρακμάζω, Vigere desino." ["Wakef. S. C. 3, 170." Schæf. Mss. Schol. Soph. Aj. 601. "Suid. 2, 582." Wakef. Mss.]

"Ἐπακμος, ὁ, ἡ, i. q. ἔνακμος. Diosc. autem scribens, ἦτρον δὲ στερεὰς ἔχει καὶ ἐπάκμους τὰς ἀκάνθας, vocat ἦτρον ἐπάκμους ἀκάνθας, Minus validos aculeos, ut quidam interpr. i. e. Minus valide pungentes. In VV. LL. ἐπακμος ἀκάνθα, redditur Non peuitus integra spina, e Marcello, perperam, ut opinor, addita negatione. Item, Rotunda et mucronata, ex Hermolao. "Ἐπακμον esse dicit Bud. Quod est acie exacutum, vel Quod aciem s. cuspidem habet. Cui expositioni subjungit illum Diosc. locum. [Dionys. H. Antiq. 4, 28. παρθένους ἐπάκμους. Acutus, ap. Cocchii Chirurg. Vett. Plutarchus de Sol. Anim. 10, 28. "Ἐλέφαντες δὲ, τῆς ὕλης, ἣν ὀρύττοντες, ἢ κείροντες, ἐσθίουσιν, ἀμβλύν τὸν ὁδόντα ποιοῦσης ἀποτριβόμενον, τῷ ἐτέρῳ πρὸς ταῦτα χρώνται, τὸν δ' ἕτερον ἐπακμον αἰεὶ καὶ ὄξυν ἐπὶ τὰς ἀμύνας φυλάττουσιν. Glossæ: "Ἐπακμος Pubis, Adultus, Viripotens. "Ἐπακμος κόρη Viripotens, Virago, Adulta. "Ad Dionys. H. 2, 710. ad Mærin 97." Schæf. Mss.]

"Ἐπακμάζω, Vigeo, Vegeta sum ætate. Et ἐπηκμακός, Vicens, Adolescens, Validus, Vegetus. Bud. Et ἐπακμάζουσα ἡλικία pro Florente ætate, citatur ex eod. B. [Gl. "Ἐπακμάζω Adolesco, vigeo. "Ἐπηκμακός Vegetus. "Jacobs. Anth. 6, 106." Schæf. Mss. Lucian. 5. p. 21. Suid. v. Δάς. Heliodor. 313. "Ἐφ' ἅπασιν ἐπήκμαζον ὠραῖοι καὶ χαρίεντες νέοι. Dionys. H. 2, 130. 203. Athen. 18.] HINC "Ἐπακμαστικός, (ἡ, ὄν,) Invalescens paulatim, vel Sensim effervescens, ut Bud. exp. in hoc Galeni loco, Πολλοὺς δὲ ἄλλους συνόχους ἐθεασάμεθα, τοὺς μὲν ἐπακμαστικούς, τοὺς δὲ ὁμοτόνους, ἢ ἀκμαστικούς, ἐνίοις δὲ παρακμαστικούς. Idem, Πυρετὸς δὲ ἐφάνη δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἐπακμαστικός. Gorr. ἐπακμαστικὸν πυρετὸν esse scribit qui, cum unam a principio ad finem usque accessionem habeat, non tamen eodem tenore perseverat, sed assurgit atque invalescit: eumque ἀναβατικὸν alio nomine appellari. In VV. LL. annotatur, Morbum incrementem Celso esse τὸν ἐπακμάζοντα, cui opponit τὸν παρακμαστικὸν, Qui sensim decrescit, leviorque fit et languidior. [Theoph. Nonn. 137.]

Παρακμή, ἡ, Vigoris remissio, Languor, inquit Bud. Plut. de Cohib. Irac. Διὸ καὶ δῆλόν ἐστιν οὐ παρακμῇ τινὶ δι' ἡλικίαν τὸ θυμοειδὲς οὐδὲ αὐτομάτως ἀπομαραινόμενον, quem locum Erasm. sic reddidit non male, meo iudicio: Unde liquet et illud, iracundiam ac ferociam non per ætatem simul cum deficiente corporis vigore neque suapte sponte velut emarcescere. Apud Gal. παροξυσμῶν παρακαμῖ, Accessionum remissiones, quas vulgo Declinationes medici appellant. Et παρακμῇ πυρετοῦ ap. Eund., Remissio febris. Et παρακμῇ cujusvis morbi, Tempus quo se remittit et mitescere incipit. Latini Morbum inclinatam dixerunt. || Παρακμῇ, Senilis ætas et flaccescens, quando jam robur consenescit, Bud. 605. Ad quam signif. pertinet exemplum e Plut. modo allatum. De vi autem præpositionis in hoc nomine, dicam in seq. verbo. [Theoph. Nonn. 137. "Bernard. Reliq. 107. Boissonad. in Philostr. 557. Theophil. de Urin. p. 88. Guid. p. 96." Schæf. Mss. "Senectutis initium, Sext. Emp. Plut. 2, 453." Wakef. Mss.]

Παρακμάζω, Vigorem languidiorem habeo, Vigor meus elanguescit, aut jacet. Vel, Vigorem amitto, Flaccesco. Hoc autem quia fit in senectute præcipue, exponitur παρακμάζω et Consenesco, Marcesco ætate, Florem ætatis amitto. Quæ e tribus interpretatio magis mihi placet: qui verti etiam posse existimo, Ad effætam ætatem vergo, quia cum effæta ætas dicitur, vigor amissus declaratur. At vero Marcescere ætate, et Marcere ab annis, ut dixit Ovid. de Tithono, est decrepiti, ideoque longe ulterius progreditur quam τὸ παρακμάζειν. In quo verbo, sicut

et in nomine παρακμή præpos. παρὰ tempus elapsum denotare arbitror, ut παρακμάζειν proprie dicatur is, cujus vigoris tempus elapsum est, s. cujus vigor aut vegeta ætas præterit, s. desiit: aut παρακμάζων sit is, cujus vigor præterit, s. desinit: παρακμακός autem, cujus vigor jam præterit s. desiit; eandemque vim habeat præpos. παρὰ in παρακμακός quam habet in παρηγηκός, pro quo et ἀφηγηκός dicitur, et in παρηγηκός. Denique παρακμακός proprie sonare existimo, Vigoris tempus egressus, aut Vegetam ætatem, sicut παρηγηκός, Pubertatem egressus. Sed παρακμακός exponitur etiam Emeritus, Qui consenuit. || Transfertur autem et ad alia, ut ap. Xenoph. Symp. Τὸ μὲν τῆς ὥρας ἄνθος ταχὺ δῆπον παρακμάζει, Marcescit. In qua signif. de flore itidem dictum μαραινέσθαι observavi. Cui exemplo apte adjungi puto hoc e Plut., in quo παρακμάζειν et παρανθεῖν copulat, ut Xen. ἄνθος παρακμάζειν dicit. Habetur autem ap. eum in Bruto, "Ὅταν παρακμάζη καὶ παρανθῇ τὸ τῆς ὀργῆς, Bud. interpr., Cum consenuerit ira et deferbuerit. In VV. LL. citatur e Diosc. 5, 27. παρακμάζοντα μύρτα, pro Quam maturissimæ baccæ myrti, Marcello interpr.; Ruellius autem vertit, Quæ maturitatem excesserunt; ego lubenter verterim Flaccescentes: contra e Plut. Cæsare, παρακμάζειν pro Non pervenire ad maturitatem s. vigorem. Et παρακμακός φθινόπωρος, Præceps autumnus, Bud. interpr. Item παρακμάζοντος κινδύνου e Diosc. citatur pro Inclinato decedenteque periculo. Cum autem de homine dicitur παρακμάζω, interdum additum habet accus. ἡλικίαν, et dicitur παρακμάζειν τὴν ἡλικίαν, ut ap. Greg. Naz., pro παρακμάζειν simpliciter. [Athen. 36. "Jacobs. Anth. 9, 441. Heyn. Hom. 8, 387. Casaub. ad Athen. 79. ad Il. Ψ. 146." Schæf. Mss. Glossæ: Παρακμάζω Exoleo.]

Παράκμασις, (ἡ,) Vigoris amissio, et secundum quosdam Effætatio, ficto nomine, in hoc Theophr. loco de C. 1, (18.) "Ὅταν δ' ἐλλίπη σπέρμα διὰ τὴν ἡλικίαν ἢ παράκμασιν, ἐξαδυνατεῖ τὸ γεννᾶν.

Παρακμαστικός, (ἡ, ὄν,) Cujus remissus est vigor, ut παρακμαστικὴ ἡλικία, ap. Galen., Ætas cujus remissus s. remissior est vigor, Ætas jam vergens et inclinata, Bud. Eam Galenus a tricesimoquinto anno incipere tradit, et usque ad quadagesimumnonum durare, a quo senectus capiat initium. Et παρακμαστικός πυρετός, Febris quæ sensim levior fit et languidior, eodem Bud. interpr. Gorræus παρακμαστικὸν πυρετὸν esse dicit Febrem decrescentem, ut ἐπακμαστικὸν Incrementem, et speciem esse unam febris continentis, quæ σύνοχος vocatur, quæ a primo die ad postremum usque semper de sua magnitudine remittit aliquid, donec prorsus desinat. [Theoph. Nonn. 137.]

[* "Περιακμάζω, Ad vigorem pervenio. Clem. Alex. 498. (417. 798.)" Wakef. Mss. Περιακμάζειν πλούτῳ, Procop. Anecd. 28.]

[* Προακμάζω, In ea sum ætate, quæ vigorem antecedit, i. e. in ipsa adolescentia. "Hesych. (v. Πρόδροσμα,) Nic. 855." Wakef. Mss. "Jacobs. Anth. 8, 239." Schæf. Mss. Hippocr. 444, 35.]

Συνακμάζω, Simul vigeo et ætate floreo, ut συνήκμαζε Γοργία τῷ σοφιστῇ, Bud. Συνήκμασεν αὐτῷ exp. etiam Temporibus ejus floruit, s. claruit. Sic συνακμάσαι τῷ Ἰφίτῳ, Iphiti temporibus claruisse. || Metaphoricè etiam dicitur συνακμάζουσα ὁπώρα, Epigr. (adesp. 60.) "Ἄλλ' αἰεὶ πεπόθηκα συνακμάζουσαν ὁπώρην. [Polyb. 16, 28. Συνακμάσαι ταῖς ὁρμαῖς πρὸς τὴν τῶν πραγμάτων αὐξήσιν. Glossæ: Συνακμάζω Inolesco, Coalesco. "Ad Charit. 619. Valck. Phœn. p. 443." Schæf. Mss.]

[* "Συνακμαστής, (ὁ,) Epiphan. Hær. 68. in Routhii Reliq. SS. 3, 393." Boissonad. Mss.]

ὑπέρακμος, ὁ, ἡ, Ætatis florem egressus, vel Qui excessit æt. etc. Ætatem vegetam egressus, ὑπεκράμας τὴν ὥραν, inquit Suid. Paulus 1 ad Cor. 7, 36. Εἰ δέ τις ἀσχημονεῖν ἐπὶ τὴν παρθένον αὐτοῦ νομίζει, εἰ ἢ ὑπέρακμος, ubi vet. Interpr. εἰ ἢ ὑπέρακμος reddit Quod sit superadulta: Erasm., Si prætereat nubendi tempus: ut videlicet dicatur ὑπέρακμος Quæ sit non matura viro, ut loquitur Virg., sed plusquam matura, ut ἀκμή hoc in composito sit Tempus illud,

quo nuptiæ contrahi solent, aut certe debent: quod esse scimus in ætatis flore. [Gl. Exoletus. "Const. Manass. Chron. p. 68." Boissonad. Mss.] Εἰς ὑπερακμάζω, quo Myro Priensis ap. Athen. utitur 14, (657.) Εἰ τις ὑπερακμάζειεν τὴν οἰκετικὴν ἐπιφάνειαν, i. e. ut opinor, Siqui vegetiores essent quam pro servili forma. Vel, Siqui vigorem quendam præ se ferrent majorem quam qui in servis soleat conspici, ut sit pro ἀκμάζειεν ὑπὲρ τὴν οἰκετικὴν ἐπιφάνειαν.

[* Ὑπακμάζω, ex Æliano ap. Suid. v. Ὑφει affert Schneider. Lex., Ὑπὸ δασίν ὑπακμαζούσαις τῷ πυρί. Sed leg. ἐπακμαζούσαις, ut Idem exhibet in v. Ἐπακμάζω.]

¶ Ἀκμάω, i. q. ἀκμάζω. Nam Etym. ἀκμῶσαν exp. ἀκμάζουσιν.

¶ Ἀκμῆς, ἦτος, male ab hoc ἀκμῇ quidam deduxerunt, cum a κάμω derivatum sit, ut ibi docebo.

¶ Ἀκμῆνος, (ῆ, ὄν,) Adultus, vel Florens et exuberans, ut inquit Bud. citans ex Od. Ψ. 190. Θάμνος ἔφν τανύφυλλος ἐλαίης ἔρκεος ἐντὸς, Ἀκμῆνος θαλῆθων. Ubi Eust. ἀκμῆνος observat ὀξύνεσθαι, ex Aristarchi sententia, exponentis, ἀκμῆν ἔχων τοῦ νεάζειν. ["Ad Paus. 415." Schæf. Mss. "Greg. Nyss. 3, 248." Wakef. Mss.]

* Ἀκμῆνος autem pro Jejunus, quidam ac ἀκμῇ, quod Æolibus Inediam significat, alii ab ἰκμάς deduxerunt, ubi et ponere decrevi.

[* Συνακμέω, (Una floreo.) Phot. c. Manich. 1. in Wolf. Anecd. Gr. 1, 55. (Καὶ ὁ μὲν τῶν τότε συνακμησάντων τῆς ἀσεβείας χορὸς ἐν τοσοῦτοις παρετίετο.) Kall. Mss. Lege συνακμασάντων, v. συνακμάζω.]

"Ἀκμέω, Voco, in VV. LL. quia videlicet legerunt " ap. Hes. Ἀκμεῖ καλεῖ. Sed perperam utrobique. " Reponendum enim, Ἀκμῇ καλεῖ, καιρὸς καλεῖ, ubi " nota etiam signif. hujus ἀκμῇ pro Tempus et " occasio rei gerendæ."

¶ Ἀκμῆν, Adhuc, Etiam nunc, i. q. ἔτι, inquit Suid. Isocr. ad Dem. Καὶ σὺ μὲν ἀκμῆν φιλοσοφεῖς. Sic et in hoc Epigr. loco, quem Suid. citat, "Ὅσος ἐν ἡρώεσσι ποτ' ἦν χόλος, οὗ μέρος ἀκμῆν Ἐχθρὸν ἐν ἀψύχοις ὥζεται ἀκρέμοσιν, Servatur etiam nunc. Citat et alia exempla. Sic accipi mihi videtur et a Theocr. 4, (60.) legitur autem ἀκμάν ap. eum Dorice pro ἀκμῆν, Ἀκμάν γ', ὧ δειλαῖε· πρῶαν γε μὲν αὐτὸς ἐπενθῶν, et in VV. LL. exp. ἀκμάν, Nuper. Cujus interpretationis error contigit e non satis attente considerata expositione Scholiastæ, qui per πρὸ ὀλίγου exp. πρῶαν, non autem ἀκμάν. Plane enim existimo hic ἀκμάν esse, quod versu uno interjecto dixerat ἔτι. Nam Battus interrogat,—τὸ γερόντιον ἦρ' ἔτι μύλλει Τήναν τὰν κνάνοφρον ἐρωτῖδα, τὰς ποτ' ἐκνίσθη; Respondet, Ἀκμάν γ', ὧ δειλαῖε. Perinde ac si diceret, ἔτι μύλλει αὐτήν. ¶ Ἀκμῆν, pro Etiam eo tempore, inquit Bud. citans e Polybio, Παρὰ μὲν τοῖς Καρχηδονίοις τὴν δύναμιν ὁ δῆμος ἤδη μετεiléφει, παρὰ δὲ Ῥωμαίοις ἀκμῆν εἶχεν ἡ σύγκλητος. Huic autem loco apte fortasse subjungatur hic ejusdem scriptoris, in fragmento quodam libri 16. Καὶ τὰ μὲν περὶ τὸ δεξιὸν κέρας τοῦ Φιλίππου τοιαύτην εἶχε τὴν διάθεσιν, ὥστε ἀκμῆν ἄκριτα μένειν τὰ ὅλα. Sunt tamen qui ἀκμῆν significare hic putent Aliquandiu. Ceterum an sit derivatum ab ἀκμῇ hoc adv., magis otiosis judicandum vel potius divinandum relinquo. ["Jacobs. Anth. 8, 70. 9, 63. 10, 123. ad Phalar. p. 48. 327. Phrynich. Ecl. 48. Thom. M. 378. 664. Mæris 79. et n. Antiphil. 8. Fischer. ad Weller. G. G. 3, 224." Schæf. Mss. "Xen. Anab. 4, 3, 19. Καὶ ὁ ὄχλος ἀκμῆν διέβαινε, ubi v. not. Polyb. 1, 25. Συνίδοντες—τοὺς μὲν ἀκμῆν ἐμβαίοντας, τοὺς δ' ἀναγομένους, cum maxime." Seager. Mss. Glossæ: Ἀκμῆν, ἐπίρρημα. Adhuc.]

'ΑΚΚΩ, οὗς, ἡ, Acco mulier, de qua paulo post dicitur, a cujus nomine originem habere putatur v. ἀκκίζομαι, Simulate recuso, Ficta aspernor, Fingo me nolle, cum maxime velim. Est etiam generaliter, Simulatione utor. Lucian. (1, 669.) "Ὁν χρὴ πρότερον ἴλεων ποιήσασθαι, παραβύσαντα εἰς τὴν χεῖρα, ὥς μὴ ἀδέξιος εἶναι δοκῇς, τοῦλάχιστον πέντε δραχμάς·

ὁ δὲ, ἀκκισάμενος, καὶ, ἅπαγε, παρὰ σοῦ δ' ἐγώ; καὶ Ἡράκλεις, μὴ γένοιτο, ἐπειπὼν, τέλος ἐπέισθη. Ubi Lucianus affert verba hominis ἀκκίζομένου. Dicuntur enim hæc a famulo vocatore, qui cœnippetis pecuniam illi offerentibus, fingit se magnopere reniti, et eam ab illis nullo modo velle accipere: tandem tamen accipit, velut coactus. Plut. Symp. 1. Μικρὰ μὲν οὖν ἠκκίσαντο παραιτούμενοι. Synes. Epist. 121. Σὺ δὲ ἀκκίῃ καὶ κατειρωνεύσῃ. Ælian. ap. Suid., de quadam astuta muliere, "Ἀτε δὴ οὐκ ἄπειρος ἐρωτικῆς περιεργίας, ἀκκίζομένη σὺν καιρῷ, καὶ πρὸς Ζηλοτυπίαν εὐφυῶς ἀγούσα τὸν ἄνδρα. Sic de mulieribus sæpe dicitur, et quidem de veteratoriis scortis, quæ ut pluris se addicant, morosiora se præstant, dissimulatione utendo, et difficiliora, nec facile se exorari sinunt. Tale quiddam ap. Latinos est Delicias facere, meo quidem judicio, nisi quod hoc latius patet. Gall. dicitur de hujusmodi hominibus, Ils se veulent faire prier. Ceterum suspicor errorem esse ap. Suid., ubi legitur ἀκκίζεσθαι esse τὸν λέγοντά τι προσποιεῖσθαι μὴ ἐθέλειν. Legendum enim crediderim θέλοντα pro λέγοντα, ut sit, Volentem aliquid, simulare se nolle. Cic. (2, 19.) ad Att., Certi sumus periisse omnia. Quid enim ἀκκίζομεθα tamdiu? I. e. Dissimulamus, ut vulgo exp. Suidas et Hes. volunt hoc verbum inter alia significare προσποιεῖσθαι. Paulo certe aliter quam in præcedentibus ll. videtur sumi in hoc Themistii in Orat. quadam ex iis, quas Editioni Aldinæ addidi, Οὐκ οἶμαι μοι θρύπτεσθαι καὶ ἀκκίζεσθαι, καθάπερ Ἰσοκράτης ὁ Θεοδώρου, ὅτι σεμνότερα καὶ ἰσχυρότερα τὰ ἐμὰ δωρήματα, καὶ οὐτε ἐν χρόνῳ γηράσκει, &c.

'Ακκίζεσθαι, si eidem Suidæ credimus, non solum προσποιεῖσθαι significat, ut modo dixi, sed etiam γυναικίζεσθαι et μωραίνειν: accipienti, ut opinor, γυναικίζεσθαι pro Muliebriter lascivire, μωραίνειν autem pro Stulta facere aut dicere, Stultitiam dictis aut factis ostendere. Addit autem manasse hoc verbum a quadam stulta muliere, quæ Ἀκκῶ vocabatur. Easdem Hesych. dat expositiones activæ voci ἀκκίζεω, sed nihil de origine hujus verbi addens. Plut. in lib. qui περὶ τῶν Στωϊκῶν Ἐναντιωμ. inscribitur, p. 693. Ὡς οὐδὲν διαφέροντα τῆς Ἀκκοῦς καὶ τῆς *Ἀλφίτους, δι' ὧν τὰ παιδάρια τοῦ κακοσχολεῖν αἱ γυναῖκες ἀνείργουσιν. Quibus hæc ex Exassmi Adag. visum est addere, Ἀκκίζεω, i. e. Excassare, Gr. Proverbio dicebantur, qui, cum maxime cuperent accipere quippiam, tamen ficte recusabant, qui mos hodie quoque multis durat. Scribunt Ἀκκῶ mulierem fuisse quampiam notæ stultitiæ, quæ solita sit ad speculum cum imagine sua, perinde atque cum alia muliere, confabulari, ut hinc vulgo, quæ stultius aut ineptius aliquid agerent, ἀκκίζεω dicerentur et Ἀκκοῦς nomine compellarentur. Apparet, illud etiam moribus hujus mulieris adfuisse, ut recusaret quæ tamen cupiebat. Unde et ἀκκισμός Ficta hujusmodi recusatio dicatur. Hactenus Erasmus, qui stultum hoc Accus factum ex Etym. transtulit. Ad me autem quod attinet, non video qui v. ἀκκίζεσθαι pro una signif. ab Ἀκκῶ deducere possimus, quin et pro altera ab eodem derivare cogamur: ideoque Erasmo assentior.

[Ἀκκίζομαι, Plut. 11, 1266. Wytt. "Philippides Comicus ap. Athen. 384. τὰ γύναια ἠκκίζετο." Schweigh. Mss. "Mæris 48. et n.: Thom. M. 28. Bergler. ad Alciph. 128. 165. Timæi Lex. 18. et n.; et ad p. 46. Act. Traj. 1, 214. ad Charit. 287. Boissonad. in Philostr. 361. ad Lucian. 1, 669. Jacobs. Anth. 12, 282. Heindorf. ad Gorg. 171. ubi de Ἀκκῶ." Schæf. Mss.]

'Ακκισμός, ὁ, Ficta recusatio, Simulatio qua quis utitur fingens se accipere nolle, quod tamen vult. Philostr. Epist. Λάβε, λάβε καὶ σὺ, τὸν ἀκκισμὸν ἀφελοῦσα τοῦ σώφρονος. Qua in signif. ἀκκίζεσθαι ap. Lucian. sumi modo ostendimus. Est tamen Ficta recusatio in alia etiam qualibet re. Erasmus vertit Tergiversationem in hoc Luciani loco ex Amor., Πάντα δι' περιελὼν ἀκκισμὸν, Sublata omni tergiversatione. At nomen Græcum retinet hoc in loco Philemonis ap. Athen. (569.) οὐκ ἔστ' οὐδὲ εἷς Ἀκκισμός, οὐδὲ λῆρος. Item in hoc ejusdem Luciani, Πολὺς

δὲ ὁ μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἄκκισμός. Vertit enim utrobique accismus. Ego vero existimo in illo Philem. loco de Ficta recusatione dici ἄκκισμόν: in hoc autem Luciani, ἄκκισμός non male, meo quidem iudicio, vertetur Deliciae. Loquitur enim illic de mulieribus, quæ coram maritis vix audent primoribus digitis cibos attingere, et summis tantum labris eos degustant. Gall. Qui font la petite bouche, et, Qui font des sucrées. ["Philo J. 2, 127." Wakef. Mss. Lucian. 2, 402. 444. "Ad Timæi Lex. 19. ubi et de * ἄκκισις, ad Charit. 287. Mæris 48. et n.: Thom. M. 28." Schæf. Mss.]

¶ Ἀκκίζεσθαι ab Hes. exp. etiam ὀξύνεσθαι, Acui; sed quin mendose scriptum sit pro ἀκίζεσθαι cum unico κ, et quin sit ἀκίζεσθαι ab ἀκίς ἀκίδος, derivato ab ἀκή, minime mihi dubium est, ideoque supra post ἀκίς ponendum censeo.

"Κατακκίσασθαι, Hesychio est προσποιεῖσθαι, Si-
"mulare, Præ se ferre, quod et ἀκκίσασθαι."

ἈΚΟΑΟΥΘΟΣ, ὁ, ἡ, Pedissequus, vel pedissequa, Comes, Assectator. Demosth. c. Mid. (565.) Καὶ τρεῖς ἀκολουθοῦσι ἢ τέτταρας αὐτὸς ἔχων. Lucian. Nigrino, Φορτικός ἀκολουθῶν ὄχλῳ, Invisus s. Odiosus ob comitum turbam. Xen. Hell. 3. Τοὺς τῶν Ἑλλήνων ἀκολουθοῦσι ἐπαρμένους εἰς ἀρπαγὴν. Plato Crat. (22.) αἶν in ἀκόλουθος, sicut et in ἀκοιτις, positum esse α pro ο. Sed intelligendum est etiam detractam esse syllabam μο, facto videlicet ἀκόλουθος, ex * ὁμοκόλουθος: rursum dicitur ὁμοκόλουθος pro ὁμοκέλευθος, videlicet ex ὁμοῦ et κέλευθος. Ita enim formare malo, quam cum Etym. dicere α hic significare ὀπίσω, Retro. Quod autem ad propriam hujus nominis signific. attinet, notandum est Hes. ἀκόλουθον et θεραπῶντα ita distinguere, Ἀκόλουθος, ὁ νεώτερος παῖς· θεραπῶν δὲ, ὁ περὶ τὸ σῶμα. Reperio tamen interdum copulata hæc duo, ut ap. Plat. Symp. Διὸ δὴ καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἀκόλουθος καὶ θεραπῶν γέγονεν ὁ Ἔρως. Apud Athen. 6. Καλοῦνται δ' οἱ δοῦλοι, ἡῖοι καὶ θεραπῶντες καὶ ἀκόλουθοι. Quinetiam ipsemet Hes. θεραπῶν expl. alibi per ἀκόλουθον. ¶ Dicitur etiam ἀκόλουθον Quicquid sequitur vel consequitur, Consequens, oppositum videlicet habens Præcedens. Cum gen., ut, τούτου ἀκόλουθον, ap. Xen. Apud Plut. ἀκόλουθον et προηγούμενον opponuntur. Vide Κέλευθος.

Ἀκόλουθος, Consentaneus, vel Congruens, Conveniens. Hermog. Καὶ γίνεται ἡ θέσις ἀκόλουθος. Demosth. pro Cor. (312.) Ἐξελλόντι δὲ ἐκ παίδων, τὰ κόλουθα τούτοις πράττειν. Sic οὐδὲν ἄτερος θατέρῳ λέγοντες ἀκόλουθον. Item ἀκόλουθος τοῖς σκέλεσιν exp. Crurum modo descriptus. Apud Xenoph. Œcon. cum gen. ἀκόλουθα ἀλλήλων exp. Conjuncta inter se. ¶ Ἀκόλουθον vult Suid. significare ὅμοιον, Simile, hoc in loco, Ἀκόλουθον ἀπέβη τὸ τέλος ταῖς προτέραις ἐνεργείαις. ¶ Ἀκόλουθον, sub. ἐστὶ, Consentaneum est, vel Reliquum est. Greg. de Divinitate, Εἰδέναι δὲ ἀκόλουθον ἡμᾶς, Consentaneum est, ut sciamus, vel, Reliquum est aut Superest, ut sciamus.

Ἀκολουθότερος, Gradus compar. ut ap. Basil., Ἀκολουθότερον ἦν, Magis consentaneum erat, Convenientius erat, vel Magis conveniebat.

["Ἀκόλουθος, Diod. S. 1, 106. Lucian. Ep. 24. Stephan. Dial. 49. Lucian. 2, 349. Servus quidam ita dictus, Heindorf. ad Plat. Charm. p. 60. Τὰ ἀκόλουθα αὐτῶν, Demosth. 1365." Schæf. Mss. "Par, Similis, Geminus. Plut. Demetrio p. 1629. HSt. Καὶ τὰς κατὰ τύχην ὁμοιότητας ἀκολουθοῦσι ἔσχατον." Seager. Mss. Glossæ: Ἀκόλουθος· Assecla, Cacula, Comes, Pedissequus, Secutor, Consequens, Consentaneus. Ἀκόλουθος, ἐπὶ λόγου ἢ πράξεως. Ἀκόλουθον· Congruum, Consequens, Consentaneum, Serium, Secretum, Sequens, Conveniens.]

Ἀκολούθως, Consequenter, ut ap. Diosc. 6. ἀκολούθως τούτοις, Consequenter his, Post hæc. Item ἀκολούθως, Convenienter, Consentaneæ. Plut., Ἀκολούθως τούτῳ εἴρηται. [Gl. Convenienter, Consequenter. Demosth. 1100. "Diod. S. 1, 262.: ad 330." Schæf. Mss. "Clem. Alex." Wakef. Mss.]

"Φιλάκόλουθος, ὁ, ἡ, Qui libenter sequitur, Qui

A "libenter est ἀκόλουθος. Aristoph." [Ran. 414. "Aristom. ap. J. Poll. 6, 167." Kall. Mss.]

["* "Ἀκολουθίσκος, (ὁ) Puer pedissequus, Famulus. Ptolem. Everg. ap. Athen. 550." Schweigh. Mss.]

Ἀκολουθία, ἡ, Assectatio, Connitatus. Synes. Epist. 101. Οὓς οὐκ εἰκὸς ἀγνοεῖσθαι διὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν δανειστῶν. Plut. de Dæm. Socr. Ἀκολουθίας πλήθει καὶ κατασκευῇ σοβαρόν. ¶ Ἀκολουθίαν φύσεως ἀσπασόμενον. Philo de V. M. 2. ubi exp. Sectam. ¶ Ἀκολουθία, Consequentia, Consecutio. Philo de Mundo, Ἀκολουθίαν τῆς φθορᾶς ἔχει, B. interpr., Continet dissolutionis consequentiam. Κατ' ἀκολουθίαν Herodian. dicit pro Per gradus quosdam, ut Polit. duobus locis interpr. quorum unus est lib. 7. Ἐκ πολλῶν ἡγεμονιῶν, ὥσπερ κατ' ἀκολουθίαν, ἐπὶ τοῦτο ἐλθόντα, Per honores plurimos, quasi per gradus quosdam, ad imperii culmen ascendisset. ¶ Ἀκολουθία, Convenientia, Congruentia. Κατ' ἀκολουθίαν, Congruenter, Convenienter. Philo de V. M. 3. Λόγου δ' ἄρα οὐδὲν ὄφελος τοῦ τὰ καλὰ καὶ σπουδαῖα σεμνηγοροῦντος, ᾧ μὴ πρόσεστιν οἰκείων ἀκολουθία πράξεων, Nisi congruentes actiones ei respondeant. [Gl. Ordo, Norma, Sequela, Consequentia, Linea. "Toup. Opusc. 1, 241. Alciphro 408. ad Diod. S. 1, 463. Brunck. Soph. 3, 494. Diod. S. 2, 571. Series, Causa. ad Atheu. 120." Schæf. Mss. "Regula, Toup. Emendd. in Suid. 1, 365. Comitatus, in plur. Liban." Wakef. Mss. "Ordo, Chrys. Epist. ap. Pallad. V. Chrys. p. 22. Τὰ νῦν γεγενημένα παρ' αὐτῶν ἐκτός εἰσι πάσης ἀκολουθίας. Gallice ad verbum, Ce qu'ils ont fait, est de la dernière inconsequence." Boissonad. Mss.]

¶ Ἀκολουθέω, f. ἴσω, p. ἡκα, Sequor, Assector, vel Comitor. Dicitur autem ἀκολουθεῖν τινί, et μετὰ τινος: interdum et κατόπιν τινός. Luc. Dear. Jud. Ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ μοι, Vos autem me non tarde sequimini. Aristoph. Pl. 19. ὅ, τι τῷδ' ἀκολουθοῦμέν ποτε. Dixerat paulo ante (13.) ἀκολουθῶ κατόπιν σοῦ. Item ἀκολουθεῖν μετὰ τινος, ut modo dictum est. Demosth. in Androt. Γράψας ἀκολουθεῖν μεθ' ἑαυτοῦ. Isocr. Plataico, Τοῖς μὲν σώμασι μετ' ἐκείνων ἀκολουθεῖν ἡναγκάζοντο, ταῖς δὲ εἰσὶν αἰσῶσι μετ' ἡμῶν ἦσαν. Apud Eund. ἀκολουθεῖν μετὰ τινος, Sequi alicujus partes iu bello. Alii vertunt, Alicujus signa sequi. Isocr. de Pace, Οἷς ὁπότεν τις πλείονα μισθὸν δίδῃ, μετ' ἐκείνων ἐφ' ἡμᾶς ἀκολουθήσουσι, Quibus siquis ampliore det mercedem, ejus signa adversus nos sequentur. ¶ Ἀκολουθεῖν exp. etiam Familiaris. Mallem vertere Pedissequum esse, vel A pedibus esse, aut Sequi tanquam famulum.

Ἀκολουθεῖν, Consentaneum esse, Convenire, Congruere, ἀκόλουθον εἶναι, ut ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλοις. Inter se conveniunt et congruunt, s. consentiunt. Et ἀκολουθεῖ impersonaliter positum, pro Consentaneum est, vel potius Consequens est. Aristot. Præd. Διοῖν μὲν γὰρ ὄντοι ἀκολουθεῖ τὸ ἐν εἶναι.

Ἀκολουθεῖν, Sequi aliquem vel aliquid, pro Formam ejus sequi, Id imitari. Luc. Δίκη Φωνήντων, Τῷ γὰρ τούτου σώματι φασι τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας, καὶ μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα. Item ἀκολουθεῖν τινί, Sequi aliquem, pro Alicujus exemplum, Alicujus exemplo quidpiam facere vel dicere. Citatur item ex Aristot. Ἀκολουθεῖ κατὰ τὸ σῶμα δασύτητι, et exp. Corporis modum pilis imitatur.

Ἀκολουθεῖν τῷ λόγῳ, Assequi intelligentiam orationis, Intelligentia consequi orationem. Plato Phædro, Καὶ εἰν αὐτὰς ὑποθέσεις ἱκανῶς διέλητε, ὡς ἐγώ μαι, ἀκολουθήσετε τῷ λόγῳ, καθόσον δυνατόν ἐμάστιν ἀνθρώπων ἐπακολουθήσαι. Ubi observa ἐπακολουθεῖν composito verbo significari quod simpliciter ἀκολουθεῖν modo significatum erat. Idem exprimitur et alio composito παρακολουθεῖν, de quo, sicut et de ἐπακολουθεῖν, dicam paulo post.

["Ἀκολουθέω, Fischer Ind. Palæph. Villos. ad Longum 105. Μετὰ τινος, ad Diod. S. 1, 590. Schol. ad Plutum 824. Ruhnk. ad Vell. 143. Intelligo, Heindorf. ad Plat. Theæt. 326. Ἀκολουθέω, Phrynich. Ecl. 154. Musgr. Hel. 1165. Wakef. S. C. 4, 56." Schæf. Mss. Lex. Polyb. Glossæ: Ἀκολουθέω

Sequor, Consequor. 'Ακολουθεῖ Sequitur. 'Ακολουθήσοντας Secuturos. "Comitor, Galei Myth. 483. 'Ακ. ἄμα τινί, Dio Chrys. 1, 618." Wakef. Mss.] [* "'Ακολουθητέον, Lucian. 3, 377." Schæf. Mss. "Clem. Alex." Wakef. Mss. Lex. Xenoph.]

'Ακολουθήμα, τὸ, ET 'Ακολουθήσις, ἡ, frequentius, Consequentia, Consecutio. Item, Assectatio, vel Consectatio. Aristot. Præd. Δεύτερον δὲ τὸ μὴ ἀντιστρέφειν κατὰ τὴν τοῦ εἶναι ἀκολουθήσιν. Greg. Naz. Σαρκοῦ ἀπόθεσις, πνεύματος ἀκολουθήσις.

'Ακολουθητικός, (ἡ, ὄν,) Sequax, Sequi solitus, vel Proclivis ad sequendum vel consecrandum. Aristot. Rhet. 2. 'Ακολουθητικοὶ ταῖς περὶ τὰ ἀφροδίσια (ἐπιθυμίαις.) Idem Ethic. 1 ad Nic. 3. 'Ακολουθητικὸς ὢν τοῖς πάθεσι, q. d. Consectatio, perturbatio, Propensus ad sequendum perturbationes. Idem 7, 7. 'Ακολουθητικὸς τῇ φαντασίᾳ. Sic ἀκολουθητικὸς τῷ λόγῳ, Sequax rationis, Gaudens sequi rationem, vel Propensus ad sequendum rationem, i. e. rationi obtemperandum. ["Porson. Hec. p. xxvii. Ed. 2." Schæf. Mss. Glossæ: 'Ακολουθητικός Sequax.]

'Ανακόλουθος, ὁ, ἡ, q. d. Inconsequens, Non respondens præcedentibus. 'Ανακόλουθον, inquit Erasmus, est vitium orationis, quando non redditur quod superioribus respondeat, ut si in oratione ponatur μὲν, et non sequatur δέ. || 'Ανακόλουθος, Non consentaneus, Ineptus, ἀνάρμοστος, Hermog. ut inquit Bud. [ADDE *'Ανακόλουθως, Neglecta consecutione legitima, Parum convenienter. Dionys. H. Art. Rhet. 2, 87.] ET 'Ανακολουθία, ἡ, q. d. Inconsequentia, ut ἀνακολουθία orationis, cum structura sequentium non respondet structuræ præcedentium: aut cum ea quæ dicuntur, non respondent illis, quæ jam dicta sunt. Demetr. Phal. Οὐ γὰρ παρὰ προσδοκίαν μόνον ἐπηνέχθη, ἀλλ' οὐδ' ἡκολούθει τοῖς προτέροις· ἡ δὲ τοιαύτη ἀνακολουθία καλεῖται γρήφος. Si fingere verba liceat, ἀνακόλουθος, Incoherens, et 'Ανακολουθία, Incoherentia, posse reddi existimo.

["'Αμφακολουθῶ, Eust. II. 799, 38." Wakef. Mss. "Heyn. Hom. 6, 202." Schæf. Mss.]

["'Αντακόλουθος, ὁ, ἡ. Isæus 94. Τὸν ἐκείνου ἀδελφιδοῦν Κηφισόδοτον τῷ ἑαυτοῦ ἀδελφῷ 'Αρμυδίῳ συνέπεμψεν εἰς Κόρινθον ἀντακόλουθον." Bene sic habet; nam de adj. non nondum mihi liquet; valebit idem atque ἀντ' ἀκολουθον." Reisk.]

'Αντακολουθῶ, Vicissim sequor, inquit Bud. Laërtius Zenone, Τὰς δ' ἀρετὰς φασιν ἀντακολουθεῖν ἀλλήλους. Sic Hermog. pro iis, quæ mutuo consequuntur, ut, Si hoc est, etiam illud; et, si illud, hoc etiam. ["Philo J." Wakef. Mss. ET *'Αντακολουθία, ἡ, Mutuus comitatus. Clem. Alex. 436. 932. ITEM * "'Αντακούθησις, (ἡ,) Reiz. Belg. Gr. 630." Schæf. Mss. Synes. Dione 49.]

["'Απακολουθῶ, UNDE * "Συναπακολουθῶ, Plato Phæd. 81." Boissonad. Mss.]

["'Εισακολουθῶ, ad Diod. S. 2, 340." Schæf. Mss.]

"'Εξακολουθῶ, Sequor, Consequor, vel Usque sequor." [Joseph. A. J. 8. p. 449. Dionys. H. 2, 51, 22. "Schol. Euclid. x, 24." Wakef. Mss. "Acta S. Petri Archiep. Alexandr. 191. Ed. Comb." Boissonad. Mss. "Chrys. in Gen. Hom. 13. T. 1. p. 76. Τοσαύτη γέγονεν ἡ τῆς κακίας ἐπίτασις, ὥς ταύτην ἀναγκάζειν τοῖς τῆς σαρκὸς βουλήμασιν ἐξακολουθεῖν." Seager. Mss. UNDE *'Εξακολουθήσις, ἡ, Investigandi, Cognoscendi, Intelligendi studium. "Clem. Alex. 465." Wakef. Mss. ET COMPOS. * "Συνεξακολουθῶ, (Sequor.) Etym. M. 435." Boissonad. Mss. "Etym. M. 644. Suid. v. Ἀπῆγη, Ἐλιαν. H. A. 1, 5. Polyb. 95. 215. (1, 153. 2, 660.)" Wakef. Mss.]

["'Επακόλουθος, (ὁ, ἡ,) Aristid. 2, 198=2, 360. Ed. Upsal." Kall. Mss. ET * "'Επακούθως, Successive, Hesych." Wakef. Mss.]

'Επακολουθῶ, Subsequor, vel simpliciter Sequor. Plut. Camillo, Τοὺς ἄλλους ἐκέλευσεν ἐν τάξει ἐπακολουθεῖν, quod ap. Alios ordinata acie subsequi jussit. Plato Expl. οἱ νέοιμοι ἐπακολουθοῦντες. Naz. τῇ σαρκὶ ἐπηκολούθησε. Dicitur et ὕψισθεν ἀκολουθεῖν τινί, vacante adv., ut ap. Aristoph. Vesp. Κλαύ-

σεται Τis τῶν ὕψισθεν ἐπακολουθούτων ἐμοί. Sic autem ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου pro ἀκολουθεῖ μοι, Matth. 10. 'Επακολουθεῖν Bud. vertit Assectari in hoc Æschinis loco ad. Timarch. Πάλιν ὁ αὐτὸς εἶπεν νομοθέτης, δοῦλον ἐλευθέρου παιδὸς μὴ ἐρᾶν, μήτ' ἐπακολουθεῖν. Ibid., ἐπακολουθεῖν καὶ ἐφορᾶν de custode dixit. Addit autem B. ἐπακολουθεῖν pro Assectari, tam in bonam, quam in malam partem poni. || 'Επακολουθεῖν ἔργῳ τινί, vel πράξει τινί, et ap. Plat., ἐπακολουθεῖν τῷ πραττομένῳ, de Rep. 2., Persequi opus aliquod. Quod etiam exp. Operi instare, s. Rei agendæ. Latine non solum Cæpta s. Incæpta persequi dicitur, sed etiam Persequi rem quampiam, pro Studium et operam in ea ponere. De re etiam, ut cum Cic. in fine lib. 1. de Fin. dicit, Eas ergo artes persequeretur, vivendi artem tantam tamque operosam et perinde fructuosam relinqueret? Ad q. l. et similes respiciens, ἐπακολουθεῖν in illo genere loquendi ita reddi posse censeo. Sic autem eo usus est Paul. 1 ad Tim. 5, 10. Εἰ παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ ἐπηκολούθησε, quod vertit vet. Interpres, Si omne opus bonum subsecuta est, cum potius dicere debuisset Persecuta est. Non male et alii postea reddiderunt, Si omne opus bonum est sectata. Sunt et qui addiderint adv. Assidue, cum participio Sectata. Nonnulli autem ita, Si assidua fuerit in omni bono opere: quæ interpretatio mihi non displicet. At persequendi seu sectandi verbum quandam assiduitatis signif. inclusam habere videtur, ut adv. Assidue illis adjungere minime necesse sit. Sic autem Gallice dicitur Etre après quelque œuvre, vel, quelque entreprise. Itolorum quoque vulgus eodem modo dicit, Andar drio a qualche impresa, pro Andare drieto, etc. || 'Επακολουθεῖν, Animadversione et intelligentia consequi dicentem. Plato Phæd. p. 57. 'Ακολουθήσετε τῷ λόγῳ, καθόσον δυνατόν μάλιστα ἀνθρώπων ἐπακολουθήσαι. In hac autem signif. Latini non solum Consequi, sed et Assequi usurpant. ["Conf. cum συνακ., ad Diod. S. 2, 465." Schæf. Mss. "Cum accus., Clem. Alex. 445." Wakef. Mss. "Dans le sens d' ἐπιδιώκω, Poursuivre, Plut. Theseo 31. Alcibiade 27. cf. Isocr. 2, 117. Cor." Corai. Mss. Glossæ: 'Επακολουθῶ Insequor, Subsequor, Assector, Sector, Prosequor, Persequor, Consequor.]

'Επακολουθήμα, (τὸ,) Quod consequitur ex alio. In VV. LL. Appendix. Gall. dicitur Ce qui est de la dépendance. [Clem. Alex. 927. "Plut. 3, 341." Wakef. Mss.] ET 'Επακούθησις, (ἡ,) Consequentia, Consecutio, ap. Cic. Plut. Cons. ad Apoll. Τῶν κατὰ προηγούμενον λόγον συμβαινόντων, οὔτε τῶν κατ' ἐπακούθησιν. [Gl. Assectatio, Sectio.] ET 'Επακολουθητικός, (ἡ, ὄν,) q. d. Consecutivus. In VV. LL. Qui consequitur, Qui respondet et refertur, cum gen. e Gazæ lib. 4. Item, τὸ ἐπακολουθητικόν, Consectarium, e Cic.

["'Συνεπακολουθῶ, (Simul sequor.) Galei Myth. 527. Plut. (Alex. 41.) Rei Accip. Scriptt. 36. Ocell. Luc." Wakef. Mss.]

Κατακολουθῶ, Sequor, Sector, s. Assector. Item Sequor ea signif. qua dicimus Sequi aliquem pro Assentiri ei, Accedere opinioni ejus, vel Obsecundo, Obsequor. Greg. Ἐπικούρος ἔφη, εἰ ταῖς τῶν ἀνθρώπων εὐχαῖς ὁ θεὸς κατηκολούθει, θάπτον ἂν ἀπώλλυντο. ["Ælian. V. H. 438. Sentio, Jambl. de Myst. 64." Wakef. Mss. "Longus p. 78. Vill. Κατόπιν αὐτοῦ κατηκολούθησε, cf. p. 79." Schæf. Mss.]

["'Κατακολουθητέον, Clem. Alex. 61." Kall. Mss.]

["'Επικατακολουθῶ, Insequor, Persequor. Schol. Pind. Ol. 6, 108.]

["'Συνκατακολουθῶ, Comitor, Sequor. Strabo 1162.]

Παρακολουθῶ, Sequor, Assector, Comitor. Plut. Pericle, Ἀπῆει κοσμίως οἰκίαν, παρακολουθοῦντος τοῦ ἀνθρώπου. Et ap. Dem. pro Cor. (281.) Οὐς σὺ ζῶντας μὲν, ὧ κίναδος, κολακείων παρηκολούθεις. Nec tantum persona, sed et res quælibet dicitur παρακολουθεῖν. Aristot. Ethic. 3, 2. Εἰ δὲ προγίνεται δόξα τῆς προαιρέσεως, ἡ παρακολουθεῖ, οὐδὲν διαφέρει. Luc. Alcyone, Ἡ γὰρ ἡλικία παντελῶς ἄπορος δὴ πον πάν-

των καὶ ἀμήχανος ἐξαρχῆς παρακολουθεῖ τοῖς ἀνθρώποις κατὰ φύσιν. Idem in Anacharside, Ἡ δὲ παρακολουθοῦσα τούτοις δόξα τοῦ παντὸς ἀξία τοῖς νενικηκόσι. Herod. 4. Τοῖς μὲν δυστυχῆσαι ἐλεος, τοῖς δὲ κρατήσασι φθόνος παρακολουθεῖ. Idem ibid., Τῇ μὲν συμφορᾷ τοῦ πεσόντος, καὶ ἀνανδρίας ψόγος παρακολουθεῖ. Apud Diosc. in præf. lib. 6. Τὰ παρακολουθοῦντα σημεῖα ἐκάστῳ τῶν φαρμάκων. Et ibid., duabus pagellis post, Ἀδυνατον γὰρ πάντα τὰ συμπτώματα ἐνὶ παρακολουθῆσαι. Idem vero, quod initio 1 cap. libri ejusdem dixerat παρῆπεςθαι, paulo post dixit παρακολουθεῖν. Ex Hermog. autem citatur τὰ παρακολουθοῦντα τῷ προσώπῳ, pro Personæ attributa. Ab Aristot. Rhēt. 1. παρακολουθοῦντα vocantur, quæ alicui adjuncta sunt, adeo ut posito illo, et ipsa consequantur.

Παρακολουθέω, ad animum translatus, Animadversione et intelligentia assequor dicentem, ut inquit Bud. p. 665. qui affert ex Æschine, Ὑμᾶς τε βουλομένην ἂν ἀκοῦσαι καὶ προσέχειν τὸν νοῦν, καὶ παρακολουθεῖν εὐμαθῶς. Sic e Gal. citat παρακολουθεῖν βιβλίους παλαιοῖς, pro Intelligentia consequi. Demosth. de Fals. Leg. (423.) Καὶ ὁ τὰ τούτου πονηρέματα ἀκριβέστατα εἰδὼς ἐγὼ, καὶ παρηκολουθηκὼς ἅπασι, κατηγορῶ, ut qui omnium arbiter fuerim et spectator, ut comes legationis, interpr. Bud. ibid. Hæc autem Demosth. verba, (285.) Ἀλλὰ καὶ παρηκολουθηκότα τοῖς πράγμασιν ἐξαρχῆς, interpretatur, Qui ab initio, ut quæque res nata esset, ita quidnam ea re ageretur, compertum haberet animoque comprehensum. Idem ap. Lucam c. 1. in Παρηκολουθηκὸτι ἄνωθεν πᾶσιν ἀκριβῶς, expr. πάντα μεμαθηκὸτι καὶ πεπυσμένῳ. Ego autem παρηκολουθηκότα πᾶσιν in hoc Lucæ et in illo Demosth. loco, sicut et παρηκολουθηκότα τοῖς πράγμασιν ap. eund. Demosth., tum in loco modo citato, tum in hoc, quem habemus in Epist. ad Athenienses, quam in exilio scripsit, Ὅσα τινὶ γὰρ δὲ ἐμπειρίαν καὶ τὸ παρηκολουθηκέναι τοῖς πράγμασιν εἰδὼς, puto dici qui rerum illarum cognitionem studiose persecutus est, ita ut eam sit consecutus. Sic autem interpretando, signif. metaphoricam hujus verbi, a prima non recedendo, exprimere mihi videor. Vel, eodem sensu, ἐγὼ παρηκολουθηκα ἅπασιν, Omnia sum ita perscrutatus, ut nihil me fugerit vel præterierit. Qui enim studiose omnia persequitur, eum nihil fugere verisimile est. A Luca autem ἄνωθεν παρηκολουθηκότα dici, quem Demosthenes dicat ἐξ ἀρχῆς παρηκολουθηκότα, persuasum habeo. Vide Ἐπακολουθῶ.

[* Παρακολουθέω, Athen. 1, 12. Musgr. Hel. 1165. Wakef. Georg. 150. Fischer. ad Weller. G. G. 1, 242." Schæf. Mss. "Intelligo, Jambl. 80. Arrian. Ep. 156. Polyb. 608." Wakef. Mss. Arrian. Ep. 3, 5. Εἰ δὲ παρακολουθεῖς σαυτῷ, ὅτι ἀποβάλλεις τινὰ δόγματα φαῦλα: 4, 5, 21. Οὐ παρακολουθεῖ ἐλεγχόμενος. Glossæ: Παρακολουθεῖω Sector, Assector, Subsequor.]

[* Παρακολουθήμα, τὸ, Appendix, Gl. quod sequitur plerumque. "Stob. p. 71. Hierocles 172." Wakef. Mss. "Thom. M. 399." Schæf. Mss. "Diog. Epist. 21." Boissonad. Mss. "Eust. II. 60. 239.: Od. 20." Scott. App. ad Thes. "Eust. 71, 42. 80, 25. Ed. Rom." Seager. Mss. Nicom. Arithm. 2. p. 143.]

"Παρακολουθήσις, ἡ, Sequela. Gell. 6, 1. Non per naturam, sed per sequelas quasdam necessarias facta dicit; quod ipse appellat παρακολουθήσιν: de Chrysippo. Cap. seq. Consequentias vocat has Sequelas." ["Hierocles 208." Wakef. Mss. "Chrys. Hom. 137. T. 5. p. 873. Τὰ νοήματα τῆς πνευματικῆς παρακολουθήσεως πλεῖστον ὅσον ἀπέχουσι νοῆσαι." Seager. Mss. UNDE *Παρακολουθητικός, ἡ, ὄν, Assequendi et intelligendi vi præditus. "Arrian. (Ep. 1, 6, 14. π. δύναμις,) Clem. Alex. 785." Wakef. Mss. M. Anton. 151. ET *Παρακολουθητικῶς, Intelligentes, Acute. M. Anton. 195. Οἱ μὲν εἰδὼς καὶ παρακολουθητικῶς, οἱ δὲ ἀνεπιστάτως.]

Συμπακολουθέω, pro παρακολουθῶ, itidem metaphorice, ap. Plat. politic. Καλῶς τῷ λόγῳ συμπαρακολουθήκας, Recte atque ordine disputationem prosecutus es. [Arrian. Ep. 3, 5, 10. τῇ διοικήσει.]

[* Ἀπαρακολούθητος, ὁ, ἡ, Innumerabilis, Quem

A mens nulla assequi potest. "Schol. II. A. 245." Wakef. Mss. ET * Ἀπαρακολουθήτως, Temere, Sine consilio. M. Anton. 2, 16.: 5, 6. Τοῖς τρόποις τὰ ἀπαρακολουθήτως αὐτὸ ποιοῦσι. "Epiphan. Hæc. 78. c. 6." Routh. Mss. Tzetz. ad Lyc. 5.]

[* Διαπαρακολούθητος, (ὁ, ἡ,) Qui res intelligentia consequi nequit. Jambl. V. P. 79." Wakef. Mss.]

Εὐπαρακολούθητος, ὁ, ἡ, Quem intelligentia facile consequi possumus, Intellectu facilis. Dionys. H. in Isocrate, Τοῦ δ' εὐπαρακολούθητα γενέσθαι μοι μᾶλλον τὰ πρόσθεν εἰρημένα. Ponitur et substantive τὸ εὐπαρακολούθητον, ut ap. Aristot. Ethic. 2, Σαφηνείας ἕνεκα καὶ τοῦ εὐπαρακολουθήτου. || Item εὐπαρακολουθήτος signif. activa, Acutus ad res intelligentia consequendas, Qui facile res intellectu percipit, αὐτὸς εἰς τὰ πράγματα, καὶ οὐ πωχελῆς, inquit Hesych. ["Wakef. S. C. 5, 28." Schæf. Mss. "Polyb. 127. Diod. S. p. 4. Artemid. 192. Hesych." Wakef. Mss. ET *Εὐπαρακολουθήτως, Perspicue. Dionys. H. 2, 252. Ἐρμηνευμένον δὲ οὐκ εὐπαρακολουθήτως.]

B Δυσπαρακολούθητος, (ὁ, ἡ,) oppositum præcedenti εὐπαρακολουθήτος. Quint. 4, 1. δυσπαρακολουθήτον causæ genus esse dicit, quod obscurum appellatur. ["Cornut. Ad intelligendum ineptus, Suid. 3, 326." Wakef. Mss. "Poët. Gnom. p. 242 (v. 478)." Schæf. Mss. "Eust. 113, 42." Seager. Mss. "Schol. ad Aristoph. Nub. 629." Boissonad. Mss. Jambl. V. P. 74. Δυσκίνητος ἐτι τις καὶ δυσπαρακολουθήτος εὐρίσκετο, ubi vertitur, Segnior adhuc aliquis et intellectu hebetior reperiebatur.]

[* "Περιακολυθῶ, Circum sequor, Polemo 208." Wakef. Mss.]

[* "Συμπεριακολουθῶ, Vestigiis alicujus inhæreo, huc et illuc, quocunque eat, subsequendo. Chrys. in Ep. ad Rom. Sermon. 4. T. 3. p. 122." Seager. Mss.]

Συνακολουθέω, Simul sequor, sed malim Euntem sequor, Comitor, Assector. Plato Epist. 7. Ἡμῖν συνακολουθήσον πρός Διονύσιον, Sequere nos ad Dionysium, i. e. Sequere nos euntes ad Dionys. Vel, Nobiscum veni ad D. Isocrates Areop. Συντάτταται καὶ συνακολουθεῖ τοῖς μὲν πλουσίοις καὶ ταῖς δυναστείαις ἄνοια. Sic Lat. recte dixeris Stultitia divites comitatur. In VV. LL. citatur e Plat. de LL. Συνακολουθῶ σοι τῷ λόγῳ, ubi malo σου. Et ex Eod. ibid., Τοῦτο συνακολουθῶ, Hoc concedo. In iisdem expr. Correspondeo. || Apud Athen. 1. συνακολουθεῖν accipio pro Exemplum alicujus sequi, Alicujus factum imitari: "Ἐφασαν γὰρ αὐτὸν καὶ τοὺς ὀφισποῦντας ὑποποιεῖσθαι ἵνα θερμότατα παρατίθῃσι, καὶ μόνος καταναλίσκη αὐτὸς, τῶν λοιπῶν συνακολουθεῖν μὴ δυνάμενων." [Gl. Consequor. "Μετά τινος, ad Diol. S. 1. 590." Schæf. Mss.]

Συνακόλουθος, ὁ, ἡ, Comes. Item Correspondens, ut quidam interpr. || ET Συνακολουθία, (ἡ,) Correspondentia.

[* Ὑπακολουθῶ, Subsequor. Philo J. 1, 224. Plut. 4, 701." Wakef. Mss.]

"AKOPNA, ἡ, Nomen plantæ, quæ putatur a nonnullis esse Carduus benedictus sylvestris herbariorum. A Theophr. certe H. P. 1, 16. reponitur inter φυλλάκανθα. Itidemque 6, 3. ἀκανθώδη ab eo esse dicuntur ἄκονα, λευκάκανθα, χάλκειος, κνήκος, πολυάκανθος, ἀτρακτυλῖς, ὀνόφυκος, ἰξίνη. Unde Plin. 21, 16. Carduus, inquit, et folio et caule spinosas lanugines habet: item acorna, leucacanthos, chalceos, enicos, polyacanthos, onopyxos, ixine. Rursum Theophr. lib. eod., c. 4. τὴν ἄκοναν esse dicit προσεφερῆ κατὰ τὴν πρόσον ψιν τῇ κνήκῳ τῇ ἡμέρᾳ, habere autem χρώμα ἐπὶ ἄκοναν καὶ λιπαρόν. Unde iterum Plin. 6, 21. Acorna colore tantum ruffo distinguitur et pinguiore succo. Sed notandum est, ap. Theophr. in posterioribus duobus II. haberi ἄκονα: ap. Plin. vero in priore loco Cnidos et Helxine, perperam pro Cnicos et Ixine. Apud Hes. oxytonus, Ἀκονά ἀκανθώδες φυτόν." [Vide Ἀκονα.]

"AKOPON, Hesychio Herba quædam, de qua

“Diosc. 1, 1. Theophr. H. P. 1, (22.) Plin. 25, 13. ubi A
“fem. gen. Acoros dicitur. Et sequitur, Necnon in-
“veniuntur qui oxymyrsinæ radicem acoron vocant:
“ideoque quidam banc ἀκορον ἄγριον vocare malunt.
“Hinc Ἀκορίτης οἶνος, ap. Diosc. 5. Vinum ex
“acoro confectum, s. acoro conditum.”

ἈΚΟΥΩ, f. ἀκούσσομαι, a pass. [med.] voce sum-
tum, ut ἐπαινέσσομαι fere semper pro ἐπαινέσω dici-
tur, et alia multa. Fut. 2, ἀκούω, p. ἤκουκα. Sed
usurpatur potius medium Atticum ἀκήκοα: nam com-
mune est ἤκοα. Aor. 1. ἤκουσα. 2. ἤκοον, minus usi-
tatus. Aor. 2. pass. ἠκόην, unde fut. 2. ἀκούσσομαι, ut
a 1. ἠκούσθην, ἀκουσθήσομαι: at fut. 2. med. ἀκού-
μαι. Est autem ἀκούω Audio. Quidam Grammatici
inter ἀκούω et ἀκροῶμαι hoc discrimen statuerunt, ut
ἀκούω esset sensus, ἀκροῶμαι studii: sed hæc differen-
tia nimium signifi. verbi ἀκούω restringit. Jungitur
autem personæ quidem genitivo soli, rei autem geni-
tivo, vel accusativo. Nam quod Grammatici quidam
tradunt, ἀκούω, quando jungitur cum persona sola,
vel re sola, genitivum exigere: si autem cum utroque
simul jungatur, tunc personam in genitivo et rem in
accusativo poni, hoc nequaquam perpetuo observatum
reperitur. Usitata autem constructio ex iis, quæ
subjungam exemplis, patebit. Primum igitur per-
sonæ genitivo, ut Il. T. (256.) ἀκούοντες βασιλῆος.
Xen. (Mem. 2, 6, 31.) Καὶ ἀκούοντας αὐτῶν (τῶν
Ξερξέων) κηλεῖσθαι. Sæpe cum participiis, Od. Θ.
(95.) βαρὺ δὲ στενάχοντος ἄκουσεν: B. (423.) τοὶ δ'
ὀτρύνοντος ἄκουσαν: Θ. (564.) πατὴρ ἐγὼν εἰπόντος
ἄκουσα. Dem. Epit. Ἄλλου γε λέγοντος χαίρουσιν
ἀκούοντες. Apud Athen. 12. Αὐτὸς δὲ σου διγυόμενον
ἀκούων πεπονηκέναι τὴν πλευρὰν, Audiens te narrantem.
Xen. Ἦκουσα αὐτοῦ καὶ περὶ φίλων διαλεγόμενον, Au-
divi ipsum de amicis etiam disserentem. Qui geni-
tivus participii in verbale nomen resolvi posset, hoc
modo, Ἦκουσα τῆς αὐτοῦ καὶ περὶ φίλων διαλέξεως,
Audiui ejus dissertationem etiam de amicis. De-
mosth. pro Cor. (227.) Ἀκούσαι μου περὶ τῶν κατηγο-
ρημένων ἀπολογουμένου δικαίως, Audire me ad ea,
quæ mihi objecta sunt, respondentem: vel, Meipsum
defendentem adversus ea, de quibus accusatus sum.
Possit autem hoc itidem participium in nomen ver-
bale resolvi tam Græce, quam Latine, ut, Ἀκούσαι
μου τὸν περὶ τῶν κατηγορημένων ἀπολογισμόν, vel τὴν
ἀπολογία. Latine autem, Audire meam defensionem
adversus &c. || Rei autem genitivo jungitur pa-
riter et accusativo, ut dixi: etsi frequentius genitivo.
Lucian. ἐν Ἀλιεῖ, Καθήμεθα ἔτοιμοι ἀκούειν τῶν λό-
γων. Ibid., Ἀκούσας τοῦ μύθου. Plut. Othone,
Ἦκουσε θορύβου καὶ βοῆς ἐπὶ θύρας, Pro foribus tumultum
et clamorem audiit. Xen., Ἀκούων τὰ ἀκουστά,
Audiens ea, quæ sub auditum cadunt. Isocr. de Pace,
Ἐν γὰρ ἀκούσαντες, γνῶσεσθε καὶ περὶ τῶν ἄλ-
λων. Lucian. Somnio, Τὰ δὲ μετὰ ταῦτα οὐκέτι εὐκα-
ταφρόνητα ἀκούσεσθε. Sic ἀκούειν φωνήν τινος, De-
mostheni pro Cor., item Isocrati. Apud Hom. qui-
dem certe hunc casum habere solet, videlicet accus.,
ut Il. Υ. (318.) Λυτὰρ ἐπεὶ τό γ' ἄκουσε: Ξ. (125.)
τὰ δὲ μέλλει' ἀκούμεν: Od. Γ. (94.) ἢ ἄλλου μῦθον
ἄκουσας: Il. Φ. (98.) ἀμειλικτον δ' ὅπ' ἄκουσεν. Itidem
Hesiod. Th. (701.) ἢ δ' οὐασιν ὄσαν ἀκούσαι. || At
cum persona et re junctum ἀκούω, gen. personæ et
accus. rei habet. Xen. Τοῦτο πολλῶν ἔφη ἀκούειν,
Hoc se e multis audire dicebat. Plut. Camillo,
Πολλὰ δὲ τῶν καθ' ἡμᾶς ἀκηκόες ἀνθρώπων. De-
mosth. pro Cor., Ἄπερ εἰκότως ἀκούσεσθέ μου, Quæ
merito de me vel e me audietis. Plato Apol., Ὑμεῖς
δὲ μου ἀκούσεσθε πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Interdum
vero interjicitur præpos. παρὰ vel πρὸς, ut, τοῦτο
ἀκούω παρὰ σου, vel πρὸς σου. Herod. 1. Ἦκουσε
πρὸς τοῦ βουκόλου τὸ πρῆγμα. Interdum accus. in
nominativum mutatur, posito videlicet verbo substan-
tivo. Plato Epist. 7. Αἱ δὲ ἦσαν βουλήσεις, ἀκηκόατε
παρ' ἐμοῦ σαφῶς. Poterat tamen dicere, Τὰς οὐσας
βουλήσεις ἀκηκόατε παρ' ἐμοῦ. Et vicissim Herodoto
licebat ita loqui, Ἦκουσε πρὸς τοῦ βουκόλου ὃ ἦν τὸ
πρῆγμα. Cum autem ponitur ἀκούω cum præpos.
περὶ, tunc non ad ipsum ἀκούω, sed ad genitivum illa

fertur: unde etiam genitivo postponitur interdum.
Dicitur enim, Ἀκούω ταῦτα περὶ σου, Ἀκούω ταῦτα
περὶ τῶν πραγμάτων, et, Ἀκούω ταῦτά σου πέρι, Ἀκούω
ταῦτα τῶν πραγμάτων πέρι. Interdum vero genitivo
personæ jungitur ἀκούω, addito participio ejusdem
casus, ad quod præpos. περὶ tendit, ut ap. Xenoph.,
Ἦκουσα αὐτοῦ καὶ περὶ φίλων διαλεγόμενον. Ponitur
tamen interdum περὶ post ἀκούω, etiam non præce-
dente accus. Isocr. ad Phil., Οἶμαι σοι συμφέρειν
ἀκούσαι περὶ αὐτῶν. Sed in hac phrasi et aliis hujus-
modi, accus. e re ipsa petitus, subaudiendus relin-
quitur. || Notandum est autem, ut cum dicitur
ἀκούω σου τοῦτο vel παρὰ σου, vel πρὸς σου, tunc ἀκούω
σου, quoniam addimus gen. personæ, simul et accus.
rei, non vertitur Audio te, sed E te: ita etiam non-
nunquam ἀκούω reddi, etiamsi gen. duntaxat personæ
habeat. Quibus in ll. sequi solet fere particula ὥς,
vel ὅτι: ut, Ἀκούω ἐκείνου, ὅτι ταῦτα οὕτω γέγονεν,
ad verbum, Audio ex illo, quod hæc ita facta sint.
Sed Latine per infin. loquendum est, Audio ex illo
ita hæc esse facta. Demosth. Ol. 1. Ἦκουον δ' ἐγώ γε
τινῶν ὥς οὐδὲ δώσειεν. || Jungitur etiam participio
v. ἀκούω, ut, Ἀκούω σε ὄντα, posito ὄντα pro εἶναι,
Audio te esse, ut videlicet dicitur, Οἶδά σε ὄντα.
Demosth. pro Cor., Οὐκ ἂν αὐτὸν ἠκούομεν ἐν Ἐλατείᾳ
ὄντα. || Reperiuntur etiam hæc verbi ἀκούω con-
structiones, notandæ potius quam imitandæ, utpote
rarissimæ et licentiosius positæ: ἀκούω videlicet uno
in loco cum dat. personæ, in alio cum accus. itidem
personæ junctum. Il. Π. (515.) δύνασαι δέ τε πάντος
ἀκούειν Ἀνέρι κηδομένῳ, ubi ἀντίπτωσιν agnoscit
Eust. At ap. Soph. El., Scholiastes vult τίνι ἀκού-
σαιμι pro παρὰ τινος esse positum. Cum accus. au-
tem personæ, ut in opusc. de Herone et Leandro,
quod falso veteri Musæo ascribitur: Νηχόμενόν τε
Λεάνδρον ὁμοῦ καὶ λύχνον ἀκούω. Sed ita æcipien-
dum est ἀκούω νηχόμενον Λεάνδρον, quasi dixisset
ἀκούω τὴν νῆξιν τοῦ Λεάνδρου. Alioqui certe dura
est illa constr.: durior etiam foret si quis diceret
ἀκούω λέγοντα pro λέγοντος. Illud autem ἀκούω τὴν
νῆξιν τοῦ Λεάνδρου, ad verbum, Audio natationem
Leandri: intellige pro Audio strepitum s. sonitum
natationis Leandri, vel potius natantis Leandri. Nam
posset etiam accipi pro Fando audio, Fando accipio
natationem Leandri, de qua signif. verbi ἀκούω paulo
post dicitur. || Ponitur ἀκούω etiam absolute non-
nunquam. Il. O. (129.) Οὐατ' ἀκούμεν ἐστί. Parti-
cipium ἀκούοντες, Auditores, ap. Demosth. Item
ἀκούω absolute positum pro Audiendi sensu præditus
sum, i. e. auditu.

Ἀκούω ταῦτα πρὸς σου, Audio hæc e te, pro Tu
mihi hæc dicis, quo etiam modo Audio Latini usur-
pant. Soph., Ταῦτ' οὐκ ἀκούειν μεγάλα πρὸς δούλων
κακά; Hæc nos audire a servis, i. e. Hæc nobis dici
a servis. Hesiod. Ἔργ. (2, 339.) Εἰ δὲ κακὸν εἴποις,
τάχα κ' αὐτὸς μεῖζον ἀκούσαις, Si malum verbum alii
dixeris, statim ipse aliud pejus audies i. e. tibi dice-
tur. Hom. eandem sententiam et eadem forma ex-
primens, composito ἐπακούειν usus erat: Il. Υ. (250.)
Ὀπποῖόν κ' εἴπησθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις. Sic
autem, uti dixi, Latini quoque suum Audio usurpant.
Terent. Andr. (5, 4, 17.) Si mihi pergīt quæ vult
dicere, quæ non vult audiet. Itidem in Proverbio,
quod tanquam triviale refert Hieron., Cum dixeris
quæ vis, audies quæ noles. Quod sumtum esse
atque adeo translatum ex Alcæo (Fr. 82. Blomf.)
existimo: Αἶκ' εἴποις τὰ θέλεις, ἀκούσαις τὰ κ' οὐ θέ-
λεις. Unde et Plut., Λέγοντες ἂ θέλουσιν, ἀκούωσιν
ἂ μὴ θέλουσιν. Erasmus tamen hac forma enuntiatum
Proverbium a Græcis originem habere non putavit.
Sciendum est autem huc referri debere et illum
Aristoph. locum, χαίρω πόλλ' ἀκούων δὴ κακά, et
exponi, Gaudeo, cum audio multa mala, i. e. cum
mihi dicuntur. Nam cur ἀκούων hic exponant quidam
ὀνομαζόμενος, et referant inter illa dicendi genera,
ἀκούω χρηστὸς, ἀκούω κακὸς, non intelligo, cum in his
ἀκούω nominativum habeat; at in illo, accus.: nec
possit negare quisquam, quin ἀκούων κακά ita dicatur,
ut ἀκούειν κακὸν in illo versu Hes. modo citato.

Ἀκούω, Fando audio, Fando accipio. Quæ tamen

signif. ab aliis non annotatur, Audio duntaxat ponentibus, quod generale est. Interdum cum infin. II. Ω. (543.) Καί σε, γερὸν, τὸ πρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι. Sæpe autem cum nomine accusativi casus. Lucian. adv. Iudoct. Ἐλικῶνα μὲν γὰρ οὐδ' ἀκήκοας οἶμαί ποτε, Heliconem nunquam fando accepisti, Helicon tibi nunquam fando auditus est, Nunquam fando tuas pervenit ad aures Heliconis nomen. Dure enim hic dixeris Latine, Heliconem nunquam audisti, quasi videlicet Heliconem facias hominem. At in hujus interpretatione, Ἐδίδασκε δ' ὁ πατήρ αὐτοῦ γράμματα, ὡς ἐγὼ τῶν πρεσβυτέρων ἀκούω, possit verbum Audio solum usurpari, vertendo; Ut ego de senioribus audio, vel e senioribus. In hoc itidem Xenoph. loco interpretando, Audio non male ponatur solum, K. Π. 1., Ἦκουσεν ἀνδρὸς ἤδη τὰ ἔργα διαπραττόμενον τὸν Κῆρον. Sed participium in infinitivum mutare oportebit, hoc modo, Cyrum jam res viro dignas gerere audivit. Potes etiam dicere, Intellexit, Accepit. Xen. Hell. 6. Ἀκούετε μὲν οὖν, εὐ οἶδ', ὅτι καὶ ὑμεῖς ἴσασινος ὄνομα, Fando auditis, Fando accipitis vos quoque, sat scio, Jasonis nomen. Idem participium ἀκούων absolute posuit pro eo, quod est Ex auditu, Ex iis quæ fando audieram: Hell. 6. Πρόσθεν μὲν ἀκούων ἐξήλουν τήνδε τὴν πόλιν ὅτι πάντας —, νῦν δ' οὐκέτ' ἀκούω, ἀλλ' αὐτὸς ἤδη παρὼν ὄρω, Antea quidem ex iis, quæ fando acceperam, civitatem hanc fortunatam esse dicebam, quod omnes —, nunc autem non jam fando audio, sed præsens cerno.

Ἀκούω, Audio, Auditor sum, Discipulus sum. Laërtius, Ἀναξιμένης Μιλήσιος ἤκουσεν Ἀναξίμανδρον, ἐνιοὶ δὲ καὶ Παρμενίδου φασὶν ἀκοῦσαι, pro eo quod est Παρμενίδῃ σχολάσαι. Idem et composito Διακούω interdum significatur, ut ap. Plut. Pericle, διήκουσε Ζήνωνος, Zenonis fuit auditor s. discipulus. Idem in Themistocle, Ἀναξαγόρου διακοῦσαι τὸν Θεμιστοκλέα φησί.

Ἀκούω, Audio, Dicto sum audiens, Ausculto, i. e. Obtempero, Pareo. Demosth. ad Lept. Καὶ πρότερον τοῖς ἄλλοις ἐπιτάττοντας (Λακεδαιμονίους) εἶθισεν ἀκούειν ὑμῶν, Et Lacedæmonios prius aliis imperantes, vobis dicto audientes esse assuefecit. Aristid. Panath. Τοὺς τὴν Ἀσίαν οἰκοῦντας Ἕλληνας ἀκούειν βασιλέως. Plut. Lycurgo, Οὐκ ἀκούειν ὑπομένουσι τῶν προστατῆν μὴ δυναμένων, Imperare nescientibus parere non sustinent. Sic ap. Soph. Ajace, τοῖς ἀκούουσιν λέγε, i. e. τοῖς πειθομένοις, ut inquit Schol., Iis qui tibi dicto audientes sunt. Quidam tamen vident, Iis qui moventur; sed illi viderint. || Huic significationi finitima est, quæ a Bud. annotatur, pro Jubeor. Themist. in primum Anal. poster. Οὐδέεις οὖν οἰκέτης ὁμόγλωττος ἀνθρώπων ἀκούσας ἀγαγεῖν, ἵππον ἤγαγεν. Possit fortasse accipi et in ea signif., quæ paulo ante annotata est, Audio hoc, pro Hoc mihi dicitur, ut sit, Nullus famulus, cui dictum sit ut adducat famulum, equum adduxit.

Ἀκούω, Audio, pro Intellego et interpretor, ut docet Bud. Galenus in Meth. 10. Ἀπλοῦν δὲ ὅταν εἴπω, ῥόδιον ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων ἀκούειν σε χρή. Themist. in 2 de Anima, genitivo junxit hac in signif., Ἀπλούστερον ἀκουστέον τούτων ἀπάντων τῶν ὀνομάτων, Hæc simplicius intelligenda.

Ἀκούω, Audio, i. e. Vocor, Appellor, Dicor. Item, ἀκούω εἶναι, Feror esse. Cum nominativo, ἐσθλὸς ἀκούω, ap. Theocr. (16, 30.), Probus vocor s. dicor. Demosth. pro Cor. (241.) Νῦν κύλακες καὶ θεοὶς ἐχθροὶ καὶ τᾶλλα ἃ προσήκει πάντα ἀκούουσι, Nunc appellantur adulatores, et diis inveni. Lucian., Οὐδ' ἀναίνομαι πηλοπλάθος ἀκούειν, Neque recuso figulus appellari. Item cum nominativo participii. Huc autem non pertinere exemplum hoc ex Aristoph., χαίρω πολλ' ἀκούων δὴ κακὰ, docui antea. || Cum infin., habente nominativum, ap. Herod., Τότε γὰρ Ἀργεῖοι ἤκουον εἶναι μουσικῶν πρῶτοι. Greg. Naz. de Filio, Σαμαρείτης ἀκούει καὶ δαιμονῶν. || Cum adverbis κακῶς et εὖ sæpe etiam usurpatur, eodem modo quo dicunt Lat. Male audio, Bene audio. Dicitur autem κακῶς ἀκούω ὑπὸ τούτου, itidem etiam ut ap. Latinos Male audio ab hoc, pro Vituperor. Isocr. Busiride, Κακῶς ὑπὸ

ᾧ πολιτῶν ἀκούειν, Male audire a civibus. Dicitur etiam κακῶς ἀκούειν ἐν λόγοις τινός, ap. Lucian., Male audire in sermonibus alicujus. i. Vituperari sermonibus alicujus. Apud Plut. Pericle additur participium, Ὁ μὲν δῆμος ἀδοξεῖ καὶ κακῶς ἀκούει μεταγαγών, pro διὰ τὸ μεταγαγεῖν. || Contrarium εὖ ἀκούω, Bene audio, Laudor. Plut. Pericle, Ὁ μὲν δῆμος ἀδοξεῖ καὶ κακῶς ἀκούει. Plato Dionysio, Οἱ δ' ἐπικέστατοι πᾶν ποιοῦσιν, ὥπως ἂν εἰς τὸν ἔπειτα χρόνον εὖ ἀκούωσι, Ut celebretur eorum memoria. Sic ἄμεινον ἀκούειν ap. Thuc. 3. Εὐπρεπεία δὲ λόγου οἷς ἐνυρβαῖ ἐπιφθόνως τι διαπραχᾶσθαι, ἄμεινον ἤκουον. Ubi quidam ἄμεινον ἤκουον jungunt cum εὐπρεπείᾳ λόγου: at Schol. exp., Οἷς τισὶ δὲ συνέβαινε ἐκαπατῆσαι διὰ λόγου τινός εὐπρεποῦς πρᾶξαι τι γενναῖον, οὗτοι ἐπηνούντο.

Ἀκούομαι passiv., Audior, ut ἀκούω, Audio, in prima et propria signif. II. Δ. (331.) οὐ γὰρ πῶ σφιν ἀκούετο λαὸς αὐτῆς. Plut. de Audiendo, Οἱ δὲ εὐδὲς ἀντικόποντες, οὔτε ἀκούοντες, οὔτε ἀκούμενοι. || Item Ἀκούομαι valde nove usurpatum pro ἀκούω, in eo loquendi genere, quo pro Appellor s. Dicor usurpatur, ut χρηστὸς ἀκούω. Phalaris in fine Epist. ad Messenios, Ἡ τυραννοκτόνοι Φαλαρίδος ἀκουσθῆναι.

“Ἀκοῶ, fut. 2. act. verbi ἀκούω, unde aor. 2. ἤκουον. “Media autem voce ἀκοῦμαι facit, unde aor. 2. “ἤκούμην.” “Ἀκουέμεν, Dorice est pro ἀκούειν, “Audire.” “Ἀκουκα, Dorice pro ἤκουκα, ap. Plut. in Lyc. (Ages. 21.)”

[“Ἀκούω, ad Charit. 414. Wakef. Eumen. 114. Wakef. Phil. 457. ad Lucian. 2, 190. ad II. Π. 515. Fischer. Ind. Palæph. ad Xenoph. Ephes. 239. Toup. Emend. 2, 569. ad Herod. 493. Ἀκούω unde? ad Herod. 337. De act., pass. et med., Valck. ad Phalar. p. xxii. ad Herod. 231. De fut., Kuster. V. M. 143. Stephan. Dial. 15. Brunck. Soph. 3, 495. ad Lucian. 3, 569. Jacobs. Anth. 12, 350. Lobeck. Ajac. p. 396. Muller. ad Lycophr. p. 71. ad Thom. M. 7. Valck. Phœn. p. 556. ad Phalar. (I. c.) Xenoph. Ephes. p. 29. Herod. 11. 514. Zeun. ad Cyrop. 377. Lucian. 1, 537. Intellego, Interpretor, Sentio, Jacobs. Anth. 7, 357. T. H. ad Plut. p. 7. Brunck. Soph. 3, 509. Heyn. Hom. 5, 558. 6, 647. Valck. ad II. 22. p. 97. Wolf. ad Hesiod. p. 73. Vocor, Appellor, Dicor, ἐσθλός, ἀγαθός, κακῶς ἀκούω, Toup. Add. in Theocr. 399. Valck. Callim. 112.; ad Phœn. p. 100.; ad Phalar. p. xxii. et p. 315. ad Lucian. 1, 259. 694. Boissonad. in Philostr. 307. Jacobs. Anth. 11, 395. (‘Nonn. Dionys. 2, 50.’ Wakef. Mss.) Οἱ ἀκούοντες, Lectores, Dionys. H. 1, 120. 172. De constr. Boissonad. in Philostr. 647. Lobeck. Ajac. p. 331. Brunck. ad Æsch. S. c. Th. 205. Pierson. Veris. p. 24. 80. Valck. Hippol. p. 175. Rubnk. ad Xen. Mem. 232. ad Od. M. 198. Sequi. infin., ad Xen. Mem. 3, 1, 1. De fut. et aor., vide ad Ἀπολλών. Ἀκούειν λέγοντός τινος, Achill. Tat. 27. De ludis scenicis, Herodian. Philet. 438. et n. Cum gen. rei, quam audimus, Musgr. Phœn. p. 224. a. Ἀκουσόμενος, Lennep. ad Phalar. p. 25. Ἀκουσόμεναι, Soph. Antig. 1191. Ajac. 1141. et Brunck. Ἀκούεις, vi præterit., ad Xenoph. Eph. 213. Lucian. 1, 396. (Odys. 18, 126. ἀκούω?) Charito p. 22. Ἀκούω τι, dicitur aliquid de me, Wyttenb. Select. 413. Audiens sum dicto, Græv. Lect. Hesiod. 534. 540. Musgr. Hel. 739. Hel. 1431. Lucian. 3, 518. (‘Arrian. Ind. 1.’ Wakef. Mss.) Ἀκούεις δὲ, Heindorf. ad Plat. Theæt. 296. Ἀκουε δὲ, Boissonad. in Philostr. 350. Ἀκούειν et ἰδεῖν juncta, Boissonad. I. c. 299. Εἴ τινα ἀκούεις, ad Charit. 592. Autip. Th. 67. Erycius 15. Boissonad. I. c. 397. Xen. Anab. 1, 9, 28. 2, 5, 26. Alciphro 2, 120. Wagner. Heindorf. ad Plat. Gorg. 195. Οὐκ ἀκούεις; Heindorf. I. c. ubi de simill. Ἀκούοντα μὴ ἀκούειν, Coray Theophr. 170. Cum dat., Jacobs. Anth. 7, 242. Heyn. Hom. 7, 230. Lego, ducta inde significatione, quod olim anagnosis utebantur, ἀκούομεν Ὀμήρου, vel τῶν ποιητῶν, Discimus ab Hom., Poætæ nobis auctores sunt, Penz. ad Strabon. 1, 333. Weisk. ad Longin. 361. Med., Stephan. Dial. 15. 65. Heyn. Hom. 4, 618. Ἠκηκόη, Brunck. Aristoph. 2, 234. Ἀκουσόμεθα, Aristoph. Fr. 222.

'Ακούειν παντός, Heyn. Hom. 7, 230. 'Ακούειν τινά, sic Lat. Audire aliquem, Goerenz. ad Cic. Acad. 2. p. 8. b. 'Ακούω, cum gen., Bast Lettre 125. Boissonad. in Philostr. 444.: Philostr. 106. Τανῦν δ' ἀκούειν, Soph. Œd. T. 1204. 'Ακούειν μὲν οὕτως, Bast Lettre 31. Demosth. 1, 355. Οὐκ ἀηδῶς ἀκούσται, Plato Phædr. 311. Heindorf. (? Lys. p. 13. ἀξίως ἀκούσται.) Novi, Teneo, Heyn. Hom. 6, 545." Schæf. Mss.]

[Ακούω. Glossæ: 'Ακούω. Audio, Ausculto. 'Ακούει. Accipit, Audit. 'Ακουε. Audi. 'Ακουσθήσεται. Audiatur. "Fando audio, Fando accipio. Aristoph. Thesm. 164. Καὶ Φρύνιχος" τοῦτον γὰρ οὖν ἀκήκοας. Αὐτός τε καλὸς ἦν, καὶ καλῶς ἡμπέσχετο, ubi τοῦτον pro περὶ τοῦτου." Seager. Mss. "Rei genit. et accus. 'Ακούσας τούτων, Herod. 2, 114. ἀκούσας ταῦτα, 2, 115. ἀκούσαντα πρὸς σεῦ κακῶς, 7, 16. ἄμεινον σὺ ἂν ἤκουες, 2, 173." Schweigh. Mss. Moschus 3, 126. ἀκουσαίμην. Lucian. Paras. 10., Οὐχ οἷον ἀκούειν αὐτῶν. Dio 51, 20. "Ὅσα ἔθνη τῶν Ῥωμαίων ἀκούει. Soph. Œd. C. 988. Ἄλλ' οὐ γὰρ οὐτ' ἐν τοῖσδ' ἀκούσομαι κακὸς Γάμοισιν. Herod. 3, 131. 'Ηκουον εἶναι πρῶτοι, Dicebantur esse. 'Ακούω τινί, pro ὑπό τινος, Soph. El. 221. "Ἐκτωρ Αἴαντος ἄκουσε, Pind. Nem. 2, 21.]

'Ακουστέον, adv. positionis, Audire oportet, Audiendum est. || 'Ακουστέον, Audiendum est, pro Obediendum, Parendum, cum gen., ap. Eurip. [Iph. A. 1010. Soph. El. 340.] Sic ap. Herod. (3, 61.) Ὡς Σμέρδιος τοῦ Κύρου ἀκουστέα εἶη τοῦ λοιποῦ, ubi ἀκουστέα pro ἀκουστέον positum est. ["Lucian. 1, 779. ad 2, 318. 322. Heyn. Hom. 4, 555." Schæf. Mss. "Artem. Schol. Pind. Philo J." Wakef. Mss.]

["*Ακουσις, ἡ, Auditio. "Thom. M. 29. *Ακούσιμος, (ὁ, ἡ,) Brunck. Soph. 3, 495." Schæf. Mss.]

¶ 'Ακουσμα, τὸ, i. q. ἀκρόαμα, Res quæ auditur, eo videlicet modo, quo Spectaculum a Latinis appellatur Res quæ spectatur, et a Græcis itidem θέαμα. Apud Xen. Hierone, ἔπαινος, Laus, dicitur esse ἡδιστον ἀκουσμα, h. e. Res auditu s. ad audiendum vel audientibus jucundissima, Res cujus auditio summo pere delectat et est jucundissima, vel Jucundissima auditio, accipiendo Auditionem pro Audimento, ut ita dicam. Sic ἀκούσματα τερπνὰ, Auditiones delectabiles. Herodian., Πᾶν ὅπερ ἐκεῖνος δι' ἡδονῆς ἔσχε θέαμα ἢ ἀκουσμα διεφθείρετο. Lucian. Nigrino, Τόσους δὲ θεάμασι τε καὶ ἀκούσμασι, Tot spectaculis et auditionibus. Idem in Act. Vocalium, Καὶ οἱστών ἦν μοι τὸ ἀκουσμα, Et tolerabilis erat mihi auditio, vel Et auditio hujus rei mihi erat tolerabilis. Nam Auditio proprie ipsam audiendi actionem significat. Existimo tamen et pro Re quæ auditur, posse usurpari, quemadmodum usurpavi modo, cum auditionem jucundissimam appellavi laudem, Xenoph. locum interpretans. Nam cum dicunt Latini Fictas auditiones, Falsas auditiones, non video quomodo quis Auditiones aliter quam pro Rebus, quæ audiuntur, intelligere possit. Cicero tamen Gr. vocem usurpavit, Ep. ad Att. 12, 3. Hoc ipsum tamen iis odiosum ἀκουσμα sit. || 'Ακουσμα, Auditio discipuli, et ἀκούσματα, Auditiones discipuli, i. e. quæ audit discipulus e præceptore, eodem videlicet modo quo Auditor Platonis appellatur Discipulus, ἀκουστῆς Πλάτωνος. Quidam ἀκούσματα in hoc Isocr. ad Dem. loco exp. Præcepta, Ἐγὼ τῶν ἀκουσμάτων πολλὰ πολλῶν εἶναι χρημάτων κρείττω, Existima multa e præceptis esse multis pecuniis potiora. Idem, Τὸν μὴ πολλῶν καὶ καλῶν ἀκουσμάτων πεπληρωμένον. Quidam in illo priori loco Disciplinas interpret. male, meo quidem judicio. Si autem Præceptum interpretari velimus, accipiemus Præceptum non præceptoris tantum, sed late cujuslibet, ut videlicet sint ἀκούσματα Quæcunque ad nos instituendos a quolibet viva voce nobis traduntur. || 'Ακουσμα videtur accipi pro Persona quæ auditur, ap. Athen. 6. Sic ἀκρόαμα.

'Ακουσμα, Fama, Rumor, Hesych. "Ακουσμα" φήμη. Eodem modo et Lat. Auditio usurpatur. Interdum etiam copulantur Fama et auditio, Rumor atque auditio. In plur. quoque Auditiones pro Rumoribus dicuntur, cum ab aliis, tum a Cicerone.

'Ακουσμα, annotatur a quibusdam significare etiam

Auditionem, i. e. Audiendi actum; sed exemplum desidero.

["*Ακουσμα, Mæris 67. et n. Thom. M. 29. Plut. Mor. 1, 23. ad Xenoph. Eph. 128. ad Lucian. 1, 256." Schæf. Mss. "Ἠδιστον ἀκουσμα, Xen. Mem. 2, 1, 31. Dio Cass. 52, 30. "Ακουσμα, ut ἀκρόαμα, de Persona, quæ auditur. Posidon. ap. Athen. 246. Τα ἀκούσματα αὐτῶν εἰσιν οἱ καλούμενοι Βάρδοι. Sic et Athen. 211. Cantores et musici." Schweigh. Mss. Glossæ: "Ακουσμα" Auditio.]

'Ακουσμάτιον, (τὸ,) Auditiuncula, quo deminutivo Gellius utitur. Exp. etiam Narratiuncula, item Sermunculus. Lucian. Philop. (3, 604.) Ἄλλ' ἄγε δὴ τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο ἀκουσμάτιον ἔειπον, ubi explicatur Cantiuncula, propter æiesson.

["*Ακουσματικός, ἡ, ὄν, i. q. seq. voc. ἀκουστῆς, inquit Schneider. Lex. affersens Jambl. Stobæi Œcl. Phys. 862. "Porphyr. V. P. 37. (43. 84.) Clem. Alex. Str. 5, 9." Kall. Mss. "Villoison. Anecd. Gr. 2, 216." Wakef. Mss.]

¶ 'Ακουστῆς, οὗ, ὁ, Auditor, Qui audit. Isocr. ad Nic. "Ὅστε μὴ ἀκουστὰς ἡμῖν, ἀλλὰ καὶ θεατὰς γεγενῆσθαι. || Item 'Ακουστῆς, Auditor, i. e. discipulus. Dionys. H. de Isocr., Γενόμενος ἀκουστῆς Προδίκου τοῦ Κέλου καὶ Γοργίου τοῦ Λεοντίνου. ["Athen. 83." Wakef. Mss. "Rittersh. ad Porphyr. V. P. p. 32. Kust." Schæf. Mss.]

'Αξιάκουστος, ὁ, ἡ, Auditu dignus, ut ἀξιοθέατος, Spectatu dignus. Xen. (Œcon. 8, 3.) Ἀξιοθέατοί τε καὶ ἀξιάκουστοι, Digni qui spectentur, et digni qui audiantur. Ἀξιάκουστον exp. etiam Memorabile, quia quod est memorabile, auditu dignum est.

'Ακουστός, (ἡ, ὄν,) Audibilis, ad verbum; Sub auditum cadens, Qui audiri potest s. auditu percipi. Xen. K. Π. 1. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁρῶν τὰ ὀρατὰ καὶ ἀκούων τὰ ἀκουστὰ, γινώσκῃς, interpretando ad verbum, Sed etiam ipse videns visibilia et audiens audibilia, cognoscas. Isocr. ad Nic., "Ὅστε μὴ μόνον ἀκουστούς ἡμῖν, ἀλλὰ καὶ θεατοὺς γεγενῆσθαι. Cic. ἀκουστών οὐδὲν vertit Nihil quod audiretur. Vide meum Cic. Lex. Gr. Lat. [Hom. Hymn. 2, 509. Eur. Hel. 669. "Brunck. Andr. 1081. Brunck. Soph. 3, 495. Dawes. Misc. Crit. 360." Schæf. Mss. "Soph. Œd. T. 1312." Seager. Mss. "Eurip. Dict. Fr. 13." Wakef. Mss.]

'Ανήκουστος, ὁ, ἡ, Non exaudibilis, q. d. Inaudibilis, Qui audiri non potest. In VV. autem LL. exp. Non auditus, vel Non audiens. || 'Ανήκουστόν, ait Bud., pro Non auscultandum, et idem fere quod ἀτέλεστον, Non perficiendum, Non concedendum, in hoc Antiph. loco, Δεήσεται ἀθέμιστα καὶ ἀτέλεστα καὶ ἀνήκουστα καὶ θεοῖς καὶ ὑμῖν. In VV. LL. citatur ex Epigr. ἀνήκουστα πάθη pro Non obedientia. [Soph. El. 1524. Eur. Hippol. 362. Lex. Xenoph. "Ignarus, Suid. 1, 505. Arat. 35." Wakef. Mss.]

Hinc 'Ανηκουστία, (ἡ,) Contumacia, q. d. Pervicacia, Contemptus s. Dedignatio aurem præbendi: citatur e Plat. de LL. 2. (p. 671.) Παρρησίας ἐμπίπταται καὶ ἀνηκουστίας ἐν τῷ τριούτῳ τῶν πέλαις. Citatur et e lib. 6. [p. 782. Hippocr. 488=159. "Plut. 2, 12." Wakef. Mss.] Et 'Ανηκουστέω, proprie quidem Non audio, sed capitur pro Non obtempero, Non sum dicto audiens, Non ausculto. Il. O. (236.) οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων. [Herod. 6, 14. 7, 17. Thuc. 1, 84. "Ad Herod. 445. Act. Traj. 1, 187." Schæf. Mss. "Dio Cassius 262. Æsch. Prom. 40." Wakef. Mss.] PRO QUO poëtæ dicunt etiam Νηκουστέω, ut Il. Y. 13. οὐδ' ἐνοσίχθων Νηκούστησε θεᾶς. [Et *Νήκουστος, ὁ, ἡ, Arat. 173.]

'Ανάκουστος etiam et Ἀνακουστέω, pro eadem signif., qua ἀνήκουστος et ἀνηκουστέω, habentur in VV. LL., sed exemplum desidero.

["*Ενάκουστος, (ὁ, ἡ,) Euseb. H. E. 64." Kall. Mss.]

["*Ξενήκουστος, (ὁ, ἡ,) Herodian. Epimer. 3. (Οὐδὲν δὲ τῶν πάντων *καινολέκτων καὶ ξενηκούστων λαμβάνομεν.)" Boissonad. Mss. "Nicet. Ann. 10, 2." Kall. Mss.]

["*Ὀξύκουστος, (ὁ, ἡ,) Sext. Emp. adv. M. p. 320." Wakef. Mss.]

'Ακουστικός, (ἡ, ὄν,) Auditorius, Ad auditum pertinens s. sensum audiendi, ut ἀκουστικὴ αἰσθησις,

Plut. Auditus sensus, s. Audiendi, Auditorius sensus, s. Auditivus, si hæc Latine dici possent. Sic πῶρος ἀκουστικός appellatur Foramen teres, quod est in medio aurium, ad verbum, Meatus auditorius. Per periphrasin, meatus auditui accommodatus. Itidem νεῦρον ἀκουστικόν ap. Alex. Aphrod. || 'Ακουστικός exp. etiam Auditu valens, Acri auditu præditus. || 'Ακουστικοὶ appellabantur Pythagoræ discipuli illo quinquennio, quo taciti auscultabant. ["Callim. 1, 526." Schæf. Mss. "Audire volens, Jambl. V. P. 139." Wakef. Mss. ET *'Ακουστικῶς, Attente, Ad audiendum parate. "Hesych." Wakef. Mss.]

'Ακουστιάω, f. ἄσω, Audire cupio, q. d. Auditorio. 'Ακουστικῶν Hesych. exp. ἀκουστικῶς ἔχων.

[* 'Ακουσίων' ἀντὶ τοῦ ἀκουσόμενος. Σοφοκλῆς. Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρῆσ. "Verbum desiderativum, cujus similia multa collegit Pierson. ad Mær. 14." Brunck. Mss. Vide 'Αγορασεῖω.]

"'Ακούος, habetur ap. Etym. et in Lex. meo vet. "sine expositione, cum hoc loco Callim. (T. 1. p. 526.) ἀλλ' ἐπακουὺς οὐκ ἔσχεν, quod exp. ἐπακούοντας. Inuunt igitur, quemadmodum ab ἐπακούω nominantur ἐπακουοί, οἱ ἐπακούοντες, ita ab ἀκούω ἀκουοί, Auditores, οἱ ἀκούοντες. At ἀκουοί pro Aures, nescio unde afferant VV. LL." "'Ακούον, Ety-mologo ἐπήκουον καὶ ἀκουστικόν."

¶ 'Ακοή, ἡ, Auditus, Sensus audiendi, vel aurium, vel auditus, Facultas audiendi. Item Auditus, Auditio, i. e. Ipsa audiendi actio. Thuc. 7. "Ἐκπληξίν τε ἅμα καὶ ἀποσπέρησιν ἀκοῆς, Perterrefactionem simul et auditus privationem. 'Ακοῆς ἄξιος, Auditui dignus s. auditione, i. e. qui audiatur. Sic ἀκοῇ οἶδα, Auditui novi, pro Fando audivi, vel accepi. Thuc. 1. Μίνως γὰρ παλαιάτατος ὢν ἀκοῇ ἴσμεν. Pro eodem dicitur et ἀκοῇ αἰσθάνομαι. Sed et pro ἀκοῇ οἶδα ponitur interdum, ni fallor, ἀκούσας οἶδα. Plut. de Audiendo, "Ἄμα τῆς ἀκοῆς ἐξεργήθη τὸ ἴδν, Simul auditionis voluptas effluxit, i. e. quæ audiendo s. auditui percipitur, vel ex auditione. || 'Ακοή, Auris. Ut plurimum autem in plur. ponitur ἀκοαὶ pro Auribus, ut ὄψεις, pro Oculis. Lucian. Philop. Τὰς ἀκοὰς ἀποφράττω, μή που ἔτι ἀκούσασιν ταῦτα, Aures obturo, ne adhuc audiam ista. Æsch. in Ctesiph. Κλέπτοντες τὰς ἀκοὰς ὑμῶν, Obrepentes vestris auribus. || 'Ακοή sing. num., Aures, Cic. interpr. Nam quod Plato Timæo dicit, Οὐδ' ἀκοῆς ἐπεδεῖτο, vertit, Nec auribus egebat. || 'Ακοή, Auditio, i. e. Rumor, s. Fama. Plato Timæo, 'Ο δ' οὖν ἡμῖν λόγον εἰσηγήσατο ἐκ παλαιᾶς ἀκοῆς, E fama vetusta. Et hac in signif. numero etiam plurali usurpatur a Thuc. Τὰς ἀκοὰς τῶν προγεγενημένων παρ' ἀλλήλων δέχονται, Rumores rerum præteritarum, s. de rebus præteritis.

'Ακοή, Obedientia, ut ἀκούειν diximus pro Obedire poni. Citatur ex 1 Reg. 16. Ἰδοὺ ἀκοή ὑπὲρ θυσίαν ἀγάθην, Ecce obedientia supra sacrificium bonum, i. e. potior sacrificio bono. Multo frequentius est compositum ὑπακοή.

'Ακουή, ap. Hom. i. q. ἀκοή, Auditus, Auditio. Il. Π. (633.) ὄρυμαγδὸς ὄρωνεν Οὐρεὸς ἐν βήσσης· ἔκαθεν δέ τε γίνετ' ἀκουή, ubi notat Eust. ἀκουή Ionicum esse. Nam linguæ communis esse ἀκοή, ut βοή, ροή. Dicit etiam posse ἀκοή ex ἡκοα medio præterito esse formatum, at ἀκουή ex ἀκούω. Od. Δ. (701.) ὁ δ' ἔβη μετὰ πατρός ἀκουήν, Profectus est ad auditionem de patre, i. e. ut audiret aliquid de patre. Vel, ad famam de patre audiendam.

["'Ακοή, Thom. M. 632. Markl. Iph. p. 329. Musgr. Iph. T. 811. Wakef. Herc. 964. Musgr. 961. Wakef. 1421. Jacobs. Anth. 7, 375. 'Ακοή κλύειν, Wakef. Phil. 1412. Abresch. Æsch. 2, 71. Fac. ad Paus. 2, 51. Εἰς φωνῆς ἀκοήν, Diod. S. 2, 349. 'Ακοήν γ' ἔχω λέγειν, Plato Phædr. 339. Fama, Rumor, Boissonad. in Philostr. 397. Valck. Phæn. p. 308. Auris, Toup. ad Longin. 301. Valck. Callim. 244. 'Ακοῇ, ἀκοήν, Wessel. ad Diod. S. 1. p. 45. Fac. ad Paus. 1, 444. Wessel. ad Herod. 288. ad Phalar. 177. 229. Valck. Callim. p. 136. Musgr. Orest. 1282. 'Ακουή, ad Xen. Mem. 1, 4, 6. Valck. Callim. 230. 242. 244. Wakef. Georg. 42. Christod. Ecphr. 326. 345. Jacobs. Anth. 11, 111." Schæf. Mss. 'Ακουά,

A Eurip. Dan. 50. Ind. in Demosth. Callim. H. in Jov. 65. Del. 180. Fr. 106. Glossæ: 'Ακοή, Auris, Auditus. 'Ακοαί, Aures, Auditus. * 'Ακοῖδιον, Auricula.]

"'Ακοή, Arbor alias Thyia dicta ap. Theophr. H. "P. 8. ut annotant VV. LL. Sed infra ["supra"] scriptum ἀκόνη."

'Ανήκοος, ὁ, ἡ, Qui non audit, vel Qui non audiit, Experts auditionis, ut ap. Xen. 'Επαῖνον εὐαγγελίας ἀνήκοος εἶ, Nullam tui laudem audis. In Sent. Monost., quæ Menandro ascribuntur, Εὐχῆς δικαίας οὐκ ἀνήκοος θεός. Sic ap. Plut. Μηδενὸς μηδὲ τῶν ἄλλων τῶν καλουμένων ἐγκυκλίων παιδευμάτων μήτε ἀνήκοον μήτε ἀθέατον ἔαν εἶναι. Interdum omittitur gen., ut, Οὐκ ἔασεις ἀνήκοόν με ἀπελθεῖν, Non me sines priusquam te audiero, abire. || Alicubi exp. etiam Ignarus, vel Imperitus, ut ap. Synes. de Insomni. Οὗτος φορτικῶς ὠμίλησε τῇ ποιήσει, καὶ ἀνήκοός ἐστι τῆς κατ' αὐτὴν φιλοσοφίας. Sic in hoc, qui a Suida ex innominato Auctore citatur loco, Λόγων ἐλευθερίων καὶ παιδείας ἀνήκοος ἦν. Sed plus est non audivisse quicquam aliqua de re quam ejus ignarum esse. || In VV. LL. exp. etiam Qui audire et auscultare momenti non vult, Immorigerus. ["Ignarus, Plato Phædr. 259." Routh. Mss. Xen. Mem. 4, 7, 5. Hier. 1, 14. εἰς ἀνήκοον τῶν ἄλλων, Heliodor. 250. Plato Alcib. 2, 5. p. 115. Οἶμαι δέ σε οὐκ ἀνήκοον εἶναι ἐνθά γε χθιζὰ τε καὶ πρωῒζα γεγενημένα. "Boissonad. in Philostr. 569. Alciph. 348. Abresch. Lect. Arist. 306." Schæf. Mss. "Dio Chrys. 1, 112." Wakef. Mss. Plut. 6, 430.] HINC 'Ανηκόως, ut ἀνηκόως ἔχειν, pro ἀνήκοον εἶναι, Non audivisse. Item ἀνηκόως ἔχω ἀστρολογίας, Ignarus sum astrologiæ, [Plut. 6, 549. ET * "'Ανηκοέω, Diogenian. 1, 37." Boissonad. Mss.] ET 'Ανηκοῖα (ἡ,) Auditionis carentia, si barbare loqui liceat, ut autem Latine loquamur, esse puto necesse per infin. vertere, Non audire. Sed et pro loco, cui adhibetur, potest aliis atque aliis modis verti. Plut. de Garr. init. Καὶ τοῦτο ἔχει πρῶτον κακὸν ἡ ἀσιγήσια, τὴν ἀνηκοῖαν, Et non audire, primum malum est, in quod incidunt, qui non tacent.

Vel, Hoc primum malum consequitur eos, qui nunquam tacent, quod non audiant. Idem περὶ τοῦ 'Ακούειν init. Οὐκ ἀνηκοῖαν οὐδὲ κωφότητα προμύνομεν. [Plut. 10, 503. "Hierocles 280." Wakef. Mss.]

Δυσήκοος ET Εὐήκοος, contraria. Δυσήκοος, ὁ, ἡ, Qui difficile audit, Qui acute non audit. Nam J. Poll. post εὐήκοοι et δυσήκοοι ponit ὀξύηκοοι, βαρυήκοοι. Possumus δυσήκοος e Catone interpr. etiam Qui auribus parum audit. Ponitur autem δυσήκοος et pro Immorigero s. Inobsequente, ut contra εὐήκοον pro Morigero usurpari, mox docebitur. ["Epigr. adesp. 445." Schæf. Mss.] HINC Δυσηκοῖα, (ἡ,) Difficultas auditus. A quibusdam exp. etiam Aurium tarditas, e Plinio. Item Iuobsequentia. ET Δυσηκοεῖν, Difficile audire. Item, Immorigerum esse. ["Koppiers. Obs. p. 12." Schæf. Mss. Trallian. 3. p. 56.] Εὐήκοος, ὁ, ἡ, Facile audiens, Auditui valens, ut ap. Hippocr. aquilones faciunt σώματα εὐηκούτερα, i. e. faciunt ut clarius s. liquidius audiant. Item Εὐήκοος, Qui facile auditur. Exp. etiam Exaudibilis. Aristot. Probl. Διὰ τί εὐηκουωτέρα ἡ νύξ τῆς ἡμέρας ἐστὶ, ubi nox accipitur pro vocibus aut sonis, qui noctu eduntur, quos videlicet facilius s. clarius exaudiri ait quam qui interdiu. Alii exp. εὐηκουωτέρα νύξ, Nox in qua voces clarius exaudiantur. Accipitur et pro Morigero s. Obsequente, sicut ἀκούειν et nonnulla ejus composita significant Dicto audientem esse. Aristot. Ethic. 1. Πειθαρχεῖ γοῦν τῷ λόγῳ τὸ τοῦ ἐγκρατοῦς· ἐτι δὲ ἴσως εὐηκουωτερόν ἐστι τὸ τοῦ σώφρονος καὶ ἀνδρείου. Sic Theophr. (C. P. 2, 19.) Εὐηκούτατα πρὸς μεταβολήν. [Anal. 1, 227. εὐήκοοι θνητοῖς. "Ad Charit. 302. ad Callim. 1, 203. Wakef. Alc. 767." Schæf. Mss. ET * Εὐηκόως, Obedienter. Lucian. Asin. 647.] HINC Εὐηκοῖα, (ἡ,) et Εὐηκοεῖν, quæ contrarias habent signiff. proxime præcedentibus Δυσηκοῖα et Δυσηκοεῖν. [Εὐηκοῖα, Boissonad. ad Marin. p. 64. "Diod. S. 2, 203." Schæf. Mss. "Clem. Alex. Eunap. 22." Wakef. Mss. Εὐακοέω, Æsch. Suppl. 124. 136.]

[* 'Αξήκοος, ὁ, ἡ, Epist. Socr. 33.]

“ Ἀπήκοοι, Hesychio οἱ μὴ ὑπήκοοι, Dicto non A
“ audientes, Inobedientes.”

Ἀυτήκοος, ὁ, ἡ, Qui ipsemet audivit, ut dicitur αὐτόπτης, Qui ipsemet vidit. Cum gen., ut Thuc. 1. Αὐτήκοοι δὲ βουλευθέντες ἐτι γενέσθαι αὐτοῦ Πανσανίου λέγοντος, q. d. Suis ipsi auribus audire. Plut. de Lib. Educ. Αὐτοὶ τῆς τούτων μαθήσεως οὔτε αὐτόπται γίνονται τοπαράπαν, οὔτε αὐτήκοοι. Quo in loco, sicut et in aliis, sunt qui αὐτήκοοι interpretentur simpliciter, Auditores, sicut αὐτόπται, Spectatores; sed αὐτήκοος perinde est ac si dicas, Qui suis ipse auribus audit, vel audivit: sicut αὐτόπτης, Qui suis ipse oculis videt, aut vidit.

|| Αὐτήκοος, Qui est sui juris, Qui nullus est subjectus imperio, q. d. Qui non alii, sed ipse sibi est dicto audiens. Αὐτήκοοι, inquit Suid., οἱ μὴ ἐπιτασσόμενοι, αὐτοὶ δὲ ἐαυτῶν ἀκούοντες. [“ Philo J. 590. 1, 645. Plato 2, 658.” Wakef. Mss.]

Βαρυήκοος, ET Ὀξύκοος, contraria. Quæ duo ponuntur ab J. Poll. post δυσήκοος et εὐήκοος.

Βαρυήκοος, ὁ, ἡ, Qui gravi est auditu, Cui hebetes sunt aures. Et βαρυήκοοι νύτοι Hippocrati, ab effectu, B Obtundentes auditum et hebetantes, [116, 43. 314, 39. 392, 25. “ Graves aures faciens, Philo J. 621.” Wakef. Mss. ET * Βαρυηκοῦς, Hippocr. 140, 35. 39. ubi legitur * Βαρηκοῦς. UNDE Βαρηκοῖα, ἡ, 393, 5. 38.] Contra Ὀξύκοος, Qui acuto est auditu, Qui acute audit. Sunt qui ὀξύκοον interpr. Cui teretes sunt aures; sed perperam. Basil. τὸ δὲ ὀξύκοον τοῦ ζῶον: ubi τὸ ὀξύκοον ponitur pro ἡ ὀξύκοῖα. EST autem Ὀξύκοῖα, (ἡ,) Acumen audiendi, Facultas acute audiendi. Cui opponitur Βαρηκοῖα. [Plato Tim. 3, 75. Lucian. pro Imag. 607. Aristot. H. A. 4, 8. Superl., Ælian. H. A. 15, 21. AT ap. Etym. M. 430. * Βραδυήκοος, ὁ, ἡ, opponitur τῷ ὀξύκοος.]

Ἐνήκοος, ὁ, ἡ, Audiendi facultate præditus. Id enim videtur significare hoc compositum, secundum analogiam significationis, quam habent quædam alia vocabula ex ἐν composita. J. Poll. e Phrynicho citat ἐνήκοος γενοῦ, quod videtur significare simpliciter, Audi, Auribus percipe, vel Aures præbe. Quidam autem male εὐήκοος γενοῦ legerunt, cum Pollux C antea locutus esset de ἐνήκοος.

[* Παντήκοος, ὁ, ἡ, Omnia audiens. De h. v. dubitat Schneider. Lex. Sed vide Suicer. Thes. 2, 562.]

“ Πολυήκοος, ὁ, ἡ, Qui multa audivit vel audit. “ Plato de LL.” [2, 810. Damascius ap. Suid. “ Ad Callim. 1, 203. ad Phalar. 241.” Schæf. Mss. “ Stob. 44. Philostr. 621. ET * Πολυηκοῖα, ἡ, Diog. L. 2, 582.” Wakef. Mss. “ Πολυηκοῖα, Olympiod. V. Plat. in.” Boissonad. Mss.]

Συνήκοος, ὁ, ἡ, Qui audit, Qui auditu percipit, ut exp. Camer. ap. Plat. quod J. Poll. dicat, Φαῦλον δὲ ὁ Μενάνδρου ἀκουστής ἀντὶ τοῦ ἀκροατῆς Πλάτων δὲ ξυνήκοος καὶ εἰσακούσαι. At in VV. LL. exp. Coauditor, atque ita non erit otiosa præpositio, et citatur hic locus, non nominato ejus auctore, Συνήκοοι τῶν ἐκ τοῦ σωφρονούντος στόματος ἰόντων λόγων. [Plato de LL. 4. ξυνήκοοι αὐτοῦ, Plut. Q. S. 5, 5. Τὸν κρασπεδίτην τῷ κορυφαίῳ συνήκοον ἔχειν, 2. p. 725. “ Plut. Pyrrho 385. J. Poll. 4, 44. Themist. Or. 33. p. 366.” Kall. Mss.]

Φιλήκοος, ὁ, ἡ, Qui amat audire, Audiendi cupidus. Φιλήκοος, inquit Camer., Cupidus multa audiendi. A Bud. exp. etiam Qui libens recitationes audit. Quam signif. convenire puto Plutarchi loco Sympos. 1. ubi dicit oportere in convivio Ἀδολέσχῳ πρεσβύτῃ ὑποκατακλίνεσθαι φιλήκοον νεανίσκον. Idem Bud. scribit ap. Plat. esse φιλήκοον, Musicæ cupidum. Sciendum est autem φιλήκοον per se significare simpliciter, Qui audire cupit, vel Qui libenter audit, interdum seq. gen., ut si dicam φιλήκοος μύθων, Qui libenter audit fabulas, interdum sine illo; sed pro loco tamen interdum restringi ad eum, qui cupidus sit hoc vel illud audiendi. In VV. LL. exp., Cui innata est audiendi cupiditas, et Disciplinarum studiosus. Cujus posterioris signif. exemplum desidero. [Gl. Φιλήκοος. Attentus. * Φιληκῶς. Attente. “ Φιλήκοος, ad Lucian. 1, 179.” Schæf. Mss. “ Φιληκῶς, Heliod. Æth. 228.” Wakef. Mss. UNDE * Φιληκοῦς,

Audiendi studio teneor, sc. fabulas, narratiunculas; Historiæ sum studiosus. “ Koppiers. Obs. p. 12.” Schæf. Mss. Lex. Polyb. ET] “ Φιληκοῖα, (ἡ,) Amor “ audiendi, Studium audiendi s. Desiderium. Isocr. “ Κατανάλισκε τὴν ἐν τῷ βίῳ σχολὴν εἰς τὴν τῶν “ λόγων φιληκοῖαν.” [“ Diod. S.” Wakef. Mss.]

[* “ Χαίρηκοος, (ὁ, ἡ,) Jo. Geometra Hymn. 1, 4. (Χαῖρε, κόρη χαίρηκοε, χάρματι χάρμα λαβοῦσα.)” Boissonad. Mss.]

Ἀριήκοος, ὁ, ἡ, Valde attente audiens, ut ap. Nonnum, Φθογγῆς ἡμετέρας ἀριήκοα. Huic autem composito locum postremum dedi, non servato alphabetico ordine, quod poeticum sit, præfixam habens particulam ἀρι intensivam, quam et aliis multis præfigunt. [Apoll. R. 4, 1706. Callim. H. in Del. 308. “ Procl. H. 2. in Ven. 14.” Boissonad. Mss. “ Nonn. Metaphr. 10, 57.” Wakef. Mss. ET * Ἐριήκοος, ὁ, ἡ, Diligenter, Studiose, Facile audiens. Orph. Lith. 11, 124.]

[* Ὀμακοῖον s. * Ὀμακόδιον, τὸ, Auditorium commune, vox Pythag. “ Holsten. ad Porphy. (20.) p. 25. Kiessl. ad Jambl. V. P. (30.) p. 67. * Ὀμάκοος, Holsten. ad Porphy. p. 26.” Schæf. Mss. Ὀμακοῖον, Ὀμακόδιον, Clem. Alex. Str. 1, 15. Hierocles ad Pythag. 318.]

“ Ἀνακούω, i. q. ἐπακούω, Inaudio, vel Ausculto. “ Ita enim Soph. El. (80.) p. 83. θέλεις Μείνωμεν “ αὐτοῦ, ἀνακούσωμεν γόνων;”

Ἀντακούω, Vicissim audio. Soph. (Aj. 1141.) Σὺ δ' ἀντακούσει τοῦτον, ὡς τεθάψεται, Hoc vicissim audies, i. e. Hoc tibi vicissim dicitur. [“ Valck. Diatr. 249. Lobeck. Ajac. p. 397.” Schæf. Mss. Eur. Hec. 321. Heracl. 1014. Lex. Xenoph.]

Διακούω, Audio, ut discipulus loquentem præceptorem audit, qua in signif. usurpatur et simplex ἀκούω. Plut. Cicerone, Διήκουσεν Ἀντίχου τοῦ ῥήτορος, Auditor fuit Antiochi, i. e. Discipulus. Idem in Pericle, διήκουσε Ζήνωνος. Idem in Themistocle, Ἀναξαγόρου διακούσαι τὸν Θεμιστοκλέα φησί. Interdum vero cum gen. rei, quæ a præceptore docetur, ut διακούσαι μαγικῶν λόγων, ibid. Sed frequentius cum accus., cui interdum additur præceptoris nomen in gen., ut ap. Laërt., de Eudoxo, Οὗτος τὰ μὲν γεωμετρικὰ Ἀρχύτα διήκουσε· τὰ δὲ ἱατρικὰ, Φιλιστίωνος. Sic ap. Plat. Epist. 7. Δίωκός τε ἅτα διακηρόotes, exp. Qui a Dione nonnulla fuerant edocti. || Δια-

κούω, Ad finem usque audio, q. d. Peraudio, idem significante præpos. quod in Perlego. Xen. “ Ἴνα τοῦ καλοῦ κάγαθοῦ ἀνδρὸς ἔργα τελῶς διακούσας καὶ καταμαθὼν. Sed quamvis Bud. διακούειν hic esse velit Ad finem usque audire, videtur tamen posse et pro simpl. ἀκούειν sumi, cum adjungatur τελῶς. || Διακούσαι τῶν εὐχῶν, Exaudire vota, in VV. LL. || Διακούω, pro simplici ἀκούω. Plato Polit. Τόδε τινῶν διακήκοας, Hoc ex aliquibus audivisti, vel Auditu cognovisti. Xen. K. Π. 1. διήκουε πάντα. Rursum Plat. de Rep. 1. διακούσαι τὸν λόγον pro Sermonem audire. Et in pass. voce Διακούεσθαι σπάνιον, pro Auditurum. [“ Plut. Alex. 158. Schm. 163. Diog. L. 418. Longol. 125. Thom. M. 222. ad Charit. 670. ad Diod. S. 1, 493.: Diod. S. 2, 577. 619. Boissonad. in Philostr. 349. 442. Anton. Lib. p. 28. Verh. ubi tamen malim & διήκούσας, Zeun. ad Cyrop. 377.” Schæf. Mss. “ Arrian. 164. Inaudio, Plut. 2, 577. Ælian. H. A. 493.” Wakef. Mss.]

Εἰσακούω, vel Ἐσακούω, Exaudio, ea signif. qua dicitur a Cic., Ut idem omnes exaudiant, voce clarissima dicam. Thuc. 4. p. 133. Ὑπὸ δὲ τῆς μείζονος βοῆς τῶν πολεμίων, τὰ ἐν αὐτοῖς παραγγελλόμενα οὐκ ἔσακούοντες. Sic 5. p. 180. Τοῦ Ἀλκιβιάδου καταβοῶντος ἐσήκουν. || Ponitur ἔσακούω et pro Pareo, ab eod. Thuc. et alibi. || Εἰσακούω, in N. T. et ap. LXX Interpr., pro Exaudio, illo etiam sensu quo dicitur Deus exaudire preces. Sic et pass. Εἰσακούομαι, Exaudior, Preces meæ exaudiuntur, ut Matth. 6. “Ὅτι ἐν τῇ πολυλογίᾳ αὐτῶν εἰσακουσθήσονται. Dicitur et ipsa precatio εἰσακούεσθαι, ut Lucæ 1. Διότι εἰσηκούσθη ἡ δέσπης σου. || Εἰσακούω simpliciter pro ἀκούω, ap. Soph., τοῦδ' εἰσάκουε τὰνδρός. [Gl. Exaudio. Thuc. 1, 126. 3, 4. Xen.

Hellen. 5, 2, 12. "Ἐξωθεν εἰς τὰς οἰκίας εἰσακούεται ἄλλων ἢ ἔσωθεν ἔξω, Aristot. Probl. 11, 37. "Herod. 100. 479. Cum gen. rei, quam audimus, Musgr. ad Phœn. p. 224." Schæf. Mss. "Apoll. R. (1, 766. 3, 696. 914. 4, 624.)" Wakef. Mss.]

[* Ἐνακούω, Exaudio, Inaudio. Hippocr. 763. Foës. "Ὅστέα ἐνακούοντα τῆς *κατατάσιος: 55, 35. 113, 2. 236, 44. 463, 20 = 269, 27. 425, 52. 645, 3. Jambl. V. P. 65.]

'Ἐξακούω, Audio, Exaudio. Plut. Fabio, 'Ἐξακούσαντες τῆς φωνῆς οὐκ ἀκριβῶς, Cum vocem clare non exaudirent. ["Grammat. ap. Ast. ad Plat. de LL. 357. Photius c. 100. Heindorf. ad Plat. Gorg. 82." Schæf. Mss. Aristoph. Av. 1203. Glossæ: 'Ἐξακούω Exaudio.] UNDE [*Ἐξακουστέος, Exaudiendus, Clem. Alex. (730=366=614.) Intelligendus, Schol. Pind." Wakef. Mss. ET] 'Ἐξακουστος φωνῆ, ap. Plut. in Numa, q. d. Exaudibilis vox, Vox quæ vel cujus sonus ad aures pervenire potest. [Dionys. H. 1, 635. Athen. 361. Arrian. de Exp. Alex. 2. p. 97. "Ἐξακούστερος, Reiz. Acc. Incl. p. 6." Schæf. Mss. ADDE *Ἀνεξακουστος, ὁ, ἡ, Non audiendus, Non auditus, Cujus sensus ad aures non pervenit, aut pervenire nequit. Schol. Soph. Aj. 318. "Hesych." Wakef. Mss.]

[* "Συνεξακούω, Simul, Pariter, Clare exaudio. Soph. Trach. 371. Orig. c. Cels. 1. p. 19." Seager. Mss. "Basil. Cæsar. Schol. in Greg. Naz. in Notit. Mss. T. 11. P. 2. p. 135. Bekkeri Anecd. Gr. 791. 792. ter." Boissonad. Mss.]

'Ἐπακούω, Exaudio, eo sensu quo dicitur Deus exaudire preces, ut, 'Ἐπακούσας τῆς εὐχῆς ὁ θεὸς, ap. Plut. Sic autem Lucian. Timone, 'Ἐπεμψέ σοι τὸν πλοῦτον ὁ Ζεὺς ἐπακούσας τῶν εὐχῶν. || Item pro Audio, i. e. Sum dicto audiens, qua tamen in signif. usitatiora sunt κατακούω et ὑπακούω, ac præsertim hoc posterius: de quorum utroque mox dicam. Hesiod. (Opp. 273.) Καὶ νῦν δίκης ἐπάκουε. || 'Ἐπακούω, E præceptore audio et disco, ut, "Ἦροτο εἰ γεγενημένην, εἰ μουσικῆς ἐπακήκοεν, quod exemplum a Bud. citatur. || 'Ἐπακούω pro simpl. ἀκούω, Audio. c Od. E. 328. Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ. Idem cum accus. itidem, 'Ἡελίος θ' ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει, (A. 108. M. 323.) Apud Lucian. autem cum accus. rei et gen. personæ, in Caucaso, 'Ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσέ σου. Apud Herod. autem cum rei etiam gen. Βουλευμάτων ἐπακούειν. Sic et Plut. dixit Camillo, Ταύτης τῆς φωνῆς ἐπακούσαντες. [Herod. 4, 141. 'Ἐπακούσει τῷ πρώτῳ κελεύσματι, Dionysii Epit. 13, 7. 'Ἐπῃκουσαν ταῖς εὐχαῖς. "Heyn. Hom. 4, 697. Plato Phædr. 333. Heindorf. ad Plat. Gorg. 137.; Theæt. 327. Thom. M. 932. Musgr. Troad. 166. Philoct. 1417. Jacobs. Anth. 8, 249. Brunck. Aristoph. 3, 125. Segaar. in Daniel. p. 30. Abresch. Lect. Arist. 162. Ilgen. ad Hymn. 478. Græv. Lect. Hes. 534. Intelligo, Lucian. 2, 303." Schæf. Mss. Glossæ: 'Ἐπακούω Abaudio, Exaudio.]

'Ἐπακουσμός, (ὁ,) Bud. ex Aretha affert, sed non addens significationem. Fortasse autem significat Exauditionem, eo sensu quo dicitur Deus ἐπακούειν τῶν εὐχῶν. [Inter dubia vv. posuit Schneider. Lex.] D "Ἐπάκουστος, (ὁ, ἡ,) Qui auditur vel inaudiri "potest." [Plut. Mor. 1, 65. (ex Empedocle.) Schæf. Mss.]

'Ἐπακουὸς ET Ἐπήκοος, (ὁ, ἡ,) Auditor. Hesiod. Opp. (1, 29.) ἀγορῆς ἐπακουὸν ἔοντα. In prosa autem Ἐπήκοος, ut Plato de LL. 6. 'Ἐπῃκούους δὲ εἶναι καὶ θεατὰς τούτων τῶν δικῶν. Dicitur tamen frequentius ἀκουστής pro Auditore. Apud Xen. autem K. A. 2. 'Ἐπεὶ δ' ἔστησαν ἐς ἐπῃκουον, In locum autem exaudiri possent. ["Ἐπακουὸς, Græv. Lect. Hes. 510. Callim. 1, 526. Ἐπήκοος, Callim. Ep. 27. Jacobs. Anth. 8, 323. Adæus 4. Schol. ad Plut. p. 20. Hemst. Boissonad. in Philostr. 563. Fac. ad Paus. 2, 395. 3, 34. ad Charit. 302. ad Lucian. 1, 284. Lucian. 1, 517." Schæf. Mss. Plato de LL. 11. p. 159. Gen. Ἐπῃκούους εἶναι γονεῦσι πατρὶ τέκνα θεοῦ. Jambl. V. P. s. 66. 'Ἐπῃκοα γενέσθαι παρὰ θεῶν. Pind. Ol. 14, 21. "Philostr. 719. Joseph. 419, 35." Wakef. Mss. Glossæ: Ἐπήκοος Exaudiens, Dicta audiens. ADDE

* "Ἐνέπήκοος, Andr. Cret. 167." Kall. Mss.]

[* "Συνεπακούω, Simul intelligo, UNDE * Συνεπακουστέος, Arat. Schol. 54." Wakef. Mss.]

[* Ἐπακόησις, ἡ, Philodem. col. 1.]

Κατακούω, Exaudio. Plato Euthyd. Οὐ γὰρ οἷός τε ἦν προστάς κατακούειν ὑπὸ τοῦ ὅχλου. Sic utitur et Thuc. 2. || Κατακούω, Dicto sum audiens, Obtempero, unde κατήκοος, pro Morigero. Demosth. Ol. 1. (p. 15.) Καὶ ἀπλῶς τοὺς ἅπαντας ἡγεῖσθαι χρὴ αὐτονόμους ἤδιον ἂν καὶ ἐλευθέρους, ἢ δούλους εἶναι καὶ γὰρ ἀήθεις τοῦ κατακούειν τινός εἰσι. [Heindorf. ad Plat. Charm. 80. Tzetz. Exeg. in Il. p. 59. Toup. Opusc. 1, 238. ad Lucian. 1, 465." Schæf. Mss. Thuc. 3, 22. "Dicto sum audiens. Herod. 3, 88. cum dat. κατήκουσαν Πέρσῃσι." Schweigh. Mss. "Strabo 954. Philo J. Appian. 1, 723. Nicander Al. 177. UNDE * Κατάκουσις, (ἡ,) Auditio, Arrian. (Anab. 5, 7.)" Wakef. Mss. ET * Κατακουστής, Auscultator, Gl.]

Κατήκοος, ὁ, ἡ, Dicto audiens, Morigerus. Plato Pol. 7. κατήκοος τῇ πόλει. Vicissim vero πόλις dicitur κατήκοος τοῦ φρονούντος a Plut. Fabio, Consilio prudentis obtemperans. Ubi observa κατήκοος cum gen. || Κατήκοος, Subjectus alicui, Qui est in ditione ac potestate alicujus. Pausan. in Atticis, "Ὅντες Ἀθηναίων κατήκοοι. Itidem ex Herod. citatur, Κατήκοός σοί εἰμι, pro Sum tibi subjectus.

|| Κατήκοος pro Attentus, ut ἔσσο κατήκοος ex Epigr. citatur pro Attentus sis, Audi. Sic ap. Plat. Axiocho, κατήκοος λόγων pro ἀκροατής, Auditor. ["Apud Herod. et Dion. Cass. ponitur pro ὠτακουστή, Auscultator." Brunck. Mss. "Wessel. ad Herod. 51. Antip. Th. 14. Autiphil. 5." Schæf. Mss. "Diod. S. 153." Wakef. Mss.]

Παρακούω, Perperam audio, vel Non recte audio, Fallitur meus auditus, s. Falluntur aures meæ. Habet eandem vim præpositio in hoc verbo, quam in παρορῶ, et aliis multis. Plato Theæteto, Παρορῶσι τε καὶ παρακούουσι καὶ παρανοοῦσι πλείστα, Camer. interpr. In plurimis eos oculi, aures, mens frustratur. Ego malim, sequendo interpretationem, quam modo huic verbo dedi, reddere, Eorum oculi, aures et mens in plurimis falluntur. Quod ad sensum tamen attinet, leve est discrimen. Παρακούω verti etiam, Perperam audio, vel Non recte audio, eundem Platonem sequens, qui ὀρθῶς ἀκούειν et παρακούειν inter se opponit, Protag. Εἵποιμι ἂν ἔγωγε ὅτι τὰ μὲν ἄλλα ὀρθῶς ἤκουσας ὅτι δὲ καὶ ἐμὲ οἱ εἰπεῖν τοῦτο, παρήκουσας. Lucian. Anacharside, Τοιαῦτα γὰρ φῆς, εἰ μὴ πάνν παρήκουσα τοῦ παραδείγματος. Nisi quis hic malit pro Perperam intelligo, ut Bud. p. 649. ap. Galen. Παρακούσας γὰρ τις οὕτω πολλῶν θεωρημάτων exp. κακῶς συνείς, καὶ οὐκ ὀρθῶς ἐπαίων τῶν λεγομένων. Quæ expositio potius sequenda est, quam quæ ap. eum præcedit, Perperam audio, Temere exaudio. Porro ideo dicit Bud. se ita intelligere ap. Galen., tanquam non plane affirmans, quod vidisset Linacrum, cui multum tribuebat, secus vertere. Sed in Budæi gratiam proferam locos, qui illius interpretationem confirmant, ut omittam minime novum videri debere, παρακούειν sumi pro Perperam intelligere, ut ἀκούειν sumitur passim pro Intelligere. Sic igitur Synes. de Insomn. dixit, "Ὅτι τοῦ πανσυχίου παρήκουσεν. Sic et Plut. Utra Anim. prædent. Παρακούοντες ἐνιοι βοεῖαις θρίζιν οἰονταὶ πρὸς τὰς ὀρμίας χρῆσθαι τοὺς παλαιούς. Exp. etiam, Oscitanter et negligenter audio, ap. Polyb. Παρακούσαντος τῶν λεγομένων. Et, Εὐθύως καὶ παραλόγως ἀεὶ τοῦ Κλεομένους παρήκουε. Quæ expositio in altera quodammodo inclusa est, quia qui negligenter audit, perperam audire solet. || Bud. παρακούω interpr. Audiens sic transmittit quasi non audierim, in hoc Syn. loco Epist. 5. "Ὅστις ἀσεβῇ σύνδοον ἰδὼν παρεῖδεν, ἢ ἀκούσας παρήκουσεν. Ubi ego παρήκουσεν existimo verti etiam posse Se audisse dissimulavit, ut videlicet sit παρήκουσεν, Audiit quasi in transitu. Qui enim aliquid quasi in transitu et tanquam aliud agens audiit, id a se auditum dissimulare facile potest. Hæc autem interpretatio verbi παρακούω huic etiam Luciani loco aptissima videtur, initio Orat. quæ

inscribitur Judicium Vocalium, Καὶ παρήκουον ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος, Audisse me dissimulabam. Vel potius, Audire. || Παρακούω, Audire nolo, ap. Polyb., inquit Bud. Hinc et pro Dicto audiens non sum, Non obtempero, Non pareo. Luc. Caucaso, Ἀλλὰ δεῖ ἀνασκοιοπισθῆναι αὐτίκα παρακούσαντας τοῦ ἐπιτάγματος; Sic Matth. 18, 17. Ἐὰν δὲ παρακούσῃ αὐτῶν. Ubi alii vertunt Non audierit, alii, Audire neglexerit, vel Audire non dignatus sit. Potest etiam commode reddi fortasse, Si auditis illis morem non gesserit. Sic παρακούμενος citatur e Polybio, pro Inauditus et repulsam passus.

Παρακούω, Clam et quasi furtim audio. Παρακούειν, inquit Cam., Aristophani, Clam sermonem sublegere significat, Ran. (750.) Ἄττ' ἂν καὶ παρακούων δεσποτῶν, λαλῶσι. Et in Epigr. (Rufini 18.) παραήκοα νῦν ὅτι τίκτει. Sic Plato in Euthyd. Ὁ Κτήσιππος παρ' αὐτῶν ταῦτα παρακηκεί, Hæc clanculum audiendo cognorat. Hactenus Camer. In VV. autem LL. Παρακούω, λάθρα ἐπακροῶμαι, Subauscultando voces aliquorum excipio, et procul quid narrent attendo, ut Cic. dixit de Orat. 2. Et Plautus, Clam sublegere sermonem aliquorum. Quo sensu dictum a poeta Ecl. 9. Vel quæ sublegi tacitus tibi carmina nuper. Aristoph. Ran. (l. c.) καὶ παρακούων, Et corycæum agens, cum loquuntur domini. Bud. vult παρακούειν in hoc Luciani loco esse itidem Furtim audire et Subauscultare, de Merc. cond. 102. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθὺς ἐπισκεπτομένου παρακούσας τοῦ δεσπότου. Sed et Erasm. Subauscultare vertit. Ego tamen existimo posse etiam accipi παρακούειν in hoc loco pro Audire velut in transitu et non plene. Quod nonnulli verbo Inaudire significari putant; cum alii contrariam illi signif. tribuant: nonnulli autem verbo Obaudire sic usi sunt, sed nescio quam Latine. Sic autem fortasse et in illo Epigr. loco accipi debet. Apud Aristot. certe Ethic. 7, 6. παρακούειν significationem habet, quæ ad istam quam dico, proxime accedit, imo vero eadem videri potest. Existimo enim παρακούειν in illo Aristot. loco esse quod Gall. dicimus, n'entendre qu'à demi. Verba Aristotelis sunt: Ἔοικε γὰρ ὁ θυμὸς ἀκούειν μὲν τι τοῦ λόγου, παρακούειν δὲ, καθάπερ οἱ ταχεῖς τῶν διακόνων, οἱ πρὶν ἀκοῦσαι πᾶν τὸ λεγόμενον, ἐκθέουσιν, εἴτα ἀμνηστάνουσι τῆς πράξεως. Quæ in postrema interpr. ita fuerunt reddita, Videtur enim ira audire illa quidem rationem, sed ministrorum præproperorum more, negligenter et confuse audire, qui priusquam id omne quod dicitur audierint, exiliunt, deinde ab actione aberrant. At vero quidam e superiorum temporum Interpretibus παρακούειν verterunt Non perfecte audire. Videat autem lector num aptius sit Non plene audire, i. e. partem duntaxat eorum, quæ dicuntur. Quod certe Aristot. non videtur negligentia tribuere, sed cuidam præproperæ ad obeundum ministerium alacritati. Alioqui παρακούειν non male etiam reddi potest alicubi Negligenter et oscitauter audire.

Παρακούω et pro ἀκούω ex Herod. citatur, Παρακούω ἐκείνου τὴν τέχνην, Audio de illius artificio. Item e Plat. Epist. 7. Οὐδὲν θαυμαστὸν νέον ἄνθρωπον παρακύνοντα ἀξίων λόγου πραγμάτων, εὐμαθῇ, πρὸς ἔρωτα ἐλθεῖν τοῦ βελτίστου βίου, Audientem de rebus magnis sermones. Vide Παράκουσμα.

[“Παρακούειν τινός, et pass. παρακούεσθαι, Lex. Polyb. Neglectim audire, Animum ad id, quod dicitur, non attendere. Cebes Tab. c. 3. Προσέχετε καὶ μὴ παρακούετε. Παρακούω ap. Herod. 3, 129. non prorsus idem valet ac ἀκούειν, sed Obiter (per occasionem narratum) audire. Παρακούσας τις αὐτοῦ τὴν τέχνην, Qui obiter, (forte, aliud agens,) audiverat de illius arte, audiverat artem illius laudari.” Schweigh. Mss. “Valck. Phœn. p. 711. Wyttēb. Select. 403. Wessel. ad Herod. 263. Jacobs. Anth. 6, 59. Coray Theophr. 210. Cattier. 83. ad Lucian. 2, 271. Boissonad. in Philostr. 386.” Schæf. Mss. “Obiter audio, Ælian. V. H. Theophr. Ab aliquo audio, Philostr. 646.; Negligenter audio, 674. Clem. Alex. 514. Inaudio, Joseph. 667, 30. Non obtempero, Schol. Il. A. 166. *Παρακουστέον, Stob.”

NO. VIII.

Wakef. Mss. Glossæ: Παρακούω Obaudio, Disipo. Plato Euthyd. 68. Παρ' αὐτῶν τούτων αὐτὰ ταῦτα παρηκηκεί.]

[* Παρηκουσμένως, Negligenter. Jambl. V. P. 157. Εἰ τις, αἷς προσήκει, ὁδοῖς κεχρημένος, ἐπ' αὐτὰ ἴοι μὴ παρέργως, μηδὲ παρηκουσμένως ἀφοσιούμενος. “In universum serior Græcitas hujusmodi adverbia a præteritis passivi derivata frequentat.” Kiessl.]

“Παράκουσις, (ῥ,) ap. Hesych. ἀπάτη, quod potius “παράκρουσις,” [etiam Schneidero in Lex. suspectum. Sed v. Interpr. ad Hes.]

Παράκουσμα, τὸ, Prava doctrina, quam quis a malo præceptore didicit, vel Exitiosum acroama, cum quis male audiendo, mala opinione imbutus est. Plato Epist. ad Dionis propinquos, Ἀλλ' ὄντως τυράννοις πρόπων, ἄλλως τε καὶ τοῖς τῶν παρακουσμάτων μεστοῖς. Et alibi, “Ἄλλοι παρακουσμάτων τινῶν ἐμμεστοὶ τῶν κατὰ φιλοσοφίαν. Vide Bud. Comm. 649. Qui tamen alibi scribit παράκουσμα generaliter ab illo vocari Doctrinam s. Documentum. Certe si παρακούω in bonam etiam partem aliquando accipiatur, ut in l. c. accipi videtur, itidem et παράκουσμα accipi poterit. In VV. LL. ἡ παρακουσμάτων ἱστορία citatur e Diosc. Præf. lib. 1. pro Narratione ex aliis auditu accepta: idque turpi et crasso errore, cum manifestum sit leg. esse παρ' ἀκουσμάτων non παρακουσμάτων. [“Orig. c. Cels. 291.” Kall. Mss. “Dionys. H. 1, 1801. Synes. 51. Strabo (488.) Joseph. c. Ap. 1, 8. Prava doctrina, Julian. 330.” Wakef. Mss.]

Παρακοή, pro παράκουσμα, in ea signif., quæ modo exposita fuit. Plato Epist. 7. Διὰ τὰς ὑπὸ τῶν ἄλλων παρακοάς. Bud. C. 649. || Παρακοή, usitatior signif., Inobedientia, Inobsequentia, quæ tamen vix satis Latina sunt. Exp. et Contumacia. Synes. Epist. 67. Ἀκοή γὰρ ζωῇ, καὶ θάνατος ἡ παρακοή. Vide in Ὑπακοή, quomodo hæc duo opponat Paulus παρακοή et ὑπακοή.

“Παρήκοος, (ὁ, ῥ,) idem ac ὁ παρακούων, ἀπειθής, “Inobediens.” [“Jo. Cantacuz. Hist. 1, 14. p. 45. Pseudo-Clem., Const. Apost. 146.” Boissonad. Mss.]

“Προακούω, Prius s. Prior audio, Ante audio et “cognosco, Præsentio, unde partic. præf. med. προακηκότες, Qui priores audierunt, Qui præsenferunt “vel præsenferant.” [Eust. 122, 18. “Wyttēb. Select. 412. Boissonad. in Philostr. 437.” Schæf. Mss. “Demosth. 705. Æschin. 151.” Seager. Mss. “Herod. p. 90. 316. 337. Dionys. H. I. 4, 10. 377, 28. Xen. K. II. 4. p. 279. Plut. de Aud. Poët. p. 36.” Scott. App. ad Thes. “Dionys. H. 1, 1191.” Wakef. Mss.]

Προσακούω, Insuper audio. Plut. de Aud. Οὐκ ἂν ἀηδῶς δ' οἶμαι σε προσακούσαι περὶ τῆς ἀκουστικῆς αἰσθήσεως. [“Ælian. H. A. 191. (V. H. 2, 32.) Jambl. V. P. 90.” Wakef. Mss.]

“Συνακούω, Simul audio.” [Xen. K. A. 5, 4, 31. Plut. Pyrrho 5. Ἀναβοῶντων δὲ ἀλλήλων συνήκουον εἰς τὴν ἐτέραν ἐκ τῆς ἐτέρας πόλεως. “Greg. Naz. Or. 20. p. 332. Bill.” Boissonad. Mss. Athen. 249. “Dio Chrys. 479.” Wakef. Mss. “Ad Dionys. H. 4, 2245. coll. Reiskio.” Schæf. Mss.]

[* “Προσυνακούω, Schol. Philostr. in G. J. Bekkeri Spec. Var. Lectt. et Obs. in Philostr. V. A. 1. p. 125. (Ἀνηρῆσθαι) *προσυνακουστέον τὸ χρή. Et: Ὁκρίβαντος προσυνακουστέον τὴν ἐπὶ, ἢ ἢ ἐπ' ὀκρίβαντος.)” Dindorf. Mss. Sed leg. *προσυνακουστέον.]

[* Ὑπερακούω. Phrynich. Σοφ. Προπαρ.: Ὑπερακήκοα οἶον ἄκρως ἀκήκοα.]

Ὑπακούω, Aures præbeo ad audiendum, q. d. Aures sub jicio loquenti ad excipiendo sonum, qua periphrasi utatur exprimentem aliquatenus vim præpositionis ὑπὸ, Ausculto. Et Gall. J'écoute. Quod ita differt a v. Oûir, ut Regarder differt a Voir. Dicimus enim interdum J'écoute si je l'ouïrai point: itidemque Je regarde si je le verrai. Et similiter, J'écoute bien, mais je n'ois rien. Cum tamen alioqui Ecouter interdum idem plane sit quod Audire, s. ab ἀκουσῶ, s. ab Ausculto sit derivatum. Hoc quidem certe v. Auscultare, eadem etiam de re dictum reperitur, de qua ὑπακούειν. Ut enim ap. Plaut. legimus Auscultare

ad fores, et Auscultare ab ostio, sic ap. Græcos *θυρωρός*, Janitor, dicitur *ὑπακούειν*, ut ap. Plat. Phædone. Et quicumque ad fores accedit daturus illi, qui eas pulsavit, responsum, *ὑπακούειν* dicitur. Plut. Symposio, *Φίλιππος δ' ὁ γελωτοποιὸς κρούσας τὴν θύραν, εἶπε τῷ ὑπακούσαντι εἰσαγγεῖλαι ὅστις τε εἴη καὶ διότι κατὰγεσθαι βούλοιο*. Eodem autem sensu atque adeo de re eadem usus est Lucas hoc verbo, Act. 12. *Κρούσαντος δὲ τοῦ Πέτρου τὴν θύραν τοῦ πυλῶνος, προσῆλθε παιδίσκη ὑπακούσαι, ὀνόματι Ῥόδη*. Ubi Erasmi. *ὑπακούσαι reddidit Ut subauscultaret*. Alii simplici verbo, Ut auscultaret. Sunt autem qui malint Ut responderet, quo Plautum legisse comperiuntur. Quasi vero quicquid in antiquo illo poëta gratiam habet, id protinus ad usum nostrum eadem cum gratia transferri possit, nullaque illius vocabula aut loquendi genera pro obsoletis habenda sint. *ὑπακούειν* certe in aliis itidem ll., i. e. in quibus alia de re agitur, exp. Auscultare: ut ap. Theocr. 7, (95.) *ἀλλ' ὑπάκοισον*. || *ὑπακούω*, Respondeo, q. d. Aurem præbeo, deinde Respondeo, ap. Homerum et Theocr. Ita enim Od. Δ. (281.) *ἀκούσαμεν, ὡς ἐβόησας*. *Νῶϊ μὲν ἀμφοτέρω μενεήναμεν ὀρμηθέντε, ἦ ἐξελλέμεναι, ἦ ἔνδοθεν αἰψ' ὑπακούσαι*, quod et Eust. exp. *ἀποκρίνεσθαι*. Theocr. autem 13, (59.) *Τρὶς μὲν ὕλαν αἰῶσεν ὅσον βαρὺς [βαθὺς Gaisf.] ἤρυγε λαιμός, Τρὶς δ' ἄρ' ὁ παῖς ὑπάκουσεν, ἀραιὰ δ' ἔκτε φωνή*. Huc videtur posse referri et Luciani illud, *ὑπακούσῃς ἡμῖν ἐμβωδῶσιν*. Sic et in libro Job aliquoties usi sunt qui vocandi putantur LXX Interpretes, ut c. 14. *Καλέσεις, ἐγὼ δέ σοι ὑπακούσομαι*. Et 19. *Θεράποντά μου ἐκάλεσα, καὶ οὐχ ὑπήκουσέ μοι*. Sumta est autem hæc signif. e consequente, quia, postquam aurem præbuimus nos vocanti, aut quovis modo nos compellanti, respondere solemus. || *ὑπακούω*, inquit Camer., dicitur et accusator et advocatus, cum facta potestate dicendi et rogatus, in medium procedit. Demosth. de Falsa Leg. *Ἡτῶσεν ὑπακούσαντά τινα αὐτοῦ κατήγορον*. Ibid. paucis interjectis, *Ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης ψήφου οὐδ' ὑπακούσαι καλούμενος ἠθέλησας*. Quam signif. hic posui quod affinis proxime præcedenti esse videatur.

ὑπακούω, Sum dicto audiens, Ausculto, Morem gero, Pareo, cum gen. et cum dat. Herod., *Δαρεῖω βασιλῆος οὐδαμὰ ὑπήκουσαν*. Thuc. *Ὅτι Ἀθηναίων ὑπακούοντες, ὅμως πρὸς τὴν Λακεδαιμονίων γνώμην αἰεὶ ἔστησαν*, ubi *Ἀθηναίων ὑπακούοντες* non simpliciter significat Atheniensibus parentes, sed Qui in Atheniensium ditione sunt ac potestate, vel Atheniensibus subjecti. Pro quo dicitur et *ὑπήκοοι*. Et cum gen. rei, ut ap. Theophr. C. P. 5, 4. *Ἀσθενέστερον γὰρ ὄν, μᾶλλον ὑπήκουσε τοῦ ψύχους*. Ubi *ὑπακούειν τοῦ ψύχους* ad verbum Parere s. Cedere frigori, capitur pro Obnoxium esse frigori. Sic Gall. Etre sujet utramque harum verbi *ὑπακούειν* significationum complectitur. Frequentior est cum dat. constructio, qua et ipsa Thuc. alibi utitur, ut, *ἄλλοις ὑπακούσωμεν*. Sic Demosth. *ὑπακούσομαι σοι*, et, *Οὐ γὰρ ἂν ἄλλω γ' ὑπακούσαιμεν*. Sic et ap. Aristoph. Nub. Jungitur et cum dat. rei, necnon cum πρὸς habente accus. ut ap. Demosth. pro Ctes. *Τὸν δὲ ὑπακούειν τοῖς ἐπιταγτομένοις ἀποφηνάμενον Κύρσιλον*. Plut. Lycurgo, *Αἱ γὰρ ἰσχύαι καὶ διάκειναι μᾶλλον ἔξεις ὑπακούουσι πρὸς τὴν διάρθρωσιν*. Dicitur et *ὑπακούω τοῦτο*, pro κατὰ τοῦτο: et cum personæ etiam dat., *ὑπακούω σοι τοῦτο*, ut *ὑπήκουον τᾶλλα*, ap. Thuc. Citatur et ex alio innominato, *Φύβω σοι τοῦτο ὑπακούω*. Metaphorice autem dicitur res etiam aliqua nobis parere, pro Succedere ex animi sententia. Luc. *Ἐπειδὴ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα*.

ὑπακούειν τοῖς λόγοις, ap. Plat. de LL. 10. Orationis sensum assequi et mente comprehendere: fortasse, inquit Cam., translato ab janitoribus verbo, qui dicuntur *ὑπακούειν*, Cognoscere quis adsit et intronmitti velit, et respondere quærentibus ab ostio, etc. De hac enim signif. modo dixi. || *ὑπακούειν*, inquit Idem, Intelligere, cum aliquid extrinsecus cogitatione assumitur: vulgo Subaudire vocant. Ptolem. μεγ. Συντάξ. 1. *Καὶ ἐπὶ τῶν ἐξῆς δὲ λαμβανόμενων περιφερειῶν τὸ ὅμοιον ὑπακούεσθω*. Exempla hujus signif. et ap. Gramm. passim extant.

ὑπακούειν, pro simpl. *ἀκούειν*, Od. Ξ. 484. *Καὶ τότ' ἐγὼν Ὀδυσῆα προσήδων ἐγγὺς ἔοντα, Ἀγκῶνι τῆς ἄπλῳς ἤκουσε*. Sic et Il. Θ. (4.) *Αὐτὸς δὲ σφ' ἀγόρευε θεοὶ δ' ὑπὸ [ἄμα] πάντες ἄκουον*. Ubi idem Schol. videri dicit esse pro simpliciter *ἀκούειν*. In VV. LL. ex Aristoph. citatur *εὐχῆς ὑπακούειν* pro Audire preces. Fortasse autem potius ponitur pro Exaudire. [*ὑπακούω*, Thom. M. 932. Diod. S. 1, 456. ad 1, 531. Diod. S. 2, 144. 164. 420. et v. l. 502. Dionys. H. 1, 342. Heyn. Hom. 5, 411. 6, 261. Dionys. H. 2, 1180. Heindorf. ad Plat. Gorg. 137.; Theæt. 327. Anton. Lib. 62. Fischer. ad Palæph. p. 27. Segaar. in Daniel. p. 30. Jacobs. Exerc. 2, 57. Zeuz. ad Cyrop. 327. 708. 804. Valck. ad Bion. 316. ad Odys. Π. 6. Brunck. Philoct. 190. Respondeo, not. ad Theodorit. p. 87. Fut., Diod. S. 2, 354. Cum infin., Diod. S. 2, 568." Schæf. Mss. Demosth. 1149, *τῇν ἀνθρώπων τὴν προδιδοῦσι, οὐδ' εἶχεν ὅ,τι πρῶτον λάβη*. *ὑπακούειν τοῖς προδιδοῦσι, οὐδ' εἶχεν ὅ,τι πρῶτον λάβη*. Herodian. 2, 7, 6. *Ῥᾶστα αὐτῷ τὰ πράγματα ὑπακούεσθαι*. Plato de LL. 10. p. 108. *Κάλλιστα ὑπήκουσας τοῖς λόγοις*. Athen. 247. *Περὶ φίλου λέγων οὐχ ὑπακούοντος γάμων δειπνῶ*. "Citatus in forum compareo, Mei copiam iudicibus facio, Isæus 84." Seager. Mss. "Cedo, Admitto, Plato Soph. 260." Routh. Mss. Glossæ: *ὑπακούω* Obaudio, Obtempero.]

[* *ὑπακουστέον*, Intelligendum, pro quo alias *ἐλλείπει*. "Clem. Alex. Obediendum. Arrian." Wakef. Mss. Schol. Biset. ad Aristoph. Ach. 342. Plato Epist. 3, 328. "Schol. Lucian. Contempl. 9." Boissonad. Mss.]

[* *ὑπάκουσις*, ἡ, Diod. S. 15, 10. ubi falsa est lectio *ὑπακούσειν*." Schneider. Lex.]

[* *ὑπακουστέω*, Subausculto, i. q. *ὠτακουστέω*, cum quo permutatur in Xenoph. K. Π. 5, 3, 56. Vide Schneider. Lex.]

[* *ὑπακουστικός*, (ἡ, ὄν,) Martyr. S. Clement. s. 21." Kall. Mss.]

[* *ὑπακούος*, ὁ, ἡ, Qui ex altero audivit, Interpretis alterius. "Rulink. Ep. Cr. 147." Schæf. Mss. Apollon. R. 4, 1381.]

ὑπακοή, ἡ, Obedientia, ut *παρακοή* est Inobedientia. Quæ eleganter a Paulo inter se committuntur Ep. ad Rom. 5, 19. *Ὡς περ γὰρ διὰ τῆς παρακοῆς τοῦ ἐνὸς ἀνθρώπου ἁμαρτωλοὶ κατεστάθησαν οἱ πολλοί, οὕτω καὶ διὰ τῆς ὑπακοῆς τοῦ ἐνὸς δίκαιου κατασταθήσονται οἱ πολλοί*. [Gl. *ὑπακοή* Obauditio, Obtemperantia, Obsequium. *ὑπηκοή* Obedientia.]

ὑπήκοος, ἡ, Morigerus, Qui paret, Subjectus, Qui imperio alicujus subest. Aristoph. Pl. (146.) *Ἀπαντα τῷ πλουτεῖν γὰρ ἔσθ' ὑπήκοα*. Frequentius cum gen., ut Plut. Solone, *ὑπήκοον τοῦ δικαίου πόλιν κατέστησε*, *Ἐκτίσθη morigeram*. Apud Herod. *ὑπήκοος τοῦ βασιλέως*, Qui est in ditione et potestate regis. Sic πόλις *ὑπήκοος Ἀθηναίων*, Civitas quæ est in ditione vel sub ditione Atheniensium, Civitas Atheniensibus subjecta. Apud Xenoph. *ὑπήκοον ἔχειν*, Habere in vel sub potestate, sicut *ὑπήκοον ποιεῖσθαι*, In potestate redigere. [Πάσης φαντασίας, Plut. 7, 178. Jambl. V. P. 121. Glossæ: *ὑπήκοος* Subjectus, Obaudiens, Dicto audiens, Obædiens. *ὑπήκοοι* Subices. "Wakef. S. C. 4, 5. Jacobs. Anth. 6, 308. 8, 323. Xen. K. Π. 83. De constr., ad Herod. 372. Fac. ad Paus. 1, 339. *ὑπήκοον ποιεῖσθαι*, Kuster. V. M. 45. Conf. cum *ἐπῆκ.*, Boissonad. in Philostr. 563. * *ὑπηκόως*, Kuster. Aristoph. 73, b." Schæf. Mss.]

[* *ὑπήκοον*, τὸ, Planta, Diosc. 4, 68. Plin. 27, 11. Hypecoum procumbens Linnæi.]

ἀνυπήκοος, (ὁ, ἡ,) Inobsequens, ut *ἀνυπήκοος τοῦ λόγον*, Plato Tim. [3, 73. Thuc. 1, 15. J. Poll. 1, 180. ET] "*Φιλυπήκοος*, Qui lubenter morem gerit." [Plut. Artax. 30. Qui subditos amat.]

προσνυπακούω, Præterea subaudio, ut Gramm. utuntur. "*Προσνυπακούω*, Insuper subaudio, exp. et "*Obaudio*." [*Schol. Lucian. Gymn. 17. Schol. Theocr. 1, 105.* Boissonad. Mss. "*Orig. c. Cels. 6, 62.*" Routh. Mss. "*Chrys. in Ps. 118. T. l. p.*

999. Εἰς διάφορα προσυπακούεται το, Σὸς εἰμι· σὸς γάρ εἰμι δούλος, σὸς θεράπων, σὸς κατὰ χίριν υἱός” Seager. Mss. “Heindorf. ad Plat. Theæt. 350.” Schæf. Mss. “Philo J. Clem. Alex. 886. Hierocles 42.” Wakef. Mss.]

“Προσυπακουστέον, Subaudiendum præterea.” [“Schol. Pind. Pyth. 9, 42. Schol. Eur. Or. 780. Alc. 801. Schol. Lucian. D.D. 19, 1. Schol. Greg. Naz. p. 61. Montac.” Boissonad. Mss. Vide et Προσυπακουω.]

“Συνυπακούω, a Grammaticis Græcis dicitur pro “υπακούω, sicut a Latinis Subaudio, cum videlicet dicunt se subaudire aliquod vocabulum, quod extrinsecus assumunt. At in VV. LL. exponentibus “Una subaudio et intelligo, affertur e Phal. Epist. “Τοιαυτα γάρ εστι τὰ κατὰ τὴν τύχην περὶ ἡμᾶς, “μᾶλλον ἡσθῆναι τοὺς ἐχθροὺς ἀκούσαντας ἢ λυπηθῆναι τοὺς φίλους μὴ συνυπακούσαντας.” [“Schol. Pind. Pyth. 12, 49. Schol. Lucian. Paras. 1. Schol. Apoll. R. e Cod. Par. 1, 76. Schol. Theocr. 1, 71. 8, 50.” Boissonad. Mss. Lex. Polyb. “Ad Mærin 129. ad Lucian. 1, 97. Phalar. 352. Stephan. Dial. 29. Diod. S. 2, 264.” Schæf. Mss. “Suid. 2, 745.” Wakef. Mss.]

[“Συνυπακουστέον, Strabo 659. “Schol. Lucian. Tim. 27. Schol. Eur. Or. 234.” Boissonad. Mss.]

“Ἐπιδυσκαλούω, Graviter audio.”

Ἀκουσίθεος, ο, ἡ, ex ἀκούσαι et θεός compositum, unde φέγγος ἀκουσίθεον in Anthol. (Antip. Th. 13.) exp., Quod a deo auditur, Quod ad dei aures pervenit, το εἰς θεοῦ ἀκοὰς ἐρχόμενον, Suid. [“Jacobs. Anth. 6, 58. 7, 378. 8. 296. Toup. Opusc. 1, 505.” Schæf. Mss.]

Ἀκουτίζω, quasi ἀκουστίζω ex ἀκουστός, f. ἴσω. Audire facio, ut exp. ap. Gr. Bibliorum Interpret., a quibus potissimum usurpatur. Suid. ἀκουτίσαι exp. διδάξαι, Docere. Crediderim ego ἀκουτίζω proprie sonare Audibile reddo: et Audiri facio malim exponere quam Audire facio. Cum accus., Ps. 50. Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν, Audire me facies lætitiā. Vulgo, Auditui meo dabis lætitiā. At cum gen., Cant. Sol. 2. Ἀκουτίσόν με τῆς φωνῆς σου, Fac me audire vocem tuam. Greg. a pass. them. Ἀκουτίζομαι usurpat ἀκουτισθῶμεν, de Bapt., Καὶ ἀκουτισθῶμεν ἀγαλλίασιν. || Ἀκουτίζειν του λόγου, Ex Aristot. citatur pro Obtemperare rationi. “Ἀκουτίσαι Attice “pro ἀκουτίσω, fut. 1. act. verbi ἀκουτίζω, significans “tis ἀκούσαι ποιῶ, in Lex. meo vet.” [“Orig. de Orat. c. 27. p. 246. Ed. Del.” Routh. Mss. Auctor ap. Suid. v. Δόγματα: Τὴν περὶ τῶν οὐτῶν γνῶσιν ἡκουτίσθησαν. “A Timæi Lex. 258.” Schæf. Mss.]

Ἀκουτιστικός, (ἡ, ὄν,) Obtemperans, Obediens. Bud. ex Aristot.

Ἀκουάζω, vel potius Ἀκουάζομαι, in voce passiva, i. Audio, in pr. et propria signif. Od. I. (7.) Δαιτυμόνες ο ἀνὰ δώματ’ ἀκουάζονται αἰοῖδον. At Il. Δ. (343.) ἀκουάζεσθαι δαιτὸς, pro Vocari ad cœnam, ad verbum, Audire cœnam, Πρώτω γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο, Primi cœnam meam auditis, pro Ad cœnam vocamini: a consequenti videlicet. [“Heyn. D Hom. 4, 620.” Schæf. Mss.]

“Ἀκούζει, Hesychio ἀκουεῖς, Audis, a v. ἀκούζομαι.” “Ἀκουάζεσθαι, Hesychio ἀκροᾶσθαι, Audire, pro “quo supra ἀκούζεσθαι.”

[“Ἀκουμένος, Valck. ad Xen. Mem. 248. Heindorf. ad Plat. Phædr. 188. *Ἀκούνιστος, Casaub. ad Athen. 21.” Schæf. Mss.]

ἈΚΡΟΑΟΜΑΙ, f. ἄσομαι, i. q. ἀκούω, Audio. Quibusdam tamen placuit hoc discrimen statuere inter hæc duo, ut hoc esset studii, illud sensus; sed non observatur hæc differentia. Jungitur itidem ut ἀκούω, genitivo personæ, accusativo rei. Demosth. pro Cor. (226.) Το ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι. Plato Apol. Ἐμοῦ λέγοντος ἀκροᾶσονται οἱ νέοι, Me disserentem audient adolescentes. Cum rei autem accus., Æschin. c. Ctes. (554.) Ἀ πῶς ποθ’ ὑμεῖς, ὦ σιδήρειοι, ἐκαρτερεῖτε ἀκρόωμενοι; Idem ibid. (582.) Ὡσπερ ἐπωδὴν ἢ ἀλλότριον τι πρᾶγμα ἀκρόωμενοι. Lucian.,

Ἀκρόωμην γὰρ ἅπαντα. Jungitur vero interdum et genitivo rei, ut ap. Isocr. Plataico, Μετ’ εὐνοίας ἀκροᾶσθαι τῶν λεγομένων. || Interdum etiam absolute, i. e. sine casu, ponitur ἀκροῶμαι, ut ap. Isocr. Et ἀκρόωμενος, Auditor. Plut. de Aud. Καὶ περὶ τὸν λέγοντα καὶ περὶ τὸν ἀκρόωμενον.

Ἀκροῶμαι, Audio discendi causa, rursum cum gen. Damascius, Ὁ δὲ ἡκροᾶτο λόγων γεγηρακῶτων καὶ σοφίᾳ τινὶ κεκραμένων. Suidas hunc locum citans ait ἀκροᾶσθαι esse μανθάνειν, ut ἀκροατὴς est μαθητής.

Ἀκροῶμαι, Audio, Dicto sum audiens, Ausculto, Pareo. Cum gen. quam et ipsi ἀκούω significationem cum eadem constructione dedimus. Sic autem usurpavit ἀκροᾶσθαι Antipho, teste Suida. Apud Plut. Lycurgo, ἀκροᾶσθαι του προστάττοντος, Parere imperanti. Aristid. Panath., βασιλέως ἀκροᾶσθαι, Regi audientem dicto esse. Sic ap. Thuc. Το ἡμέτερον πλῆθος οὐκέτι ἀκρόωμενον τούτων.

[“Ἀκροάομαι, Fischer. Ind. Palæph. Mæris 16. et n. Koppiers. Obs. 16. Brunck. Philoct. 86. Dionys. H. 4, 2143. Ἡκρόανται, Aristot. H. A. 174. Schn. Dicto sum audiens, Pareo, Dionys. H. 1, 418. Thuc. T. 4. p. 20. Bip.” Schæf. Mss. Glossæ: Ἀκροάομαι, Auditor, Ausculto. “*Ἀκροάζομαι (sic,) Ausculto, Zenob. 4, 75.” Wakef. Mss.]

“Ἀκροᾶω, ap. Etym. legitur, sed sine exemplo. “Tantum enim dicit ἀκροῶ fieri ex ἀκοῶ, futuro verbi “ἀκούω, pleonasmo literæ ρ.” “Ἀκροβᾶσθαι, ap. Hes. legitur expositum υπακούειν, υποτετάχθαι, pro “quo scr. potius ἀκροᾶσθαι.”

Ἀκρόαμα, τὸ, Quod auditur, ἄκουσμα. Æschin. in Ctes. (634.) Οὗτος δ’ ἀναβάς ἑαυτὸν ἐγκωμιάσει, βαρύτερον τῶν ἐργῶν ἢ πεπόνθατε τὸ ἀκρόαμα γίνεται, Si Demosthenes in suggestum ascendens, seipsum laudabit, jam hoc acroama iis, quæ passi estis, gravius ac molestius fuerit. Retineo autem vocem Græcam in h. l. interpretatione, Ciceronem sequens, ita scribentem pro Archia: Themistoclem illum summum Athenis virum dixisse aiunt, cum ex eo quæreretur quod acroama aut cujus vocem libentissime audiret, Ejus a quo sua virtus optime prædicaretur. Xen. quoque generali sententia docet nihil lubentius a quoquam audiri quam suam laudem; ut contra nihil molestius quam convitium, appellans ἔπαινον, Laudem, ἀκρόαμα ἡδιστον: at λοιδορίαν, Convitium, χαλεπώτατον ἀκρόαμα. Qui alibi ἐπαινον vocat ἄκουσμα ἡδιστον, eodem sensu, ut dictum est in Ἀκουσμα. Athen. 12. Καὶ περὶ τῶν θεωρημάτων καὶ ἀκροαμάτων, De spectaculis et auditionibus. Accipiendo videlicet Auditiones pro iis, quæ audiuntur. Qua in signif. et in modo citatis ll. ἀκρόαμα exponi poterit Auditio: simplicius videlicet quam Narratio, vel Recitatio, ut alii. Sunt vero et qui tradant ἀκρόαμα esse Festivam et jucundam narrationem, manifesto errore: cum ἀκρόαμα generale sit nomen, et tam in malam, quam in bonam partem usurpetur: unde sunt βαρύτερον ἀκρόαμα et χαλεπώτατον ἀκρόαμα in ll. a me modo citatis. Sciendum est præterea Cic. τὰς δι’ ἀκροαμάτων ἡδονὰς interpretatum esse ap. Epicurum Voluptates quæ auditu percipiuntur, ut videre est in edito a me Cic. Lex. Gr. Lat.

Ἀκρόαμα, Ipsa persona quæ auditur, ap. Athen. Αὐλητρίδας καὶ ψαλτρίδας καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ἀκροαμάτων. Plut. in Galba, Κάνον γὰρ αὐλήσαντος αὐτοῦ παρὰ δεῖπνον ἀκρόαμα δὲ ἦν Κανὸς εὐδοκίμουμένον· ἐπαινέσας καὶ κ. τ. λ. Ita et a Cic. usurpat, ut pro Sestio, Ille ipse ludens non solum spectator, sed actor et acroama. Sic et Verr. 6.

[“Ἀκρόαμα, Plut. 4, 556.” Wakef. Mss. Socrates Rhodius ap. Athen. 148. Τὰ εἰς Ἰταλίας ἀκρόαματα, i. q. τεχνῖται σκηνηκοί. “Mæris 67. et n. Ernestius Excurs. ad Sueton. p. xii. Thom. M. 29. Ipsa persona, quæ auditur, Diod. S. 2, 583. Plut. 6, 365. Hutt.” Schæf. Mss.]

Ἀκροαματικός, (ἡ, ὄν,) Ad auditionem pertinens, vel In auditione consistens, q. d. Auditorius, Auscultatorius, ut ἀκροαματικαὶ διδασκαλίαι. Plut. Alexandro, de ipso loquens, Ἀλλὰ καὶ τῶν ἀπορρητῶν καὶ βαρυτέρων διδασκαλιῶν ὥς οἱ ἄνδρες ἰδίως ἀκροαματικὰ καὶ ἐποπτικὰ προσαγορευόντες, οὐκ ἐξέφερον εἰς πολλοὺς·

μετασχεῖν, Sed etiam arcanarum et graviorum disciplinarum; quas illi peculiari nomine Acroamaticas et Epopticas appellantes, non efferebant in vulgus, cognitionem aliquam habuisse. Ibid. in Epist. Alexandri ad Aristot., Οὐκ ὁρθῶς ἐποίησας ἐκδούς τοὺς ἀκροαματικούς τῶν λόγων, Non recte fecisti, qui acroamaticos libros vulgaris, vel in vulgus edideris. Ubi Acroamaticos libros vocat, Bud. teste, de recondita Peripateticæ sectæ disciplina editos. Quod et e modo citato Plut. loco, et ex A. Gell. 2, 20. quo etiam te remitto, satis liquet. Sed ut omnes quod argumentum illorum librorum fuerit docent, ita nemo quæ hujus appellationis fuerit ratio explicat. Ego vero existimo dictas disciplinas Acroamaticas, quæ hujusmodi essent ut aliter quam audiendo præceptorem et e viva ejus voce percipi non possent: libros autem Acroamaticos, qui hujusmodi acroamaticas disciplinas continerent, nominatos. Videntur autem meam sententiam ultima Epistolæ ad Aristot. verba confirmare.

[* “Ἀκροάμων, (ανος, ὁ, ἡ,) Andr. Cret. 197.” Kall. Mss. Et] “Φιλακροάμων, Audiendi cupidus, “Qui acroamatis delectatur.” [Suicer. Thes. 2, 1426. “Eust. 185, 17.” Seager. Mss. “Cyrill. p. 14. Hesych.” Wakef. Mss.]

[* Ἀκροασία, ἡ, Stob. Serm. 13. p. 316. Schow. Sed de h. v. dubitat Schneider. Lex.]

Ἀκρόασις, ἡ, Auditiō, Ipsa audiendi actio. Æschin. in Ctes. (490.) Κλέπτων τὴν ἀκρόασιν, καὶ μιμούμενος τοὺς τὰ ληθῆ λέγοντας. Item ἀκρόασιν ποιῆσθαι ap. Eund. pro Audire, ad verbum, Auditionem facere: Ἐκείνους τὴν ὑπόλοιπον ποιήσασθε ἀκρόασιν. Idem ibid. (582.) Καὶ τὴν ἀκρόασιν—οὐ τὸν αὐτὸν τρόπον ἐποιοῦντο, ὥσπερ νῦν γίνεται. Isocr. de Pace, Οὐκ ἐξ ἴσου τὴν ἀκρόασιν τῶν λεγόντων ποιούμενους, Facere auditionem eorum, qui orationem habent ap. vos, pro, Audire eos qui, &c. Auditionem præstare iis qui, etc. Sic nostrate sermone dicitur Facere lecturam alicujus scripti, En faire la lecture, pro Legere. Vitruv. ult. lib. c. ult. dixit Acroasin facere: Eo tempore quidam architectus ab Arado, nomine Callias, Rhodum cum venisset, acroasin fecit, exemplumque protulit muri, et supra id, etc. Ubi existimo acroasin facere paulo generaliori signif. usurpari pro ἐπιδείξειν ποιῆσθαι. Neque enim video qui conveniat ut pro Recitatione hic Acroasin accipiamus. || Gaza ἀκρόασιν passive usurpavit pro Audientia. Nam hæc e Catone Majore [9, 6. Or. 2, 80.] verba, Ipsa oratio facit sibi audientiam, interpretatur, Αὐτὸς ἀκρόασιν ἐαυτῷ ἐξεργάζεται ὁ λόγος. Hic ἀκρόασιν ἐξεργάζεσθαι, est Facere se audiri; at ἀκρόασιν ποιῆσθαι ll. cc., est, ut dixi, ad verbum, Auditionem facere, pro Audire.

Ἀκρόασις, Recitatio, e consequenti videlicet; auditur enim recitatio. Unde ἀκρόασιν ποιῆσθαι non pro Audire, ut in superioribus exemplis, sed pro Recitare, ut, Ἀφροῦς τινὸς ποιητοῦ ἀκρόασιν ποιούμενον. Sic ἀκρόασις ἐπιδεικτική, Recitatio ostentatoria, vel sese ostentans, vel ostentationis gratia scripta. Luc. Ad eum qui dixerat Prom. etc. Ἡμεῖς δὲ οἱ ἐς τὰ πλήθη παριόντες, καὶ τὰς τοιαύτας τῶν ἀκρόασεων ἀπαγγέλλοντες. Idem in Prometheo dicit ἀκρόασιν σοφιστικήν. Ubi exp. Disceptionem, sicut et in præcedente loco Narrationem. Ego malim utrobique Recitationem.

Ἀκρόασις mihi videtur sumi a Plut. pro Ipso loco in quo fit acroasis, de Discern. Amico ab Adulatore, “Ὅθεν ὁρᾷν ἐστὶν αὐτοὺς ἔδρας τε τὰς πρώτας ἐν ἀκρόασει καὶ θεάτροις καταλαμβάνοντας. Apud Cic. quoque Ep. ad Att. 19, 15. (15, 17.) sic accipio Acroasin: aut certe pro Consessu aut Corona hominum, acroasews ergo congregatorium, ubi dicit, Et mehercule ipsius literæ sic et φιλοσοφίῳς et πικνύς scriptæ, ut eas vel in acroasi audeam legere. Quam vocis hujus expositionem ignorantes quidam, graviter lapsi sunt.

[“Ἀκρόασις, Thom. M. 29. Recitatio, Lucian. 1, 19. Auditorium, Plut. Mor. 1, 221.” Schæf. Mss. Hippocr. de Jurej. p. 1. “Recitatio, Disceptatio. Plut. Pompeio 1172. HSt. Ἐν δὲ Ῥόδῳ γενόμενος

(Πομπήϊος) πάντων μὲν ἡκρόασατο τῶν σοφιστῶν, καὶ δωρεὰν ἐκάστῳ τάλαντον ἔδωκε. Ποσειδώνιος δὲ καὶ τὴν ἀκρόασιν ἀνέγραψεν, ἣν ἔσχεν ἐπ’ αὐτοῦ πρὸς Ἑρμαγόραν τὸν ῥήτορα.” Seager. Mss. Glossæ: Ἀκρόασις, Audientia, Auscultatio, Auditus, Examen, Auditorium, Auditiō. Ἡ ἀκρόασις συγκεκροτημένη Examen districtum.]

Ἀκροατής, ὁ, Auditor, Qui audit. Isocr. de Pace, Αὐτοὶ δὲ αὐτοὺς κοινὸς ἀμφοτέροις (τοῖς λόγοις) ἀκροατὰς παρέχουσιν. Ita enim lego ap. Isocr., ἀμφοτέροις corrigens et ex eo faciens ἀμφοτέροις: e Demosth. loco, in quo ita scribens, videtur hæc ipsa Isocratis mutatus esse verba, pro Cor. (227.) Καὶ παρασχὼν ἐαυτὸν ἴσον καὶ κοινὸν ἀμφοτέροις ἀκροατὴν. J. Poll. negat probum esse vocabulum ap. Menandrum ἀκουστής pro ἀκροατής.

|| Explicatur autem ἀκροατής a Suida μαθητής, Discipulus, quemadmodum videlicet et Latinis dicitur Platonis auditor pro Platonis discipulo; quomodo et ἀκουστήν usurpatum antea vidimus. Isocr. tamen ἀκροατὴν et μαθητὴν distinguit, ad Nic. Ἀλλὰ τῶν μὲν ἀκροατῆς γίνου, τῶν δὲ μαθητῆς, ubi ἀκροατὴν accipit in generali signif., quam priorem posuimus, pro eo qui alium audit, non tanquam discipulus et discendi causa, sed quovis modo. [Gl. Ἀκροατής, Auditor. “Lector, Plut. 3, 106. Cor.” Schæf. Mss.]

Ἀκροατικός, (ῆ, ὄν,) Auditorius, Ad auditionem pertinens, ἀκροατικός μισθός ap. Lucian. Enc. Demosth. (3, 509.) Merces auditoria, i. e. Quæ pro auditione datur. Κομίζου τὸν ἀκροατικόν, ἔφη, μισθόν, καθάπερ Ἀθήνησιν ἐκκλησιαστικόν, ἡ δικαστικόν. [A. Gell. 20, 5. “Thom. M. 544.” Schæf. Mss. “Stob. 387. Et *Ἀκροατικῶς, Philo J. 1, 215. 2, 458.” Wakef. Mss. “Philostr. V. A. 1.” Kall. Mss.]

Ἀκροατήριον, τὸ, Auditorium, Locus in quo audiuntur recitationes, aut in quo auditur præceptor. Plut. de Aud. Οἱ δὲ τὰς ξένας φωνὰς τοῖς ἀκροατήριον νῦν ἐπεισάγοντες. Suggestum quidam, alii Pulpitum interpretantur. [Gl. Auditorium. “Boissonad. in Philostr. 331. ad Diod. S. 1, 83.” Schæf. Mss.]

[* Ἀντακροάομαι, Vicissim audio. “Kuster. Aristoph. 238. b.” Schæf. Mss.]

Ἐπακροάομαι, Ausculto. [“Ad Charit. 636.” Schæf. Mss. Glossæ: Ἐπακροάομαι Ausculto, Auscultor. Plato Γυνυσίν ap. Bekk. Anecd. Gr. 360. Αἱ αἶ, γελῶν δ’ ἐπηκροώμην. . . πάλαι. “Heliod. Eth. 84.” Wakef. Mss.] Et Ἐπακρόασις, (ῆ,) Auscultatio, Auditiō, VV. LL. [1 Reg. 15, 22. Et *Ἐπακροατής, Auscultator, Gl.]

[* Κατακροάομαι, i. q. simpl. ἀκροάομαι, verbum dubium.” Schneider. Lex. Sed id agnoscunt Glossæ: Κατακροάομαι Ausculto.]

Παρακρόασις, ἡ, Inobedientia, Contumacia, ἀπειθεῖα. Joseph. παρακρόασις ζημίαν φέρει. At “Παρακροατής, (ὁ,) e Cyrillo affertur pro Eo qui “audita aliter interpretatur quam dicta sunt, et falso “defert. Ita ut παρακροᾶσθαι, synonymum verbi “παρακούειν, sit et Perperam audire, Male auribus “percipere, s. Sinistre, et Non audire, Non obedire.”

[“Παρακροατής, Joseph. (A. J. 18, 5, 8. Οὐ γνῶντες ἀπέφηνε τῆς αὐτοῦ, τοῦ δὲ αὐτοκράτορος τῶν προσταγμάτων, τὴν ὀργὴν οὐδὲν εἰς ἀναβολὰς, ἀλλ’ ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἐπιφέρεσθαι τοῖς πράγμασι τοῖς παρακροᾶσθαι θάρσος εἰσφερομένοις, ubi vertitur, Ut sine mora statim in eos ira effunderetur, qui ea detrectare ausi fuerint, quæ facere decreverat.) Et *Παρακράμα, (τὸ,) Const. Apost. 8, 8.” Kall. Mss.]

[* Συνακροάομαι, Una audio. Plato Menex. 2, 235. “Philo J. Clem. Alex.” Wakef. Mss. Et *Συνακροατής, (ὁ,) Ignat. Martyr. 48.” Kall. Mss.]

Ἀκρώσσει, Hes. exp. ἀκροᾶται, Audit, Auscultat, mox tamen subjungens, ἐκὼν οὐχ ὑπακούει, “προσποιεῖται, Data opera non respondet vocanti, “Simulat.” [Ἀκρώσω pro ἀκρόῳ, ut ἀγρώσω pro ἀγρώῳ, notante Schneider. Lex.]

ἈΚΡΟΣ, α, ὄν, Summus, i. Extremus. Ἀκροῖς δακτύλοις ἅπτεσθαι, proverbialiter, Summis digitis attingere, quod etiam dicitur Primoribus digitis. Sic, ἐπ’ ἄκρων ὀνύχων βαδίζειν, itidem proverbialiter,

Summis pedum unguibus ingredi. Quod et ἐπ' ἄκρων ὁδοιπορεῖν dicitur, sub. substantivo, in hoc Soph. versu, (Aj. 1209.) Ὑψήλ' ἐφώνεις, κἀπ' ἄκρων ὁδοιπόρεις. Apud Apollon. R. 1, (183.) ἄκρα ἵχνη, Summa pedum vestigia, vel Summæ pedum plantæ, ubi scribit, οὐδὲ θεοὺς βάπτειν πόδας, ἀλλ' ὅσον ἄκροις Ἰχνεσι τεγγόμενος. || Item Ἄκρος, Summus, i. Supremus, In summo positus, Altus, ut ἄκραι κορυφαὶ ὄρους, ap. Arat., posito plur. pro sing., Summus vertex montis, vel Supremus, i. e. Summa pars s. Suprema verticis, pro quo dicit Hom. superlativo gradu ἀκροτάτη κορυφή. Sic ap. eund. Arat. ἄκραι χηλαί. Apud Soph. autem Aj. (278.) ἄκρας νυκτὸς dicitur pro Summa nocte, pro Prima parte noctis, eodem videlicet sensu quo vulgo dicitur Summo mane. Quo etiam modo dicitur a Nicandro ἀκρέσπερος. Nam h. v. explicans Schol. ait esse κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς νυκτὸς quasi περὶ ἄκραν ἐσπέραν. || Capitur et pro Celsus, Altus, atque ita Cic. exp. in Arati ll. cc.

Ἄκρος, metaphorice, Summus, Summum s. Supremum gradum obtinens in re aliqua, Perfectus, et, ut Cicero, Summus et perfectus, Præstantissimus, Excellentissimus, Singularis, ut τετραγωνιστὴς ἄκρος, Summus tetragonista. Ita dictum est illud, ἄκρος ἱατρός Ἀκρων, summus medicus Acron. Sed allusio est in ἄκρος et Ἀκρων nom. propr. Sic dicitur ἄκρος νομοθέτης, Summus Legislator, i. Excellentissimus. Qua in signif. Maximum quoque usurpant interdum Latini. Dicitur etiam aliquis ἄκρος τὴν ἰδίαν τὴν τέχνην, sub. nomine κατὰ, Summus in sua arte, Artis suæ peritissimus. Et cum præpos. εἰς, ut ἄκρος εἰς φιλοσοφίαν, Plato de Rep. 6. Præstantissimus in philosophia, Præstantissimus philosophus. Nec vero de persona tantum usurpant ἄκρος, sed etiam de re, ut ἄκρα τροφή, ap. Plat. Et ἄκρα φιλία, ap. Basil., Ὅς καὶ ἐμοὶ εἰς τὴν ἄκραν φιλίαν ἡρμοσται, Qui mihi summa junctus est amicitia.

Ἄκρος, format etiam compar. ἀκρότερος, et superl. ἀκρότατος, qui ap. poëtas usitatissimus est, quod dactylum efficiat remanente una syllaba. Habet autem ἀκρότατος positivi ἄκρος signif. Nam perinde est s. cum Arato dicas ἄκρη κορυφή ὄρεος, s. cum Hom. ἀκροτάτη κορυφή, pro Summus vertex montis, vel Summum cacumen. Pl. A. (499.) Ἀκροτάτη κορυφή πολυδεϊράδος Οὐλύμποιο. Hesiod. autem dixit ἀκροτάτῳ Ἑλικῶνι, pro ἀκροτάτῃ κορυφῇ Ἑλικῶνος. Sic et Il. Δ. Hom. (484.) de arbore loquens, ἀτάρ τε οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν, In summa arbore, pro In summa ejus parte. Idem ἀκροτάτην χροά vocat Summam et quasi superficiei corporis partem, τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος.

Ἄκρον, ου, τὸ, substantive positum, Extrema pars, Extremitas, et ἄκρα Extremitates cujuslibet rei. Item ἄκρα Termini, Fines, τὰ πέρατα. || Est etiam Ἄκρον, juxta alteram in adjectivo ἄκρος positam signif. Summitas, Summa pars s. Suprema, Vertex, Cacumen, ut Hom. ἄκρον Ἰδῆς ὑψηλῆς, Cacumen Idæ celsæ. Dicitur autem ἄκρον ὄρους, et in plurali ἄκρα τῶν ὀρῶν ut plurimum, quod et composita voce ἀκρώρεια, reperitur tamen et per se positum ἄκρα, ut ap. Herod. Ponitur ἄκρον et pro ἀκρότης, Summus gradus, ut εἰς ἄκρον σοφίας ἐληλακῶς, Qui ad summum sapientiæ gradum pervenit. || Item ἄκρα, pro τὰ πρωτεῖα, ut ἄκρα φέρειν, Anthol. Primas partes obtinere. || Reperitur vero et compar. gradus Ἀκρότερα pro substantivo positum. Nam, ut Apollonii Schol. tradit, τὰ ἄκρα τῆς κεφαλῆς, Extremitates antennæ, vocantur ἀκρότερα. Item Ἀκρότατα gradus superlativi, significat, sicut et Ἄκρια, Extremitates digitorum tam pedum quam manuum.

[“Ἄκρος, Jacobs. Anth. 7, 46. 203. Dioscor. 28. Huschk. Anal. 160. Dionys. H. 5, 110. Heyn. Hom. 5, 131. Pierson. Veris. p. 16. Abresch. Lect. Arist. 315. Jacobs. Exerc. 1, 142. ad Herod. 437. Ἀκρα πόλις, Heyn. Hom. 5, 246. 259. 8, 323. Thom. M. 29. Toup. Opusc. 1, 409. ad Callim. 1, 32. Ἀκροτάτη πόλις, Heyn. Hom. 8, 16. Ἀκρα νύξ, Toup. Opusc. 2, 163. Lobeck. Ajac. p. 263. ad Pausan. 324. Ἀκρα περικόπτεσθαι, Toup. Opusc. 1, 345.

Ἄκρον, Voss. Mythog. Br. 1, 156. Ἐπ' ἄκρω ὕψω, ἐπ' ἄκρω τοῦ ὄζου, Toup. in Schol. Theocr. 218. Ἄκρον φίλημα, Bergler. ad Alciph. 202. Ἄνδρες Ἑλλήνων ἄκρα, Ἀργείων ἄκροι, de talibus v. Valck. ad Adonias. p. 414. Eur. Phæn. 433. 1251. Abresch. Lect. Arist. 301. ad Xen. Ephes. 207. ad Lucian. 1, 356. 401. Ἀκρότατος, Ruhnk. Ep. Cr. 159. Thom. M. 551. Wakef. Ion. 88. Heyn. Hom. 4, 401. 6, 487. Ἐπ' ἄκροις ἐστηκέναι, Eur. Phæn. 839. Κατ' ἄκρας, Valck. Phæn. p. 406. Ἀκρος ὄργην, ψυχὴν, ἀρετὴν, Wessel. Diss. Herod. 186. ad Herod. 36. Ἀκρον, Lucian. 1, 57. not. p. 287. Τὰ ἄκρα, Extremitates corporis, ad Charit. 327. Εἰς ἄκρον ἰκέσθαι, Tyrtaeus 3, 43. cf. Valck. Diatr. 279. Ἀκραι χεῖρες, Fac. ad Paus. 1, 220. Ἀκραι νῆες, Heyn. Hom. 7, 110. Ἀκραν τὴν γλῶτταν, Lucian. 3, 84. Κατὰ τὰ ἄκρα, Lucian. 2, 64. Ἀκραν posit., Dionys. H. 1232. Ἐπ' ἄκρων πορεύεσθαι, Lobeck. Ajac. p. 403. Τὰ ἄκρα, Phrynich. Ecl. 184. 186. Ἀκροι πόδες, Wakef. Ion. 1185. Musgr. 1166. Ἀκρα χεῖρ, Jacobs. Anim. 72. Ἀκρα, Meleag. 123. Jacobs. Anth. 7, 91. Ἐπ' ἄκρον, Ruhnk. ad Vell. 70. Εἰς ἄκρον, Apoll. R. p. xi. Τὰ ἄκρα φέρεσθαι, Jacobs. Anth. 8, 414. Cum inf., Brunck. Soph. 3, 431. De quant., Ernest. ad Callim. 336. Ἀκρον, τὸ, Jacobs. Anth. 6, 158. 7, 128. Lucian. 2, 336. Toup. in Schol. Theocr. 216. Opusc. 1, 142. Jacobs. Exerc. 1, 142. ad Herod. 559. Ἀκρον πόλεως, Musgr. ad Eur. Fragm. p. 444. a. cf. Zeun. ad Cyrop. 645. Τὰ ἄκρα, Manus et pedes, ad Phalar. p. 72. ad Charit. 327. a. Ἀκρα et ἄρθρα, ad Charit. 227. a. Τὸ ἄκρον τοῦ δεσμοῦ, ad Herod. 308. Ἀκρον φιλοσοφίας, ἐπ' ἄκρον ἀφιγμένος, Phrynich. Ecl. 122. Jacobs. Anth. 10, 255. Markl. Iph. p. 34. Antip. S. 20. Jacobs. Anth. 12, 468. De quant., Porson. Hec. p. lvi. Ed. 2.” Schæf. Mss.]

[Ἀκρος, Gl. Summus, Extremus. Ἀκρον Apex, Summum, Cacumen, Fastigium, Culmen, Crepido. Ἀκρον μαχαίρας Mucro. Ἀκρον ξίφους Acumen. Τὸ ἄκρον τῶν ὀρνίθων Gilerus gallinarum. Ἀκρον ὄρους Cacumen. Τὸ ἄκρον τῆς πύρας Aplustra. Ἀκρον σιδήρου Mucro. Τὰ ἄκρα Primores. Ἀκρα κτισμάτων Areæ. Ἀκραι συλλαβαί Apices. Ἐπ' ἄκρα τοῦ ποδὸς In primos pedes. Arrian. Anab. 5, 26. Ἀκροτέρου θεοῦ ἢ καθ' Ἡρακλέα. Plato Theæt. p. 36. Τέκτονα πρίαο πέντε ἢ ἕξ μῶν ἄκρον, pro ἄκρω. Ἀκρος ὄργην, Herod. 1, 73. et Blomf. ad Æsch. Pers. 133. “Ἀκρος, Præstantissimus, Joseph. 613, 11. Ἀκρότατοι ποδῶν, Apoll. R. 1, 219. Κατ' ἄκρον, Modo singulari, Longin. 110, 4. Ἀκρον, Fructus, Etym. M. 73, 24. Pro ἀκρόδρονον, Diod. Zon. Epigr. 6.” Wakef. Mss. Sturz. de Zonaræ Glossis SS. N. T. 14. “Ἀκρος σοφίαν, Consummatus in arte, Xenarchus ap. Athen. 319. τὰ πολέμια ἄκρος, Herod. 7, 111. νηυσὶ ἄκροι γεγόμενοι, 5, 112. ψυχὴν οὐκ ἄκρος, Non acri ingenio, 5, 124. sed ὄργην ἄκρος, Ad iram pronus, præceps. Dio Cass. Fr. 141. T. 1. p. 59. Appian. Civ. 1, 104. 113. et sic ap. Herod. 1, 73. ubi quidem vulgo libri ὄργην οὐκ ἄκρος.” Schweigh. Mss. Pro Ala ap. Trall. 1. p. 24. Καὶ τῶν χηνῶν τὰ ἄκρα καὶ ἀτταγῆνας. Εἰς ἄκρον, ἐπ' ἄκρον formulas illustravit Boissonad. ad Eunap. 128. Κατ' ἄκρον, vide Κάτακρος.]

[* Ἀκροθε, et * Ἀκροθεν, “ Ab extremitate, Aristot. Physiog. 119. (Nicander Th. 337.) Et * Ἀκρόθι νυκτὸς, Extrema nocte, (pro ἄκρας ν.) Arat. 308.” Wakef. Mss.]

[* “Ἀκρεα, τὰ, Hippocr. i. q. ἄκρα, ab ἄκρης, ὁ, ἢ, pro ἄκρος. Oppian. C. 2, 552. ἄκρια ρινὸς pro ἄκρα.” Schneider. Lex.]

[* “Ἐξακρος, (ὁ, ἢ,) Cocchii Chirurg. 11.” Kall. Mss.]

Ἐπακρος, ὁ, ἢ, In summitate angustus, In angustum desinens. Ἐπακρα ap. Hippocr. τὰ εἰς στενὸν τελευτῶντα, ἅπερ καὶ μύουρα, Galen. [Hippocr. 155, 22. “ Wakef. S. C. 3, 56.” Schæf. Mss.]

[* “Κάτακρος, Heyn. Hom. 7, 90. leg. κατ' ἄκρον.” Schæf. Mss.]

[* “Ἑπέρακρος, (ὁ, ἢ,) Ælian. H. A. 277.” Wakef. Mss. UNDE * “Ἑπέρακρος ἔην προηρημένον, de Al-

cibiade in omni re modum excedere affectante, 1415 (=5, 220.) Reisk. Ind. in Demosth.]

[* “Υπαρκος, ὁ, ἡ, Primarius, Perfectus in aliquo genere, quo alias πένταθλος. “Pæne primarius, Pæne perfectus, Primario proximus. Plut. 1, 136. Longin. 34.” Wakef. Mss. “Bœckh. in Plat. Min. p. 58.” Schæf. Mss. Plato 2, 38. “Plato Amat. 222. Beck. et non semel in hac pagina et p. 226.” Boissonad. Mss.]

[* “Ἀκροβαρέω, Nimio pondere in summitate premor. Mathem. Vet. 28. “Ἰνα μὴ ἀκροβαρῆσαι περινεύσῃ.]

Ἀκροβατέω, f. ἦσω, Summis pedum digitis gradior, Gradior summis digitis terræ insistent, In digitos erigor. Lucian. Icarom. Καὶ ὡς περ οἱ χῆνες χαμαιπετῶς ἐπαιρόμενος, καὶ ἀκροβατῶν μετὰ τῆς πτήσεως. Antiphil. (Plato jun. Epigr. 1.) Ἀτραπὸν ὀθνεῖοις ὀμμασιν ἀκροβάτει. Ex ἄκρος et βατέω inusitato verbo, facto a βάω. || Item Ἀκροβατέω, pro Superbe incedo, ap. Suid. [Diod. S. 2, 50. Polyæn. 4, 3, 23. Anal. 1, 175. “Abresch. Lectt. Arist. 217. ad Diod. S. 1, 162. Jacobs. Anth. 6, 360. 9, 346. Lobeck. Ajac. p. 403.” Schæf. Mss. “In colibus incedo, Philo J. 628. Suid. 1, 575.” Wakef. Mss.]

Ἀκροβάμων, ονος, ὁ, ἡ, Summis pedum digitis ingrediens, Erectus incedens. Proprie, Erectus in summus pedum digitos, ap. Basil. || Item Ἀκροβατικός, (ἡ, ὄν,) exp. Scansorius a Bud. e Vitruv. [10, 1.]

Ἀκροβάζω, i. q. ἀκροβατέω. Nam Hesych. ἀκροβάζειν exp. ἄκροισ τοῖς ποσὶν ἐπιβαίνειν. [“Lobeck. Ajac. p. 403.” Schæf. Mss.]

Ἀκροβαφής, ὁ, ἡ, Summa parte tinctus, Anthol. [P. Silent. 52. ἀκροβαφεῖς ἀκίδας, Irenæ. 3. χεῖλεα. “Nonn. Dionys. 1, 65.” Wakef. Mss. “Jacobs. Anth. 11, 17. Eichst. Quæst. 76.” Schæf. Mss.]

[* Ἀκροβελίς, ὁ, ἡ, Acutam cuspidem habens. “Jacobs. Anth. 6, 68. 8, 161. Philippus 17. Toup. Opusc. 2, 220.” Schæf. Mss.]

Ἀκροβελίς, ἰδος, ἡ, Jaculi genus, ut ait Suid. subjungens: Ἀκροβελίζεται· τὰ ἄκρα τοῦ σώματος βάλλεται. Ἀκροβελίζω δέ. Ubi suspecta esse potest scriptura; nam Hesych. ἀκροβολίδος tantum meminit. [Bekkeri Συναγ. Λεξ. χρυσ.: Ἀκροβελίδας· τὰ ἄκρα τῶν ὀβελίσκων. “Ἀρχιππος Ἡρακλεῖ Γαμοῦντι· Τὸ πῦρ πολὺ λίαν· ὕπαγε τὰς ἀκροβελίδας” Ἀκρας.]

Ἀκροβηματίζομαι, Sto in summo suggesto vel tribunali, Hesych. ex ἄκρον et βήμα. [“Schol. Il. N. 158. (Κοῦφα ποσὶ προβιβάζας· ἦτοι μετέωρα καὶ ὑψηλὰ προβαίνων, ἡ, ἐπ’ ἄκρων τῶν ποδῶν βαδίζων, οἶονεῖ ἀκροβηματίζων.)” Wakef. Mss.]

Ἀκρόβλαστος, ὁ, ἡ, Germen in cacumine habens. [* Ἀκρογένειος, ὁ, ἡ, Prolixum mentum habens. Aristot. Physiogn. p. 149.]

[* Ἀκροδάκτυλον· Pollex, Articulare, Gl. Et * Ἀκροδακτύλιον, τὸ, Summa pars digiti. In Schneideri Lex. legitur Pollux, tanquam si in J. Poll. vox hæc reperitur. Sed, cum in eo non extet, pro Pollux leg. Pollex.]

Ἀκρόδετος, (ὁ, ἡ,) In summo ligatus s. nexus. “Epigr.” [Philippi 22. “Jacobs. Anth. 9, 165.” Schæf. Mss.]

Ἀκροδίκαιον, Hesychio τὸ ἔσχατον τῆς δίκης, “quod interpretantur Summum jus, ut idem sit “quod ἀκριβοδίκαιον.” [“Schneider. Ind. ad Scriptt. R. R. 352.” Schæf. Mss. Clem. Alex. Str. 494=413.]

[* “Ἀκροελικτος, (ὁ, ἡ,) Paul. Silent. Ambo 178.” Schæf. Mss.]

Ἀκροζύγια, (τὰ,) dicuntur τοῦ βοεικοῦ ζυγοῦ τὰ μέσα, ἡγουν ζεύγλη, Hesych. [J. Poll. 1, 213.]

[* Ἀκροζώνη, ἡ, Instita, Gl.]

Ἀκρόθαλπτα, Hesychio * ἀκρόκαστα, In summo calefacta et adusta. Ita enim reponendum puto “pro ἀκροθάλυπτα, quod ap. eum legitur.” [Ἀκροθάλυπτα tamen agnoscit Schneider. Lex.]

Ἀκροκελαινίω, Ionice pro ἀκροκελαινίω, pleonasmō τοῦ ο, particip. a v. Ἀκροκελαινιάω, significante Ater s. Niger sum in summitate aut extre-

mitate. Il. Φ. (248.) οὐδέ τ’ ἔληγε μέγας θεός, “ἄρτο δ’ ἐπ’ αὐτῷ Ἀκροκελαινίω. Ubi Eust. exp. “τὴν ἄκραν ἐπιφάνειαν μελαινόμενος, sc. a vento: “item ἄκρως πεφρικώς: Hes. itidem τὰ ἄκρα μέλανα ἔχων, φαινόμενά τε πλῆθος ὑδάτων, solent enim fluctus et undæ in superficie nigricare. Semel vero tantum legi h. v. ap. Hom. annotat.” [Ἀκροκελαινιάω, non —— ὦ, legitur in Schneider. Lex. Vide Ἀκροφαληριάω. “Heyn. Hom. 8, 119. 160.” Schæf. Mss. “Nonn. Dionys. 6, 181. (νέον δέ οἱ ἄνθος ἰσῶλων Ἀκροκελαινίω, καταέγραφε κύκλα προσώπων.)” Wakef. Mss.]

Ἀκροκέραια, τὰ, Extremitates, s. ut Virg. (Æn. 3, 549.) Cornua antennarum, τὰ τελευταῖα τῶν κεραίων, J. Poll. 1, [91. “Schol. Paris. Apoll. R. 1, 565. (Βέλτιον δὲ νοεῖν ἱκρίον τὴν καλουμένην κεραῖαν, ἥς τὰ ἄκρα * ἀκρόκερα λέγονται.)” Boissonad. Mss. “Proba, ut videtur, vox, etsi in Lexx. nondum relata,” Schæf. quæ et Scholiastæ Florentino restituenda est pro vulg. ἀκρότερα, atque etiam, nostro iudicio, Polluci pro ἀκροκέραια.]

Ἀκροκίονιον, τὸ, Summa s. Extrema columnæ pars, Fastigium columnæ. Philo de V. M. 3. “Κατὰ τὸ ἀκροκίονιον ἐφηρμόζετο χρυσὴ κεφαλὴ.” [“Cf. Ducang. Gloss. in Omissis p. 11.” Boissonad. Mss.]

[* “Ἀκρόκλαδος, (ὁ, ἡ,) Extremitas rami, Schol. Il. B. 312.” Wakef. Mss.]

Ἀκροκνέφαιος, (ὁ, ἡ,) Vespertinus, ἀκρέσπερος. Hesiod. (Erg. 565.) Ἐπιτέλλεται ἀκροκνέφαιος, i. e. κατὰ τὸ ἄκρον τῆς νυκτός, καὶ κατὰ τὴν ἑσπέραν, inquit Moschop. Prima nocte, Initio noctis, Circa crepusculum. Hesych. vero ἀκρόκνεφα exp. πρὸς ὄρθρον, Nocturnis tenebris in diluculum vergentibus, s. Circa extremas noctis tenebras cum aurora illuxura est, Circa crepusculum matutinum.]

Ἀκροκνεφής, i. q. ἀκροκνέφαιος. Luc. in Lexiph. (2, 337.) Ἐμὲ δὲ, ἡ δ’ ὅς ο Εὐδήμος, ὑπὸ τὸ ἀκροκνεφές μετεστέλλατο ὁ Δαμασίας. Ubi ὑπὸ τὸ ἀκροκνεφές ponitur pro Sub crepusculum matutinum, Paulo antequam repercusso nituere crepuscula Phœbo. Sequitur enim, Καὶ τὰ μὲν πιτῶν, τὰ δὲ εὐω διετέλεσα· ἐξοικεῖν γὰρ ἔμελλε τήμερον εἰς ἀνδρὸς τὴν θυγατέρα. In VV. LL. Ἀκροκνέφας quoque habetur pro Diluculum, Crepusculum, Extremum noctis; sed sine exemplo. [“Ad Lucian. 2, 333. 3, 18.” Schæf. Mss.]

[* “Ἀκροκολούω, Brunck. Soph. 3, 500.” Schæf. Mss.]

[* Ἀκροκόρυφος, ὁ, ἡ, Summus. Schol. Bourd. ad Aristoph. Thesm. 523.]

Ἀκροκυματώ, Summis innato fluctibus. Luc. in Lexiph. (2, 337.) Ὡς περ εἰ τις ὀλκάδα τράρμενον ἐν οὐρῷ πλέουσας, ἐμπεπνευματωμένον τοῦ ἀκατίου, εὐφοροῦσάν τε καὶ ἀκροκυματοῦσαν.]

Ἀκρόλιθος, (ὁ, ἡ,) In summitate s. extremitate lapidis positus, vel etiam substantive Summus lapis, Summitas lapidis. Vitruv. 2, 8. Martis fanum habens statuam colossi, quam ἀκρόλιθον dicunt, nobili manu Telocharis factam. [Ξόανον, Anal. 3, 155. Salmas. ad H. A. 322.]

[* Ἀκρόλιθος, ὁ, ἡ, Extremitas retis. Oppian. C. 4, 383. “4, 414.” Wakef. Mss.]

[* Ἀκρολίγιον, τὸ, Limbus extremitatis cassium s. plagarum. Lex. Xenoph.]

Ἀκρολίπαρος, (ὁ, ἡ,) Per summa pinguis, In summa parte s. superficie pinguis. Alexis ap. Athen. 9. (p. 385.) Ἀκρολίπαροι, τὸ δ’ ἄλλο σῶμα ὑπόξυλον, de hominibus loquens. [“Boissonad. in Philostr. 542.” Schæf. Mss.]

[“Ἀκρολόγος, Eust. ad Od. p. 1857. in. = 684, 37. Ἀκρολογέω, Jacobs. Anth. 9, 206. ad Mærin 358.” Schæf. Mss. Vide nos supra 49. n. 1.; E. H. Barker. et Hermann. in Wolfii Anal. Liter. V. 2. p. 63—74.]

[* “Ἀκρόλοχος, Lobeck. Ajac. p. 284.” Schæf. Mss.]

[* Ἀκρολυτέω, Jacobs. Anth. 11, 17. Boissonad. in Philostr. 485.” Schæf. Mss.]

Ἀκρόμαλλος, (ὁ, ἡ,) Summe villosus. Strabo (196=300=274.) Ἡ δ’ ἐρέα, τραχεῖα μὲν, ἀκρόμαλ-

“λος δὲ, ἀφ’ ἧς τοὺς δασεῖς σάγους ἐκφυαίνουσιν, οὗς A
“λαῖνας καλοῦσιν, Oblongis villis, B.” [“Mot à re-
trancher; car dans l'endroit cité de Strabon 196. il
faut lire *μακρόμαλλος.” Corai. Mss. Agnoscit tamen
Schneider. Lex. Cf. Ἀκρογένειος.]

[* Ἀκρομάστιον, Gruma, Papilla, Gl.]

[* Ἀκρομέθυσος, ὁ, ἡ, Plane plenus, Depositus vino,
i. q. ἀκροθώραξ. Schol. Aristoph. Ach. 1132. Vesp.
1190.]

[* Ἀκρομήρια, (τὰ,) Tzetz. ad Lyc. 867. (Ἐκ τῶν
κῶλων, ἦτοι τῶν ἄκρων μορίων καὶ τῶν χειρῶν ἐδέθη.)”
Kall. Mss. “Vitt. 1. 2. et Ciz. tumentur vulg. ἀκρο-
μηρίων, pro quo Vit. 3. cum Eudocia 266. ἀκρωτη-
ρίων, corrupte, f. l. *ἀκροναρίων, quod, ut e Glos-
sario patet, est verbum mediæ Græcitat, et Extre-
mam membri partem significat.” Muller.]

“Ἀκρομόλιβδον λίνον, Epigr. (Philippi 22.) Rete
“habens in extrema sui parte s. ima plumbum, ut
“piscatoria retia.” [Jacobs. Anth. 9, 144. 11,
228.” Schæf. Mss.]

“Ἀκρομύλη, (ἡ,) Hesychio ἡ γουνὶς μύλων, vel B
“ipse μύλος, inquit. At in Lex. meo vet. legitur
“Ἀκρομίλη, expositum ἐπιγουνάτις μύλων. Sed vide-
“tur rectius ap. Hesych. scriptum esse ἀκρομύλη,
“per v in penultima, et pro illo μύλων in Lex. meo
“reponendum μύλων. Eodemque modo ap. Etym.
“pro *ἐπιγουνάτισμόν reposuerim ἐπιγουνάτις μύλων.
“Nam illud ἐπιγουνάτισμόν, quod ap. eum habetur,
“mendosum esse constat, utpote in diverso casu
“positum ab ἀκρομίλη. At VV. LL. Ἀκρομύλη est
“Pars illa, quæ genua ut scutulum et operculum
“communit, patella dicta a medicis. Sed viderint
“qua auctoritate hanc expositionem tuebuntur.”
“Ἀκραμύλα, Hesychio κοχλίας, Cochlea.”

[* Ἀκρονάριον, (τὸ,) Schol. Lucian. 2, 330.”
Schæf. Mss. Vide Ἀκρομήρια.]

[* Ἀκρονυγῆς, ὁ, ἡ, UNDE *Ἀκρονυγῶς. Galen. 2,
369. Βλέφαρα συμβάλλοντα ἀλλήλοις πυκνῶς καὶ ἀκρο-
νυγῶς.]

[* Ἀκροξίφιδιον, τὸ, Mucro, Gl.]

“Ἀκρόπαθος, ὁ, ἡ, In summa parte affectus. Hip- C
“pocr. περὶ *Ἐπικνήσεως (50, 33.) “Ὅταν ὁ στόμα-
“χος ξηρὸς ἢ ἀκρόπαθος ἦ, ἢ ζυμμεμῆκη, καὶ μὴ ὀρθὸς
“ἦ. Apud Eund. sunt καρκῖνοι ἀκρόπαθοι, qui esse
“videntur in summa cute s. superficie corporis, et
“oppositos habere τοὺς κρυπτοὺς s. ὑποβρυχίους καρ-
“κῖνους, ut Prorrh. 2. (p. 417, 45=77.) Οἱ δὲ καρ-
“κῖνοι οἱ κρυπτοὶ καὶ οἱ ἀκρόπαθοι γίνονται (τοῖς γέρονσι)
“καὶ ξυναποθνήσκουσι.” [Heringa Obs. 58.]

[* Ἀκρόπατος, (ὁ, ἡ,) Per summa conspersus. So-

“pater ap. Athen. 3. (p. 119.) Μενδήςιος θ’ ὠραῖος
“ἀκρόπατος εὖ, Ξανθαῖσιν ὀπτός κέφαλος ἀκτῖσιν πυ-
“ρός. Solent enim pisces qui torrentur, in summa
“parte conspergi sale vel aliis condimentis.” [Gl.
Parce salsus.]

[* Ἀκροπαχὴς βᾶκτηρία, Crassum habens caput.
Suid. et Phot. v. Σκυτάλη. “Mæris 346. et n.”
Schæf. Mss.]

[* Ἀκροπενθὴς, ὁ, ἡ, Summe tristis. Æsch. Pers.
133. ubi v. Blomf.]

[* Ἀκροπήνιον, τό. Schol. Greg. Naz. Stelit. 1. p. D
79. Οἱ γὰρ ἐν ἐνὶ καλῷ διὰ παντὸς στρεφόμενοι, παισὶν
ἐοικασιν, οἱ παιδῶν εἰώθασι ταύτην παίζειν, ἀκροπή-
νιον ἐπὶ τινος λείου χωρίου θέμενοι, καὶ τοῦτον ἱμάσι
παίοντες περιστρέφουσιν, ἐξ οὗ συμβαίνει μίαν καὶ τὴν
αὐτὴν αἰὲ κινεῖσθαι τὴν κίνησιν, οὐ προϊοῦσιν ἐπὶ τι
ἄλλο, ἀλλὰ τὸ στάσιμον ἔχουσιν.—Αἱ στρόφαί οὖν
καλοῦνται στρόμβοι, τὸ δὲ στρεφόμενον ἀκροπήνιον.
Schneider. Lex. v. Στρόμβος.]

“Ἀκροπῆς, vocatur ab Hippocr. Epidem. 7. ἡ
“γλῶσσα, Lingua, ἡ οἷον ἄκρα ἑαυτῆς μὴ διατυπούσα,
“h. e. ἡ ἀδιάρθρωτος ὑπὸ δυσκινήσεως, ut annotat Gal.
“Sed notandum, ap. eum quosdam Codd. habere
“ἀκροαπῆς, quosdam ἀκρατῆς. Denique quidam ha-
“bet Ἀκρωπῆς, ἀδιάρθρωτος ὑπὸ δυσκινήσεως γλῶττα.
“Hippocratis autem exemplaria habent ἀκροπῆς, in
“quibus sic legitur, Γλῶσσα ξηρὴ, ἄκροπῆς, τρηχύτης
“ἐπήνθει.” [Hippocr. 359, 13. 48. 364, 15. Vide
“Ἀκρωπῆς.]

“Ἀκρόπλοος, (ὁ, ἡ,) In superficie natans, In sum-
“ma parte innatans, ut Gal. quoque ap. Hippocr.

“ἀκρόπλοα exp. ἐπιπολαίως, s. ἐπιπολῆς, ut quidam
“Codd. habent, οἷον ἐπ’ ἄκρου ἐμπλέοντα, de Morb.

“1. (p. 132, 39.) Τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον τοῦτον καὶ τὰ
“ἐν τῷ πλευρῷ φλέβια πάσχει, ὅσα ἔσω ἀκρόπλοά
“εἰσι.” [Hippocr. Epist. 1286. Νοὺς ἀκρ. καὶ ἀβέ-
βαιος. “Heringa Obs. 58. ad Diod. S. 1, 207.”
Schæf. Mss. “Plut. 2, 591.” Wakef. Mss.]

[* Ἀκροπολεύω, Sublimis meo. Manetho 4, 79.
Τῇ δὲ Ἀρης ἰσόμοιρα δι’ αἰθέρος ἀκροπολεύη. “Wakef.
S. C. 2, 78.” Schæf. Mss.]

[* “Ἀκροπόλεια? Wakef. S. C. 4, 248. (e Procli
Lycii Hymno eis Ἀθηναῖν, quem vulgavit Th. Taylorus
in libello de Mysteriis, Anglice scripto: “Ἡ λάχες Ἀκρο-
πόλεια καθ’ ὑψιλόφοιο κολώνης, Σύμβολον ἀκροτάτης,
γενετῆς σέο, πότνια, σειρής.)” Schæf. Mss. Allusio est
ad Minervam, Athenarum Acropolis tenentem, Pans.
1, 26. cf. 3, 17. Sed in verbis vitium latet; nisi,
cum Wakefieldio in Mss., Ἀκροπόλεια, τὰ, pro
Ἀκροπόλιν dictum esse censeas.]

“Ἀκροποσθία, ἡ, et Ἀκροπόσθιον, τὸ, Summa s.
“Prominentior præputii pars: τὸ πόσθης προῦχον, ut
“J. Poll. 1. exp. πόσθην nominari dicens τὸ ἐπ’ οὐ-
“ρήθρα δέρμα, Pellem, qua integitur urinæ meatus.
“Hippocr. Coac. Progn. Νεῦρον διακοπὴν, ἡ γνάθου
“τὸ λεπτόν, ἡ ἀκροποσθίη, οὐ συμφύεται. Gaza
“ἀκροποσθίαν simpliciter Præputium vertit ap. Ari-
“stot. cum alibi, tum de Part. Anim. 2, 13. ubi phi-
“losophus ait, Διὸ καὶ συμφύεται οὔτε βλεφαρὶς οὔτε
“ἀκροποσθία, ὅτι ἀνευ σαρκὸς δέρματά εἰσι.” [Hip-
pocr. 177, 20. 398, 22. 440, 1. Rufus p. 31.]

[* “Ἀκροπότης, Const. Manass. Chron. (2027.)
p. 80. Meurs.” Schæf. Mss. Nonn. Dionys. 29,
244.]

[* “Ἀκρόπους, Paus. 119. Aretæus de Cur. M. A.
1, 10.” Kall. Mss. Vide nos supra 118. b. 318. n.]

[* “Ἀκρόπρεμνον, (τὸ,) Nicet. Eugen. 3, 87. (Τὸ
μὲν γὰρ ἀκρόπρεμνον ἐγγὺς αἰθέρος.)” Boissonad. Mss.
Summo cacumine æthera tangit.]

[* Ἀκρόπρωρον, τὸ, Summa pars proræ. Strabo
156. ter, et 159. “Bergler. ad Alciph. p. 47.”
Schæf. Mss.]

[* Ἀκρόπτερον, τὸ, Summa ala. Oppian. C. 4,
127. διπλῶν ἀκρόπτερα φωτῶν. “Crinagor. 5. ad
Herod. 617.” Schæf. Mss.]

[* “Ἀκρόρεια (pro ἀκρώρεια,) Jacobs. Anth. 12,
232.” Schæf. Mss.]

[* “Ἀκροσαμῶνιος, Wessel. Obs. 46.” Schæf. Mss.]

“Ἀκροσαπὲς, Quod in summa tantum parte s.
“superficie putredinem contrahit, Quod leviter pu-
“trescere et mutari cœpit, τὸ ἐπιπολῆς, s. ἐπὶ βραχὺ,
“ut quædam habent exemplaria, μεταβεβληκός,
“Galeno in Lex. Hippocr. Locus Hippocr. est in
“lib. περὶ Τροφῆς (111, 33=382.) Στίον νέοισι ἀκρο-
“σαπὲς, γέρονσι δὲ ἐς τέλος μεταβεβλημένον, ἀκμά-
“ζουσιν ἀμετάβλητον.”

[* Ἀκροσίδηρος, ὁ, ἡ, Antiphil. 4.]

[* Ἀκροσκρία, ἡ, Tab. Heracl. 187. Δύο δὲ ἐν ταῖς
ἀκροσκρίαῖς. “Hunc totum sylvestrem saltum ab
ἀκρωρεῖα, Summo colle, Pandosiæ ad πρόποδα, Ra-
dicem, pertinuisse; sed tamen quæ pars in de-
scensu erat, ea dicebatur simpliciter τὰ Σκίρα: quæ
vero in supercilio, ea vocatur hic et p. 191. Ἀκρο-
σκρία.” Mazoch.]

[* Ἀκρόσοφος, ὁ, ἡ, Impense, Summe sapiens, perit-
tus. Pind. Ol. 11, 19. Plut. 10, 508. “Ad Herod.
437.” Schæf. Mss. Dionys. H. 2, 316.]

“Ἀκρόσπελος, a quibusdam dicitur ὁ βρώμος,
“Avena, ut est in Append. Diosc. 4, 140. sed quæ-
dam exempl. habent σιτόσπελος.”

[* Ἀκροτετμημένος, Truncus, Gl.]

“Ἀκρότιστος, pro Leviter coctus, Subcrudus,
“nescio unde afferant VV. LL.”

“Ἀκρότονος, (ὁ, ἡ,) In summo tentus. Apud Athen.
“vero 12. (p. 553.) Demetr. Scepsius dicit Hippona-
“ctem poetam fuisse οὕτως ἀκρότονον ὡς πρὸς τοῖς ἄλ-
“λοις καὶ κενὴν λήκυθον βάλλειν μέγιστόν τι διάστημα,
“innuens eum extremas partes, h. e. manus s. bra-
“chia, tantis viribus contendisse, ut vacuum etiam
“lecythum ad locum maximo intervallo distantem
“conjecerit.” [Gl. Ἀκρότονος. Pernix.]

[* Ἀκροῦλοι τρίχες, In extremitate crispæ capilli.

Aristot. Physiogn. 151. Ἐπειδὴ οὖν αἶ τε φριζαὶ, καὶ αἱ σφόδρα οὐλαὶ δειλίαν ἀναφέρουσιν, αἱ ἄκρουλοι ἂν εἶεν πρὸς εὐψυχίαν ἄγουσαι, ἀναφέρεται δὲ καὶ ἐπὶ τὸν λέοντα.]

“Ἀκροῦν, Hesychio ὄρους κορυφή vel ὄρος.”

“Ἀκρουρά, Hesych. affert pro οὐραὶ, Caudæ. At ἄκρουρον pro ἄκρατον nescio unde desumerit.”

“Ἀκρουρανία, ἡ, Summitas cæli, Cacumen s. Vertex cæli. Luc. in Lexiph. (2, 338.) “Ὡς περ ὁ τοῦ Ὀμήρου Ζεὺς, ἡ ἀπὸ φαλάκρων, ἡ ἀπὸ τῆς ἀκρουρανίας, ὁφομαὶ διαφερόμενόν σε τε, κ. τ. λ.”

[* Ἀκροῦχος, ὁ, ἡ, UNDE.] “Ἀκρουχεῖ, Hes. exp. ἄκρον ἔχει, subjungens, ἄκρον esse Montem Argivæ regionis, in quo Dianæ fanum statuit Melampus, postquam Præti filias sanavit.” [Brunck. Soph. 3, 495. Jacobs. Anth. 11, 406.] Schæf. Mss.]

[* “Ἀκροφαληριάω, In summitate albesco spuma. Nonn. Dionys. 2, 460. (στεροπῆς δ’ ἐτύχῃσε Τυφωεύς, Θερμόν ἀμειβομένον ἔλικά δρόμον, αἶψα δὲ πέτρῃ Ἀκροφαληριώσα μελαίνετο μάρτυρι καπνῷ.)” Wakef. Mss.]

“Ἀκροφυῖς, (ὁ, ἡ,) In summitate nascens, In cacumine proveniens. At Synes. Ep. 40. Ἴππον ἀκροφύεστατον εἰς ἅπασαν ἀρετὴν, pro Summa indole præditum ad percipiendas omnes virtutes, quæ in equo requiruntur.” [Thom. M. 730.] Schæf. Mss.]

“Ἀκροφύλαξ, (ακος, ὁ,) Arcis præfectus, e Polybio.” [Sed potius referendum est ad Ἀκρα, Arx, de q. v. mox agetur.]

“Ἀκρόχωλος, Aliquantum claudus, ὁ πρὸς ὀλίγον χωλεύων, Suid.” [In Schneider. Lex. non legitur.]

“Ἀκρώνια, Hesychio ἀθροισμός, Congregatio s. Collectio, At in Lex. meo vet. et ap. Etym. sic habetur: Ἀκρώνια τὰ ἀθροίσματα, καὶ ἡ ἀκρότης, καὶ ἡ ἀκμή, τὸ ἐπὶ δέκτον ἀθροισμα. Ἀκρώνια autem pro Partium extremarum amputatio, affertur ex Æsch. Eum. (183.): quæ et ἀκρωτηριασμός dicitur.” [Schneider. Lex. Vide infra Ἀκρων. Ἀbresch. Æsch. 2, 21.] Schæf. Mss.]

[* Ἀκρωπίς et * Ἀκρώπης, ὁ, vide supra Ἀκροπίς. Schneider. Lex. consuli jubet Hipparchum ad Arat. Phæn. 1.]

“Ἀκρως, Summe, Perfecte. Gal. ad Glauc. 1. Ὅταν ἄκρως ἢ ξηρόν, Cum est summe siccum, Cum summam siccitatem habet. Diosc. 3. Ἀκρως ἀρμόζει πρὸς ἐψυγμένα, &c. Adeo conducit, ut nihil supra. [Athen. 1. p. 33. Heyn. Hom. 6, 478.] Schæf. Mss. “Ἀκρως τις ὢν, Præeminens, Dio Chrys. 2, 255.” Wakef. Mss. Pseudo-Longin. 20, 1. “Perfecte, Egregie, Summa arte, ἄκρως ἐσφαίρισε, Athen. 1, 20. f.” Schweigh. Mss. Glossæ: “Ἀκρως Summe, Eximie, Excellenter.”

[* Ἀκροτάτως, Epiphan. Hær. s. 57. p. 481. Routh. Mss. “Ælian. H. A. 873.” Wakef. Mss.]

¶ Ἀκρα, ἡ, Summitas, Culmen, Fastigium. Bianor (7.) Ἦριπεν ἐξ ἄκρης δόμος ἀθρόος, Corruit tota domus a tecto, vel a culmine tecti aut fastigio. Huc pertinet Κατ’ ἄκρας, s. Κατάκρας, quod vide in Κατά. Item Summitas montis, Vertex s. Cacumen. Greg. “Ἐν περὶ τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους στρεφόμεθα, τῆς ἄκρας ἀπολειπόμενοι. Ἀκρα pro Summitate, significatione generali, unde ἄκραν κορυφότητος ἔχειν, ap. Diosc. 5, 77. Summitatem levitatis habere, pro, Summum gradum levitatis. Quod etiam dici possit ἀκρότητα κορυφότητος. ¶ Ἀκρα, Promontorium. Paus., Ἀπέχει δὲ σταδίου εἴκοσι ἄκρα Κωλιάς. ¶ Ἀκρα, ἀκρόπολις, Hes. Arx. Æschin. (633.) Οὐ δὲ ἔνδειαν μὲν χρημάτων ἔνεκα πέντε ταλάντων οἱ ξένοι τοῖς Θηβαίοις τὴν ἄκραν οὐ παρέδοσαν; Plut. Coriolano, Ἀναγαγόντας αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἄκραν, εὐθὺς ὤσαι κατὰ τῆς ὑποκειμένης φάραγγος. ¶ Capitur ἄκρα et pro Extremitate, sicut et ἄκρον alicubi Summitas, alicubi Extremitas exp. Hesychius quoque ait ἄκρα poni pro ἀρχῇ vel τέλει.” [Wakef. Eum. 567. Jacobs. Anim. 223. 303.: Anth. 6, 158. 9, 15. 62. ad Horat. p. 4. b. Zeun. Valck. Phæn. p. 609. Thom. M. 29. Diod. S. 1, 264. ad Herod. 559. Musgr. Or. 860. Vertex montis, Paus. 1, 420. cf. p. 421. ad Callim. 1, 166. 181. Κατ’ ἄκραν, ad Phalar. 246. Κατ’ ἄκρης, Heyn. Hom. 6, 505. Conf. cum ἀκτῇ, Luzac. Exerc. 57. Brunck. ad Apoll. R. p. 27. 72. 84. 89.] Schæf. Mss. Glossæ: “Ἀκρα Summa, Arx.” ¶ Hesychio ἄκρα

“sunt κράλα. ¶ Ἀκραν pro ἀκμήν afferunt Etym. et Lex. meum vet.”

[* “Ἀκρίτης, Qui promontorio præest, Epigr. in nota ad Euseb. H. E. 5, 15.” Wakef. Mss. “Jacobs. Anth. 9, 214.” Schæf. Mss.]

Ἀκραῖος, (αἶα, αἶον,) i. q. ἄκρος, unde et τὰ ἀκραῖα substantive positum pro τὰ ἄκρα, Extremities corporis, ap. Gal., Μετὰ τῆς τῶν ἀκραίων ψύξεως. Alibi pro eodem dicit ἀκρωτηρίων. ¶ Ἀκραῖος, factum ab ἄκρα, significante peculiariter Arcem, unde Venus Ἀκραία ap. Paus., Quæ est in Arce, ἡ ἐν Ἀκροπόλει, et J. Poll. ἀκραῖοι θεοί, inquit, οἱ ἐν Ἀκροπόλει, οἱ καὶ πολιεῖς. Apud Eurip. autem Juno Ἀκραία, Quæ arcibus præest. Apud Hesych. tamen legimus Ἀκρα, Minerva, ap. Argos, ἐπὶ τινος ἄκρας ἰδρυμένη, a qua et Acrisius nominatus fuit. Addit autem, Junonem quoque, Dianam, Venerem, ita dictas, quod essent sitæ ἐπ’ ἄκρω. Ita enim ap. eum legitur, cum prius scriptum sit ἐπ’ ἄκρας. Sed et ante προσαγορευομένη deesse puto οὕτω ap. illum. [Epith. Dei, Fac. ad Paus. 1, 302. Sylb. ibid. ad Diod. S. 1, 298.] Schæf. Mss. “Summus, Oppian. H. 2, 395. de Nymphis, Porphy. de A. N. p. 11.” Wakef. Mss.]

¶ Ἀκρότης, ἡ, Summitas, Extremities. Plut. de Primo Frigido, Καὶ δεχομένην τὰς ἐναντίας ἀκρότητας, Adversarias extremities. Plut., Ὅπου γὰρ ἐστὶν ἀκρότης, ἐκεῖ καὶ πέρας. Item Fastigium, Apex, metaphorice. Philo, Μωσῆς δὲ καὶ φιλοσόφος ἐν αὐτὴν φθάσας ἀκρότητα, Moses autem, qui et ipsum philosophiæ attigit fastigium, i. e. Ad summum philosophiæ gradum pervenit. [I. q. τὸ ἄκρον, τῆς ψυχῆς, Diog. L. 5, 12. Hippocr. 11, 24. Glossæ: Ἀκρότης Summitudo. Plut. Mor. 1. p. 4. Oxon. Toup. ad Longin. 274. Jacobs. Anim. 303.: Anth. 6, 317. Primus, Princeps, Brunck. ad Æsch. Pers. 997.] Schæf. Mss.]

[* Ἀκροτήρ, (ἦρος, ὁ,) Equus, qui a latere jugalium currum trahit. Chrys. Hom. 122. T. 6. p. 974. Ἐν ᾧ ἄρματι ἵπποι λευκοὶ κατὰ τὸν Ζαχαρίαν ζυγαῖοι μὲν φῶς καὶ ἀθανασία, ἀκροτήρες δικαιοσύνη καὶ ἀλήθεια.” Seager. Mss. Sed v. Schneider. Lex. v. Ἀοτήρ.]

¶ Ἀκρίς, ἰος, ἡ, Summitas montis, Cacumen, et in plurali ἄκριες ap. Hom. ¶ Ex hoc autem ἄκρις dictus est Jupiter cognomento Ἀκρίος, ut tradit Eust. Item Ἀκρία Minerva, ἐπὶ τινος ἄκρας ἰδρυμένη, ut scribit Hesych. Fit autem ἄκρις ex ἄκρη, ut κιθάρις e κιθάρῃ, si Eustathio credimus. Ἀκρίς autem pro Cicada, vide infra. [Od. 9, 400. 10, 281. 14, 2. “Sensu peculiari, Extremitas, Phile p. 56. ubi Wernsd.” Boissonad. Mss. “Ad Herod. 447.” Schæf. Mss. “Oppian. C. 2, 552.” Wakef. Mss.]

Ἀκρίος, (ία, ἰον,) In summo, s. In cacumine positus, unde Ἀκρία Minerva, quod vide supra in Ἀκραῖος post Ἀκρα. [“Valck. Phæn. p. 726.” Schæf. Mss.] “Ἀκρεα, Macedonica lingua παῖς θήλεια, Puella, ut tradit Hesych., pro quo Lex. meum vet. et Etym. habent ἀκραία. Rursum Hesychio Ἀκρέα est ἡ Ἀθηναῖα καὶ ἡ Ἀφροδίτη, Minerva et Venus.” [“Ἀκρίον, ad Herod. 447.” Schæf. Mss.]

[* Ἀνακρίς, (ἰδος, ἡ,) Locum nom. propr., qui et Δαυλῖς, ap. Schol. Soph. Cæd. T. p. 182.]

¶ Πανακρίς, (ἰδος, ἡ,) ap. Callim. dicitur Apis esse “epitheton, ut quæ omnia florum fastigia pervolitet,” [et delibet. Neque aliter exposuit Schneider. Lex., a πᾶς et ἄκρα derivans. Sed Πανακρίς est femininum gentile a Πάνακρα, Montibus Cretæ. Hymn. in Jon. 50. Γέντο γὰρ ἐξαπινᾶτα Πανακρίδος ἔργα μελίσσι. Ἰδαίους ἐν ὄρεσσι, τὰ τε κλείουσι Πάνακρα. “Steph. B. Πάνακρα ὄρη Κρήτης. Καλλιμαχος Ἰδαίους ἐν ὄρεσσι, ἃ τε κλείουσι Πάνακρα. Τὸ ἐθνικὸν, Πανακρίος τὸ θηλυκὸν, Πανακρίς. Mirum est alicui in mentem venire potuisse Πανακρίδος Nomen esse proprium, et Apem quandam appellatam fuisse Panacrim, ut Capræ nomen fuit Amalthea.” Brunck.]

[* Διάκριος, Montani, Plut. Solone p. 155. HSt. (1, 85.) Seager. Mss. “Kuhn. ad Paus. p. 4. ad Herod. 447. Musgr. Suppl. 653. Brunck. Aristoph. 3, 220.” Schæf. Mss.]

Ἐπάκριος, ὁ, (ἡ,) q. d. Cacuminarius, a cacumine. Cogimur enim interdum ad exprimendam vim vocis et formationem, Latinitatis metas egredi. Ita cognō-

miatus fuit Jupiter, quod in montium cacuminibus A dicatæ ei essent aræ. Hesych. et Eust. Vide Ἀκρία et Ἀκραία. Ἰ Ἐπακρία, Regio Atheniensium, et Ἐπακρίες, Urbes, a Cærope ita nominatæ, vide ap. Elym. [¹ *Κακρία, Gillus, Gl.] Τρινακρία, (ή,) Sicilia, sic dicta quod tres habeat ἀκρας, Promontoria, Pachynum, Lilybæum et Pelorum. Alii volunt Sicaniam peculiariter ita dictam. Steph. B. Siciliam dicit, addens et aliam etymologiam. Dicit enim ita appellatam, vel οτι τρεῖς ἀκραι ἔχει: vel οτι τριναί εστιν ἡμεῖς. Apud eum tamen legitur θρίνασι cum-θ. Ceterum cum inveniatur ἀκρια, malo hoc et reliqua ab eo deducere, ut sint quidem ab ἀκρη, sed non immediate, ut ita loquar. [UNDE * “Τρινακριας, ιδος, ή, Ad Siciliam pertinens. Oppian. H. 3, 627.” Wakef. Mss.] Ὑπεράκρια, (τά,) Montium cacumina. Herod. (1, 59), Οἱ μὲν ἄνθρωποι τὰ περὶ τὴν πόλιν καὶ τὸ πέδιον τὰ δ’ ὑπεράκρια εἶδοναι Kapel. Qui locus ab Eust. affertur, postquam dixit Herod. pro-ἄκριας dicere ἀκρια neutro genere, cum tamen hic sit ὑπεράκρια. [Cf. Ἐπάκριας. “Ad Herod.-436. 447. - Ὑπεράκριας, Wessel. ad Eund. 27. Dionys. H. 1, 36.” Schæf. Mss.] Ἀκρίζω, f. αὐς, Summa s. Edissima perambulo, vel Cacumina perambulo, τὰ ἀκρια ἐπιτορεύομαι, inquit Eust., addens Ἐξακρίζω ab Eurip. hac eadem signif. dici. Ἰ Ἀκρίζω, Summitatem vel Extremitatem seco, In summa parte abscondo, το ἀκρον κόπτω, ut Eurip. Schol. exp. in Oreste. Ἰ Capitur etiam neutraliter ap. Eundem in Eneao, pro Summis pedibus ingredior, teste Hesych. [Schol. Ven. ad II. 21, 12. “Bruck. ad Bacch. 666. Bibl. Philol. 2, 34. Lobeck. Ajac. p. 403.” Schæf. Mss.] Ἐξακρίζω, ET Ἐπακρίζω, ET Ὑπερακρίζω. Ἐξακρίζω ap. Eurip. pro Cacumina perambulo, ut modo dictum est, [πρὸς αἰθέρᾳ, Or. 377. pro eis ἀκρον αἰθέρᾳ ἐλθεῖν. “Musgr. Or. 275. Bruck. ad Bacch. 666. Musgr. Bacch. 676. Bibl. Philol. 2, 34.” Schæf. Mss. Et * Ὑπερακρίζω, In summum eo, Per cacumina arxulo, Ad summum evado, Cacumina seco, πρὸς λέπας, Eur. Bacch. 667. i. q. ὑπερακρίζω.] Ἐπακρίζω autem pro Ad sōmmum perduco, et finem impono, quendam dixisse testatur idem Grammaticus. [Rsch. Choeph. 929. Ἐπεὶ δὲ πολλῶν αἰμάτων ἐπὶ κρητὶς Ἰλίουμιν Ὀρέστει. “Bruck. ad Bacch. 666.” Schæf. Mss. - “Eust. II. 365. 44.” Wakef. Mss.] At Ὑπερακρίζω a Xenoph. etiam usurpat pro Per summum evado, Supero, inquit Bud. citans ex illius Hipparchio (6, 5.) Καὶ τάρρουν ἀσφαλῶς περῆν, καὶ τὰ τεῖχη ὑπερακρίζειν, καὶ ἀπ’ οὐχθων καταίρειν. Quæ signifi. alibi dicitur τεῖχη ὑπεραίρειν καὶ ἐκ’ οὐχθων ἀνελκεσθαι. In VV. LL. citatur ex Eurip. (Suppl. 988.) ὑπερακρίζει δόμων, pro Ἐδibus imminet desuper. Ἰ Ἀκρον, υνος, ὃ, pro ἀκρον, Extremitas membri. In Hippia tria, Ἀκρωνα χοίρειον πύγατον καθέψθαι δεῖ, Ruellius veritit Trunculum porci, ut sit ἀκρον hic Membri truncati extremitas. Vertit autem Trunculum, truncum habuit ἀκρον deminutivi formam. [Trunculus, Celso; Acrosuillus, Veget. Mulomed.] At Ἀκρία Hesychio Viscera. Ἀκρώνων autem, quod exp. ἀθροισμα, aliunde sit necesse est. [Vide supra Ἀκρωία.] “Ἀκραγας, αντος, ὃ, Nomen fluvii et urbis in Sicilia, cujus ἑθνικόν est Ἀκραγαντινος. Latini “urbem Agrigentum vocant, et cives, Agrigentinos.” [“Ἀκραγας, ad Diod. S. 1, 613. Diod. S. 1, 614. 2, 501. De genere, ad Diod. S. 2, 448. 497. Lucian. 2, 201. 203. ad Thuc. 2, 241. Bayer. * Ἀκραγαντινη, ad Diod. S. 2, 452.” Schæf. Mss.] “Ἀκραινία, Hesychio sunt αἱ πρῶται τῆς θαλάσσης. Sed suspecta est ea vox.” “Ἀκρηλόγχη, ap. Hesych. κέρως, ἡ μικρόν. Sed suspectum est.” “Ἀκριτεις, Hesychio ἡ ἐπάνω τὸν ἴσθον καθεζομένη, quam esse dicit τὴν ἄγριον.” “Ἀκριττοι, Hesychio ἀκρια ορῶν, λόφοι, γυνίαι, Summitates s. Cacumina montium, Vertices aut Colles, Anguli, quo sensu ἀκρια paulo ante.” Ἰ Ἀκρωτήριον, τό, Summitas, Cacumen. Herod. NO. VIII.

(7, 217.), ἀκρωτήριον τοῦ οἴρεος, Vertex montis. Ἰ Significat et Promontorium. Ἰ Item ἀκρωτήρια dicuntur Extremæ partes s. Extremitates corporis, τὰ ἀκρα, vel τὰ ἀκραία. Gal. ad Glauc. 1. ἡ τῶν ἀκρωτηρίων τρεῖς. Sic Diosc. 6. ἀκρωτηρίων ψῆξις, et 1. τὰ ἐν ἀκρωτηρίοις ἔλκη. Alex. Aphr. in Probl. τὰ ἀκρωτήρια ριγουνεν. Thuc. (2, 49.) ἀκρας χεῖρας et ἀκρους πόδας dicit explicans quod dixerat ἀκρωτήρια. Ἰ Aristot., ut ait Bud., ἀκρωτήρια vocat Extremam partem digitorum sul. ungulibus latentem, et extremas partes ossium. Ἰ Item ἀκρωτήρια, ait Idem, Pinnacula et prominentiæ ædificiorum, ap. Plut. Cæsare, Ἦν γὰρ τῇ Καίσαρος οἰκίᾳ προσκειμένον οἶον ἐπὶ εἰσῶμ καὶ σεμνότητι, τῆς βουλῆς ὑψηλοσμένης, ἀκρωτήριον, i. e. Fastigium, e Cic. et Suet. Ἰ Vitruv. tamen, (3, 3.) hæc distinguit. Ἰ Item ἀκρωτήρια sunt, ut tradit Hesych., τὰ τεῖχων τῶν ναῶν ἐκτεθέντα εἶδος: vel, ut alii, τῶν ναῶν. Bud. ita posse intelligi ait hoc in loco Athenæi, 5. (p. 199.) ubi Philadelphi pompam describit, Ἐῖης ἐπεφέρετο κυλίσια ἀργυρα δωδεκαπύχη δύο, υἱὸς πηχῶν ἑξῖ: τὰτα δ’ εἶχεν ἄνω τε ἀκρωτήρια καὶ ἐν ταῖς γάστραις κύκλω, h. e. Animalia e summis labris prominentia. [Schneider. Lex.] Ἰ Ἀκρωτήρια sunt etiam Rostra navium et ornatus, inquit Bud., locos subiungens non in quibus sit nomen ἀκρωτήρια pro Rostra, sed verbum ἀκρωτηρίαζειν pro Rostra adimere. At Bayfius locum hunc citat, in quo ait ἀκρωτήρια, pro ἀκροστόλια, dixerat autem antea ἀκροστόλια esse Rostra, positum sibi videri: Xen. Hell. 2. Ἀπάγων τὰ τε τῶν αἰχμαλώτων νεῶν ἀκρωτήρια. Ἰ Ἀκρωτήρια Vitruv. 3. nuncupat Angularia et mediana. Videtur autem, inquit Cael. Rhodigin., statux sic plerumque in ædificiis excitari consuetæ. Vide Vitruv. Sit autem simplex an compositum hoc nomen, dicam in proxime seq. verbo, quod ab eo deductum est. [“Extremitates corporis, Lennep. ad Phal. p. 72. ad Diod. S. 1, 199. 324. 352. Koen. ad Gregor. 243. Rostrum navis, Herod. 676.” Schæf. Mss. “Simulacra in fastigio navium, quæ vel ornament, vel venti indicandi causa imponuntur, Polyæn. 529.” Wakef. Mss. Glossæ: “Ἀκρωτήριον” Rostrum, Herod. S. 121. “Fastigium, Plut. Cæs. 63.” “Ἀκρωτηρίους, ap. Hesych. τὰ ἀκρα τῶν ἐντέρων, “Extremitates intestinorum, pro quo supra ἀκρῶς.” “Ἀκρωτηρίαζω, σο, Extremitates corporis amputo, Corpus mutilo, Hominem mutilo aliqua corporis parte, Mutilo. Polyb. 5. Ἀκρωτηρίαζων δὲ καὶ φονέων καὶ στρεβλῶν πολλοὺς διέφθειρε. Athen. 5. Εἰς τοῦτο προήλθον ἕβρευσ ὥστε πάντων τῶν ἀνθρώπων εἰς οὐς ἀφίκοντο, ἡερωτηρίαζον τὰς ρίνας, Eo processerunt insolentia, ut ad quoscunque homines venissent, illis nares mutilarent. Sic enim et ap. Latinos dicuntur mutilari hæ partes, aures videlicet et nasus, ut a Græcis ἀκρωτηρίαζεσθαι. Nec vero desunt qui existiment ἀκρωτηρίαζειν esse proprie Aures mutilare, quasi videlicet vox ἀκρα hoc in verbo inclusa sit, atque hoc placuit Etymologico, qui posito v. Ἀκρωτηρίαζω, subjungit morem fuisse ap. veteres, eorum, quos in flagitio aliquo deprehendissent, τὰ ἀκρα τῶν ὤρων ἀποτέμναι, Extremitates aurium amputare. Quam etymologiam, ut et alias multas ejusdem auctoris, plane absurdam esse mecum fatebuntur, ut spero, qui mecum considerabunt quæ dicam. Ἀκρωτηρίαζω quin ab ἀκρωτήριον deductum sit, nemo ire possit inficias. Quod si ab ἀκρωτήριον fiat ἀκρωτηρίαζω, et significet τὰ ἀκρα τῶν ὤρων τέμνω, dicamus necesse est nomini ἀκρωτήριον eandem subesse τῶν ἀκρων τῶν ὤρων signif. At hoc dicere absurdum est, cum ἀκρωτήρια nihilo magis aurium quam nasi, quam manuum, quam pedum ἀκρα dicantur: quin etiam ἀκρωτήριον sumatur, ut et ἀκρων, vel ἀκρα ἀκρας, pro Montis vertice, item Promontorio. Dico igitur compositum non esse ἀκρωτήριον, et ab eo dici ἀκρωτηρίαζω pro τὰ ἀκρωτήρια τέμνω, eadem plane ratione qua ab ἀκρον Eurip. formavit ἀκρίζω, et usurpavit pro τὰ ἀκρα τέμνω. Ἀκρωτηρίαζω, metaphoricæ, quemadmodum et Lat. Mutilo. Chrys. in Ep. ad Rom. 1. Δὲ οὐδὲν δὲ ἕτερον τοῖς εὐνοῦχοις ποιοῦντες κολλάζουσιν οἱ νομοθέται, ἡ οἱ 5 T

την φύσιν ἀκρωτηριάζουσιν, Imminuunt naturæ vim castratione. Demosth. quoque ἡκρωτηριασμένος metaphorice usurpat, præteritum in act. signif. positum ab ἀκρωτηριάζομαι, pro Cor. (324.) "Ἀνθρώποι μισροὶ καὶ κόλακες καὶ ἀλάστορες, ἡκρωτηριασμένοι τὰς αὐτῶν ἑκάστοι πατρίδας, pro ἡκρωτηριακότες, Imperii et finium patriæ circumcisoires, Qui laceram patriam et mutilam flagitiosa proditioe reddiderunt, ut Bud. interpr. Suidas ἡκρωτηριασμένοι, quod pro ἡκρωτηριακότες capitur, exp. λελυμασμένοι, Qui labefactarunt. Existimo autem verbo ἀκρωτηριάζειν s. ἀκρωτηριάζεσθαι fædam quandam injuriam significari, ut videlicet fædum remanet corpus post mutilationem. || 'Ακρωτηριάζεσθαι autem in passiva voce simul et signif., eaque itidem metaphorica, ap. Herodian. (6, 6, 3.) Καὶ ἡκρωτηριάσθησαν οὐκ ὀλίγοι ἐν δυσχειμέρῳ χώρῃ, quod exp. Labefactata fuerunt eorum corpora et attrita.

'Ακρωτηριάζω, pro Rostra adimo. Herod. 3, (59.) Καὶ τῶν νηῶν καπρίους ἔχουσέων τὰς πῤῃρας ἡκρωτηριάσαν, Rostra ademierunt, ut vertit Bud., dicens ἀκρωτήρια inter cetera significare etiam Rostra navium et ornatus. Xen. Hell. 6, (2, 24.) 'Ο μὲν τοι 'Ιφικράτης τὰς μὲν τριήρεις ἀκρωτηριάσμενος.

"Ακρωτερῆσαι, Hes. affert pro κόψαι, vel ἀχειρῶσαι. Sed forsitan scr. ἀκρωτηριάσαι, quod est τὰ ἄκρα "ἀποτεμεῖν, Extremas partes truncare."

["'Ακρωτηριάζω, Brunc. Soph. 3, 513. Huetiana 84. Heyn. ad Apollod. 333. Saxius Lapid. Vetust. Epigr. p. 45. ad Corn. Nep. 219. Toup. ad Longin. 338.; Opusc. 1, 345. Lennep. ad Phalar. p. 72. Herod. 226. ad Diod. S. 1, 170. 256." Schæf. Mss. Strabo 75. Polyb. 4, 43, 2. Glossæ: 'Ακρωτηριάζω. Trunco, Detrunco, Obtrunco, Mutilo, Decacumino. 'Ηκρωτηριασμένος. Mutilus, Detruncatus.]

[* 'Ακρωτηριάσις, ἡ, Truncatio, Mutilatio, Gl.]

[* 'Ακρωτηρίασμα, τὸ, Quod resecatur ab extremo corpore, ut manus, pedes, aures, nares. Schol. Apoll. R. 4, 478. Spanh. ad Joseph. A. J. 5, 2, 2.]

'Ακρωτηριασμός, ὁ, Mutilatio, Extremarum partium corporis amputatio, vel Extremæ alicujus partis. Diosc. 7, 1. 'Οτὲ δὲ δι' ἀκρωτηριασμοῦ. [J. Poll. 1, 12.]

[* 'Ανακρωτηρίαστος, ὁ, ἡ, Integer, Illæsus. Eust. 24, 20=31, 41. Thuc. 3, 34.]

[* "Συνακρωτηριάζω, Diod. S. 2, 202." Schæf. Mss.]

'ΑΚΡΕΜΩΝ, ονος, ὁ, secundum Suid. autem ἀκρεμών, ονος, ὁ, Ramus major, Grandis ramus, vel Prægrandis. Virgultum vertit Hieron. in Es. 13. Redditur et Stipes a Gaza ap. Theophr. C. P. Τὰ γὰρ ἀπὸ παρασπᾶδος καὶ ρίζης καὶ κλώνος, οὐ πάντως δύναται ἂν καὶ ἀπὸ ξύλου καὶ ἀκρέμονος, καθάπερ ἄμπελος καὶ σικκῆ, Bud. interpr. Non enim quod avulsione et radice et ramulo provenit, ligno etiam prægrandique ramo, exurgere potest, ut vitis et ficus. Sic autem Bud. reddit, Gazæ interpretationem sequens, qui alicubi ἀκρέμονας pluribus verbis exponens ait esse Ramos prægrandes, in quos arbor a caudice spargitur. Ab Etym. ἀκρεμών exp. ὁ κλάδος: a Suida et Hes. ἀκρέμονες exp. βλαστοί, κλάδοι: in qua explicatione existimo illos κλάδους in generali signif. accipere; alioqui enim κλάδος proprie Minorem ramum s. Surculum significat. || Sic et ἀκρέμων ap. poëtas interdum generaliter pro Quovis ramo. || Diosc. ἀκρέμονας dixit μαράθρον, Fœniculi, 3, 81. "Ἐπὶ σὺν τοῖς φύλλοις καὶ τοῖς ἀκρέμοσι. Vide etiam Κλών et Πτόρθος. || Metaphorice ἀκρέμων σοφίας quidam dixerunt, imitantes Homericum illud ὕψος Ἀρηος, ut tradit Eust.

"Ακρήμονες, Hesychio κλάδοι καὶ βλαστοί, Rami et "germina, pro quo et ἀκρέμονες dici annotat." ["'Ακρέμων, Theophr. H. P. 4, 2. παχύτατοι ἀκρέμονες, Agathocles Cyz. ap. Athen. 649." Schweigh. Mss. Theophr. H. P. 1, 16. Nicet. Ann. 8, 3. 'Ονομαστοτάτους καὶ ἀκρέμονας. "Toup. Opusc. 1, 14. 526. Wolf. ad Hesiod. p. 65." Schæf. Mss. "Ramus, Apoll. R. (4, 1158.) Oppian. C. 2, 304." Wakef. Mss. "Gal. de Loc. Aff. 6, 6." Schæf. Mss.]

Κρεμών etiam dicitur pro ἀκρέμων, inquit Etym. Fit autem κρεμών a κρεμῶ, Pendeo, ut ἀκρέμων ab

ἄκρος, Summus, quod sit in summa arbore, i. e. in summitate arboris, ὁ ἐπ' ἄκρον τοῦ δένδρου ὢν. Quidam autem subtilius, et quidem subtilius quam par sit, ὁ ἐπ' ἄκρον μένων. Quasi vero illa terminatio μων non itidem in multis hujusmodi derivatis cerneretur, quæ talem deductionem admittere non possunt. Quod autem ad κρεμών attinet pro ἀκρέμων, nullo testimonio fidem ejus facit Etym. ejusque ceteri Lexicographi non meminerunt, ideoque in dubio relinquo.

'Ακρεμονικός, (ἡ, ὄν,) formatum ab ἀκρεμών, ut si quis a Ramus formet Ramalis, ut ἀκρεμονικαὶ ἀποφύσεις ap. Theophr. 4. Ramorum grandium.

'ΑΚΡΙΣ, ἴδος, ἡ, Locusta. Theocr. (7, 41.) βάρταχος δέ ποτ' ἀκρίδας ὥς τις ἐρίσδω. Comicus quidam ap. Athen. εἰσπῆδῶν εἰμὶ ἀκρίς. Apud Matth. ubi dicitur Joannes Baptista esitasse ἀκρίδας, fuerunt qui ἀκρίδας accipiendum putarint pro Fruticibus, aut Surculis quibusdam delicatis, novam huic voci tribuentes signif., cum recepta optime conveniat. Constat enim cum ex Aristoph., tum ex aliorum auctororum locis, locustis vesci solitos veteres. Unde et 'Ακριδοφάγοι quidam populi fuerunt appellati, de quibus Strabo, Agatharchides, et alii. Pouuntur autem variæ hujus nominis etymologiæ, e quibus unica mihi placet, quam et sequor, παρὰ τὸ ἀκρίς τῶν ἀσταχύων καὶ τῶν φυτῶν νέμεσθαι. || 'Ακρίς, quæ et Phalæna et Lampyris, quæ vocabula vide. ["Ad Charit. 516. Jacobs. Anth. 6, 122. 431. 9, 265. Marcus Arg. 29. Kuster. Aristoph. 126. b. Toup. in Schol. Theocr. 217. b. Sylb. ad Paus. 58. Varia τῆς ἀκρίδος nomina pro Varia gentium dialecto, Alberti Peric. Cr. 72. De quant., Phrynich. 70. Simmii Epigr. eis 'Ακρίδα. Chardon in Millin Magaz. T. 5. 2me An. No. 20. p. 486. ubi omnino de locusta. Ad Diod. S. 1, 195. Heyn. Hom. 8, 117. Herba, Wessel. Probab. 282." Schæf. Mss. Sturz. de Zonara Gloss. SS. N. T. 13. Locusta Indica, Diosc. 1, 158.]

'Ακριδοθήρα, (ἡ,) Instrumentum ad venandas s. capiendas locustas. In VV. LL. Capsula ad venandas locustas. Theocr. 1, (53.) Αὐτὰρ ὃν' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν. ["Villoison. ad Longum 29. Valck. ad Theocr. x. Idyll. p. 16." Schæf. Mss.]

'Ακριδοφάγος, (ὁ, ἡ,) Locustarum esitator; Qui locustis victitat. Vide 'Ακρίς. [Diod. S. 3. p. 113.]

'Ακριδιον, τὸ, Locustula.

[* "'Ακριώδης, Ad locustam pertinens. Hesych.]

Wakef. Mss. Sed verior forma esset *'Ακριδῶδης.]

"Κατακριδεύσει, Hesych. exponi tradit, vel καταλάτσει, quoniam αἱ ἀκρίδες πολύφωνοι εἰσι: vel καταναστήσει, quoniam αἱ ἀκρίδες sunt ἀναστήματα "γῆς καὶ λόφοι: vel καταγέλασει." [Schneider. Lex. v. Κρίδδω.]

'ΑΚΡΙΒΗΣ, ὁ, ἡ, Exactus, Exquisitus, Accuratus. Item, Exploratus, Certus. De rebus dicitur pariter ac de personis; sed frequentius de rebus, uisi me fallit memoria. Isocr. ad Nic. (8.) 'Ακριβεῖς ποιοῦ τὰς δοκιμασίας τῶν συνόντων, Exactas explorationes, vel Accuratas. Quo sensu Chrys. de Sacer. ἀκριβῆ καὶ βεβασιανισμένην ἔρευναν dixit. Aristot. Rhet. 3. Διὸ τὴν ἀκριβῆ περιέργαν καὶ χεῖρῳ φαίνεται ἐν ἀμφοτέροις. Sic dicitur ἀκριβεῖ στάθμῃ, Exacta amussi, pro Exacte ad amussim. Plut. de San. (488.) Ἡ μὲν οὖν ἀκριβὴς σφόδρα καὶ δι' ὄνυχος λεγομένη διαίτα, κ. τ. λ. 'Ακριβὴς τὴν ἐργασίαν ap. Lucian. Exquisitus et exactus. Sic et ἀκριβὲς ἔργον, ap. Demosth.: pro Cor., ἀκριβὴς μνήμη, Accurata memoria. Ita enim malo reddere, generalem signif. vocabuli retinendo, quam ut alii Tenax memoria. Demosth. locus est hic, 'Αλλ' οὐ τίθεται ταῦτα παρ' ὑμῖν εἰς ἀκριβῆ μνήμην, οὐδ' ἦν προσήκειν ὀργῇ: ut quidem ego interpretor, Sed hæc accurate et diligenter non mandatis memoriæ. 'Ακριβὲς σημεῖον, Certum et exploratum signum. 'Ακριβὴς μνήμη, Certa memoria. Ita enim malo reddere quam cum aliis Tenax memoria. || 'Ακριβὴς, inquit Bud., Plenus, i. e. Justus, ap. Lucian. 'Ακριβὴς τριταῖος, Gal. ad Glauc. Justus, ὁ μὴ νόθος, καὶ ὁ γνήσιος, inquit idem Bud. Rursus Idem in pr. Annot. in Pand. Justum enim est omnibus numeris plenum, quod Græci ἀκριβὲς dicunt. Galenus idem-

tidem utitur, ἀκριβὲς ἐρυσίπελας, Justum plenumque erysipelas, et hujusmodi alia appellando, Therap. 14. Bud. || Ἀκριβὴς cum de persona dicitur, non signif. duntaxat generaliter Hominem aliqua in re, s. aliquo in opere exactum, sed etiam Eum qui ad rem est attentior, et quasi circa ejus curam curiose exactus; uno denique verbo, Hominem tenacem, s. parcum, quam tamen signif. nondum a quoquam annotatam reperi, et ap. Plut. (Cat. Maj. 551.) solum observare me memini: qui et ἀκρίβειαν eodem usurpat sensu, ut paulo post ostendam.

Ἀκριβὲς, subst. locum obtinens, pro ἀκρίβεια. Lucian. Anach., Τὸ γὰρ ἀκριβὲς τῆς περὶ αὐτῶν διασκέψεως, i. e. ἡ ἀκρίβεια τῆς διασκέψεως, i. ἡ ἀκριβὴς διάσκεψις, Exacta consideratio, s. Accurata examinatio. Interdum etiam ponuntur πρὸς τὸ ἀκριβὲς et eis τὸ ἀκριβὲς pro ἀκριβῶς, ut ap. Euseb., Eis τὸ ἀκριβὲς τῆς ὁμοιώσεως ἀπειργασμένος. Eodem plane modo dictum est illud, Ἐς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένων ἀνδρῶν, ubi τὸ ἀκριβὲς, i. e. ἡ ἀκρίβεια, Exactam quandam expressionem signif., imaginis videlicet. Quare ἔς τὸ ἀκριβὲς τῆς ὁμοιώσεως ἀπειργασμένος, vel ἔς τὸ ἀκριβὲς εἰκασμένος, vertere possimus, Ad vivum expressam imaginem habens. Idem unico vocabulo dicunt ἀπηκριβωμένος, quod est partic. ab ἀπακριβοῦμαι.

|| Item ἔς τὸ ἀκριβὲς, pro ἀκριβῶς, i. ἀληθῶς, Vere. Thuc. 6, (32.) Καὶ ἔς τὸ ἀκριβὲς εἰπεῖν, οὐδὲ ἀδίκως καταστρεφάμενοι, ubi Schol. vult esse pro ὡς ἀληθῶς εἰπεῖν. Ceterum hujus nominis ἀκριβὴς cum aperte ridiculas notationes ab Etym. afferrī viderem, meo ipse judicio utens, hic collocavi post Ἄκρος, præsertim cum ἄκρος inter alia de eo etiam dicatur Qui aliquam artem ἀκριβῶς teneat; atque adeo Hesych. ἀκριβὲς pro ἄκρον, ex Eurip. Philoct. afferat. Quod si et mihi tam audacter subtili esse liceat quam video in plerisque aliis vocibus veteres esse Grammaticos, dixerim verisimile esse ex ἄκρον et βῆσαι, a βᾶω, factum esse, videlicet παρὰ τὸ εἰς τὸ ἄκρον βῆσαι. Nam qui est ἀκριβὴς ad summum usque pervadit.

[“ Ἀκριβὴς, Valck. ad Adoniaz. p. 374. Bergler. ad Alciph. 22. Clark. ad Il. A. 265. Eldik. Susp. p. 12. Coray in Thuc. par Levesque 3, 263. Xen. Ephes. 116. Alciph. 190. Phrynich. Ecl. 155. Ἰακρίβες, ἰακρίβη, ad Diod. S. 2, 412. Ἀκριβὴς ὄμμασι Λυγκεὺς, Theocr. 22, 194. Jacobs. Anth. 1, 1. p. 20. Ἐπ’ ἀκριβὲς, Paus. 1, 406. (Strabo 300. Eur. Troad. 901.) De quant., Dawes. Misc. 90.” Schæf. Mss. Glossæ: Ἀκριβίης Certus, Cautus, Scrupulosus, Subtilis. Ἀκριβέστατος Verissimus. Ἀκριβὲς ἔχω Certum habeo. Eur. El. 362. Οὐκ ἔστ’ ἀκριβὲς οὐδὲν εἰς εὐανδρίαν. “ Ἀκρ. πύθος, Heliod. Æth. 6. τὸ ἀκρ. ἔαρος, 238. Settled spring. De judice, Ælian. V. H. 67. Perfectus, Julian. p. 25. Ad rem attentus, Stob. 387.” Wakef. Mss.]

Ἀκριβῶ, f. ὦσω, Exacte cognosco, vel Cognitum habeo, Compertum exploratumque habeo, Probe calleo, aut Exacte disco, Exacte perquiro, Accurate et diligenter exploro. Isocr. Panath. Στασιᾶσαι μὲν φασιν αὐτοὺς οἱ τὰ ἐκείνων ἀκριβοῦντες, Qui res eorum diligenter investigant, vel, Exacte cognoscunt. Juxta Bud., lis qui diligenter scribunt vel indagant. Herodian. (1, 11, 14.) Τοῖς τὰ Ῥωμαίων οὐκ ἀκριβοῦσιν, Qui res Romanorum non exacte cognitas habent. Lucian. Pisc. (34.) Τοὺς μὲν λόγους ἡμῶν πάνν ἀκριβοῦσιν οἱ πολλοὶ αὐτῶν. Item dicitur aliquis artem quampiam ἀκριβοῦν, pro Exacte callere, Exacte peritus ejus esse, Exquisitam ejus peritiam habere. Herodian. (1, 15, 4.) Συνῆσαν δὲ αὐτῷ οἱ τοξικὴν ἀκριβοῦντες. Xen. K. Π. (2, 3, 5.) Οὐ γὰρ ἔστι διδάσκαλος τούτων οὐδὲν κρείττων τῆς ἀνάγκης, ἢ ἡμᾶς καὶ λίαν ἀκριβοῦν ταῦτα ἐδίδαξε, Necessitas enim optima est horum magistra, quæ nos hæc pernoscere docuit, vel perdiscere. Idem K. Π. 1, (3, 14.) Ὁ διδάσκαλός με ὡς ἤδη ἀκριβοῦντα τὴν δικαιοσύνην, καὶ ἄλλοις καθίστη δικάζειν, Magister me, ut qui jam justitiæ exactam cognitionem haberem, aliis etiam judicem constituabat. || Ἀκριβῶ, Exacte facio, Exactum et exquisitum reddo, Exacta cura et diligentia facio, Omnibus numeris absolutum reddo; cum videlicet de opere quopiam dicitur. Interdum vero ἀκριβῶ

A signif. Exactum reddo, non pro Exacte factum reddo, sed pro Facio ut quis sit exactus. Sic Diosc. 2. ἀκριβοῦν τὰς αἰσθήσεις dixit pro Exactos sensus reddere, Facere ut sensus sint exacti. Quidam vertunt, Sensus exacuere, Aciem sensuum excitare.

Ἀκριβοῦν jungitur etiam cum περὶ et παρά. Aristot. de Gen. Anim. 5, 1. Ἀκριβῶ περὶ τὰς διαφορὰς χρωμάτων, Exacta cura et diligentia uter circa differentias colorum, Exacte colorum differentias perdisco, aut pernosco, s. percognosco. || Cum παρὰ autem ap. Matth. 2, (7.) Exacte vel Diligenter inquirō, aut iuestigo, Accurate sciscitor, vel scrutor, Ἡκριβώσε παρ’ αὐτῶν τὸν χρόνον τοῦ φαινομένου ἀστέρος. Alii hic ἀκριβῶ volunt signif. Diligenter disco; quæ interpr. non æque mihi placet.

Ἀκριβόομαι, pass. Ἀκριβοῦσθαι dicitur res aliqua, i. e. Exacte fieri, Exquisita et exacta cura ac diligentia elaborari. Item Ἀκριβοῦσθαι, Exacte cognosci, Pernosci. Ἀκριβωθήσεται Suid. et Schol. Aristoph. exp. ἀκριβῶς μελετηθήσεται, in Eccl. εἰ μὴ τοῦτ’ ἀκριβωθήσεται. || Hinc præt. ἡκριβωμένος, Exacte factus, Accurate elaboratus, vel Exactus, Exquisitus, accipiendo pro ἀκριβὴς: ut ἡκριβωμένη σύνεσις.

[“ Ἀκριβῶ, Valek. Anim. ad Ammon. 92.: ad Hippol. p. 218. ad Herod. 355. Casaub. ad Athen. 1. p. 12. ad Charit. 725. 757. Leon. Alex. 26. Longus 75. Vill. Anonymus de V. Thuc. p. 11. Dionys. H. 2, 831. Ptol. Hephæst. 329. Gal. Cum participio, Aristoph. Eccl. 274. Probe calleo, Fischer. ad Pælaeph. p. 64.” Schæf. Mss. “ Xen. Mem. 4, 2, 10. Aristot. de Gen. Anim. 4, 9.” Kall. Mss. “ Dio Chrys. 1, 252. Ἀκριβοῦν τινα, Heliod. Æth. 96.” Wakef. Mss.]

[“ Ἀκριβωτέον, Philo J. 240. et alibi.” Wakef. Mss.]

Ἡκριβωμένος, Cum exacta cura et diligentia, Accurate vel Accuratissime, ἀκριβῶς. [“ Suid. 1, 733. 734. Eust. in Od. A. p. 41.” Scott. App. ad Thes.]

[* Ἀκριβωμα, τὸ, Diog. L. 10, 36. Καὶ δὴ καὶ τὸ κατὰ μέρος ἀκριβωμα πᾶν ἐξευρεθήσεται, Omnis particularis et exacta cognitio. Philodem. col. 22.]

[* Ἀκριβωσις, ἡ, Diligentia, Accuratio. Schol. Aristoph. Ran. 1053.]

Ἀπακριβῶ, ET Διακριβῶ, ET Ἐξακριβῶ, Exacta diligentia aliquid facio, s. Exacta aut Exquisita diligentia in re aliqua utor, Accuratissime et summo studio aliquid elaboro, aut aliquid describo. In his enim præpositiones signif. simplicis augment. Apud Lucian. ἀπακριβοῦν exp. etiam Ad normam exigere. Sunt qui hæc tria composita interpr. et istis metaphoricis loquendi generibus, Ad amussim facio, Ad unguem facio, et Affabrefacio. Dicitur etiam ἀπακριβῶσασθαι, et διακριβῶσασθαι, et ἑξακριβῶσασθαι, pro ἀπακριβοῦν. Greg. “ Ἐν ἀρετῆς εἶδος ἐκ πάντων ἀπηκριβώσατο, Exacte s. Exquisite composuit. Ἀπακριβῶ, διακριβῶ, ἑξακριβῶ, inquit Bud., pro eodem ponuntur, h. e. Exacte compono et absolvo, Omni ope et exacta diligentia efficio, h. e. ἀπισχυρίζομαι. Aristot. Eth. 10. Ἐξακριβῶσαι δὲ δόξειεν μᾶλλον τὸ καθ’ ἑκάστον ἰδίᾳ τῆς ἐπιμελείας γενομένης. Hæc Bud. Utitur autem Aristot. verbo διακριβοῦν eadem signif. eod. lib., Τοσοῦτον γὰρ περὶ αὐτῶν εἴρηται διακριβῶσαι γὰρ μεῖζον τοῦ προκειμένου ἐστὶ. J. Poll. teste eodem Bud. ἀπακριβῶσασθαι, et ἀπισχυρίσασθαι, et εἰς ἐαντὸν ἀναδέξασθαι, ut synonyma ponit p. 200. 310. Passiva sunt, Ἀπακριβοῦμαι, Διακριβοῦμαι, Ἐξακριβοῦμαι, quorum participia præt. usitatiora sunt, Ἀπηκριβωμένος, Διακριβωμένος, Ἐξακριβωμένος, Exacte factus, vel exacta diligentia, Ad amussim vel Ad unguem factus, Affabrefactus. A Cic. ἀπηκριβωμένοι λόγοι redditur ap. Plat. in Tim. Dilucide et plane exornata oratio, q. l. vide paulo post. Plut. de fastis Cæs. loquens, Διακριβωμένη ἐπανάρθωσις τῆς ἀνωμαλίας.

Διακριβῶσαι, inquit Bud., Diligenter cavere et exacte stipulari, et διομολογεῖσθαι, Isæus (de Pyrr. Her. 41.) Signif. etiam, inquit, Exacte respondeo, i. e. Statis horis evenio. Aristot. H. A. 7. Καὶ μετὰ τόκους δὲ αἱ καθάρσεις βούλονται τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν ἀποδιδόναι τούτων οὐ μὴν ἑξακριβοῦσί γε πάσαις ὁμοίως, Non tamen exacte tricesimo die menstruæ purga-

tiones redeunt omnibus. Cui exemplo, quod affert A Bud., puto apte adjunctum iri hoc e Plat., ubi itidem ἀπκριβωμένους et ἀποδοῦναι habemus. Ita igitur ille in Tim. (9, 304. Bip.) Ἐὰν οὖν, ὦ Σώκρατες, πολλὰ πολλῶν εἰπόντων περὶ θεῶν καὶ τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως, μὴ δυνατοὶ γιγνώμεθα πάντῃ πάντως ἂν τοὺς αὐτοὺς ὁμολογουμένους καὶ ἀπκριβωμένους λόγους ἀποδοῦναι, μὴ θαυμάσης. Quæ Cic. sic interpr., Quocirca si forte de deorum natura ortuque mundi disserentes, minus id quod habemus animo, consequimur, ut tota dilucide et plane oratio exornata sibi constet, et ex omni parte secum ipsa consentiat, haud sane erit mirum.

[* Ἀπακριβῶ, Ruhnck. ad Xen. Mem. 228. Koppiers. Obs. p. 17. Jacobs. Anth. 7, 127. 235. 9, 211. Διακριβῶ, Heindorf. ad Plat. Gorg. 250. ad Charit. 636. Jacobs. Anth. 1, 1. p. 27. Athen. 591. (Isæus. Definitio, Aristot. Rhet. 1, 8. * Διακριβωτέος, Accurate tractandus, Plut. Wakef. Mss. Isocr. Paneg. 3. διακριβοῦσθαι περὶ τούτων.) Diod. S. 1, 106. ad 2, 645. Brunck. Phil. 338.] Schæf. Mss. Glossæ: B Ἐξακριβῶ Liquidio. Ἐξακριβοῦμαι Expiscor.]

Ἀπκριβωμένως, et Διακριβωμένως, et Ἐξηκριβωμένως, adverbialia, quæ eandem itidem signif. habent, videlicet Exacte, vel Exacta diligentia; vel, Ad amussim, Ad unguem. Διακριβωμένως pro Exacte, citatur ex Aristot. Rhet. Ἀπκριβωμένως autem a Bud. in Annotatt. exp. etiam Bona fide, Citra ullum figmentum. [Ἀπκριβωμένως, Athen. 137. "Plut. Alex." Wakef. Mss. Glossæ: Ἀπκριβωμένως Examussim. Ἐξηκριβωμένως Perpense.]

[* Συνδιακριβῶ, Athan. 1, 695. Philostr. 193. (ubi tamen tantum legitur ἐξακριβοῦν.)] Kall. Mss.]

[* Ἐπακριβόμαι, (Prolixam operam do.) Diod. S. 2, 611. (Συνήδρευε δὲ μετὰ τούτων τὰ κατὰ τὴν δικαιοδοσίαν ἐπακριβοῦμενος καὶ πάντα φιλοτεχνῶν καὶ πρὸς ἀνθρώπων τῆς ἐπαρχίας.)] Schæf. Mss. In Schneider. Lex. est * ἐπακριβέω, quod ab * ἐπακριβῆς deducendum esset, cum in Diodori loco ἐπακριβοῦμενος sit ab ἐπὶ et ἀκριβῶ.]

Κατακριβῶ, Exquisite et accurate rimor."

[* Προακριβῶ, Prius diligenter explano. Schol. Arat. 58.] Wakef. Mss.]

[* Προακριβῶ, (Insuper vel Præterea exacte elaboro.) Strabo 1012. Diog. L. 5, 28.] Wakef. Mss.]

Ἀκριβάζω, i. q. ἀκριβῶ. Sed J. Poll. hoc ἀκριβάζω ait esse ἀπειρόκαλον, ac re vera non memini me ap. ullum ex antiquis scriptt. hoc legere. Dicitur et Ἐξακριβάζω idem signif., quo Liban. utitur in Ep. ad Basil., Ἰσθι τοῖνυν ὡς τῆς μὲν χώρας τοὺς τρόπους ἐξακριβάζων, Diligenter indagans. || At ex Eccles. 46. citatur ἡκριβάσθη, aor. 1. a pass. Ἀκριβάζομαι, Probatum est: ἡκριβάσθη προφήτης. Magis vicina esset interpr., Examinatus est.

[* Ἀκριβασμα, τὸ, Accurate constitutum, Statutum exactum et accuratum, Quod exacte observandum proponitur. Biel. Thes. "Cyrill. Lex. Ms. Brem." Routh. Mss.]

Ἀκριβασμός, (ὁ,) Exquisita examinatio et perpensio, inquit Bud. Dionysius de Eccl. Hier. Καὶ τῆς ἀκροτάτης καθάρσεως ἐν τοῖς αὐτοῦ πανεπισκόποις ἀκριβασμοῖς. Judic. 5, (15.) Μεγάλοι ἀκριβασμοὶ καρδίας, ubi pro eodem mox sequitur ἐξιχνιασμοί. || Ἀκριβασμός, Exacta limitatio. Prov. Salom. 8, (29.) Ἐν τῷ τιθέναι τῇ θαλάσῃ ἀκριβασμὸν αὐτοῦ. Cujus signif. exemplum ut nimis alienæ non posuissem, nisi Bud. in suos Comment. eam retulisset, dicens signif. hic Terram certis et exactis finibus circumscriptam. ["Theod. Abbas in Matth. Lectt. Mosq. 37." Boissonad. Mss.]

Ἀκριβαστής, ὁ, Diligens inquisitor, Accuratus explorator. Bud. ["Heyn. Hom. 6, 234. Schol. ad Il. A. 648."] Schæf. Mss. Glossæ: Ἀκριβαστής Scrupulosus.]

Ἐξακριβάζω, i. q. ἐξακριβῶ, ut simplex ἀκριβάζω signif. ἀκριβῶ. ["Schol. Eur. Hipp. 472."] Wakef. Mss. Joseph. A. J. 949. Καὶ δὴ τις ἐν τοῖς Ἱεροσολύμοις ἀνὴρ ἐπιχώριος ἐξακριβάζειν δοκῶν τὰ νόμιμα, ubi Vat. ἐξακριβοῦν.]

[* Ἐθελακριβῆς, ὁ, ἡ, Nimis diligens. Schol. Lucian. 3. p. 104. "Ad Lucian. 1, 561." Schæf. Mss. UNDE * Ἐθελακριβεία, ἡ, Nimia et inanis diligentia, Cyrill. Expos. Symb. Nic. p. 191. Par.]

[* Ἐπακριβῆς, (ὁ, ἡ,) Euseb. H. E. 57." Kall. Mss.]

Ὑπερακριβῆς, ὁ, ἡ, Supramodum exactus, Exactus plusquam necesse sit.

Φιλακριβέω, Amo exactam diligentiam, Exactam diligentiam lubenter adhibeo. In VV. LL. φιλακριβεῖν exp. Cum diligentia auscultare, Gnavum et sedulum esse. [Hesych.]

Ἀκριβοδίκαιον, τὸ, Jus summum, Cic. Terent. et aliis: quod jurisconsulti Strictum jus appellant. Proprie autem sonat Jus exactum. Jus autem, inquit Bud., quod Strictum jurisconsulti dicunt, Aristot. ἀκριβοδίκαιον appellat, quasi Jus exactius duriusque. ["Corry in Thuc. par Levesque 3, 264." Schæf. Mss.]

Ἀκριβοδίκαιος, ὁ, ἡ, Summo jure utens, vel Stricto jure, Summo jure agens, cui opponitur ἐπεικῆς, quem describens Aristot. Eth. ad Nicom. 5, 10. his verbis claudit: Ὁ γὰρ τῶν τοιούτων προαιρετικὸς καὶ πρακτικὸς καὶ ὁ μὴ ἀκριβοδίκαιος ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἀλλ' ἐλαττωτικὸς, καὶ περ ἔχων τὸν νόμον βοηθόν, ἐπεικῆς ἐστίν. Ubi ἀκριβοδίκαιος appellatur, Bud. teste, qui τὸ ἀκριβοδίκαιον, Summum jus, æquitati præfert, quasi prædurus interpres juris, quasque deterioris juris studiosus usurpatorque: ut contra ἐπεικῆς, Juxta bonus et æquus. ["Clark. ad Il. A. 265. ad Thom. M. 125." Schæf. Mss.]

Ἀκριβολόγος, ὁ, ἡ, proprie Exacto et accurately sermone utens, Exacto vel Exquisito sermone aliquid exprimens. Sed generalius accipitur pro Exacta diligentia et curiosa circa quidlibet utens, et in quovis s. dicto s. facto. Quam signif. et ab eo composita retinent. ["Diog. L. 91." Wakef. Mss. "Bergler. ad Alciph. 212." Schæf. Mss.] HINC Ἀκριβολογία, ἡ, Exacta discussio, vel Examinatio, aut Exacta tractatio. Aristot. Rhet. 1, (5, 10.) Ἄλλ' οὐδὲν ἢ ἀκριβολογία χρήσιμος ἢ περὶ τούτων εἰς τὰ νῦν. || Ab eod. Aristot. Ethic. 4, (2.) ἀκριβολογία in vitio ponitur, pro Exacta expensæ et sumtuum examinatio. ["Philo J. Philostr. Clem. Alex. Plutarch. Demetr. Phal. 215. Vita Thuc. 18." Wakef. Mss. Glossæ: Ἀκριβολογία Veriloquium. Dio Cass. 74, 5.] ET Ἀκριβολογέω, f. ἴσω, Exacte perpendo, Exacte examino. Chrys. in 8. ad Rom. Τὶ φιλοσοφεῖς ἀκαίρως, καὶ ἀκριβολογεῖς περιττά; || Frequentius multo in pass. terminatione usurpatur Ἀκριβολογοῦμαι itidem pro Exacte perpendo, vel Excutio, et, ut ait Bud., pro Exacte discepto, Exquisite disputo, et æstimo consideroque. Æschin. c. Tim. (6.) accusativo junxit, Ἰνα μὴ τις εἴπῃ, ὡς ἄρα λίαν ἀκριβολογοῦμαι ἅπαντα. Sic Demosth. in Æschin. (232.) Καὶ ταυτὶ πάντῃ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας ἀκριβολογοῦμαι καὶ διεξέρχομαι. Platō Pol. 1. "Ὡστε κατὰ τὸν ἀκριβῆ λόγον, ἐπεὶ καὶ σὺ ἀκριβολογεῖ, οὐδεὶς τῶν δημιουργῶν ἀμ. κ. τ. λ. Quandoquidem tu quoque exacte rem examinas. Potest vero exponi illud Æschin. modo citatum, ἀκριβολογοῦμαι ἅπαντα, Exacte omnia diceudo persequor. Dicitur et ἀκριβολογοῦμαι περὶ τούτων, Utor in hoc, vel circa hoc, exacta disquisitione: ap. Demosth. pro Ctes. (307.) Ἐμοῦ περὶ τούτων ἀκριβολογουμένον, Me hæc exacte disquirente. Alii vertunt, Exacte de his disceptante. Ἀκριβολογοῦμαι etiam est, inquit Bud., Exactam sumtuum rationem subduco. ["Valck. Præf. ad Ammon. xliii. Phrynichi Ecl. 126. Thom. M. 246. T. H. ad Plutum p. 73. 168. Aristoph. Fr. 285. Heyn. Hom. 6, 348. Dionys. H. 2, 1217." Schæf. Mss. "Philo J. 1, 321. Diog. L. Hesych. * Ἀκριβολογητέον, Aristot. Rhet. Theophr." Wakef. Mss. "Menag. Amœn. 33. p. 209." Boissonad. Mss.]

Διακριβολογέομαι, Exquisite discuto. Exponitur et Exacte et enucleate dissero. ["Dio Cass. 44, 32. "Heindorf. ad Plat. Theæt. 328." Schæf. Mss. "Galei Myth. 474." Wakef. Mss.]

Ἀκριβῶς, Exacte, Exquisite, Accurate, secundum quas signif. quæ eodem omnes pertinent, Isocr. non semel ἀκριβῶς et ἀπλῶς inter se opponit: potest etiam exponi per periphrasin, Exacta cura et dili-